NORA ROBERTS

„O scriitoare inteligentă, de excepţie..."
USA TODAY

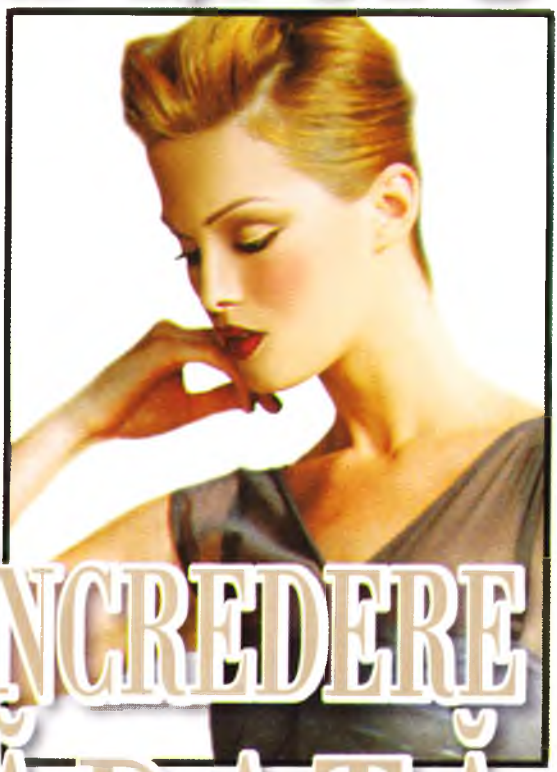

ÎNCREDERE TRĂDATĂ

Editura MIRON

NORA ROBERTS

„Nora Roberts creează personaje excepţionale, care rămîn în inima şi imaginaţia cititorilor."
PUBLISHERS WEEKLY

„Romanele ei au alimentat visele a douăzeci şi cinci de milioane de cititori."
ENTERTAINMENT WEEKLY

„Cu stilul ei rafinat, Nora Roberts se strecoară în romantismul din sufletul fiecăruia... O lectură excelentă!"
KIRKUS REVIEWS

LEI 39900

14.10.2000

NORA ROBERTS

Încredere trădată

Ionuță
Nicoleta
Elena

RIVER'S END

by Nora Roberts

©copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă și prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare și redare a informației, fără permisiunea scrisă a Editorului.

NORA ROBERTS

Încredere trădată

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: *MONICA TOADER*
Corectori: *GEORGETA TOMA*
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95063-5-2

Prolog

Monstrul se întorsese. Mirosul care îl învăluia era de sînge. Zgomotul care îl însoțea răspîndea groaza.

Ea nu putea decît să fugă şi, de data aceasta, să fugă spre el.

Pădurea minunată care fusese refugiul ei odată, care fusese întotdeauna sanctuarul ei, se transformă într-un coşmar. Copacii înalți şi maiestuoşi nu mai stăteau mărturie pentru vigoarea naturii, ci erau o cuşcă vie care putea să o închidă pe ea şi să-l ascundă pe el. Covorul de muşchi era o mocirlă care îi trăgea ghetele. Fugea printre ferigi, sfîşiindu-le frunzele, alunecă pe un bùştean putred şi distruse micile vietăți care se hrăneau din el.

Umbre verzi îi apăreau în față, în spate, alături, păreau să-i şoptească numele.

Livvy, iubirea mea. Lasă-mă să-ți spun o poveste.

Suspina de spaimă şi durere. Sîngele care încă îi mai păta vîrfurile degetelor devenise rece ca gheața.

Ploaia cădea, un răpăit constant în acoperişul bătut de vînt, şiroind pe scoarța acoperită de licheni. Pătrunse în pămîntul lacom pînă cînd întreaga lume fu udă şi, într-un fel, flămîndă.

Uită dacă era vînător sau vînat, ştiind, datorită unui instinct primar, că numai mişcarea însemna supravieţuire.

Aveau să se găsească, ori ea pe el, ori el pe ea. Şi, într-un fel, avea să se termine totul. Ea nu avea să fie o laşă. Şi, dacă exista lumină în lume, avea să-l găsească pe bărbatul pe care-l iubea. În viaţă.

Strînse în palmă sîngele care ştia că era al lui şi îl ţinu ca pe o speranţă.

Ceaţa i se răsucea în jurul picioarelor, sfîşiindu-le cînd păşea. Îşi simţea bătăile inimii vibrînd în coaste, în tîmple, în vîrfurile degetelor, într-un ritm sălbatic.

Auzi scîrţîitul de deasupra capului, trosnetul puternic şi sări într-o parte în clipa în care o cracă, apăsată de apă, de vînt şi de vreme, se prăbuşi la pămînt.

O mică moarte ce însemna o nouă viaţă.

Îşi încleştă mîna pe singura armă pe care o avea şi ştia că ar fi fost în stare să ucidă ca să trăiască.

Şi, prin lumina de un verde întunecat, bîntuită de umbre şi mai negre, îl văzu pe monstru, aşa cum şi-l amintea din coşmaruri.

Plin de sînge şi privind-o.

OLIVIA

Un copil mic ce respră uşor,
Şi îşi simte viaţa în fiece membru,
Ce să ştie el despre moarte?

William Wordsworth

Capitolul 1

Beverly Hills, 1979

Olivia avea patru ani cînd a venit monstrul. A intrat tîrşîindu-şi picioarele în vise care nu erau vise şi a sfîşiat cu mîini însîngerate inocenţa pe care monştrii o rîvnesc cel mai mult.

Într-o noapte de vară, cînd luna era la fel de strălucitoare şi de plină ca inima unui copil, iar aerul mirosea a trandafiri şi a iasomie, a pătruns în casă pentru a vîna, pentru a măcelări, pentru a lăsa în urmă întunericul indiferent şi mirosul de sînge.

Nimic nu a mai fost la fel după ce a venit monstrul. Casa era minunată, cu numeroasele sale camere mari şi acri întregi de podele lucioase, avea să poarte întotdeauna amprenta fantomei sale şi, de asemenea, ecoul rece al inocenţei pierdute a Oliviei.

Mama ei îi spusese că nu existau monştri. Erau numai născociri, iar coşmarurile ei simple vise. Dar, în noaptea în care a văzut monstrul, l-a auzit, l-a mirosit, mama ei n-a mai putut să-i spună că nu era real.

Şi nu mai era nimeni care să stea pe marginea patu-

lui, să o mîngîie pe păr şi să-i spună poveşti frumoase pînă cînd adormea din nou.

Tatăl ei spunea cele mai bune poveşti, cu girafe roz şi vaci cu două capete. Tatăl ei se îmbolnăvise şi boala îl împingea să facă lucruri rele şi să spună cuvinte urîte cu o voce tare şi repezită care nu semăna deloc cu cea a lui tati. Trebuise să plece. Mama ei îi spusese că trebuia să stea plecat pînă cînd nu avea să mai fie bolnav. De aceea, putea să vină doar ca să o vadă uneori, iar mama, mătuşa Jamie sau unchiul David trebuiau să stea în cameră în tot acel timp.

Odată, i se dăduse voie să meargă la casa cea nouă a lui tati, de pe plajă. Mătuşa Jamie şi unchiul David o duseseră, iar ea fusese fascinată şi încîntată cînd se uitase pe geamul mare cît tot peretele şi văzuse valurile cum se înălţau şi se prăvăleau, apa întinzîndu-se la nesfîrşit, pînă în punctul în care se izbea de cer.

Apoi, tati voise să o ducă pe plajă să se joace, să ridice castele de nisip, numai ei doi. Dar mătuşa Jamie spusese nu. Nu era voie. Se certaseră, mai întîi cu acele glasuri scăzute şi şuierătoare despre care adulţii credeau întotdeauna că nu erau auzite de copii. Dar Olivia auzise şi, ascultînd, stătuse în dreptul geamului celui mare şi privise apa şi mai atentă. Iar atunci cînd glasurile deveniră din ce în ce mai zgomotoase, se forţă să nu audă, pentru că îi făceau rău la stomac şi îi ardeau gîtlejul.

Şi *nu* îl auzi pe tăti spunîndu-i lucruri urîte mătuşii Jamie şi nici pe unchiul David spunînd cu o voce aspră: „Ai grijă, Sam. Ai grijă doar. Asta n-o să te ajute cu nimic."

În cele din urmă, mătuşa Jamie spusese că trebuiau să plece şi o dusese spre maşină. Ea îi făcuse cu mîna peste umărul mătuşii ei, dar tati nu-i făcuse şi el. Doar se uitase, ţinînd pumnii strînşi pe lîngă trup.

Ea nu mai avusese voie să meargă la casa de pe plajă şi să se uite la valuri.

Dar totul începuse înainte. Cu săptămîni înainte de casa de pe plajă, cu şi mai multe săptămîni înainte să vină monstrul.

Totul se întîmplase după noaptea în care tati venise în camera ei şi o trezise. Se plimbase prin încăpere, vorbind în şoaptă. Era un sunet aspru, dar, cînd ea se mişcase în patul mare cu baldachin din dantelă albă, nu-i fusese frică. Pentru că era tati. Chiar şi atunci cînd razele lunii îi căzură pe chip făcîndu-l să pară rău, iar ochii prea strălucitori, era tot tati al ei.

Dragostea şi bucuria îi umplură inima.

El puse în funcţiune cutia muzicală de pe noptieră, cea cu zîna din *Pinocchio,* care cînta „Cînd îţi pui o dorinţă pe o stea."

Ea se ridică în capul oaselor în pat şi zîmbi somnoroasă.

– Bună, tati. Spune-mi o poveste.

– O să-ţi spun o poveste, spusese el întorcînd capul şi uitîndu-se la fiica lui, un ghemotoc de păr blond, ciufulit, şi ochi mari, căprui.

Dar nu văzuse decît propria lui furie.

– O să-ţi spun o afurisită de poveste, Livvy, iubito. Despre o tîrfă frumoasă care învaţă să mintă şi să înşele.

– Unde trăia iapa, tati?

– Care iapă?

– Cea frumoasă.

El se întorsese atunci şi îşi dezvelise dinţii într-un mîrîit.

– Nu asculţi! Nu asculţi mai mult decît ea. Am zis tîrfă, fir-ar să fie!

Olivia simţi o tresărire în stomac cînd îl auzi strigînd şi un gust ciudat şi metalic îi veni în gură, pe care nu îl

recunoscu însă ca fiind teamă. Era prima oară cînd îl simțea.

– Ce-i aia tîrfă?

– Maică-ta. Afurisita de maică-ta e o tîrfă, spuse el şi, cu o mişcare a brațului, mătură totul de pe noptieră, făcînd praf cutia muzicală şi încă o duzină de alte mărunțişuri dragi ei.

Olivia se făcu ghem în pat şi începu să plîngă.

El striga, spunînd că-i părea rău. „Nu mai plînge!" Avea să-i cumpere o altă cutie muzicală. Cînd venise să o ia în brațe, mirosise ciudat, aşa cum mirosea o încăpere după o petrecere cu oameni mari, înainte să facă Rosa curățenie.

Apoi, mama ei veni repede în cameră. Părul îi era lung şi liber, iar cămaşa de noapte albă îi strălucea în lumina lunii.

– Sam, pentru Dumnezeu, ce faci? Gata, Livvy, gata, scumpo, nu mai plînge. Lui tati îi pare rău.

Resentimentele aproape că îl sufocară cînd se uită la cele două capete aurii lipite unul de celălalt. Şocul pe care îl simți în clipa în care îşi dădu seama că avea pumnii încleştați şi că aceştia voiau, *tînjeau* să lovească, îl făcu să se dezmeticească brusc.

– I-am spus că-mi pare rău.

Dar, cînd el făcu un pas înainte, voind să-şi ceară iertare din nou, soția lui îşi înălță capul brusc. În întuneric, ochii ei străluciră plini de o înverşunare care se învecina cu ura.

– Nu te apropia de ea, spuse mama ei şi asprimea amenințării din glasul ei o făcu pe Olivia să plîngă şi mai tare.

– Să nu-mi spui să nu mă apropii de fiica mea. M-am săturat, m-am săturat să-mi tot dai ordine, Julie.

– Iarăşi te-ai drogat. N-o să-ți dau voie să te apropii de ea cît timp te droghezi.

Apoi Olivia auzi alte strigăte îngrozitoare, alte zgomote de obiecte sparte şi țipătul de durere al mamei ei. Ca să scape, se dădu jos din pat şi se ascunse în dulap printre nenumăratele jucării de pluş.

Mai tîrziu află că mama ei reuşise să-l dea afară din cameră şi să încuie uşa, după care sunase la poliție de la telefonul ei Mickey Mouse. Dar, în seara aceea, nu ştiu decît că mama ei se strecurase în dulap lîngă ea, o strînsese în brațe şi îi promisese că totul avea să fie în regulă.

Atunci plecase tati.

Amintiri legate de acea noapte i se furişau în vise. Cînd se întîmpla acest lucru, Olivia se trezea, se dădea jos din pat şi se ducea în camera mamei ei. Doar ca să fie sigură că era acolo. Doar ca să vadă dacă, poate, tati se întorsese acasă pentru că se simțea mai bine din nou.

Uneori stăteau la hotel sau într-o altă casă. Mama ei avea un serviciu care însemna că trebuia să călătorească. După ce tatăl ei se îmbolnăvise, Olivia o însoțise întotdeauna. Oamenii spuneau că mama ei era o stea, ceea ce o făcea să chicotească, pentru că ştia că stelele erau acele luminițe de pe cer, în timp ce mama ei era acolo, lîngă ea.

Mama ei făcea filme şi o mulțime de oameni se duceau să o vadă cum se prefăcea a fi altcineva. Şi tati făcea filme şi ea ştia cum se cunoscuseră cînd amîndoi se prefăceau a fi alți oameni. Se îndrăgostiseră, se căsătoriseră şi făcuseră o fetiță.

Cînd i se făcea dor de tatăl ei, Olivia se uita în albumul mare din piele la fotografiile de la nuntă, unde mama ei fusese o prințesă într-o rochie lungă şi albă care sclipea şi tatăl ei fusese prințul, într-un costum negru.

Era un tort mare, argintiu cu alb, iar mătuşa Jamie avusese o rochie albastră care o făcuse să pară aproape

la fel de frumoasă ca mama. Olivia se văzu pe sine în fotografii, purtînd o rochiță roz şi flori în păr şi ținîndu-şi părinții de mînă, zîmbind. În fotografii, toți zîmbeau şi erau fericiți.

În cursul acelei primăveri şi acelei veri, Olivia s-a uitat adesea pe albumul mare din piele.

În noaptea în care a venit monstrul, Olivia a auzit strigătele în somn. O făcură să scîncească şi să se răsucească în pat. „N-o lovi, se gîndi ea. N-o lovi pe mama, te rog. Te rog, te rog, te rog, tati."

Se trezi cu un țipăt în cap, ecoul acestuia plutind în aer. Şi o vru pe mama ei.

Se dădu jos din pat şi picioruşele ei nu făcură nici un zgomot pe covor. Frecîndu-se la ochi, străbătu holul slab luminat.

Dar camera, cu patul ei mare şi albastru şi cu flori albe şi frumoase, era goală. Parfumul mamei ei se simțea în aer, însă liniştitor. Toate sticluțele şi borcănelele fermecate se aflau pe măsuța de toaletă.

Olivia se amuza puțin jucîndu-se cu ele şi prefăcîndu-se că se farda şi se parfuma ca mama ei.

Într-o bună zi şi ea avea să fie frumoasă. Ca mama. Toată lumea spunea asta. Fredona încet în timp ce se gătea şi se admira în oglindă, chicotind cînd îşi imagina că era îmbrăcată într-o rochie lungă şi albă, ca o prințesă. Se sătură de aceste lucruri şi, simțind că i se făcuse iarăşi somn, porni să-şi caute mama.

Cînd se apropie de scară, văzu că lumina era aprinsă jos. Uşa de la intrare era deschisă şi adierea uşoară a vîntului îi flutura cămaşa de noapte.

Se gîndi că poate veniseră musafiri şi era şi un tort. Coborî, furişîndu-se fără nici un zgomot, cu degetele lipite de buze ca să nu chicotească.

Şi auzi muzica preferată a mamei ei, din *Frumoasa adormită.*

Living-room-ul se revărsa din holul central, cu tavanul boltit şi întinderi de geamuri care dădeau spre grădina pe care mama ei o iubea atît de mult. Un şemineu mare din lapis albastru închis şi podele din marmură albă. Vaze de cristal pline cu flori, urne de argint şi lămpi cu abajururi în culorile unor pietre prețioase.

În seara aceea însă vazele erau sparte, cioburile fiind împrăştiate pe jos, iar florile elegante şi exotice erau călcate în picioare şi ofilite. Pereții albi şi lucioşi erau stropiți cu roşu, iar mesele pe care Rosa, servitoarea cea veselă, le lustruia tot timpul, erau răsturnate.

În aer se simțea un miros îngrozitor care părea să mînjească gîtlejul Oliviei cu ceva oribil şi îi provoca furnicături în stomac.

Muzica atinse un moment crescendo.

Văzu cioburile sclipind pe jos ca nişte diamante şi dîre roşii mînjeau podeaua imaculată. Scîncind încet după mama ei, păşi înăuntru. Atunci văzu.

Dincolo de colțul canapelei, mama ei era întinsă pe o parte, cu o mînă în afară, ale cărei degete erau răsfirate. Părul ei blond era plin de sînge. Atît de mult sînge. Capotul alb se înroşise şi el şi era sfîşiat.

Nu putea să țipe, nu putea să țipe. Făcu ochii foarte mari, inima începu să-i bată cu putere şi un firicel de urină i se prelinse pe picioare. Dar nu putea să țipe.

Apoi, monstrul care stătea ghemuit lîngă mama ei, monstrul cu mîinile roşii pînă la încheieturi, cu dîre roşii pe față şi pe haine, îşi ridică privirea. Ochii îi erau înnebuniți şi sticleau asemeni cioburilor de pe jos.

– Livvy, spuse tatăl ei. Dumnezeule, Livvy.

Şi cînd el se ridică împleticindu-se, ea văzu în mîna lui sclipirea argintie şi roşie a foarfecii mînjite de sînge.

Ea tot nu putu să țipe. Dar acum, o rupse la fugă. Monstrul era real, monstrul venea după ea, aşa că trebuia să se ascundă.

Auzi un strigăt prelung şi plîngăreţ, ca urletul unui animal pe moarte din pădure.

Se duse direct la dulapul ei, ascunzîndu-se printre jucăriile de pluş. Acolo se ascunse şi mintea ei. Se uita spre uşă fără să vadă, îşi supse în tăcere degetul mare şi abia îl auzi pe monstru urlînd, strigînd-o şi căutînd-o.

Uşile trîntite sunau ca nişte împuşcături. Monstrul suspina şi ţipa, rătăcind bezmetic prin casă şi strigînd-o. Un taur turbat cu sînge pe coarne.

Olivia, o păpuşă printre păpuşi, se ghemui şi aşteptă ca mama ei să vină şi să o trezească din acel coşmar.

Acolo o găsi Frank Brady. Era cît pe ce să nu o observe printre urşii, cîinii şi păpuşile acelea frumoase. Ea nu se mişcă şi nu scoase nici un sunet. Părul îi era de un blond pal şi delicat, ce îi cădea strălucitor pînă la umeri. Faţa îi era ovală şi lipsită de culoare, dominată de nişte ochi imenşi de culoarea ambrei sub sprîncenele la fel de închise ca blana de nurcă.

Ochii mamei ei, îşi spuse el cu o milă sumbră. Ochi pe care îi văzuse pe ecran de nenumărate ori. Ochi pe care îi studiase cu nici o oră în urmă şi descoperise că erau acoperiţi de o peliculă şi lipsiţi de viaţă.

Ochii fetiţei se uitau la el, privind prin el. Recunoscînd semnele şocului, el se lăsă pe vine şi îşi propti mîinile pe genunchi în loc să se întindă spre ea.

– Eu sînt Frank, spuse el încet, privind-o în ochi. N-o să-ţi fac nici un rău.

O parte din el ar fi vrut să-şi strige partenerul sau pe cineva din echipa care venise la locul crimei, dar se gîndi că, dacă ar fi strigat, ar fi putut să o sperie.

– Sînt poliţist, zise el şi, foarte încet, îşi ridică mîna pentru a bate uşor în insigna prinsă de buzunarul de la piept. Ştii ce face un poliţist, scumpa mea?

Ea continuă să privească în gol, dar lui i se păru că

zăreşte un licăr în ochii ei. „E conştientă, îşi spuse el. Mă aude."

– Noi ajutăm oamenii. Mă aflu aici ca să am grijă de tine. Toate astea sînt păpuşile tale? o întrebă el zîmbind şi îl ridică pe broscoiul Kermit. Îl cunosc pe tipul ăsta. E în *Sesame Street*. Îl urmăreşti la televizor? Şeful meu seamănă leit cu Oscar Ursuzul. Dar să nu-i spui că am zis asta.

Cînd ea nu răspunse, el pomeni de fiecare personaj din spectacolul *Sesame Street* de care-şi amintea, făcînd comentarii şi mişcîndu-l pe Kermit pe genunchi. Felul în care ea îl privea, cu ochii mari şi înspăimîntător de goi, îi sfîşia inima.

– Vrei să ieşi acum? Împreună cu Kermit? spuse el întinzîndu-i mîna şi aşteptînd.

Ea o ridică pe a ei ca şi cum ar fi fost o păpuşă manevrată de sfori. Apoi, în clipa în care avu loc contactul, ea i se aruncă în braţe şi, tremurînd, îşi ascunse faţa în umărul lui.

Era poliţist de zece ani şi inima tot i se înduioşa.

– Gata, puiule. Eşti în siguranţă. O să fie bine, spuse el mîngîindu-i părul şi legănîndu-se cu ea o clipă.

– Monstrul e aici, şopti ea.

Frank încetă să se mai legene şi, ţinînd-o în braţe, se ridică.

– A plecat acum.

– L-ai gonit tu?

– A plecat, zise el şi, aruncînd o privire prin cameră, găsi o pătură şi o înfăşură în ea.

– A trebuit să mă ascund. Mă caută. Avea foarfeca mamei. Vreau la mama.

„Dumnezeule. Doamne Dumnezeule", a fost tot ce putu să gîndească el.

Cînd auzi zgomotul de paşi care se apropiau pe hol, Olivia scoase un sunet scăzut şi se agăţă strîns de gîtul

lui Frank, care îi murmură şi o bătu uşor pe spate în timp ce se îndrepta spre uşă.

– Frank, mai e... ai găsit-o, spuse detectivul Tracy Harmon uitîndu-se la fetiţa agăţată de gîtul partenerului său şi îşi trecu o mînă prin păr. Vecina a spus că există o soră. Jamie Melbourne. Soţul e David Melbourne, un agent muzical. Locuiesc la numai o milă distanţă.

– Ar fi mai bine să-i anunţi. Puiule, vrei să mergi la mătuşa Jamie?

– Mami e acolo?

– Nu, dar cred că ar vrea să mergi.

– Mi-e somn.

– Culcă-te, scumpo. Închide ochişorii.

– A văzut ceva? murmură Tracy.

– Da, spuse Frank mîngîindu-i părul în timp ce ochii ei se închideau. Da, cred c-a văzut chiar prea mult. Putem să-i mulţumim Domnului că nenorocitul era prea ameţit ca s-o găsească. Sun-o pe soră şi hai să ducem copilul acolo pînă nu află presa.

S-a întors. Monstrul s-a întors. Îl vedea umblînd prin casă cu chipul tatălui ei şi cu foarfeca mamei ei. Sîngele luneca asemeni unor panglici subţiri şi lucioase de pe lamele care se închideau şi se deschideau. El îi şoptea numele iar şi iar cu vocea tatălui ei.

„Livvy, Livvy, iubito. Vino. Vino şi o să-ţi spun o poveste."

Şi lamele lungi şi ascuţite ale foarfecii se deschideau şi se închideau cînd el se apropia de dulap.

– Nu, tati! Nu, nu, nu!

– Livvy. Of, scumpo, e-n regulă. Sînt aici. Mătuşa Jamie e aici.

– Nu-l lăsa să vină. Nu-l lăsa să mă găsească! exclamă Livvy plîngînd şi se cuibări în braţele lui Jamie.

– N-o să-l las. N-o să-l las, îţi promit.

Distrusă, Jamie îşi lipi faţa de gîtul nepoatei ei şi se legănă împreună cu ea în lumina slabă a veiozei de pe noptieră pînă cînd Olivia se opri din tremurat.

– O să am grijă să fii în siguranţă.

Îşi lipi obrazul de creştetul Oliviei şi dădu frîu liber lacrimilor. Nu îşi dădu voie să suspine, deşi suspine fierbinţi şi amare i se adunaseră în gîtlej. Lacrimile erau tăcute şi îi şiroiau pe obraji, udînd părul fetiţei.

„Julie. Oh, Doamne, oh, Doamne, Julie."

Îi venea să strige numele surorii ei. Delirant. Dar trebuia să se gîndească la fetiţa care îi adormise în braţe.

Julie ar fi vrut ca fiica ei să fie protejată. Numai Dumnezeu ştia cît încercase să-şi protejeze copilul.

Şi acum, Julie era moartă.

Jamie continua să se legene, pentru a se alina pe sine acum cînd Olivia adormise. Acea femeie frumoasă şi inteligentă, cu rîs jos şi sexy, inimă generoasă şi talent fără margini, murise la treizeci şi doi de ani. Ucisă, îi spuseseră cei doi detectivi cu chipuri grave, de bărbatul care susţinuse că o iubea la nebunie.

Ei bine, într-adevăr, Sam Tanner era nebun, îşi zise Jamie încleştînd pumnii. Nebun din cauza geloziei, a drogurilor, a disperării. Acum îşi distrusese obiectul obsesiei.

Dar niciodată, absolut niciodată, nu avea să se atingă de copil.

Jamie o aşeză cu blîndeţe pe Olivia înapoi în pat, o înveli şi îşi lăsă degetele să zăbovească puţin pe părul ei blond. Îşi aminti de noaptea în care se născuse Olivia, de felul în care Julie rîsese printre contracţii.

Numai Julie MacBride ar fi putut să facă o glumă din travaliu, îşi spuse Jamie. Felul în care arătase Sam, imposibil de frumos şi de emoţionat, cu ochii săi albaştri strălucind de fericire şi teamă, cu părul negru răvăşit aşa încît ea însăşi i-l netezise pentru a-l linişti.

Apoi, el adusese fetița la geam şi avusese lacrimi de dragoste şi uimire în ochi.

Da, îşi aminti de aceste lucruri şi îşi mai aminti şi de faptul că, în timp ce zîmbea, ea se gîndise că erau perfecți. Toți trei, perfecți împreună. Perfecți unul pentru celălalt.

Aşa păruseră.

Se duse la fereastră şi privi în gol. Steaua lui Julie era în ascensiune. La fel şi a lui Sam. Se cunoscuseră pe platoul de filmare, se îndrăgostiseră nebuneşte şi, în patru luni, erau căsătoriți, în timp ce presa îi ridica în slăvi.

Jamie admise că fusese îngrijorată. Totul fusese atît de rapid, atît de hollywoodian. Dar Julie ştiuse întotdeauna ce voia şi îl voise pe Sam Tanner. Un timp, păruse să fie o poveste la fel de frumoasă ca acelea pe care Julie i le citea fiicei sale la culcare.

Dar basmul acela se sfîrşise ca un coşmar, la numai cîteva blocuri distanță, în timp ce ea dormea, îşi spuse Jamie închizînd ochii strîns cînd un suspin vru să-i scape din gîtlej.

Lumina bruscă a farurilor o făcu să tresară şi îi înteți bătăile inimii. David, îşi dădu ea seama, şi se duse repede lîngă pat, pentru a se asigura că Olivia dormea liniştită. Lăsînd lumina slabă, ieşi în grabă. Tocmai cobora cînd uşa se deschise şi soțul ei intră în casă.

Rămase în prag un moment îndelungat, un bărbat înalt şi lat în umeri. Părul şaten închis îi era răvăşit, iar ochii, de un verde cenuşiu, erau plini de oboseală şi groază. Ea găsise întotdeauna forță în el. Forță şi stabilitate. Acum părea bolnav şi zdruncinat, fiind îngrozitor de palid şi un muşchi îi zvîcnea în maxilarul ferm.

– Doamne, Jamie. Oh, Doamne, spuse el şi glasul i se frînse, ceea ce, într-un fel, făcu şi mai rău. Simt nevoia să beau ceva.

Îi întoarse spatele şi intră nesigur pe picioare în salon.

Ea trebui să-şi încleşteze mîna pe balustradă înainte să le ordone picioarelor să se mişte, să-l urmeze.

– David?

– Lasă-mă un minut, spuse el şi mîinile îi tremurară vizibil cînd luă o carafă cu whisky şi îşi turnă într-un pahar.

Se sprijini cu o mînă de lemn şi înghiți conținutul ca pe un medicament.

– Dumnezeule mare, ce-a putut să-i facă.

– Oh, David, spuse ea şi, în clipa aceea, cedă.

Controlul de care izbutise să se agațe cînd îi văzuse pe polițişti la uşă dispăru. Pur şi simplu, se prăbuşi la pămînt suspinînd atît de tare, încît i se zguduia tot trupul.

– Îmi pare rău, îmi pare rău, spuse el ducîndu-se repede la ea şi strîngînd-o la piept. Oh, Jamie, îmi pare nespus de rău.

Stătură acolo pe podeaua acelei încăperi frumoase, în timp ce zorile începeau să-şi facă apariția. Ea plînse în hohote, aşa încît el se miră că oasele nu i se risipeau.

Suspinele i se transformară în gemete care erau numele surorii ei, după care gemetele se transformară în linişte.

– Te duc sus. Trebuie să de odihneşti.

– Nu, nu, nu.

Lacrimile o ajutaseră. Jamie îşi spuse că o ajutaseră, deşi o lăsaseră pustiită şi îndurerată.

– Livvy s-ar putea să se trezească şi să aibă nevoie de mine. O să-mi revin. Trebuie să-mi revin.

Se lăsă pe vine şi îşi şterse fața cu mîinile. Capul îi zvîcnea ca o rană deschisă şi stomacul îi era plin de crampe. Dar se ridică.

– Trebuie să-mi spui. Trebuie să-mi spui totul, zise ea şi, cînd el clătină din cap, ea îşi înălță bărbia. Trebuie

să ştiu, David.

El ezită. Ea părea atît de obosită, atît de palidă şi atît de fragilă.Dacă Julie fusese înaltă şi mlădioasă, Jamie era scundă şi cu oase delicate. Amîndouă posedau acel gen de delicatețe despre care ştia că era înşelătoare. Adesea spusese în glumă că surorile MacBride erau muieri tari, învățate să escaladeze munți şi să străbată păduri.

– Hai să bem o cafea. O să-ți spun tot ce ştiu.

Ca şi sora ei, Jamie refuzase să aibă servitori care să locuiască în aceeaşi casă cu ea. Era casa ei, pentru Dumnezeu, şi nu voia să-şi sacrifice intimitatea. Femeia care lucra cu ziua trebuia să sosească abia peste două ore, aşa că făcu ea însăşi cafeaua, în timp ce David se aşeză la bar cu privirea ațintită pe fereastră.

Nu vorbiră nimic. Ea se gîndi la lucrurile pe care le avea de făcut în ziua aceea. Telefonul pe care trebuia să-l dea părinților ei era cea mai groaznică sarcină şi deja îşi făcea curaj pentru acest lucru. Trebuiau făcute aranjamentele pentru înmormîntare, cu grijă, pentru cît mai multă demnitate şi intimitate cu putință. Presa avea să fie încîntată. Ea avea să aibă grijă ca televiziunea să rămînă la distanță atîta timp cît Olivia era în casă.

Puse două ceşti cu cafea pe tejgheaua barului şi se aşeză.

– Spune-mi.

– Nu sînt prea multe lucruri în plus față de ce ne-a spus detectivul Brady, începu David. N-a pătruns în casă cu forța. Ea i-a dat drumul. Era... îmbrăcată de culcare, dar nu se culcase încă. Se părea că era în living-room, unde lucra la articolele ei decupate din ziare sau reviste.

Îşi trecu mîinile peste față şi apoi luă o ceaşcă plină cu cafea.

– Probabil că s-au certat. Se vedeau urme de scandal. A folosit foarfeca, spuse el şi în ochi i se citi groaza.

Trebuie să-şi fi pierdut mințile, Jamie.

Apoi o privi în ochi. Cînd se întinse să îi ia mîna într-a lui, ea îi strînse degetele.

– A... s-a-ntîmplat repede?

– Nu... n-am văzut... a înnebunit, spuse el şi închise ochii o clipă.

Oricum ea avea să audă. Aveau să fie relatări ale presei pline de adevăruri şi minciuni.

– Jamie, a fost... a înjunghiat-o în mod repetat şi i-a tăiat gîtul.

Culoarea dispăru brusc din obrajii ei, dar mîna îi rămase fermă într-a lui.

– A ripostat. Trebuie să se fi luptat cu el. Să-l fi rănit şi ea.

– Nu ştiu. Trebuie să se facă autopsia. Atunci o să ştim mai multe. Ei cred că Olivia a văzut ceva şi apoi s-a ascuns, zise el bînd din cafea în speranța că avea să-i mai liniştească stomacul. Vor să stea de vorbă cu ea.

– Nu se poate să treacă prin aşa ceva, spuse ea şi, de data aceasta, se trase înapoi brusc. E un copil, David. N-o să-i las s-o facă să treacă prin aşa ceva. Ei ştiu foarte bine că el e vinovatul, zise apoi cu o înverşunare teribilă. N-o să las ca fetița surorii mele să fie interogată de poliție.

David oftă adînc.

– El susține că aşa a găsit-o pe Julie. Că a intrat şi a văzut că era deja moartă.

– Mincinosul! exclamă ea cu ochii numai flăcări şi sîngele îi reveni în obraji cu putere. Criminal nenorocit. Îl vreau mort. Vreau să-l omor cu mîna mea. I-a făcut viața un calvar în ultimul an şi acum a omorît-o. N-ar fi de ajuns nici dacă ar arde în iad.

Se întoarse, voind să lovească în ceva, să rupă ceva în bucăți. Dar se opri brusc cînd o văzu pe Olivia privind-o din prag cu ochii mari.

– Livvy.

– Unde-i mami? întrebă ea şi buza de jos îi tremură. Vreau la mami.

– Livvy, spuse Jamie, a cărei furie se transformă în durere şi durerea în neputinţă, aplecîndu-se să o ia în braţe.

– Monstrul a venit şi i-a făcut rău mamei. E bine acum?

Jamie îşi privi disperată soţul peste capul copilului. El întinse mîna şi ea se apropie, astfel încît se îmbrăţişară toţi trei.

– Mama ta a trebuit să plece, Livvy, spuse Jamie şi închise ochii cînd o sărută pe creştet. N-a vrut, dar a fost nevoită.

– Se-ntoarce repede?

Jamie simţi ceva în piept, ca un val spărgîndu-se de o stîncă.

– Nu, puiule. Nu se mai întoarce.

– Întotdeauna se întoarce.

– De data asta, nu mai poate. A trebuit să se ducă în cer şi să fie înger.

Olivia se frecă la ochi cu încheieturile degetelor.

– Ca într-un film?

Datorită faptului că picioarele începură să-i tremure, Jamie se aşeză, ţinînd-o în braţe pe fetiţa surorii ei.

– Nu, scumpo, de data asta, nu mai e ca într-un film.

– Monstrul a rănit-o şi eu am fugit. De aceea ea n-o să se mai întoarcă. S-a supărat pe mine.

– Nu, nu, Livvy, spuse Jamie şi rugîndu-se pentru înţelepciune, îi luă căpşorul în mîini. Chiar a vrut să fugi. A vrut să fii fetiţă deşteaptă şi să te ascunzi. Ca să fii în siguranţă. Asta şi-a dorit cel mai mult. Dacă n-ai fi făcut-o, ea ar fi fost foarte tristă.

– Atunci o să se-ntoarcă mîine.

Prin mîine, ea înţelegea mai tîrziu, altă dată, curînd.

– Livvy, spuse David şi făcîndu-i semn din cap soţiei sale, luă fetiţa pe genunchi, răsuflînd uşurat cînd aceasta puse capul pe pieptul lui şi oftă. Nu mai poate să se întoarcă, dar o să vegheze asupra ta din cer.

– Dar nu vreau să fie în cer, şopti ea şi începu să plîngă încet. Vreau să mă duc acasă s-o văd pe mama.

Cînd Jamie se întinse să o ia în braţe, David clătină din cap.

– Las-o să plîngă şi să se descarce, murmură el.

Jamie strînse din buze, dar încuviinţă. Apoi se ridică şi se duse în dormitor să-şi sune părinţii.

Capitolul 2

Reporterii dădeau tîrcoale, asemeni unei haite de lupi care simţeau miros de sînge. Cel puţin aşa se gîndea Jamie cînd stătea baricadată împreună cu familia ei în dosul uşilor. Adevărul era că mulţi dintre reporteri erau şocaţi şi îndurerati şi relatau povestea cît puteau de delicat.

Julie MacBride fusese foarte îndrăgită, dorită, admirată şi invidiată, dar iubită.

Jamie însă nu se simţea deosebit de corectă. Nu cînd Olivia stătea ca o păpuşă în camera de oaspeţi sau cînd cobora la fel de slabă şi de palidă ca o fantomă. Nu era suficient că fetiţa îşi pierduse mama în modul cel mai oribil? Nu era de-ajuns că ea însăşi îşi pierduse sora geamănă, cea mai apropiată prietenă a ei?

Dar trăia în lumea sclipitoare a Hollywood-ului cu umbrele sale seducătoare de opt ani. Şi ştia că niciodată nu era de-ajuns.

Julie MacBride fusese o figură publică, un simbol al frumuseţii, talentului, o fată de la ţară transformată într-o superbă prinţesă a ecranului care se măritase cu prinţul moştenitor şi trăia împreună cu el în castelul lor poleit din Beverly Hills.

Cei care dădeau bani la casele de bilete, care devorau articolele din revista *People* sau absurdităţile din presa de scandal, o considerau a lor. Julie MacBride cea cu zîmbetul strălucitor şi vocea răguşită.

Dar nu o cunoşteau. Ah, credeau că da, cu prezentările, interviurile şi articolele lor. Julie fusese deschisă şi sinceră în majoritatea acestora. Aşa era felul ei şi niciodată nu îşi luase succesul drept ceva garantat.

Întotdeauna o emoţionase şi o încîntase. Dar, oricît ar fi scris despre actriţă, oricît de mult ar fi fotografiat-o şi ar fi filmat-o, nu înţeleseseră niciodată cu adevărat femeia: felul ei glumeţ, dragostea ei pentru pădurea şi munţii unde crescuse, loialitatea ei absolută faţă de familie, dragostea ei şi devotamentul de neclintit faţă de fiica ei. Şi iubirea tragică şi veşnică pentru bărbatul care o ucisese.

Asta îi era cel mai greu lui Jamie să accepte. Îi dăduse drumul în casă, numai la asta se gîndea. În cele din urmă, îşi ascultase inima şi îi deschisese uşa bărbatului pe care îl iubea, deşi ştia că el nu mai era acelaşi bărbat.

Oare ea ar fi făcut la fel? Împărţiseră multe lucruri, mai mult decît nişte surori, mai mult decît nişte prietene. Aceasta se datora în părte faptului că erau gemene, desigur, dar mai era şi *copilăria pe care şi-o petrecuseră* în pădurile din Washington State. Orele, zilele, serile pe care şi le petrecuseră explorînd împreună. Învăţînd, iubind miresmele, sunetele şi secretele pădurii.

Luîndu-se după urme, dormind sub cerul liber. Împărţind visurile la fel de firesc cum, altădată, împărţiseră pîntecul mamei lor. Acum era ca şi cum ar fi murit şi o parte din Jamie. Partea cea mai blajină, îşi spuse ea. Partea cea mai proaspătă şi mai vulnerabilă. Se îndoia că avea să mai fie întreagă vreodată. Ştia că nu avea să mai fie la fel niciodată.

Puternică, putea să fie puternică. Trebuia să fie. Olivia depindea de ea, David avea nevoie de ea. Ştia că şi el o iubise pe Julie, că o considerase ca pe propria lui soră. Şi pe părinţii ei ca pe propriii lui părinţi.

Încetă să se mai plimbe de colo-colo şi îşi ridică privirea spre etaj. Aceştia erau acolo acum, cu Olivia în camera ei. Şi vor avea nevoie de ea. Oricît de puternici ar fi fost, vor avea nevoie de ajutorul singurei fiice care le mai rămăsese pentru a trece de săptămînile următoare.

Cînd sună soneria, tresări şi închise ochii. Ea, care altădată se considerase netemătoare, acum se speria de umbre şi de şoapte. Trase adînc aer în piept şi îi dădu drumul încet.

David aranjase ca locuinţa lor să fie păzită şi reporterii aveau ordin să nu calce pe proprietatea lor. Din cînd în cînd însă tot mai apărea cîte unul. Ar fi vrut să ignore soneria. Să o lase să sune la infinit. Dar acest lucru ar fi tulburat-o pe Olivia şi i-ar fi supărat pe părinţii ei.

Se duse spre uşă avînd de gînd să-l jupoaie de viu pe reporter, dar prin geamul uşii îi recunoscu pe cei doi detectivi care veniseră în toiul nopţii să o anunţe că Julie murise.

– Doamnă Melbourne. Îmi pare rău că vă deranjăm.

Frank Brady fu cel care vorbi şi asupra lui îşi concentră Jamie atenţia.

– Domnul detectiv Brady, nu?

– Da, putem intra?

– Desigur, spuse ea dîndu-se înapoi.

Frank observă că avusese suficientă stăpînire de sine pentru a rămîne în dosul uşii, ca fotoreporterii să nu reuşească să o fotografieze. Acea stăpînire de sine o remarcase şi o admirase el şi noaptea precedentă.

Îşi aminti că ieşise în fugă din casă chiar înainte ca ei să oprească maşina. Dar, în clipa în care văzuse fetiţa în braţele lui, păruse să se adune, să se stăpînească. Îşi luase nepoata în braţe şi o dusese sus.

O studie din nou acum, cînd ea îi conduse în salon.

Acum ştia că ea şi Julie MacBride fuseseră gemene, Jamie fiind mai mare cu şapte minute. Totuşi nu semănau atît de mult cum s-ar fi aşteptat el. Julie MacBride avusese o frumuseţe strălucitoare care, în ciuda trăsăturilor ei delicate şi a tenului auriu, aproape că îl ardea pe cel care o privea.

Sora ei avea o frumuseţe mai liniştită, un păr mai mult şaten decît blond, lung pînă la bărbie şi drept, ochi mai degrabă ciocolatii decît aurii, care nu aveau forma aceea senzuală. Trebuia să aibă vreun metru şaizeci, calculă detectivul, şi vreo şaizeci de kilograme, în timp ce sora ei avusese un metru şaptezeci.

Se întrebă dacă îşi invidiase sora pentru acea frumuseţe perfectă şi pentru celebritatea de care se bucurase.

– Doriţi ceva? O cafea?

Tracy fu cel care răspunse, considerînd că trebuia să facă un lucru normal înainte să intre în miezul problemei.

– N-aş refuza o cafea, doamnă Melbourne. Dacă nu e prea mare deranjul.

– Nu... se pare că facem cafetiere întregi zi şi noapte. N-o să lipsesc mult. Vă rog să luaţi loc.

– Se ţine tare, spuse Tracy cînd rămase singur cu partenerul său.

– O aşteaptă multe, spuse Frank dînd perdeaua într-o parte puţin pentru a se uita la mulţimea de reporteri de

la marginea domeniului. Locul ăsta o să fie o grădină zoologică. Nu se întîmplă în fiecare zi ca prinţesa Americii să fie tăiată în propriul castel.

– De către prinţ, adăugă Tracy pipăindu-şi buzunarul în care îşi ţinea ţigările, dar apoi se răzgîndi. Poate o să mai facem o încercare cu el înainte să se adune şi să-şi cheme avocatul.

– Atunci, ar trebui să-l luăm direct, spuse Frank lăsînd perdeaua să cadă la loc şi întorcîndu-se în clipa în care Jamie se întoarse cu o tavă cu cafele.

Se aşeză cînd se aşeză ea. Nu zîmbi. Ochii ei îi spuseră că nici nu voia, nici nu avea nevoie de amabilităţi şi măşti.

– Apreciem foarte mult acest lucru, doamnă Melbourne. Ştim că treceţi printr-o perioadă foarte grea.

– În clipa asta, se pare că niciodată n-o să mai fie altceva, spuse ea şi aşteptă pînă cînd Tracy îşi puse două linguriţe cu vîrf de zahăr în ceaşcă. Doriţi să staţi de vorbă cu mine în legătură cu Julie.

– Aşa este. Ştiaţi că sora dumneavoastră a sunat la 911 pentru a reclama o ceartă conjugală acum trei luni?

– Da, spuse ea ridicînd cu mîini sigure ceaşca. Sam a venit acasă într-o stare de spirit abuzivă. Fizic, de data asta.

– De data asta?

– Mai fusese agresiv verbal şi emoţional şi altă dată, zise ea cu o voce limpede, refuzînd să o lase să tremure. De un an şi jumătate, din cîte ştiu eu.

– După părerea dumneavoastră, domnul Tanner are o problemă cu drogurile?

– Ştiţi foarte bine că Sam este dependent, spuse ea uitîndu-se la Frank. Dacă nu v-aţi dat seama de asta deja, înseamnă că n-aveţi ce căuta în această meserie.

– Ne pare rău, doamnă Melbourne. Detectivul Brady şi cu mine încercăm doar să lămurim toate lucrurile. Tre-

buie să ne dăm seama dacă îl cunoşteaţi bine pe soţul surorii dumneavoastră, dacă îi cunoşteaţi obiceiurile. Poate că ea v-a vorbit despre problemele personale pe care le avea.

– Bineînţeles că mi-a vorbit. Julie şi cu mine eram foarte apropiate. Discutam despre orice, spuse Jamie şi, pentru o clipă, îşi întoarse privirea, făcînd un efort pentru a le ţine pe toate sub control. Voce, mîini, ochi.

– Cred că a început acum vreo doi ani, prizînd nişte cocaină în societate, zise ea zîmbind stins şi rece. Lui Julie nu i-a plăcut deloc treaba asta. Se certau. Au început să se certe din cauza multor lucruri. Ultimele două filme ale lui n-au fost atît de bune cum se aşteptase, nici din punctul de vedere al criticii, nici din cel financiar. Actorii sînt nişte oameni foarte sensibili. Julie era îngrijorată în legătură cu faptul că Sam devenise nervos şi certăreţ. Dar, oricît de mult ar fi încercat să aplaneze lucrurile, propria ei carieră se înălţa vertiginos. Pe el îl enerva acest lucru, pînă şi ea începuse să-l enerveze.

– Era invidios pe ea, zise Frank.

– Da, cînd ar fi trebuit să fie mîndru. Au început să iasă mai mult, la petreceri, la cluburi. El avea senzaţia că trebuia să fie văzut. Julie l-a sprijinit cît a putut, dar ea era o femeie căreia îi plăcea să-şi petreacă timpul acasă. Ştiu că nu se potriveşte cu imaginea, frumuseţea şi strălucirea ei. Era o femeie care se simţea fericită acasă, în grădina ei, cu fetiţa ei.

Glasul i se frînse. Şi-l drese, sorbi puţină cafea şi continuă:

– Lucra la un film cu Lucas Manning, *Smoke an Shadows.*[1] Era un rol foarte dificil, care o solicita extrem

1. Fum şi umbre.

de mult. Nu putea să lucreze douăsprezece sau paisprezece ore, după care să vină acasă şi să se pregătească pentru a ieşi în oraş. Voia să aibă timp să se relaxeze, să stea cu Olivia. Aşa că Sam a început să iasă singur.

– Au circulat unele zvonuri legate de sora dumneavoastră şi Manning.

Jamie se uită la Tracy şi încuviinţă.

– Da, astfel de zvonuri sînt inevitabile cînd doi oameni foarte atrăgători incendiază ecranul. Oamenii născocesc idile şi adoră bîrfele. Sam o tortura şi în legătură cu alţi bărbaţi, dar, în ultima vreme, mai mult cu Lucas. Zvonurile au fost nefondate. Julie îl considera pe Lucas un prieten şi un actor principal minunat.

– Cum a reacţionat Sam? o întrebă Frank.

Ea oftă acum, lăsă ceaşca jos, dar nu îşi frecă ochii pentru a alunga durerea din dosul lor.

– Dacă s-ar fi întîmplat acum trei sau patru ani, ar fi rîs şi ar fi tachinat-o. În schimb, el o şicana, ţipa la ea. O acuza că voia să-i conducă viaţa, că încuraja alţi bărbaţi, apoi că se ducea cu alţi bărbaţi. Lucas era prima lui ţintă. Toate astea o răneau pe Julie foarte mult.

– Unele femei ar căuta un prieten, un alt bărbat, sub o asemenea presiune, spuse Frank privind-o cu atenţie cînd aruncă flăcări din ochi şi strînse din buze.

– Julie şi-a luat căsnicia în serios. Îşi iubea soţul. Suficient de mult, cum s-a şi văzut, ca să-i stea alături pînă cînd a omorît-o. Şi dacă vreţi să întoarceţi totul şi s-o faceţi să pară ieftină şi de prost gust...

– Doamnă Melbourne, spuse Frank ridicînd mîna. Dacă vrem să rezolvăm acest caz şi să facem dreptate pentru sora dumneavoastră, trebuie să punem întrebări. Avem nevoie de toate piesele.

Ea îşi impuse să tragă aer în piept, apoi să-l elimine încet şi îşi mai puse nişte cafea pe care nu o voia, de fapt.

– Piesele sînt foarte simple. Cariera ei era în ascensiune şi a lui era instabilă. Cu cît devenea mai instabilă, cu atît se droga şi o învinuia mai mult. A sunat la poliție în seara aceea pentru că el o atacase în camera fetiței şi îi era teamă pentru Livvy. Îi era teamă pentru toți trei.

– A înaintat divorț.

– A fost o hotărîre foarte dificilă pentru ea. Voia ca Sam să fie ajutat, să se ducă la un psihiatru şi a folosit despărțirea pentru a-l împinge să caute ajutor. Cel mai mult, voia să-şi protejeze fiica. Sam devenise instabil psihic. Nu putea să pună în pericol viața fetiței.

– Totuşi se pare că i-a deschis uşa în seara în care a murit.

– Da, spuse Jamie şi mîna îi tremura acum.

O dată. Puse ceaşca jos şi îşi împreună mîinile în poală.

– Îl iubea. În ciuda tuturor celor întîmplate, îl iubea şi credea că, dacă el avea să renunțe la droguri, ar fi putut fi împreună din nou. Voia mai mulți copii. Îşi voia soțul înapoi. A avut grijă să nu se scrie nimic despre despărțirea lor. În afară de familie, singurii care mai ştiau erau avocații. Sperase să mențină lucrurile aşa cît mai mult cu putință.

– I-ar fi deschis uşa cînd era sub influența drogurilor?

– Dar asta s-a şi întîmplat, nu?

– Încerc doar să clarific totul, îi spuse Frank.

– Trebuie s-o fi făcut. Voia să-l ajute şi credea că se putea descurca în ceea ce-l privea. Dacă n-ar fi fost Livvy, nu cred că ar fi înaintat divorț.

„Dar fiica ei fusese în casă în seara aceea, îşi spuse Frank. În casă şi în pericol."

– Îi cunoşteați foarte bine pe amîndoi.

– Da.

– După părerea dumneavoastră, Sam Tanner este capabil să vă fi ucis sora?

– Acel Sam Tunner cu care s-a măritat Julie ar fi fost în stare să se arunce în fața trenului ca s-o protejeze, spuse Jamie luîndu-şi cafeaua din nou, dar aceasta nu-i alunga amărăciunea din gîtlej. Cel pe care l-ați arestat e capabil de orice. El mi-a ucis sora. A mutilat-o, a sfîşiat-o ca pe un animal. Vreau să moară pentru asta.

Vorbi calm, dar ochii îi erau plini de ură. Frank îi susținu acea privire violentă şi încuviință.

– Vă înțeleg sentimentele, doamnă Melbourne.

– Nu, nu, domnule detectiv. N-aveți cum.

– Doamnă Melbourne, spuse el cînd Tracy se mişcă uşor pe scaun. Ne-ar ajuta foarte mult dacă am sta de vorbă cu Olivia.

– Dar n-are decît patru ani.

– Îmi dau seama. Dar adevărul e că e un martor. Trebuie să ştim ce-a văzut, ce-a auzit.

Văzînd şi refuz şi ezitare pe chipul ei, Frank insistă.

– Doamnă Melbourne, nu vreau să vă provoc, dumneavoastră şi familiei, şi mai multă durere şi nu vreau nici să tulbur fetița. Dar face parte din această întîmplare. Are un rol foarte important.

– Cum puteți să-mi cereți să o las să treacă prin aşa ceva, s-o fac să vorbească despre asta?

– Totul e în mintea ei. Orice a văzut şi a auzit e deja acolo. Trebuie s-o întrebăm doar ce este acest lucru. Mă cunoaşte din seara aceea. S-a simțit în siguranță cu mine. O să am grijă.

– Dumnezeule, zise Jamie apăsîndu-şi degetele pe ochi şi încercînd să gîndească limpede. Trebuie să fiu şi eu acolo. Trebuie să stau cu ea şi o să vă opriți dacă eu spun că e de-ajuns.

– În regulă. O să fie mai liniştită dacă o să fiți şi dumneavoastră de față, vă dau cuvîntul meu că o să fac totul cît mai simplu cu putință. Şi eu am un copil.

– Mă-ndoiesc că a fost vreodată martor la o crimă.

– Nu, doamnă, dar tatăl lui e polițist, spuse Frank oftînd uşor cînd se ridică. Ei ştiu mai multe decît ați vrea dumneavoastră să ştie.

– Poate.

Ea nu avea de unde să ştie, îşi spuse Jamie conducîndu-i în sus pe scări.

David nu voise copii şi, din moment ce nici ea nu era sigură că voia, se mulțumise să fie mătuşica iubitoare pentru fetița surorii ei.

Acum trebuia să învețe. Toți trebuiau să învețe.

Cînd ajunseră la uşa dormitorului le făcu semn celor doi detectivi să rămînă pe loc. O deschise puțin şi îi văzu pe părinții ei stînd pe jos cu Olivia şi făcînd un puzzle pentru copii împreună.

– Mamă, poți să vii puțin?

Femeia care ieşi era scundă, ca Jamie, dar părea mai dură, mai atletică. Pielea bronzată şi vîrfurile decolorate ale părului ei şaten îi spuneau lui Frank că îi plăcea să-şi petreacă timpul în aer liber. Estima că avea vreo cincizeci de ani şi îşi închipui că părea chiar mai tînără cînd nu era trasă la față şi marcată de durere. Se uită cu ochii ei albaştri şi injectați întîi la chipul lui Frank, apoi la cel al partenerului său.

– Mama mea, Valerie MacBride. Mamă, sînt detectivii care... se ocupă de caz, zise Jamie. Trebuie neapărat să stea de vorbă cu Livvy.

– Nu, spuse Val al cărei trup intră în alertă cînd închise uşa în urma ei. E imposibil. Este doar un copil. Nu vă dau voie. Nu vreau să i se amintească de ceea ce s-a-ntîmplat.

– Doamnă MacBride... zise Frank, dar în clipa aceea, ea se întorcea spre el.

– De ce n-ați protejat-o? De ce nu l-ați ținut pe nenorocitul ăla departe de ea? Copilul meu a murit, zise ea şi, acoperindu-şi fața cu mîinile, începu să plîngă încet.

– Aşteptați aici, vă rog, murmură Jamie şi îşi luă mama pe după umeri. Vino să te întinzi puțin, mamă. Hai cu mine.

Cînd Jamie se întoarse, era palidă şi se vedea că plînsese. Dar ochii îi erau uscați acum.

– Haideți să terminăm odată, spuse ea şi, îndreptîndu-şi umerii, deschise uşa.

Bărbatul care îşi ridică privirea îşi ținea picioarele lungi încrucişate în stil indian. Părul lui era o combinație frumoasă de auriu şi argintiu în jurul unui chip îngust care era bronzat şi drăguț. Ochii de culoarea ambrei pe care îi moşteniseră şi fiica lui mai mică şi fetița acesteia erau încadrați de linii şi aşezați sub nişte sprîncene închise la culoare.

Întinse mîna şi o aşeză pe umărul Oliviei într-un gest instinctiv de protecție şi îi studie pe cei doi bărbați din spatele lui Jamie.

– Tată, spuse aceasta forțîndu-se să zîmbească. Dînşii sînt detectiv Brady şi detectiv Harmon. Tatăl meu, Rob MacBride.

Rob se ridică şi, deşi dădu mîna cu fiecare detectiv în parte, rămase între aceştia şi nepoata lui.

– Despre ce e vorba, Jamie?

– Trebuie să stea de vorbă cu Livvy, zise ea încet şi îi strînse mîna înainte ca el să apuce să protesteze. Trebuie, repetă apoi continuînd să țină mîna strîns. Te rog, tată, mama e tulburată. S-a întins puțin în camera voastră. Eu o să rămîn aici, cu Livvy, tot timpul. Du-te şi vorbeşte cu mama. Te rog... zise ea şi, pentru că vocea amenința să i se frîngă din cauza emoției, şovăi puțin. Te rog, trebuie să trecem prin toate astea. Pentru Julie.

El îşi lăsă capul în jos şi îşi propti fruntea de a ei. Rămaseră astfel un moment, el aplecat şi cu mîna într-a ei.

– O să mă duc să stau de vorbă cu mama ta.

– Unde pleci, bunicule? N-am terminat puzzle-ul.

El îi aruncă o privire şi se forţă să-şi reţină lacrimile.

– O să mă-ntorc, Livvy, scumpo. Să nu creşti cît o să fiu plecat.

Ea chicoti, dar bägă degetul mare în gură cînd se uită la Frank.

Ştia cine era: poliţistul cu braţe lungi şi ochi verzi. Părea obosit şi trist. Dar îşi aminti că avea o voce plăcută şi nişte mîini blînde.

– Bună, Livvy, spuse Frank lăsîndu-se pe vine. Mă mai ţii minte?

Ea încuviinţă şi vorbi pe lîngă deget.

– Eşti Frank, poliţistul. Tu l-ai gonit pe monstru. S-a întors?

– Nu.

– Poţi s-o găseşti pe mama? A trebuit să se ducă în cer şi probabil că s-a rătăcit. Poţi s-o găseşti?

– Aş vrea să pot, zise Frank aşezîndu-se jos, cu picioarele încrucişate la fel ca bunicul ei.

Ochii ei se umplură de lacrimi care îi tremurară pe gene şi îi sfîşiară inima lui Frank asemeni unor lame de cuţit mici.

– Pentru că e o stea? Stelele trebuie să stea pe cer.

El auzi geamătul surd de disperare al lui Jamie în spate, dar ea se stăpîni repede cînd înaintă. Acum, însă, el avea nevoie de încrederea fetiţei, aşa că îi atinse obrazul şi se lăsă condus de instinct.

– Uneori, cînd avem foarte mult noroc, stelele foarte deosebite stau cu noi o vreme. Iar cînd trebuie să plece din nou, ne întristăm. Nu-i nimic rău în a fi trişti. Ştiai că stelele sînt acolo chiar şi în timpul zilei?

– Nu se văd.

– Nu, dar sînt acolo şi ele ne pot vedea. Mama ta o să fie întotdeauna acolo şi o să vegheze asupra ta.

– Vreau să vină acasă. O să dăm o petrecere în grădină cu păpuşile mele.

– Păpuşilor tale le plac petrecerile?

– Oricui îi plac petrecerile, zise ea ridicîndu-l pe Kermit pe care îl adusese de acasă. Mănîncă gîndaci.

– Aşa fac toate broaştele. Îi plac simpli sau cu sirop de ciocolată?

Ochii ei se luminară deodată.

– Mie-mi place *orice* cu sirop de ciocolaţă. Ai o fetiţă?

– Nu, dar am un băieţel care mînca gîndaci cînd era mai mic.

Acum, ea rîse şi scoase degetul din gură.

– Ba nu.

– Ah, ba da. Mi-era frică să nu se înverzească şi să-nceapă să sară, spuse Frank luînd o piesă de puzzle şi aşezînd-o în locul unde se potrivea. Îmi plac foarte mult puzzle-urile. De aceea m-am făcut poliţist. Dezlegăm puzzle-uri tot timpul.

– Asta e Cenuşăreasa la bal. Are o rochie foarte frumoasă şi un dovleac.

– Uneori, dezleg puzzle-uri în minte, dar am nevoie de ajutor ca să alcătuiesc imaginea. Crezi că poţi să mă ajuţi, povestindu-mi cîte ceva despre seara în care te-am cunoscut?

– Ai venit la dulapul meu. Credeam că eşti monstrul, dar nu erai.

– Aşa e. Poţi să-mi spui ce s-a-ntîmplat înainte să vin şi să te găsesc acolo?

– Am stat ascunsă acolo mult, mult timp şi el nu ştia unde eram.

– E o ascunzătoare bună. Te-ai jucat cu Kermit în ziua aceea sau cu puzzle-uri?

– M-am jucat cu o mulţime de lucruri. Mama n-a trebuit să lucreze şi am înotat în piscină. Pot să-mi ţin respiraţia sub apă foarte mult, pentru că sînt ca un peşte.

El îi dădu părul lă o parte şi îi privi gîtul.

– Da, uite branhiile.

Ea făcu ochii foarte mari.

– Şi mama zice că le vede! Dar eu nu pot.

– Îţi place să înoţi?

– E cel mai frumos. Dar trebuie să stau în capătul cu apă mică şi n-am voie să intru în apă decît dacă mama, Rosa sau alt om mare e cu mine. Într-o bună zi o să am voie.

– Au venit prieteni la tine în ziua aceea să vă jucaţi?

– Nu în ziua aceea. Dar uneori vin, spuse ea ţuguindu-şi buzele şi aşezînd altă piesă de puzzle. Uneori, Billy sau Cherry sau Tiffy vin să ne jucăm, dar în ziua aceea m-am jucat cu mama, după care am dormit puţin şi am mîncat prăjiturele făcute de Rosa. Şi mama a citit scenariul, a rîs şi a vorbit la telefon: „Îmi place la nebunie, Lou!" spuse Livvy pe un ton atît de identic cu cel al unui adult, încît Frank clipi uluit. „Chiar *sînt* Carly. Era şi timpul să pun mîna pe o comedie romantică inteligentă. Încheie afacerea."

– Aaa... spuse Frank împărţindu-se între uimire şi admiraţie, în timp ce Livvy încercă să pună o altă piesă. Foarte bine. Ai o memorie extraordinară.

– Tati zice că dacă aş avea aripi aş fi un papagal. Ţin minte multe lucruri.

– Sînt convins. Mai ştii la ce oră te-ai culcat?

– Trebuie să mă culc la opt. Găinilor li se face somn la opt. Mama mi-a spus povestea despre femeia cu părul lung, lung, care trăia în turn.

– Mai tîrziu te-ai trezit. Ţi-a fost sete?

– Nu, spuse ea ducînd degetul la gură. Am visat urît.

– Şi Noah al meu visează urît. Dar cînd îmi povesteşte visele se simte mai bine.

– Noah e băieţelul tău? Cîţi ani are?

– Acum are zece. Vrei să-i vezi fotografia?

– Îhî, spuse ea şi se apropie de Frank cînd el scoase portofelul şi îl deschise.

Îşi înclină capul şi se uită la fotografia de şcoală a unui băiat cu părul şaten şi ciufulit şi un zîmbet larg.

– E drăguţ. Poate o să vină să ne jucăm.

– Poate. Uneori visează urît despre extratereştri.

„Iartă-mă, Noah, pentru că ţi-am dezvăluit cel mai întunecat secret", îşi spuse Frank puţin amuzat, băgînd portofelul la loc.

– Cînd mi le povesteşte, se simte mai bine, însă. Nu vrei să-mi povesteşti şi tu visul cel urît?

– Cineva striga. Nu-mi place cînd mami şi tati se ceartă. El e bolnav şi trebuie să se facă bine şi noi trebuie să ne rugăm pentru ca el să se facă bine şi să vină acasă.

– În visul tău i-ai auzit pe mami şi pe tati strigînd?

– Cineva strigă, dar eu n-aud ce zic. Nu vreau s-aud. Vreau să nu mai strige. Vreau să vină mami. Cineva ţipă, ca în filmele la care se uită Rosa. Ţipa şi ţipa şi eu mă trezesc. N-aud nimic, fiindcă nu era decît un vis urît. Vreau la mami.

– Te-ai dus s-o cauţi?

– Nu era în pat. Voiam să mă urc în pat lîngă ea. Nu se supăra. Pe urmă, am...

Se întrerupse şi acordă multă atenţie puzzle-ului.

– E-n regulă, Livvy. Poţi să-mi spui ce s-a mai întîmplat.

– N-am voie să pun mîna pe sticlele fermecate. N-am spart nici una.

– Unde sînt sticlele fermecate?

– Pe măsuţa cu oglindă a mamei. O să pot să am şi eu cînd o să fiu mai mare, dar sînt jucării pentru fetele mari. M-am jucat cu ele doar un minut.

Îi aruncă lui Frank o privire atît de sinceră, încît el fu nevoit să zîmbească.

– E-n regulă, atunci. Pe urmă ce-ai făcut?

– M-am dus jos. Lumina era aprinsă şi uşa deschisă. Poate venise cineva în vizită şi era tort, zise ea şi lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji. Acum nu mai vreau să spun.

– E-n ordine, Livvy. Poţi să-mi spui. Nu-i nici un rău dacă-mi spui.

Şi nu era. Se uită în ochii lui verzi şi putu să spună.

– Miroase foarte urît, iar lucrurile sînt sparte, ude şi roşii. Florile sînt pe jos şi sînt şi cioburi. Nu mergi pe lîngă cioburi desculţ, pentru că doare. Nu vreau să calc pe ele. O văd pe mami întinsă pe jos şi lichidul acela roşu e peste tot pe ea. Monstrul e lîngă ea. Are foarfeca ei în mînă.

O ridică pe a ei, încleştînd pumnul şi în ochi avea o expresie înnebunită.

– „Livvy. Dumnezeule, Livvy", spuse ea imitînd oribil vocea tatălui ei. Am rupt-o la fugă şi el continua să strige. Spărgea lucruri şi mă căuta plîngînd. M-am ascuns în dulap.

O altă lacrimă tremură şi căzu.

– Am făcut pe mine.

– Nu-i nimic, scumpo. N-are importanţă.

– Fetele mari nu fac aşa ceva.

– Eşti o fată foarte mare. Şi foarte curajoasă şi deşteaptă.

Cînd ea îi aruncă un zîmbet înlăcrimat, el se rugă să nu mai fie nevoit să o oblige să treacă prin aşa ceva din nou.

Îi atrase atenţia din nou asupra puzzle-ului şi făcu o remarcă stupidă despre dovlecii vorbitori care o făcu să chicotească. Nu voia ca ultimul gînd asociat cu el să fie

de teamă, sînge şi nebunie.

Totuşi, cînd se întoarse să o mai privească o dată, văzu că se uita la el, rugătoare şi avînd acea expresie înspăimîntător de adultă pe care numai cei foarte mici o pot avea.

Cînd începu să coboare, descoperi că avea aceleaşi gînduri ca Jamie Melbourne. Îl voia pe Sam Tanner mort.

– Aţi fost foarte atent cu ea, spuse Jamie, al cărei control ajunsese aproape de limită.

Ar fi vrut să se facă ghem şi să plîngă, la fel ca mama ei. Să se îngroape în treburi şi ocupaţii, cum făcea soţul ei. Orice, orice, numai să nu trăiască totul din nou aşa cum o făcuse prin cuvintele Oliviei.

– E o fetiţă extraordinară.

– Seamănă cu mama ei.

El se opri atunci, se întoarse şi o privi drept în ochi.

– Aş zice că are ceva şi din mătuşa ei.

Pe chipul ei apăru ceva ca o expresie de uimire, după care Jamie oftă.

– Azi-noapte a avut coşmaruri şi uneori o surprind privind în gol cu acea... cu acea expresie pustiită în ochi. Sugîndu-şi degetul. A încetat să-şi mai sugă degetul dinainte să împlinească un an.

– Orice o liniştește. Doamnă Melbourne, sînt multe lucruri care vă tulbură şi vă aşteaptă multe de făcut. Va trebui să vă gîndiţi la un ajutor psihiatric, nu numai pentru Olivia, ci pentru toţi.

– Da, o să mă gîndesc. Dar, în momentul ăsta, trebuie doar să rezist. Vreau să-l văd pe Sam.

– Nu-i o idee foarte bună.

– Vreau să-l văd pe cel care mi-a omorît sora. Să-l privesc în ochi. Ăsta este tratamentul meu, domnule detectiv Brady.

– O să văd ce pot face. Vă mulţumesc pentru timpul

acordat şi pentru cooperare. Şi, încă o dată, ne pare extrem de rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o.

– Aveţi grijă să plătească, spuse ea deschizînd uşa şi întărindu-se pentru strigătele şi chemările reporterilor şi curioşilor care se adunaseră în stradă.

– Vom ţine legătura, fu tot ce mai spuse Frank.

Jamie închise uşa şi se rezemă de ea epuizată. Nu mai ştia de cît timp stătea acolo, cu ochii închişi, cu capul plecat, dar tresări brusc cînd simţi o mînă pe umăr.

– Jamie, trebuie să te odihneşti puţin, spuse David răsucind-o în braţele lui. Vreau să iei un calmant şi să te întinzi în pat.

– Nu, fără calmante. Nu vreau să nu mai am mintea şi sentimentele limpezi, zise ea, dar puse capul pe umărul lui şi elimină o parte din presiunea din piept. Cei doi detectivi au fost aici adineauri.

– Ar fi trebuit să mă suni.

– Voiau să stea de vorbă cu mine şi cu Livvy.

– Cu Livvy? întrebă el dîndu-se în spate pentru a o privi. Pentru Dumnezeu, Jamie, doar nu i-ai lăsat să interogheze copilul.

– N-a fost aşa, David.

Resentimentele ar fi vrut să iasă la suprafaţă, dar ea era prea obosită pentru aşa ceva.

– Detectivul Brady a fost foarte drăguţ cu ea şi eu am stat acolo tot timpul. Trebuiau să ştie ce-a văzut. E singura martoră.

– La naiba. E în mîna lor. Era acolo, avea arma în mînă. Era drogat, aşa cum a fost aproape tot timpul în ultimul an.

Cînd Jamie aruncă o privire spre scară, el îşi ţinu respiraţia şi apoi elimină aerul încet. Calm, îşi aminti el. Trebuiau să-şi păstreze calmul cu toţii.

– Au toate dovezile care le trebuie ca să-l închidă pentru tot restul vieţii lui nenorocite, zise apoi.

– Acum au şi declaraţia lui Livvy că l-a văzut, l-a auzit, spuse ea ducînd o mînă la cap. Nu ştiu cum merg treburile astea, nu ştiu ce-o să se mai întîmple. Nu pot să mă gîndesc.

– Îmi pare rău, şopti el strîngînd-o în braţe din nou. Dar nu vreau ca tu sau Livvy sau oricare dintre noi să suferim şi mai mult decît trebuie. Vreau să mă suni înainte să-i mai laşi să stea de vorbă cu ea. Cred că trebuie să consultăm un psihiatru pentru copii ca să fim siguri că n-a fost marcată.

– Poate că ai dreptate. Totuşi îi place de detectivul Brady. Se simte în siguranţă cu el. Am supărat-o pe mama, zise ea şi, pentru o clipă, îşi ascunse faţa în gîtul lui. Trebuie să mă duc la ea.

– Bine. Jamie, zise el lăsîndu-şi mîinile în jos pe braţele ei şi împletindu-şi degetele cu ale ei. Poimîine or să elibereze corpul lui Julie. Putem să organizăm funeraliile a doua zi, dacă o să te simţi în stare. Am început deja să fac aranjamentele necesare.

– Ah, David, spuse ea extrem de recunoscătoare şi îşi înăbuşi un suspin, cutremurîndu-se. Nu trebuia să faci asta. Aveam de gînd să dau telefoane mai tîrziu în cursul zilei de azi.

– Ştiu ce vrei pentru ea. Lasă-mă pe mine să mă ocup de treaba asta, Jamie. Şi eu am iubit-o, adăugă el, după care îi sărută degetele.

– Ştiu.

– Trebuie să fac ceva. La detalii mă pricep cel mai bine. Ah, şi am lucrat la o declaraţie de presă. Trebuia făcută una, zise el lăsîndu-şi mîinile să lunece în sus pe braţele ei din nou şi apoi le coborî iarăşi, într-un gest de mîngîiere. E mai degrabă domeniul tău, dar m-am gîndit că mai simplu ar fi cel mai indicat. Cît despre celelalte...

lasă-le în grija mea.

– Nu ştiu ce m-aş face fără tine, David. Nu ştiu.

– N-o să afli niciodată, spuse el sărutînd-o uşor. Du-te sus la mama ta şi promite-mi c-o să-ncerci să te odihneşti puţin.

El aşteptă pînă cînd ea urcă scara şi abia după aceea se duse la uşă, uitîndu-se prin geam la oamenii care bîntuiau pe afară în căldura toridă de vară.

Şi se gîndi la nişte vulturi care dădeau tîrcoale unui stîrv proaspăt.

Capitolul 3

Nu voia să doarmă. Nu îi era somn. Dar încerca, pentru că mătuşa Jamie o rugase şi se întinse în patul acela care nu era al ei.

Era o cameră drăguţă, cu violete micuţe pe pereţi şi perdele albe cu buline mici şi albe care făceau ca totul să pară neclar şi înceţoşat cînd priveai prin ele. Întotdeauna dormea în camera aceea cînd venea în vizită.

Dar nu era acasă.

Îi spusese bunicii că voia să meargă acasă, că putea să vină şi ea. Puteau să dea o petrecere în grădină pînă cînd venea şi mami.

Dar ochii bunicii deveniseră strălucitori şi se umpluseră de lacrimi şi o strînsese în braţe atît de tare, încît aproape că o duruse.

După aceea nu mai spusese nimic în legătură cu a merge acasă.

Cînd auzi murmurul de glasuri de pe hol, din dreptul camerei unde stăteau bunicii ei, Olivia se dădu jos din pat şi ieşi din cameră în vîrful picioarelor. Cînd o întrebase pe mătuşa Jamie, aceasta îi spusese că şi bunicii dormeau. Dacă erau treji, poate că aveau să iasă cu toţii să se joace. Bunicilor le plăcea foarte mult să stea afară. Ar fi putut să se joace cu mingea, să înoate sau să se cațere într-un copac.

Bunicul zicea că în Washington erau copaci care atingeau cerul. Olivia fusese acolo în vizită cînd era foarte mică şi apoi, iarăşi, cînd avea doi ani, aşa că nu mai ținea minte foarte bine. Se gîndi că bunicul ar fi putut să găsească un copac care atingea cerul pentru ca ea să urce în el şi să-şi strige mama. Aceasta avea s-o audă dacă ea ajungea cît mai aproape de rai.

Cînd deschise uşa îşi văzuse bunica plîngînd şi pe mătuşa ei stînd alături şi ținîndu-i mîinile într-ale ei. Îi făcu rău cînd văzu că bunica ei plîngea şi se sperie cînd văzu expresia de pe chipul bunicului. Era atît de încordat, iar ochii îi erau prea întunecați şi răi. Vocea lui, cînd vorbi, era calmă, dar aspră, ca şi cum ar fi încercat să rupă cuvintele, nu să le rostească. Olivia se făcu mică lîngă uşă.

– Nu contează de ce-a făcut-o. E nebun, gelozia şi drogurile l-au înnebunit. Nu contează decît faptul c-a omorît-o, că a luat-o de lîngă noi. O să plătească pentru asta, o să plătească în fiecare zi din viața lui nenorocită. Niciodată n-o să fie de-ajuns.

– Ar fi trebuit s-o facem să vină acasă, spuse bunica în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. Cînd ne-a spus că ea şi Sam aveau necazuri, ar fi trebuit să-i zicem s-o ia pe Livvy şi să vină acasă pentru o perioadă. Să se liniştească.

– N-am ştiut că el devenise violent, n-am ştiut c-o

făcea să sufere, zise bunicul încleştîndu-şi pumnii pe lîngă trup. Dacă aş fi ştiut, aş fi venit eu însumi să mă răfuiesc cu ticălosul ăla.

– Nu ne putem întoarce, tată, spuse Jamie obosită, pentru că o parte din vină era a ei.

Ea ştiuse şi nu spusese nimic. Julie o rugase să nu spună nimic.

– Dacă s-ar putea, ştiu că aş găsi o sută de modalităţi pentru a schimba totul, pentru a împiedica să se ajungă aici. Dar nu pot şi acum trebuie să ne concentrăm asupra prezentului. Reporterii...

– La dracu' cu reporterii.

Olivia făcu ochii mari. Bunicul nu folosea niciodată cuvinte urîte. Rămase cu gura căscată cînd mătuşa ei încuviinţă calmă.

– Ei bine, nu peste mult timp s-ar putea să aibă grijă să ne ia dracu' pe noi. Asta e. Or s-o canonizeze pe Julie sau or să facă din ea o stricată. Sau ambele. De dragul lui Livvy, trebuie să preluăm controlul cît putem de mult. Or să se facă speculaţii cu privire la căsnicia ei şi la relaţia ei cu Sam, speculaţii în legătură cu alţi bărbaţi. Mai ales cu Lucas Manning.

– Julie nu-şi înşela soţul, zise bunica ridicînd glasul.

– Ştiu, mamă, dar ăsta-i jocul.

– E moartă, spuse bunicul simplu. Julie e moartă. Cît de mult ar putea să se înrăutăţească lucrurile?

Olivia se depărtă de uşă încet. Ştia ce însemna mort. Florile mureau cînd erau maronii şi uscate şi trebuia să le arunci. Casey, cîinele bătrîn al lui Tiffy, murise şi ei săpaseră o groapă în curte, după care îl puseseră înăuntru şi îl acoperiseră cu pămînt şi iarbă.

Mort însemna că nu mai puteai să te întorci.

Continua să se îndepărteze de uşă, respirînd din ce în ce mai anevoios, în timp ce imagini de sînge şi cioburi, de monştri şi foarfeci care se deschideau şi se

închideau îi apăreau în minte.

Apoi răsuflarea îi explodă, arzîndu-i inima cînd o rupse la fugă. Şi începu să ţipe.

– Mami nu e moartă. Mami nu e moartă şi într-o groapă în curte. O să se-ntoarcă. O să se-ntoarcă repede.

Continua să fugă, îndepărtîndu-se de cei care o strigau şi coborî în hol. Ajunsă la uşa de la intrare se chinui să o deschidă, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Trebuia să iasă. Trebuia să găsească un copac, unul care atingea cerul, în care să se urce şi s-o cheme pe mami acasă.

Se chinui pînă cînd reuşi să deschidă uşa. Afară erau mulţi oameni şi ea nu ştia încotro să se ducă. Toţi strigau în acelaşi timp, sunetul fiind ca un val mare care i se sparse în cap, rănindu-i urechile. Şi le astupă cu mîinile, plîngînd, strigîndu-şi mama.

O duzină de aparate de fotografiat surprinseră momentul. Îl devorară împreună cu durerea şi spaima ei.

Cineva le striga să o lase în pace, că nu era decît un copil. Dar reporterii dădură năvală, cuprinşi de frenezie. Razele soarelui erau reflectate de obiective, orbind-o. Vedea umbre şi contururi, o mulţime de chipuri necunoscute. Vocile tunau întrebări şi indicaţii.

Uită-te încoace, Olivia! Aici.

Tatăl tău a încercat să-ţi facă vreun rău?

I-ai auzit certîndu-se?

Uită-te la mine, Olivia. Uită-te la aparat.

Ea încremeni asemeni unui cal încolţit, cu ochii mari şi speriaţi. Apoi fu luată în braţe din spate şi îşi cufundă faţa în parfumul şi în forma mătuşii ei.

– O vreau pe mami, o vreau pe mami, şopti ea în timp ce mătuşa Jamie o ţinea strîns.

– Nu-i decît un copil, strigă Jamie, nemaiputînd să se abţină. Blestemaţi să fiţi cu toţii, nu-i decît un copil.

După aceea se întoarse spre casă şi clătină din cap categoric înainte ca soţul şi părinţii ei să apuce să iasă.

– Nu, staţi înăuntru. Nu le oferiţi şi mai mult. Nu le mai daţi încă o satisfacţie.

– O duc sus, spuse bunica ai cărei ochi erau uscaţi acum.

Uscaţi, reci şi calmi.

– Ai dreptate, Jamie. Acum trebuie să-i înfruntăm pe ei, adăugă ea lipindu-şi buzele de părul Oliviei şi pornind să urce scara.

Pentru ea, Olivia reprezenta prezentul.

De data aceasta, Olivia dormi, pradă oboselii provocate de groază şi durere în timp ce bunica veghea asupra ei. Asta era sarcina ei acum, hotărî Val.

Într-un mediu mai puţin liniştitor, Frank Brady se gîndea la fetiţa pe care o văzuse în dimineaţa aceea. Continua să păstreze vie imaginea ei în minte, acei ochi mari şi căprui care îl priviseră încrezători, în timp ce îşi făcea meseria.

Sam Tanner reprezenta prezentul pentru Frank.

În ciuda orelor petrecute în celulă, frumuseţea lui Sam suferise foarte puţin. Parcă fusese pregătit pentru rolul iubitului îndurerat, şocat, nevinovat şi suferind, dar tot suficient de atrăgător pentru ca spectatoarele să dorească să-i sară în ajutor.

Părul negru şi bogat îi era răvăşit. Ochii, de un albastru strălucitor, îi erau întunecaţi. Idila sa cu cocaina îl costase cîteva kilograme, dar acest lucru nu făcea decît să dea chipului lui un aer romantic şi pustiit.

Buzele lui aveau tendinţa să tremure. Mîinile nu-i stăteau nici o clipă nemişcate. Îi luaseră hainele murdare de sînge şi îi dăduseră o cămaşă şi nişte pantaloni gri, decolorate, care îi erau largi. De asemenea, îi luaseră cureaua şi şireturile. Era supravegheat ca să nu se

sinucidă, dar el abia începuse să remarce absenţa intimităţii. Întreaga însemnătate a situaţiei era încă îngropată sub ceaţa şocului şi lipsei drogului său preferat.

Camera de interogatoriu avea pereţii bej şi un geam imens dincolo de care nu îi putea vedea pe cei care ar fi putut să-l privească. Încăperea conţinea o masă şi trei scaune. Al său avea tendinţa să se clatine, dacă încerca să se lase pe spate. O ţîşnitoare într-un colţ arunca o apă călduţă, iar aerul era sufocant.

Frank stătea în faţa lui, fără să spună nimic. Tracy era rezemat de perete şi îşi examina unghiile. Tăcerea şi căldura din încăpere făceau ca broboane de sudoare să-i lunece lui Sam pe spate.

– Nu-mi amintesc altceva decît ce v-am mai spus, zise el, deoarece nu suporta liniştea.

După ce îl interogase prima oară, fusese atît de sigur că aveau să-i dea drumul. Să-i dea drumul ca să afle ce făcuseră cu Julie, cu Olivia.

„Oh, Doamne, Julie." De fiecare dată cînd se gîndea la ea, vedea sînge, o mare de sînge.

Frank doar încuviinţă, privindu-l răbdător.

– Ce-ar fi să-mi mai spui totul o dată? De la-nceput.

– V-am tot spus. M-am dus acasă...

– Nu mai locuiai acolo, nu-i aşa, domnule Tanner? întrebă Tracy puţin agresiv.

– Este casa mea, totuşi. Despărţirea era temporară, doar pînă cînd aveam să ne rezolvăm problemele.

– Da, zise Tracy continuînd să-şi studieze unghiile. De aceea soţia dumitale a înaintat divorţ, a obţinut custodia completă a copilului şi tot de aceea dumneata aveai drept limitat la vizite şi ai cumpărat palatul acela de pe plajă.

– A fost doar o formalitate, spuse Sam şi culoarea îi năvăli în obraji.

Dorea cu disperare puţină cocaină, doar puţină, ca

să-şi limpezească mintea, să se poată concentra. De ce nu înțelegeau oamenii cît de greu îi era să gîndească, pentru Dumnezeu?

– Şi am cumpărat casa din Malibu ca investiție.

Cînd Tracy pufni ironic, Frank ridică o mînă. Erau parteneri de şase ani şi aveau un ritm propriu, ca doi amanți.

– Dă-i o şansă să povestească, Tracy. Îl tot întrerupi, îl zăpăceşti. Încercăm doar să clarificăm toate detaliile, domnule Tanner.

– Bine, bine. M-am dus acasă, spuse el frecîndu-şi mîinile de pulpe, neplăcîndu-i asprimea pantalonilor.

Era obişnuit cu materiale bune, croite cu pricepere. Dumnezeule, îşi spuse el continuînd să tragă de cracul pantalonilor, muncise ca să aibă cele mai bune lucruri.

– De ce te-ai dus acasă?

– Poftim? întrebă el clipind şi clătinînd din cap. De ce? Voiam să discut cu Julie. Simțeam nevoia s-o văd. Trebuia doar să lămurim lucrurile.

– Te drogaseşi, domnule Tanner? îl întrebă Frank cu blîndețe, aproape ca de la prieten la prieten. Ar fi mai bine să fii sincer în privința asta. Consumul recreativ... zise el şi ridică din umeri. N-o să te presăm cu treaba asta, vrem numai să ştim în ce stare de spirit erai.

Înainte negase, negase tot timpul. Era ceva ce te putea distruge în ochii publicului. Cei din branşă înțelegeau cum stăteau lucrurile. Dar cocaina nu făcea o impresie bună la box-office.

Dar puțină între prieteni? La naiba, nu era mare scofală. Nu era scofala dracului, aşa cum îi spunea mereu lui Julie, cînd ea îl bătea la cap. Dacă ar fi...

Julie, îşi spuse el din nou şi îşi apăsă ochii cu degetele. Oare chiar murise?

– Domnule Tanner?

– Ce este?

Ochii care le făcuseră pe femeile din toată lumea să ofteze clipiră nedumeriți. Erau injectați şi goi.

– Te drogaseşi înainte să te duci la soția dumitale?

Înainte ca el să apuce să nege din nou, Frank se aplecă.

– Înainte să răspunzi, o să-ți spun că ți-am verificat maşina şi am găsit drogurile. N-o să-ți facem necazuri pentru deținere de droguri. Dacă vei fi sincer cu noi.

– Nu ştiu la ce vă referiți, spuse el trecîndu-şi dosul mîinii peste gură. Oricine ar fi putut să le pună acolo. Şi voi, chiar.

– Insinuezi că am fi pus probe? întrebă Tracy mişcîndu-se fulgerător şi, apucîndu-l pe Sam de guler, îl ridică pe jumătate din scaun. Asta vrei să spui?

– Uşurel, uşurel. Gata, spuse Frank ridicînd mîinile. Domnul Tanner e doar derutat şi tulburat. N-ai vrut să spui că am pus probe în maşina dumitale, nu-i aşa?

– Nu, eu am...

– Pentru că asta-i o treabă foarte gravă, domnule Tanner. O acuzație foarte serioasă. N-o să te ajute prea mult, mai ales că avem o mulțime de persoane care vor declara să-ți place să tragi puțin pe nas din cînd în cînd. Doar în societate, continuă Frank cînd Tracy pufni dezgustat şi se duse înapoi, rezemîndu-se de perete. Putem să nu facem mare caz din chestia asta. Doar dacă n-o să faci dumneata. Doar dacă n-o să încerci să spui că noi am pus cocaina acolo, cînd ştim că, de fapt, era a dumitale. Cînd mă uit la dumneata chiar în clipa asta ştiu că ai dori tare mult să prizezi puțin, doar ca să mai înfrumusețezi lucrurile nițel.

Frank se aplecă spre el.

– Ai dat de bucluc rău de tot, Sam. Al naibii de rău. Îți admir munca, sînt un mare fan. Aş vrea să-ți uşurez situația, dar tu nu ne ajuți deloc, nici pe mine, nici pe tine însuți, mințind în legătură cu drogurile. Nu faci decît să

agravezi totul.

Sam îşi răsuci verigheta pe deget nervos.

– Poate că am consumat puţină, dar eram perfect stăpîn pe mine, spuse el dorind cu disperare să creadă. Nu sînt un toxicoman sau ceva de genul ăsta, am tras puţin doar înainte să mă duc acasă.

– Ca să discuţi cu soţia ta, îi îndemnă Frank. Ca să lămuriţi lucrurile.

– Exact. Trebuia s-o fac să priceapă că ar fi trebuit să ne împăcăm, să scăpăm de avocaţi şi să punem lucrurile la punct. Mi-era dor de ea şi de Livvy. Voiam să trăim din nou ca altădată. La naiba, atît voiam, să trăim din nou ca altădată.

– Nu te condamn pentru asta. O soţie şi o fiică frumoase. Ar trebui să fii nebun să renunţi la aşa ceva cu uşurinţă. Voiai să rezolvaţi problemele dintre voi, aşa că te-ai dus acolo şi ai discutat cu ea.

– Exact, m-am... nu, m-am dus acolo şi am găsit-o. Am găsit-o. Oh, Doamne, zise el închizînd ochii şi acoperindu-şi faţa. Oh, Doamne, Julie. Era sînge, sînge peste tot, cioburi, lampa pe care i-o cumpărasem cadou de ziua ei. Şi ea era întinsă acolo în balta de sînge şi mulţimea de cioburi. Am încercat s-o ridic. Foarfeca îi era înfiptă în spate. Am tras-o afară.

Aşa făcuse? Credea că o trăsese afară, dar nu îşi amintea exact. Fusese în mîna lui, fierbinte şi plină de sînge.

– Am văzut-o pe Livvy, stătea acolo. Apoi a rupt-o la fugă.

– Şi tu ai început să fugi după ea, zise Frank încet.

– Cred... trebuie s-o fi făcut. Cred că am luat-o puţin razna. Am încercat s-o găsesc, am încercat să aflu cine îi făcuse aşa ceva lui Julie. Nu-mi amintesc. Am sunat la poliţie, spuse el apoi, uitîndu-se la Frank. Am sunat la poliţie imediat cum am putut.

– Cît? întrebă Tracy, desprinzîndu-se de perete şi apropiindu-şi faţa foarte mult de cea a lui Sam. Cît timp ai umblat prin casă căutînd fetiţa, cu foarfeca în mînă, înainte să te pierzi cu firea şi să suni la poliţie?

– Nu ştiu. Nu sînt sigur. Cîteva minute, poate. Zece, cincisprezece.

– Ticălos mincinos!

– Tracy...

– E un mincinos nenorocit, Frank. Dacă ar fi găsit fetiţa, ea ar fi fost la morgă acum, lîngă maică-sa.

– Nu. Nu, spuse el cu groază în glas. Nu i-aş fi făcut nici un rău lui Livvy.

– Nu ia fel gîndea şi soţia ta, nu, Tanner? întrebă Tracy împungîndu-l cu degetul în piept. A declarat în scris că îi era frică să nu rămîi singur cu copilul. Eşti un toxicoman şi un ticălos nenorocit şi o să-ţi spun eu cum s-a-ntîmplat. Te-ai gîndit la ea în casa aia mare, cum te alungase şi cum te ţinea departe de ea şi de fetiţă pentru că nu mai suporta să te vadă. Poate te gîndeai că-şi desfăcea picioarele pentru alt bărbat. Trebuie să existe alţi bărbaţi cînd e vorba de femei atît de frumoase. Aşa că te-ai drogat bine şi te-ai dus acolo ca să-i arăţi cine era şeful.

– Nu, voiam doar să stau de vorbă cu ea.

– Dar ea n-a vrut să stea de vorbă cu tine, nu, Tanner? Ţi-a spus să te cari, nu? Ţi-a spus să te duci dracului. Poate i-ai tras şi cîteva mai întîi, cum făcuseşi data trecută.

– A fost un accident. N-am vrut s-o lovesc. Ne-am certat.

– Aşa că ai pus mîna pe foarfecă.

– Nu, spuse el încercînd să privească în urmă şi să limpezească imaginile înceţoşate din mintea lui. Eram în camera lui Livvy şi Julie nu lasă o foarfecă în camera lui Livvy.

– Erați jos și ai văzut-o pe masă, sclipitoare și ascuțită. Ai pus mîna pe ea și ai tăiat-o pentru că terminase cu tine. Dacă nu puteai s-o ai tu, nimeni nu avea s-o aibă. Așa ți-ai spus, nu, Tanner? Cățeaua merita să moară.

– Nu, nu, nu. Nu se poate să fi făcut așa ceva. Nu se poate.

Dar își amintea senzația pe care i-o dăduse foarfeca în mînă, felul în care încleștase degetele pe ea, felul cum se scursese sîngele pe lamă.

– O iubeam. O iubeam.

– N-ai vrut s-o faci, nu-i așa, Sam? întrebă Frank preluînd mingea și se lăsă pe spate, continuînd să-și păstreze vocea blîndă și privirea calmă. Știu cum este. Uneori, iubești femeile atît de mult, încît îți pierzi mințile. Și atunci cînd nu te ascultă, cînd nu aud ce spui tu, cînd nu înțeleg de ce ai nevoie, trebuie să găsești o modalitate ca să le obligi s-o facă. Asta a fost, nu? Ai încercat să găsești o modalitate de a obliga să te asculte, dar ea n-a vrut. Ți-ai pierdut cumpătul. Și drogurile au jucat un rol în treaba asta. Nu te-ai mai putut controla. V-ați certat și foarfeca era acolo. Poate că ea a venit spre tine. Și atunci s-a-ntîmplat, înainte să te poți opri. La fel ca data trecută, cînd n-ai vrut s-o lovești. A fost un fel de accident.

– Nu știu, spuse el cu ochii plini de lacrimi. Țineam foarfeca în mînă, dar asta a fost după. Trebuie să fi fost după. Am tras-o afară din ea.

– Livvy te-a văzut.

Sam păli brusc cînd se uită la Frank.

– Poftim?

– Te-a văzut. Te-a auzit, Sam. De aceea a coborît. Fiica ta de patru ani e martoră. Pe arma crimei sînt numai amprentele tale. Urmele însîngerate ale pașilor tăi sînt în toată casa. În living-room, în hol, în sus pe scări.

Sînt amprente însîngerate pe tocul ușii de la dormitorul fetiței tale. Sînt amprentele tale. N-a mai fost nimeni acolo, Sam, nici un hoț, așa cum ai încercat să ne spui ieri. Nici un spărgător. Nu se vedea nici o urmă de pătrundere cu forța, nimic nu era furat, soția ta n-a fost violată. Au fost doar trei persoane în casă în seara aia. Julie, Livvy și cu tine.

– Trebuie să fi fost și altcineva.

– Nu, Sam. N-a mai fost nimeni.

– Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule, spuse el și, tremurînd, puse capul pe masă și plînse ca un copil.

După ce se opri din suspinat, mărturisi.

Frank citi pentru a treia oară declarația semnată, se ridică și se plimbă prin camera de cafea. Cu cana pe jumătate plină cu un lichid pe care pînă și cei mai disperați l-ar fi numit apă chioară, se așeză la masă și citi declarația din nou. Cînd intră partenerul său, Frank vorbi fără să-și ridice privirea.

– Chestia asta are găuri, Tracy. Are niște găuri prin care ar putea să treacă și *Cadillac*-ul tău pe care-l iubești atît de mult fără să se zgîrie nici un pic.

– Știu.

Dezgustat, Tracy puse să facă o cafea proaspătă, după care se duse la frigiderul zgîriat pentru a fura para Bartlett bine coaptă a cuiva. Mușcă din ea, gemu satisfăcut și apoi se așeză.

– Dar tipul e terminat, Frank. E extrem de nervos și de speriat. Și în seara aia, era complet aerian. N-o să-și amintească niciodată fiecare minut.

Șterse zeama care i se scursese pe bărbie.

– Noi știm că el a făcut-o. Avem dovezile, motivul și prilejul. L-am găsit la locul crimei. La naiba, avem și un martor. Acum avem și declarația lui. Ne-am făcut treaba, Frank.

– Da, dar nu mă simt bine. Nu mă simt deloc bine. Uite aici, unde zice că a spart cutia muzicală, cutia muzicală a fetiței. Nu era nici o cutie muzicală acolo. Amestecă în mod evident cele două seri.

– E un drogat nenorocit, spuse Tracy pierzîndu-şi răbdarea. Povestea lui cum că ar fi intrat după ce înainte în casă pătrunsese un hoț nu ține. Ea i-a dat drumul înăuntru şi sora ei a confirmat că era în stare de aşa ceva. Tipul ăsta nu-i un Richard Kimble, amice. Nu-i nici un individ cu un singur braț, nici un film de televiziune. A luat foarfeca şi i-a înfipt-o în spate. Ea s-a prăbuşit la pămînt, nu s-a găsit nici o rană pe care s-o fi dobîndit apărîndu-se, după care el a continuat s-o măcelărească în timp ce ea încerca să se tîrască mai departe de el. Avem dîra de sînge, raportul medicului legist. Ştim cum s-a petrecut totul. Mi se face greață.

Azvîrli cotorul perei în coşul de gunoi, după care împinse scaunul în spate pentru a-şi pune cafea proaspătă.

– În ăştia şapte ani, am văzut tot felul de cadavre, murmură Frank. E unul din cele mai groaznice pe care le-am văzut vreodată. Un bărbat care-i face aşa ceva unei femei are sentimente puternice pentru ea, zise el şi oftă, frecîndu-şi ochii obosiți. Aş vrea doar o declarație solidă, atîta tot. Un avocat bine plătit o să danseze prin găurile astea înainte să se termine totul.

Clătinînd din cap, se ridică.

– Mă duc acasă, să văd dacă mai țin minte cum arată nevastă-mea şi fiul meu.

– Avocat, neavocat, Sam Tanner o să facă puşcărie pentru asta şi o să-şi petreacă tot restul vieții lui nenorocite într-o cuşcă, zise Tracy cînd Frank dădu să iasă.

– Da, aşa e. Şi fetița aia va trebui să trăiască toată viața cu amintirea asta. Chestia asta îmi face greață, Tracy. Asta mă macină.

Se gîndi la acest lucru în drum spre casă, prin traficul imposibil de pe autostradă şi apoi pe strada liniştită unde casele, toate micuțe şi frumoase ca a sa, aveau în față peluze care sufereau din cauza lipsei de ploaie.

Chipul Oliviei îi rămăsese întipărit în minte, cu acei obrăjori dolofani şi cu acei ochi îndurerați şi prea de adult sub sprîncenele izbitor de închise la culoare. Şi primele cuvinte pe care i le spusese în şoaptă.

Monstrul e aici.

Apoi intră pe aleea scurtă de lîngă casa lui şi totul era atît de plăcut, de normal. Noah îşi lăsase bicicleta aruncată pe o parte în curte, iar florile soției lui se ofileau pentru că ea uitase să le ude iarăşi. Numai Dumnezeu ştia de ce le sădise. Le ucidea cu regularitatea unui psihopat de grădină. Vechiul ei VW Gîndac era deja parcat şi pe bara acestuia se vedeau lipite abțibilduri şi lozinci ale diverselor ei cauze.

Celia Brady colecționa cauze la fel cum alte femei colecționau rețete.

Observă că VW-ul pierdea ulei iarăşi. Înjură fără prea multă pasiune şi coborî din maşină.

Uşa de la intrare se deschise brusc şi apoi fu trîntită cu un zgomot de împuşcătură. Fiul lui dădu buzna afară, un glonț cu păr şaten şi mare, genunchi loviți şi adidaşi cu găuri.

– Salut, tată! Adineauri ne-am întors de la un protest împotriva vînării balenelor. Mama are nişte înregistrări cu cîntecul unor balene. Parcă sînt nişte invadatori extratereştri.

Frank se strîmbă, ştiind că, în următoarele cîteva zile, avea să asculte balene cîntînd.

– Bănuiesc că n-avem nimic de mîncare la cină, nu?

– L-am luat pe Colonel în drum spre casă. Am convins-o eu. Dumnezeule, cu atîtea alimente sănătoase în

ultima vreme, poți să mori de foame.

Frank se opri şi puse o mînă pe umărul fiului său.

– Vrei să spui că avem pui fript în casă? Nu te juca aşa cu mine, Noah.

Băiatul rîse şi ochii de un verde închis îi licăriră.

– O grămadă. Fără bucata pe care am înfulecat-o eu pe drum. Mama a zis c-o facem pentru că ai nevoie de hrană ca lumea.

– Da.

Era bine să ai o soție care te iubea suficient ca să te cunoască. Frank se aşeză pe prima treaptă, îşi lărgi cravata şi îl luă pe Noah pe după umeri cînd băiatul se aşeză lîngă el.

– Bănuiesc că aşa e.

– La televizor s-au dat aproape tot timpul buletine de ştiri şi alte chestii despre actrița aia. Julie MacBride. V-am văzut pe tine şi pe Tracy intrînd în casa aia mare şi au arătat-o şi pe cealaltă, şi mai mare, în care a fost omorîtă. Şi chiar adineauri, înainte să soseşti, au arătat-o pe fetiță, pe fiica ei. A ieşit în fugă din casă. Părea foarte speriată.

Noah nu putuse să-şi ia ochii de la imaginea aceea nici atunci cînd acei ochi imenşi şi înspăimîntați păreau să se uite la el şi să-i implore ajutorul.

– Dumnezeule, tată, s-au dus chiar în fața ei, iar ea plîngea şi țipa şi îşi astupa urechile, pînă cînd cineva a venit şi a luat-o în casă.

– Oh, Doamne, spuse Frank proptindu-şi coatele pe genunchi şi luîndu-şi capul în mîini. Sărmanul copil.

– Ce o să se întîmple cu ea acum, dacă mama ei a murit şi tatăl ei o să intre în puşcărie?

Frank oftă. Noah voia întotdeauna să ştie ce şi de ce. Ei nu îl împiedicau, aceea fusese teoria Celiei, iar Frank ajunsese să considere că avea dreptate. Fiul lor era inteligent, curios şi ştia să deosebească binele de rău. Doar era fiul unui polițist, îşi spuse Frank, şi trebuia să învețe că existau indivizi răi şi că aceştia nu plăteau întotdeauna.

– Nu ştiu sigur. Are rude care o iubesc. Or să facă tot ce pot pentru ea.

– La televizor au spus că era în casă cînd s-a-ntîmplat. Aşa e?

– Da.

– Doamne, spuse Noah scărpinîndu-şi o julitură de pe genunchi şi încruntîndu-se. Părea îngrozitor de speriată, murmură el.

Noah înțelegea că existau indivizi răi şi că aceştia nu plăteau întotdeauna. Şi că a fi copil nu însemna că erai protejat împotriva lor. Nu înțelegea, însă, cum era să-ți fie frică de propriul tată.

– O să fie bine.

– De ce-a făcut-o, tată? întrebă Noah uitîndu-se la chipul tatălui său.

Aproape întotdeauna găsea răspunsurile acolo.

– S-ar putea să nu ştim niciodată exact. Unii or să spună că a iubit-o prea mult, alții or să spună că era nebun. Că a făcut-o din cauza drogurilor, a geloziei sau a furiei. Singurul care o să ştie adevărul e Sam Tanner. Nu ştiu nici dacă el însuşi înțelege de ce-a făcut-o, zise Frank strîngîndu-i umerii scurt. Hai să mergem să ascultăm cum cîntă balenele şi să mîncăm nişte pui.

– Şi cartofi piure.

– Fiule, s-ar putea să vezi un adult plîngînd.

Noah rîse din nou şi intră în casă împreună cu tatăl său. Dar şi el iubea suficient de mult ca să înțeleagă. Şi era sigur că avea să-l audă pe tatăl său plimbîndu-se agitat în noaptea aceea, aşa cum făcea de fiecare dată cînd slujba sa îl tulbura foarte mult.

Capitolul 4

Poate că mărturisirea era bună pentru suflet, dar, în cazul lui Sam Tanner, era bună şi pentru că îl făcea să-şi dea seama mai bine de realitate. La mai puţin de o oră după ce dădu declaraţia în care recunoştea că îşi ucisese soţia cu brutalitate, ameţit de droguri, îşi exercită drepturile civile.

Îl chemă pe avocatul despre care spusese că nu făcuse altceva decît să-i complice problemele conjugale şi îi ceru să nu-l reprezinte. Era cuprins de panică, se simţea foarte rău şi deja uitase jumătate din ceea ce mărturisise. Astfel că un avocat specializat în drept familial susţinu prima oară că declaraţia îi fusese luată sub presiune, îi porunci clientului său să nu mai declare nimic şi chemă trupele.

Charles Brighton Smith avea să conducă echipa apărării. Era un vulpoi de şaizeci şi unu de ani, cu o claie de păr cărunt, ochi albaştri, vicleni, şi o minte ca un laser. Îmbrăţişa cazurile şocante cu multă pasiune şi nimic nu-i plăcea mai mult decît o bătălie tumultuoasă în instanţă cu reporteri de faţă.

Înainte să pornească spre Los Angeles, îşi adunase echipa alcătuită din cercetători, funcţionari, experţi, psihologi şi examinatori ai juraţilor. Lăsase să se afle numărul zborului şi ora la care urma să ajungă şi, cînd coborî din avion, era pregătit pentru atacul presei.

Avu grijă să pară sever şi chipul său să trădeze îngrijorare, înţelepciune şi compasiune cînd dădu prima sa declaraţie.

– Sam Tanner este un om nevinovat, o victimă a acestei tragedii. A pierdut-o pe femeia iubită în modul cel mai brutal cu putinţă şi, acum, e obligat să trăiască alte momente de groază din cauza grabei poliţiştilor de a încheia cazul. Sperăm să îndreptăm această greşeală repede, pentru ca Sam să-şi poată deplînge pierderea în linişte şi să se întoarcă acasă la fiica lui.

Nu răspunse la nici o întrebare şi nu făcu nici un alt comentariu. Îşi lăsă bodyguarzii să-i deschidă drum prin mulţime şi să-l conducă spre limuzina care îl aştepta. Instalîndu-se pe banchetă, îşi închipui că toată presa avea să vorbească despre sosirea sa.

Şi avu dreptate.

După ce ascultă ultimele ştiri legate de sosirea lui Smith la Los Angeles, Val MacBride închise televizorul furioasă. Pentru ei era doar un joc, îşi spuse ea. Pentru ziarişti, pentru avocaţi, pentru poliţişti, pentru public. Un alt spectacol pentru a-şi mări audienţa, pentru a-şi vinde ziarele şi revistele, pentru a apărea pe coperţi sau la ştiri.

Se foloseau de copilul ei, de sărmanul ei copil ucis.

Totuşi, nu putea să împiedice acele lucruri. Julie preferase să trăiască în ochii publicului şi murise la fel.

Acum, avocaţii aveau să manevreze acea percepţie a publicului în aşa fel, încît să facă o victimă din omul care o ucisese. Avea să fie un martir. Şi Olivia era un instrument în plus.

Acest lucru Val putea să-l împiedice.

Ieşi în linişte din încăpere, trecînd prin camera Oliviei ca să vadă ce mai făcea. Îl văzu pe Rob întins pe jos cu nepoata lor şi colorînd împreună cu ea.

Îi veni să zîmbească şi să plîngă în acelaşi timp.

Bărbatul acela era rezistent ca o stîncă, îşi spuse ea cu multă recunoştinţă. Indiferent cît de mult te sprijineai de el, tot drept se ţinea.

Îi lăsă în pace şi se duse să o caute pe Jamie.

Casa era construită în formă de T. În latura din stînga, Jamie îşi avea biroul. Cînd venise la Los Angeles cu opt ani în urmă ca să lucreze ca asistentă personală a surorii ei, locuise şi lucrase în camera de oaspeţi a căsuţei lui Julie.

Val îşi aminti că îşi făcuse puţin griji în legătură cu amîndouă pe atunci, dar telefoanele, scrisorile şi vizitele lor fuseseră atît de pline de entuziasm şi de bucurie, încît ea încercase să nu întunece lumina cu cicăleli şi avertismente.

Locuiseră împreună în casa aceea timp de doi ani, pînă cînd Julie îl cunoscuse pe Sam şi se căsătorise. La mai puţin de şase luni după aceea, Jamie se logodise cu David. Un om care se ocupa tocmai de formaţii de rock and roll, îşi spusese ea atunci. Dar se dovedise a fi la fel de serios ca Rob al ei.

Pe atunci, se gîndise că fetele ei erau în siguranţă, fericite şi căsătorite cu bărbaţi buni. Cum putuse să se înşele atît de mult?

Alungă acel gînd şi bătu în uşa biroului lui Jamie înainte să o deschidă.

În mod obişnuit, obloanele erau ridicate, pentru a lăsa razele soarelui să pătrundă înăuntru şi pentru a lăsa să se vadă piscina şi florile. Dar paparazzi şi obiectivele lor telescopice ţineau casa sub asediu. Obloanele erau lăsate, iar lămpile erau aprinse, deşi era miezul zilei.

„Sîntem ca nişte ostatici", îşi spuse Val cînd fiica ei îi aruncă un zîmbet grăbit şi continuă să vorbească la telefon.

Val se aşeză pe fotoliul din faţa biroului şi aşteptă.

Observă că Jamie părea obosită şi aproape că oftă

cînd îşi dădu seama cît de puţină atenţie îi acordase copilului care îi mai rămăsese.

Închise ochii şi trase aer în piept de cîteva ori. Trebuia să se concentreze asupra problemelor urgente şi nu să se lase pradă durerii.

– Iartă-mă, mamă, spuse Jamie închizînd telefonul şi trecîndu-şi mîinile prin păr. Dar sînt atîtea de făcut.

– Eu n-am fost de prea mare ajutor.

– Ah, ba da, nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine şi fără tata. Nu pot să mă ocup de toate astea şi să am grijă şi de Livvy, să-i acord atenţia de care are nevoie în clipa asta. David s-a ocupat de grosul problemelor.

Se ridică şi se duse la frigider, de unde luă o sticlă de apă. Sistemul începuse să i se revolte din cauza galoanelor de cafea pe care le înghiţise. În mijlocul frunţii avea o durere surdă, constantă, care nu dispărea cu nici un medicament.

– Dar el îşi are propria muncă, continuă ea turnînd în două pahare. Am găsit oameni care să se ocupe de telefoane, telegrame şi anunţuri, dar...

– Astea sînt chestiuni de familie, încheie Val.

– Da, zise Jamie dîndu-i paharul, după care se aşeză pe colţul biroului. Oamenii au pus flori deja la poarta casei lui Julie. A trebuit să aranjez să fie duse la spitale. Lucas Manning mă ajută cu asta. Scrisorile au început să vină şi, deşi Lou, agentul lui Julie, o să-mi dea o mînă de ajutor în privinţa asta, cred că, într-o săptămînă, două, o să fim copleşiţi.

– Jamie...

– Am primit deja o mulţime de mesaje de condoleanţe din partea unor persoane din branşă, oameni pe care Julie îi cunoştea sau cu care a lucrat. Şi telefoanele...

– Jamie, spuse Val cu mai multă fermitate. Trebuie să vorbim despre ceea ce va fi mai departe.

– Pentru mine, asta va fi mai departe.

– Stai jos, zise Val şi, cînd sună telefonul, clătină din cap. Lasă-l, Jamie, şi stai jos.

– Bine, bine, spuse Jamie aşezîndu-se şi rezemîndu-şi capul de spătar.

– O să fie un proces, începu Val şi Jamie se îndreptă iarăşi.

– N-are nici un rost să vorbim despre asta acum.

– Trebuie să ne gîndim. Noul avocat al lui Sam a apărut deja la televizor împăunîndu-se şi dîndu-şi aere. Unii abia aşteaptă să spună că n-ar fi putut face aşa ceva. E un erou, o victimă, o figură tragică. Şi mai mulţi or s-o spună înainte să se termine totul.

– N-ar trebui să asculţi.

– Nu, şi nici n-am de gînd s-o mai fac, declară Val categorică. Nu vreau ca Livvy să audă ceva din toate astea, să fie expusă unor asemenea lucruri sau să fie folosită, aşa cum s-a-ntîmplat în ziua cînd a ieşit din casă. Vreau s-o iau acasă, Jamie. Vreau s-o duc la Washington cît mai curînd posibil.

– S-o iei acasă? întrebă Jamie şi, pentru o clipă, fu complet uluită. Dar asta e casa ei.

– Ştiu c-o iubeşti. Toţi o iubim, spuse Val punînd paharul jos pentru a-i lua mîna fiicei sale. Ascultă-mă, Jamie. Fata nu poate să rămînă aici, închisă în casa asta ca într-o închisoare. Nu poate nici măcar să iasă. Nu putem risca s-o lăsăm să se apropie de o fereastră de teamă că vreun fotoreporter o s-o prindă în poză. Nu se poate să trăiască aşa. Nici unul din noi nu poate.

– O să treacă.

– Cînd? Cum? Poate o să mai scadă interesul cu timpul, dar nu acum, cînd o să fie un proces. N-o să poată merge la grădiniţă în toamnă sau să se joace cu prietenii fără bodyguarzi, fără ca oamenii să se holbeze la ea şi s-o arate cu degetul şi să şuşotească. Şi unii n-or să se limiteze la atît. Nu vreau să treacă prin asemenea momente. Cred că nici tu nu vrei.

– Dumnezeule, mamă, zise Jamie ridicîndu-se. Vreau s-o cresc. David şi cu mine am discutat despre asta.

– Cum ai putea să faci asta aici, scumpo? Cu toate amintirile, toată publicitatea, toate riscurile. Trebuie protejată de toate astea, dar nu închisă într-o casă, oricît de frumoasă ar fi, în mijlocul evenimentelor. Tu şi David sînteţi dispuşi să renunţaţi la căminul vostru, la munca voastră, la stilul vostru de viaţă, ca s-o duceţi undeva şi să-i dedicaţi tot timpul? Tatăl tău şi cu mine putem să-i oferim un loc sigur, putem s-o ferim de presă, spuse ea oftînd. Şi am de gînd să consult un avocat imediat pentru a începe procedura de obţinere a custodiei. N-o să-l las pe ticălosul ăla să se apropie de ea în veci. Asta e bine pentru ea, Jamie. Asta ar fi vrut Julie pentru ea.

„Şi eu? ar fi vrut Jamie să strige. Cum rămîne cu ce am eu nevoie, cu ce vreau eu?" Ea era cea care o liniştea pe Livvy cînd avea coşmaruri, care o alina şi o legăna şi stătea cu ea în orele lungi ale nopţii.

– Ai discutat cu tata despre asta? întrebă ea acum fără să o privească.

– Am vorbit cu el azi-dimineaţă. E de acord cu mine. Jamie, e cel mai bun lucru. Tu şi David puteţi veni în vizită, să staţi cît vreţi. Întotdeauna va fi şi a voastră, dar nu aici, Jamie. Nu aici.

Frank se ridică de la birou surprins cînd o văzu pe Jamie Melbourne. Ea îşi scoase ochelarii de soare cînd străbătu sala cea mare, după care îi trecu dintr-o mînă în alta agitată.

– Domnule detectiv Brady, aş vrea să vă vorbesc, dacă aveţi o clipă liberă.

– Bineînţeles. O să mergem în camera de cafea,

spuse el încercînd să zîmbească. Dar nu vă recomand cafeaua.

– Nu, încerc să mă țin departe de ea zilele astea.

– Vreți să vorbiți şi cu detectivul Harmon?

– Nu e nevoie să vă reţin pe amîndoi de la lucru, zise ea intrînd în mica încăpere. Am venit dintr-un impuls. Nu mi-a fost uşor, adăugă ea apoi ducîndu-se lîngă fereastra murdară.

Cel puțin era o fereastră, îşi spuse ea. Cel puțin putea privi afară.

– Încă mai sînt reporteri. Nu la fel de mulți ca înainte, dar cîțiva s-au instalat acolo. Cred că am dat peste nesuferitul acela de la Canal Patru.

– Oricum nu mi-a plăcut niciodată.

Ea se sprijini de tocul ferestrei şi începu să rîdă. Apoi nu se mai putu opri. Sunetul acela făcu o spărtură în barajul controlului ei. Umerii îi tresăltau şi rîsul se transformă în suspine. Ținîndu-se de pervaz, se legăna înainte şi înapoi, pînă cînd Frank o trase uşor pe un scaun, îi dădu o cutie cu batiste de hîrtie şi îi luă mîna într-a lui.

Nu spuse nimic, ci doar aşteptă ca ea să se descarce.

– Îmi pare rău, îmi pare rău, spuse ea scoțînd batistă după batistă. Nu pentru asta am venit aici.

– Dacă nu vă supărați că vă spun, doamnă Melbourne, ar fi şi timpul să vă descărcați. Cu cît țineți mai mult în dumneavoastră, cu atît e mai rău.

– Julie era cea emoțională. Simțea totul în valuri mari, spuse Jamie suflîndu-şi nasul apoi. Şi era una dintre acele femei care arată superb cînd plîng, adăugă ea ştergîndu-şi ochii roşii şi umflați. Îți venea s-o urăşti pentru asta, zise ea şi se rezemă de spătarul scaunului. Ieri mi-am îngropat sora. Acum, că am făcut-o, tot încerc să mă detaşez, dar îmi revine mereu în minte.

Oftă adînc.

– Părinții mei vor s-o ia pe Olivia la Washington şi să ceară custodia ei, spuse ea scoțînd o altă batistă, după care începu să o împăturească frumos. De ce vă spun asta? Aveam de gînd să-i spun lui David, să plîng pe umărul lui, dar m-am trezit deodată în garaj şi urcîndu-mă în maşină. Bănuiesc că simțeam nevoia să-i spun unei persoane care nu e atît de implicată şi totuşi care nu e complet pe dinafară. Dumneata ai cîştigat.

– Doamnă Melbourne...

– Ce-ar fi să-mi spui Jamie, dacă tot am plîns pe umărul dumitale? Mie sigur mi-ar fi mai uşor dacă ți-aş spune Frank.

– Bine, Jamie, te confrunți cu ceea ce e mai greu şi lucrurile vin spre tine din toate direcțiile. E greu să gîndeşti limpede.

– Crezi că mama are dreptate în legătură cu Livvy?

– Nu pot să vorbesc pentru familia ta, spuse el ridicîndu-se şi punîndu-şi puțină apă. Ca părinte, însă, continuă el dîndu-i paharul de carton, cred că aş vrea ca fiul meu să fie cît mai departe de zăpăceala asta, cel puțin temporar.

– Da, capul meu ştie asta.

Dar inima ei, inima ei nu ştia cît avea să mai suporte.

– Ieri dimineață, înainte de înmormîntare, am dus-o pe Livvy în curtea din spate. E înconjurată de copaci, mi s-a părut destul de în siguranță. Am vrut să încerc să-i vorbesc, să încerc s-o ajut să înțeleagă. În ziarul de azi-dimineață, era o fotografie cu noi două acolo. N-am văzut nici un fotoreporter în preajmă. Nu vreau asta pentru ea.

Trase adînc aer în piept.

– Vreau să-l văd pe Sam.

Frank se aşeză din nou.

– Nu-ți face aşa ceva.

– Tot va trebui să-l văd la proces. Va trebui să-l

privesc în față, zi de zi, cît va dura totul. Trebuie să-l văd acum, înainte să înceapă spectacolul. Trebuie s-o fac înainte s-o las pe Livvy să plece.

– Nu știu dacă o să fie de acord. Avocații lui îl țin din scurt.

– O să mă vadă, spuse ea ridicîndu-se. N-o să se poată abține. Orgoliul lui n-o să-l lase.

O duse pentru că știa că ar fi găsit o modalitate de a face ceea ce simțea nevoia să facă oricum, cu sau fără ajutorul lui. Ea nu spuse nimic cît trecură de paznici. Nimic cînd intrară în sala de vorbitor, cu mesele sale lungi și geamurile despărțitoare. Frank îi arătă un scaun.

– Eu nu pot să rămîn. În faza asta, n-am voie să iau legătura cu el fără ca avocatul lui să fie de față. Te aștept afară.

– E-n ordine. Mulțumesc.

Se pregătise, așa că nu tresări cînd auzi soneria. O ușă se deschise și Sam fu condus înăuntru.

Ea ar fi vrut să fie palid, să pară bolnav, pămîntiu și distrus. Cum putea, se întrebă ea încleștîndu-și pumnii în poală, cum putea să arate atît de perfect, atît de neglijent de frumos? Nici lumina puternică, nici hainele decolorate și nepotrivite de închisoare nu îi răpeau nimic din farmec. Ba chiar i-l sporeau.

După ce se așeză, îi aruncă o privire extrem de îndurerată, așa încît ea aproape că se aștepta să-l audă pe regizor strigînd *Stop! Înregistrați!*

Continua să-l privească în timp ce întinse mîna spre telefon. El făcu aceeași mișcare dincolo de geam. Ea îl auzi dregîndu-și glasul.

– Jamie, mă bucur atît de mult c-ai venit. Simțeam că înnebunesc. Julie, spuse el închizînd ochii. Oh, Doamne, Julie!

– Ai omorît-o.

El făcu ochii mari și ea citi în ei șoc și durere. Ah, da, era foarte bun, își spuse ea.

– Nu se poate să crezi așa ceva. Dumnezeule mare, Jamie, tu știi foarte bine cît de mult ne iubeam. Nu i-aș fi făcut rău niciodată. Niciodată.

– Nu i-ai făcut altceva decît rău de mai bine de un an, cu gelozia, acuzațiile și drogurile tale.

– O să mă duc la dezintoxicare. Știu că am o problemă și, dacă aș fi ascultat-o, dacă numai aș fi ascultat-o, aș fi fost acolo în seara aia și ea ar mai fi în viață.

– Ai fost acolo în seara aia, de aceea ea e moartă acum.

– Nu. Nu, zise el punînd mîna pe geam ca și cum ar fi putut să treacă prin el și s-o atingă. Am găsit-o. Trebuie să mă asculți, Jamie...

– Nu, n-o să te ascult, spuse ea simțind cum calmul punea stăpînire pe ea. Nu, Sam, n-o să te ascult. Dar tu va trebui să mă asculți pe mine. Mă rog în fiecare zi, în fiecare ceas, în fiecare minut al fiecărei zile să suferi, să plătești pentru ceea ce-ai făcut. N-o să fie niciodată suficient, indiferent ce or să-ți facă, n-o să fie niciodată de-ajuns, dar o să te visez într-o cușcă tot restul vieții tale, Sam. Asta o să mă ajute să suport totul.

– Or să-mi dea drumul, zise el simțind panica și greața arzîndu-i gîtlejul. Polițiștii n-au absolut nimic, nu vor decît să apară în ziare. Și, cînd o să ies, o iau pe Livvy și o să încep totul de la capăt.

– Livvy e la fel de moartă pentru tine ca Julie. N-o s-o mai vezi niciodată.

– Nu poți să mă desparți de fiica mea, zise el cu furie și licăriri de ură în ochi. O să ies și o să iau înapoi tot ce-i al meu. Întotdeauna ai invidiat-o pe Julie. Întotdeauna ai știut că ești pe locul doi. Ai vrut ceea ce avea ea, dar n-o să ai niciodată.

Ea nu spuse nimic, lăsîndu-l să strige cît voia. Vocea

lui era ca un bîzîit urît în urechea ei. Nu îşi luă ochii de la chipul lui şi nu tresări nici în faţa violenţei pe care o văzu acolo, nici la auzul cuvintelor urîte pe care i le arunca el.

Şi cînd el se mai linişti, cînd gîfîia, ţinînd pumnii strînşi, ea vorbi calmă.

– Asta-i viaţa ta acum, Sam. Uită-te în jurul tău, ziduri şi gratii. Dacă or să-ţi dea drumul vreodată, dacă or să-ţi descuie cuşca vreodată, o să fii bătrîn. Bătrîn, distrus şi ruinat. Nimeni n-o să-ţi mai ştie numele. Nici măcar n-or să ştie cine eşti.

După aceea zîmbi, pentru prima oară, şi zîmbetul îi fu plin de cruzime.

– Nici Olivia n-o să mai ştie.

Apoi închise telefonul, ignorîndu-l cînd bătu în geam, uitîndu-se cu răceală cînd paznicii veniră să-l imobilizeze. El striga, Jamie îi vedea buzele mişcîndu-se şi, de asemenea, roşeaţa care i se întinsese pe chip din cauza furiei cînd paznicii îl împingeau spre uşă. După ce o închiseră în urma lui, cînd ştiu că zăvorul fusese tras, Jamie oftă adînc. Şi simţi începutul unei linişti sufleteşti.

În clipa în care ea ajunse acasă, David veni repede în hol şi o îmbrăţişă strîns.

– Dumnezeule, Jamie, unde ai fost? Mi-am făcut o mulţime de griji.

– Îmi pare rău. A trebuit să fac ceva, spuse ea desprinzîndu-se din îmbrăţişare şi atingîndu-i obrazul uşor. N-am nimic.

El o studie puţin, după care ochii i se limpeziră.

– Da, văd asta. Ce s-a-ntîmplat?

– Mi-am scos ceva din sistem, spuse ea sărutîndu-l şi depărtîndu-se.

Pînă la urmă, avea să-i spună ce făcuse, se gîndi Jamie. Dar nu acum.

– Trebuie să stau de vorbă cu Livvy.

– E sus. Jamie, am discutat cu tatăl tău. Ştiu că vor s-o ia cu ei, departe de toate astea.

Ea strînse din buze.

– Eşti de acord cu ei.

– Îmi pare rău, scumpo, dar, da, sînt de acord. O să fie groaznic aici Dumnezeu ştie cît timp. Cred că şi tu ar trebui să pleci.

– Ştii foarte bine că nu pot. Va fi nevoie de mine la proces şi, chiar dacă nu va fi, continuă ea înainte ca el să apuce să spună ceva, trebuie să văd cum se termină totul, atît pentru mine însămi, cît şi pentru Julie, zise ea, după care îi strînse braţul absentă. Lasă-mă să mă duc să vorbesc cu Livvy.

Urcă treptele încet. Durea, se gîndi ea. Fiecare pas era dureros. Era uluitor cît de multă durere putea să îndure o inimă omenească. Deschise uşa camerei pe care o decorase special pentru vizitele nepoatei ei.

Văzu draperiile trase şi lumina aprinsă în toiul zilei. Doar un alt fel de închisoare, îşi spuse ea intrînd.

Mama ei stătea pe jos cu Livvy, jucîndu-se cu un castel complicat din plastic şi duzini de omuleţi. Val îşi ridică privirea şi se uită în ochii lui Jamie, punînd mîna pe umărul lui Livvy.

Gestul acela îi spuse lui Jamie cît de împărţită era mama ei, aşa că izbuti să zîmbească slab cînd înaintă.

– Ce-i asta?

– Unchiul David mi-a cumpărat un castel, spuse Olivia cu încîntare în glas. Are şi un rege şi o regină şi o prinţesă şi un balaur, de toate.

– E foarte frumos.

„Dumnezeu să te binecuvînteze, David", îşi spuse Jamie aşezîndu-se pe podea.

– Asta e regină?

– Îhî, o cheamă Magnifica. Nu-i aşa, bunico?

– Aşa e, scumpo. Iar aceştia sînt Regele Înţeleptul şi

Prințesa Încîntătoarea.

În timp ce Olivia se juca, Jamie puse mîna pe mîna mamei ei.

– Nu vrei să te duci jos să vezi dacă este cafea proaspătă?

– Bineînțeles, spuse Val înțelegînd şi întoarse mîna astfel încît palmele li se uniră.

Cînd rămaseră singure, Jamie stătu tăcută, privind.

– Livvy, mai ții minte pădurea? Casa bunicii din pădure, toți acei copaci mari, pîrîiaşele şi florile?

– Am fost acolo cînd eram foarte mică, dar nu mai țin minte. Mami a zis c-o să mai mergem şi o să-mi arate toate locurile ei frumoase.

– Ai vrea să te duci acolo, acasă la bunica?

– În vizită?

– Într-un fel. Cerul e foarte albastru şi, în interiorul pădurii, lumina e verde şi pămîntul e moale.

– O să vină şi mami?

Da, îşi spuse Jamie, era uluitor cît de multă durere putea să îndure o inimă şi, totuşi, să bată în continuare.

– O parte din ea n-a plecat niciodată, o parte din ea e întotdeauna aici. O să vezi locurile pe unde ne-am jucat cînd eram mici. Bunica şi bunicul or să aibă foarte multă grijă de tine.

– E departe, departe?

– Nu chiar foarte departe. O să vin să te vizitez, spuse ea trăgînd-o pe genunchi. Cît de des o să pot. O să ne plimbăm prin pădure şi o să mergem prin pîrîiaşe pînă cînd bunica o să ne strige acasă la prăjiturele şi cacao fierbinte.

Olivia îşi întoarse fața în umărul lui Jamie.

– Monstrul o să mă găsească acolo?

– Nu, zise Jamie strîngînd-o în brațe. Acolo o să fii în siguranță întotdeauna. Îți promit.

Dar nu toate promisiunile pot fi ținute.

Capitolul 5

Olympic Rain Forest, 1987

În primăvara celui de-al doisprezecelea an al său, Olivia era o fată înaltă şi deşirată cu o claie de păr de culoarea mierii îmbuteliate. Ochii, aproape de aceeaşi culoare, erau adumbriți de gene lungi. Renunțase la visurile ei de a fi o prințesă într-un castel în favoarea altor ambiții. Acestea variau de la explorator, la medic veterinar, pînă la pădurar, acesta fiind țelul ei actual.

Pădurea, cu umbrele sale verzi şi mirosurile sale umede, era lumea ei, una pe care rareori o părăsea. Era adesea singură acolo, dar niciodată nu se simțea singură. Bunicul ei o învățase cum să ia urma unei căprioare sau a unui elan cu aparatul de fotografiat. Cum să aştepte în tăcere minute întregi şi apoi ore pentru a urmări cu privirea mersul maiestuos al unui cerb sau pe cel grațios al unei căprioare ori pe al unui cerb rănit.

Învățase să identifice copacii, florile, muşchiul şi ciupercile, deşi niciodată nu reuşise să le deseneze atît de bine cum sperase bunica ei.

Îşi petrecea zile întregi la pescuit cu bunica ei, unde învățase ce era răbdarea. Preluase o parte din treburile de la cabană şi campingul pe care familia MacBride le conducea în Olympic de două generații şi acolo învățase

ce e responsabilitatea.

Avea voie să cutreiere pădurea, să meargă prin pîrîiaşe, să urce dealurile. Dar niciodată, absolut niciodată, nu avea voie să treacă singură de granița proprietății lor.

Şi din aceasta învățase că libertatea avea limite.

Plecase din Los Angeles cu opt ani în urmă şi nu se mai întorsese niciodată. În amintirile ei legate de casa din Beverly Hills erau imagini vagi ale unor tavane înalte şi ale unui lemn strălucitor, unor culori frumoase şi unei piscine cu apă limpede şi albastră înconjurată de flori.

În primele luni în care locuise în casa cea mare din pădure, întrebase cînd aveau să se ducă înapoi, unde locuia ea sau cînd avea să vină mama ei să o ia, unde era tatăl ei. Însă de fiecare dată cînd punea întrebări, ochii bunicii ei se umpleau de lacrimi.

Din aceasta, Olivia învăța să aştepte.

Apoi învață să uite.

Crescu înaltă şi tare. Fetița fragilă care se ascundea în dulapuri deveni puțin mai mult decît o amintire, una care mai apărea doar în vise. A trăi în prezent era o altă lecție pe care o învățase şi încă foarte bine.

Terminîndu-şi treburile la camping în ziua aceea, Olivia mergea pe potecă spre casă. După-amiaza era a ei acum, o recompensă la fel de mare ca salariul pe care bunica ei i-l ducea la bancă în oraş de două ori pe lună. Se gîndi la pescuit sau să urce pe deal şi să viseze privind lacul, dar se simțea prea plină de neastîmpăr pentru nişte activități atît de sedentare. I-ar fi plăcut să înoate, chiar dacă nu era vremea încă, dar o altă regulă strictă a bunicii era să nu înoate singură.

Olivia o mai încălca din cînd în cînd şi întotdeauna avea grijă să-şi usuce părul complet înainte să se întoarcă acasă.

Bunica îşi făcea griji, se gîndi ea acum. Prea mult, prea des şi aproape pentru orice. Dacă Olivia strănuta,

era în stare să dea fuga la telefon şi să cheme doctorul, dacă bunicul n-ar fi oprit-o. Dacă Olivia întîrzia zece minute, ea ieşea pe verandă şi o striga.

Odată, fusese cît pe ce să-i cheme pe cei de la *Search and Rescue* pentru că Olivia stătuse în camping şi se jucase cu alți copii, uitînd să se întoarcă acasă pînă cînd se întunecase.

Dădu ochii peste cap gîndindu-se la acest lucru. Nu s-ar fi rătăcit niciodată în pădure. Era acasă şi ştia fiecare cotitură şi răscruce la fel de bine ca încăperile din propria ei casă. Ştia că bunicul spusese asta, pentru că îi auzise certîndu-se din acea cauză de mai multe ori. Ori de cîte ori o făceau, bunica era mai bine cîteva zile, după care o lua de la capăt.

Ieşi din lumina verde şi umbrele pădurii în luminişul unde casa MacBride se afla de generații întregi.

Pietrele de mica sclipeau în razele soarelui. Cînd ploua, culorile ascunse din piatră, maronul, roşul şi verdele ieşeau la lumină şi străluceau. Geamurile sclipeau, lăsînd întotdeauna să pătrundă lumina sau întunericul liniştitor. Avea trei nivele, fiecare aşezat deasupra celuilalt într-un alt unghi, cu verande de jur împrejur. Flori, ferigi şi rododendroni sălbatici înconjurau baza, după care se întindeau într-o grădină pe care bunicul ei o îngrijea ca pe un copil adorat.

Pansele cu fețe purpurii şi albe răsăreau din ghivece de piatră, iar de-a lungul verandei de jos, era un şir de flori roz.

Îşi petrecuse multe ore plăcute cu bunicul ei şi cu florile acestuia. Cu mîinile în pămînt şi capul în nori.

Intră pe aleea pietruită, alternînd paşii mari cu cei foarte mici pentru a evita toate crăpăturile. Urcă repede treptele, alergînd în cerc şi apoi deschise uşa de la intrare. Imediat îşi dădu seama că nu era nimeni acasă. Strigă oricum, din obişnuință, cînd traversă living-room-ul

cu canapelele sale mari şi pereţii săi galbeni şi calzi.

Adulmecă în aer şi simţi aroma de prăjiturele. Însă oftă uşor cînd se duse la bucătărie şi văzu că nu erau decît prăjituri de ovăz.

– De ce nu puteau să fie biscuiţi în ciocolată? mormăi ea, băgîndu-şi nasul deja în borcanul mare în care se aflau. Aş putea să mănînc un milion de biscuiţi în ciocolată.

Se mulţumi cu prăjiturile acelea, mîncînd repede şi lacom în timp ce citea biletul de pe frigider.

„Livvy. A trebuit să dau o fugă pînă în oraş, la piaţă. Mătuşa Jamie şi unchiul David or să vină în vizită. Or să ajungă diseară."

– Ura! exclamă Olivia bucuroasă. Cadouri!

Ca să sărbătorească, luă o a treia prăjiturică şi murmură un „la naiba" cînd citi restul mesajului.

„Să stai acasă, scumpo, ca să mă ajuţi la alimente cînd mă întorc. Ai putea să-ţi faci curat în cameră, dacă o găseşti. Nu mînca toate prăjiturile. Cu drag, bunica."

– Fir-ar să fie, zise Olivia cu regret şi puse capacul borcanului la loc.

Acum trebuia să stea acasă. Bunica ar fi putut să stea ore întregi la cumpărături. Ea ce ar fi trebuit să facă toată ziua? Urcă scara din spate. Camera ei nu arăta chiar atît de rău. Erau numai lucrurile ei. Ce rost avea să le pună la loc cînd avea să le scoată din nou?

Diversele ei proiecte şi preocupări erau împrăştiate peste tot. Colecţia ei de pietre, tot felul de plante desenate ale căror denumiri ştiinţifice erau trecute dedesubt cu grijă. Setul de chimie pe care şi-l dorise atît de mult cu un an în urmă de Crăciun era pus pe un raft şi ignorat, cu excepţia microscopului, care se afla la loc de cinste pe biroul ei.

Mai era şi o cutie de pantofi plină cu ceea ce ea considera a fi exemplare: rămurele, gîndaci morţi, bucăţele de ferigi, fire de păr, tutun şi bucăţi de scoarţă de copac.

Hainele pe care le purtase cu o zi în urmă erau aruncate grămadă pe jos. Exact în locul unde se dezbrăcase de ele. Patul era nefăcut, un amestec de cearceafuri şi pături, exact aşa cum fusese cînd sărise din el în zori.

Ei i se părea perfect totul. Dar se duse la pat, trase cuvertura deasupra şi lovi pernele de vreo două ori. Împinse pantofii cu piciorul sub pat, aruncă hainele în direcţia coşului cu rufe sau a dulapului, suflă praful şi firimiturile de gumă de pe birou, trînti creioanele în borcanul de sticlă, băgă hîrtiile în sertar şi consideră că făcuse o treabă bună.

Se gîndi să se aşeze pe taburetul de la geam să viseze şi să stea bosumflată un timp. Copacii se mişcau uşor, iar vîrfurile brazilor se unduiau în vîntul care începuse să bată încet. În partea de vest, cerul căpătase aspectul vineţiu de dinaintea unei furtuni. Putea să stea să se uite, să vadă dacă putea zări linia ploii înainte ca aceasta să cadă.

Mai bine, mult mai bine ar fi fost să iasă, să o miroasă, să-şi ridice faţa şi să inhaleze mireasma ploii şi a pinilor.

Aproape că făcu acest lucru, întorcîndu-se deja spre uşa din sticlă care dădea pe verandă din camera ei. Dar toate cutiile, jocurile şi puzzle-urile îngrămădite pe rafturi îi apăsau conştiinţa. Bunica ei o ruga de săptămîni întregi să facă ordine. Acum, cînd venea mătuşa Jamie, aducîndu-i cadouri, cu siguranţă avea să audă o prelegere despre grijă şi aprecierea lucrurilor tale.

Oftînd adînc, Olivia le luă pe toate şi le aşeză teanc. Avea să le ducă în pod, hotărî ea, după care camera ei va fi perfectă.

Urcă scara cu grijă şi deschise uşa. După ce aprinse lumina aruncă o privire în jur căutînd cel mai bun loc

unde să-şi depoziteze jocurile. Lămpi vechi, care nu erau încă pregătite pentru a fi expediate în scopuri filantropice, stăteau fără becuri şi abajururi într-un colţ unde acoperişul era foarte înclinat. Un balansoar şi alte piese de mobilier pentru copii care i se păreau foarte vechi erau aşezate cu grijă lîngă un perete împreună cu nişte cutii şi cufere. Tablouri care altădată împodobiseră pereţii casei sau cabanei erau acoperite cu pînze albe. Pe un raft de lemn pe care bunicul ei îl făcuse în atelierul lui se aflau o mulţime de păpuşi şi animale de pluş.

Olivia ştia că lui Val MacBride nu-i plăcea să arunce lucrurile. Acestea ajungeau în pod, la cabană sau, pur şi simplu, transformate în interiorul casei.

Olivia duse cutiile la raftul cu jucării şi le puse pe podea, lîngă acesta. Mai mult din plictiseală decît din curiozitate, se uită într-unul din sertare, la hăinuţe de bebeluş învelite cu grijă în foiţă şi acoperite cu bucăţele de lemn de cedru ca să miroasă frumos. În alt sertar era o pătură roz cu alb şi tivită cu satin. O pipăi cînd aceasta îi stîrni nişte amintiri vagi. Dar simţi nişte crampe fierbinţi în stomac, aşa că închise repede sertarul.

Teoretic, nici nu avea voie să urce în pod fără să ceară permisiunea şi niciodată nu avea voie să deschidă sertare, cufere sau cutii. Bunica ei spunea că amintirile erau preţioase şi cînd avea să mai crească le va scoate la iveală. Întotdeauna cînd avea să mai crească, îşi spuse Olivia. Niciodată, absolut niciodată acum.

Oricum, nu-i păsa.

Ploaia începu să răpăie pe acoperiş asemeni unor degete care băteau darabana uşor pe o masă. Aruncă o privire spre ferestruică şi văzu cufărul.

Era din lemn de vişin, cu un capac boltit. Întotdeauna era ţinut sub linia acoperişului şi încuiat. Observa astfel de lucruri. Bunicul ei spunea că avea ochi de pisică, ceea ce o făcea să rîdă cînd era mai mică. Acum era un

lucru cu care se mîndrea.

În ziua aceea însă nu era nici împins sub linia acoperişului, nici încuiat. Bunica trebuie să fi pus ceva în el, îşi spuse ea şi se duse spre el cu aerul că nu o interesa în mod deosebit.

Ştia povestea despre Cutia Pandorei şi despre felul cum femeia cea curioasă o deschisese şi eliberase toate relele asupra lumii. Dar acum nu era acelaşi lucru, îşi spuse ea îngenunchind în faţa cufărului. Şi, din moment ce nu era încuiat, ce era rău dacă îl deschidea şi arunca o privire înăuntru?

Probabil că era plin de tot felul de nimicuri sentimentale, haine vechi şi mucegăite sau fotografii îngălbenite de vreme.

Însă simţi furnicături în degete, în semn de avertisment sau nerăbdare cînd deschise capacul.

Parfumul o izbi întîi şi întîi, făcînd-o să respire mai agitat.

Lemn de cedru. Levănţică. Bunicul ei plantase puţină în jurul casei. Dar dincolo de acestea, era altceva. Ceva şi străin şi familiar. Deşi nu îl putea identifica, parfumul îi făcu inima să bată mai tare.

Furnicăturile din degete deveniră intense, făcîndu-le să tremure cînd întinse mîna înăuntru. Erau casete video pe care erau scrise numai date şi erau păstrate în cutii negre. Erau albume foto şi cutii de diverse mărimi. Deschise una foarte asemănătoare cu cea în care bunicii ei ţineau globurile de Crăciun.

Înăuntru se aflau şase sticle decorative.

– Sticlele fermecate, şopti ea şi, deodată, podul păru inundat de un rîs scăzut şi frumos, de frînturi de imagini şi parfumuri exotice.

Cînd o să împlineşti şaisprezece ani, poţi s-o alegi pe cea care îţi place cel mai mult. Dar nu ai voie să te joci cu ele, Livvy. Ar putea să se spargă şi să te tai sau să

calci pe cioburi.

Mama se aplecă asupra ei şi părul moale îi căzu de lîngă o parte a feţei. Rîzînd, cu ochii plini de amuzament, o dădu cu parfum pe gît.

Parfumul mamei. Aşezîndu-se în genunchi iarăşi, Olivia se aplecă şi inhală adînc. Simţi mirosul mamei ei.

Punînd cutia deoparte, luă primul album de fotografii, dar fiindcă era greu, îl aşeză pe genunchi. În casă nu erau fotografii ale mamei ei. Îşi aminti că altădată fuseseră, dar dispăruseră demult. Albumul, în schimb, era plin de asemenea fotografii, cu mama ei cînd era mică, mama ei cu Jamie, cu părinţii. Zîmbind, rîzînd, strîmbîndu-se la aparatul de fotografiat.

Fotografii în faţa casei şi în casă, în camping şi la lac. Fotografii cu bunicul cînd părul acestuia era mai mult auriu decît argintiu şi cu bunica într-o rochie elegantă.

Apoi era una cu mama ei în care ţinea un bebeluş în braţe.

– Asta sînt eu, şopti Olivia. Mama şi cu mine.

Dădu pagina următoare, apoi pe cealaltă, devorînd fiecare poză, pînă cînd acestea se întrerupseseră brusc. Văzu urmele locurilor de unde fuseseră scoase.

Nerăbdătoare acum, lăsă albumul jos şi îl luă pe celălalt.

Nu mai erau fotografii de familie de această dată, ci tăieturi din ziare, articole din reviste. Mama ei pe coperţile revistelor *People, Newsweek* şi *Glamour*. Olivia le studie pe acelea mai întîi, uitîndu-se cu atenţie, absorbind fiecare trăsătură. Avea ochii mamei ei. Ştiuse acest lucru, îl ţinuse minte, dar să vadă atît de clar, să le vadă culoarea, forma, sprîncenele subţiri şi aproape negre...

Emoţia, durerea şi plăcerea dădeau o luptă în ea în timp ce Olivia atingea uşor fiecare imagine lucioasă. Fusese atît de frumoasă, atît de perfectă.

Apoi, inima îi tresări din nou, cînd mai dădu cîteva

pagini şi dădu de o serie de fotografii în care mama ei era cu un bărbat brunet. Era frumos, ca un poet, îşi spuse ea cînd inima ei de adolescentă oftă. Erau fotografii cu ei în grădină, într-o cameră mare cu duzini de lumini strălucitoare, pe o canapea, unde mama ei stătea cuibărită în braţele lui, cu chipurile apropiate şi cu zîmbete numai unul pentru celălalt.

Sam Tanner. Scria că numele lui era Sam Tanner. Citindu-l, Olivia începu să tremure. Stomacul i se strînse într-o mulţime de noduri care se răsuceau.

Tati. Era tati. Cum putuse să uite?

Tati era cel care o ţinea de mînă pe mama sau cu braţul pe după umerii ei.

Care ţinea în mînă foarfeca plină de sînge.

Nu, nu, nu se putea. Era un vis, un coşmar. Imaginaţie, atîta tot.

Începu să se legene, ducîndu-şi mîinile la gură cînd imaginile începură să devină mai clare. Degetele fierbinţi ale panicii o strîngeau de gît pînă cînd începu să respire strangulat.

Cioburi care sclipeau pe podea în lumină. Flori ofilite, adierea caldă a vîntului care pătrundea pe uşa deschisă.

Nu era real. Nu avea să lase să fie real.

Olivia dădu albumul la o parte şi îl luă pe ultimul cu mîini tremurătoare. Trebuiau să fie alte fotografii, îşi spuse ea. Mai multe fotografii în care părinţii ei zîmbeau, rîdeau şi erau îmbrăţişaţi.

Dar erau tăieturi din ziare iarăşi, cu titluri de-o şchioapă, care păreau să strige la ea.

JULIE MACBRIDE UCISĂ
SAM TANNER ARESTAT
BASMUL SE SFÎRŞEŞTE CU O TRAGEDIE

Erau fotografii ale tatălui ei în care păşea ameţit şi neîngrijit. Altele ale mătuşii, bunicilor, unchiului ei. Şi una

a ei, observă ea uimită. A ei cu ani în urmă, cu ochii mari şi speriaţi şi cu mîinile apăsate pe urechi.

FETIŢA LUI JULIE,
SINGURA MARTORĂ LA UCIDEREA MAMEI

Clătină din cap nevenindu-i să creadă şi dădu paginile repede. Alt chip care îi trezi amintiri. Numele lui era Frank, îşi spuse ea. El gonea monştrii. Avea un băieţel şi îi plăceau puzzle-urile.

Un poliţist. Nişte sunete uşoare îi tremurară în gîtlej. El o scosese în braţe din casa în care venise monstrul. Unde era tot acel sînge.

Pentru că mama ei murise. Mama ei era moartă. Ştia asta, bineînţeles că ştia. Dar nu vorbim niciodată, îşi aminti ea, nu vorbim niciodată pentru că o face pe bunica să plîngă.

Îşi porunci să închidă albumul, să-l pună la locul lui, înapoi în cufăr, înapoi în întuneric. Dar dădea paginile deja, căutînd cuvintele şi imaginile.

Droguri. Gelozie. Obsesie.

Tanner mărturiseşte!

Tanner îşi retrage declaraţia. Susţine că e nevinovat.

Procesul Tanner a luat încă o întorsătură dramatică astăzi, cînd a fost prezentată declaraţia înregistrată pe caseta video a fiicei lui Tanner, în vîrstă de patru ani, Olivia.

Fetiţa a fost interogată în casa mătuşii sale din partea mamei, Jamie Melbourne, şi înregistrată cu permisiunea bunicilor ei, care îi sînt tutori. Anterior, judecătorul Sato a permis prezentarea declaraţiilor înregistrate ca probă, pentru a o scuti pe minoră de trauma unei apariţii în instanţă.

Îşi amintea, acum îşi amintea totul. Stătuseră în living-room-ul mătuşii Jamie. Şi bunicii ei fuseseră acolo. O femeie cu părul roşu şi o voce caldă îi pusese întrebări despre seara în care venise monstrul.

Bunica îi promisese că avea să fie ultima oară cînd trebuia să vorbească despre asta.

Şi aşa şi fusese.

Femeia ascultase şi îi pusese alte întrebări. Apoi un bărbat vorbise cu ea, un bărbat cu un zîmbet prudent şi ochi prudenţi.

Ea se gîndise că, din moment ce era ultima oară, putea să se ducă acasă după aceea. Că totul avea să dispară.

Însă venise la Washington, în casa cea mare din pădure.

Acum ştia de ce.

Dădu alte pagini şi făcu ochii mici pentru a-şi reţine lacrimile, pînă cînd o usturau de uscaţi ce erau. Strîngînd din dinţi şi cu ochii limpezi, citi altă serie de titluri mari.

SAM TANNER CONDAMNAT
VINOVAT! JURIUL ÎL CONDAMNĂ PE TANNER
TANNER CONDAMNAT PE VIAŢĂ

– Mi-ai ucis mama, ticălosule! spuse ea cu toată ura pe care o putea simţi o fată de doisprezece ani. Sper că şi tu eşti mort. Sper că ai murit urlînd.

Cu mîini sigure, închise albumul şi îl puse cu grijă alături de celelalte în cufăr. Închise capacul, după care se ridică şi stinse lumina. Coborî scara şi străbătu casa goală, pînă la veranda din spate.

Acolo se aşeză şi privi ploaia.

Nu înţelegea cum de putuse să uite tot ce se întîmplase, cum de putuse să încuie totul, aşa cum bunica ei încuia cutiile şi albumele în cufăr.

Dar ştia că nu avea să mai facă aşa ceva niciodată. Avea să ţină minte întotdeauna. Şi avea să afle multe,

avea să afle tot ce putea în legătură cu seara în care murise mama ei, cu procesul, cu tatăl ei.

Înțelegea că nu putea să-i întrebe pe cei din familia ei. Aceştia credeau că era încă un copil, care avea nevoie de protecție. Dar se înşelau. Nu avea să mai fie niciodată copil.

Auzi zgomotul jeep-ului care venea pe potecă prin ploaie. Olivia închise ochii şi se concentră. O parte din ea se întări, după care se întrebă dacă nu cumva moştenise talentul de a juca teatru de la părinții ei. Ascunse ura, durerea şi furia într-un ungher al inimii şi le încuie acolo.

Apoi se ridică, având un zîmbet pe față pentru bunica ei, cînd jeep-ul opri în capătul aleii.

– Exact persoana pe care voiam s-o văd, spuse Val trăgîndu-şi gluga pe cap cînd coborî din maşină. Avem o mulțime de lucruri aici, Livvy. Ia-ți o geacă şi vino să mă ajuți, te rog.

– N-am nevoie de nici o geacă. N-o să mă topesc, zise ea ieşind în ploaia care o liniştea. Avem spaghete şi chifteluțe la cină?

– Pentru prima seară acasă a lui Jamie? spuse Val rîzînd şi dîndu-i o pungă plină cu alimente. Ce altceva?

– Aş vrea să le prepar eu, zise Olivia mutînd punga şi întinzîndu-se după alta.

– Tu... chiar aşa?

Olivia ridică dintr-un umăr şi intră în casă. Uşa se trînti în urma ei, dar se deschise din nou cînd Val o împinse şi intră cu alte sacoşe.

– Ce ți-a venit? Întotdeauna zici că e plictisitor să găteşti.

Asta cînd era copil, îşi zise Olivia. Acum era altceva.

– Trebuie să învăț odată şi odată. Le iau eu pe celelalte, bunico, zise ea şi dădu să iasă, dar se întoarse.

Furia era înăuntrul ei, nu voia să stea încuiată. Voia

să răbufnească, îşi dădu ea seama, şi să se descarce pe bunica ei. Ceea ce nu era drept. Intenționat, se duse şi o îmbrățişă pe Val cu căldură.

– Vreau să învăț să gătesc ca tine.

În timp ce Val clipea încîntată şi uluită, Olivia ieşi repede să aducă restul de bagaje. Ce-i venise oare? se întrebă Val despachetînd roşii proaspete, salată şi ardei. Chiar în dimineața aceea se plînsese că trebuia să prăjească două felii de pîine şi arsese de nerăbdare să iasă. Acum voia să-şi petreacă după-amiaza liberă gătind.

Cînd fata se întoarse, Val ridică din sprîncene.

– Livvy, ai dat de vreun bucluc în camping?

– Nu.

– Urmăreşti ceva? Rucsacul ăla modern pe care ai pus ochii?

Olivia oftă şi îşi dădu părul ud la o parte din ochi.

– Bunico, vreau să învăț să gătesc spaghete. Nu-i mare scofală.

– Mă miră interesul ăsta subit.

– Dacă nu ştiu să gătesc, nu pot fi independentă. Şi dacă tot o să-nvăț, ar fi bine să-nvăț cum trebuie.

– Ia te uită, spuse Val încuviințînd încîntată. Fata mea a crescut, zise ea şi îi mîngîie obrazul cu vîrfurile degetelor. Micuța şi drăguța mea Livvy.

– Nu vreau să fiu drăguță, spuse ea şi puțin din focul acelei furii ascunse îi arse în privire. Vreau să fiu deşteaptă.

– Poți să fii şi aşa şi aşa.

– Prefer să mă concentrez asupra deşteptăciunii.

Schimbări, îşi spuse Val. Nu le puteai opri, nu puteai păstra un anumit moment.

– Foarte bine. Atunci hai să punem toate astea la un loc şi să ne apucăm de treabă.

Val îi explică răbdătoare ce ingrediente trebuiau folosite şi de ce, ce zarzavaturi aveau să adauge din

grădina proprie şi cum aveau să se combine aromele. Dacă observă că Olivia dădea foarte mare atenţie fiecărui detaliu, fu mai mult amuzată decît îngrijorată.

„Ai învăţat-o şi pe mama cum să facă sosul? se întrebă Olivia. A stat şi ea aici, în faţa acestui aragaz, cînd era de vîrsta mea, învăţînd cum să prăjească usturoiul în ulei de măsline? A mirosit şi ea aceleaşi arome şi a ascultat răpăitul ploii pe acoperiş?

De ce nu-mi povesteşti despre ea? Cum o să ştiu cine a fost dacă nu-mi spui nimic? Cum o să ştiu cine sînt eu însămi?"

Atunci, Val îi puse mîna pe umăr.

– E bine, scumpo. Este foarte bine. Ai un adevărat talent.

Olivia amesteca încet în sosul care fierbea la foc mic. Şi, deocamdată, nu se mai gîndi la altceva.

Capitolul 6

Datorită faptului că prima seară cînd Jamie şi David veneau în vizită era întotdeauna considerată o ocazie specială, mîncară cu toţii la masa cea lungă din lemn de stejar din sufragerie cu lumînări albe în sfeşnice de argint, flori proaspete în vaze de cristal şi farfuriile de porţelan ale străbunicii Capelli.

Mîncarea fu din belşug, ca şi subiectele de conversaţie. La fel ca întotdeauna, masa se întinse pe vreo două ore, în timp ce lumînările se consumară, iar soarele, care apăruse dintre nori, începea să coboare în spatele copacilor.

– Livvy, a fost minunat, spuse Jamie gemînd şi lăsîndu-se pe spate pentru a se bate uşor pe burtă. Atît de minunat, încît nu mi-a mai rămas loc pentru *tiramisú*.

– Eu am, zise Rob trăgînd-o uşor pe Olivia de păr. O să dau drumul spaghetelor pe piciorul gol. Are talentul tău la sosuri, Val.

– Mai degrabă al mamei mele. Sînt în stare să jur c-a fost mai bun decît al meu. Începusem să mă-ntreb dacă fata noastră o să facă vreodată şi altceva decît să prăjească peşti deasupra unui foc de tabără.

– Sîngele îşi spune cuvîntul, zise Rob, făcîndu-i cu ochiul nepoatei sale. Cel italian trebuia să-şi facă simţită prezenţa mai devreme sau mai tîrziu. Cei din familia MacBride se ştie că n-au fost prea pricepuţi la bucătărie.

– Dar pentru ce sînt recunoscuţi, tată?

El rîse şi ridică repede din sprîncene de cîteva ori spre Jamie.

– Sîntem iubăreţi, scumpo.

Val pufni în rîs, îi trase o palmă peste braţ şi se ridică.

– Strîng eu, zise Jamie dînd să se ridice.

– Ba nu, spuse Val îndreptînd un deget spre fiica ei. Nu te pun la treabă din prima seară. Şi Livvy e liberă. Rob şi cu mine o să strîngem masa şi pe urmă poate o să avem loc pentru cafea şi desert.

– Ai auzit, Livvy? întrebă David aplecîndu-se pentru a-i şopti la ureche. Dacă găteşti, nu mai speli vasele. O afacere minunată.

– O să-ncep să gătesc regulat, spuse ea zîmbindu-i. Este mult mai plăcut decît să speli vasele. Mergem în excursie mîine, unchiule David? Putem să folosim noul meu rucsac.

Olivia îi aruncă o privire pe furiş bunicii ei, făcînd un

efort să nu rîdă.

– O strici, David, spuse Val apucîndu-se să strîngă masa. Nu trebuia să primească acel rucsac decît de ziua ei în toamnă.

– S-o stric? zise David foarte serios şi împungînd-o cu degetul în coaste o făcu să chicotească. Nu, nici măcar nu e coaptă încă. Mai e mult pînă să se strice. Vă supărați dacă deschid televizorul din camera cealaltă? Am un client al cărui concert e prezentat pe cablu şi i-am promis c-o să-l văd.

– Sigur, du-te, zise Val. Fă-te comod. O să aduc cafeaua peste puțin timp.

– Vrei să vii să stăm de vorbă în timp ce despachetez? o întrebă Jamie pe nepoata ei.

– N-am putea să facem o plimbare?

Olivia aşteptase tot timpul momentul potrivit şi se părea că toată lumea conspirase ca acela să fie chiar atunci.

– Înainte să se întunece.

– Desigur, spuse Jamie întinzîndu-se. Mă duc să-mi iau geaca. O să-mi prindă bine puțină mişcare după spaghetele alea. Aşa n-o să mă mai simt vinovată dacă n-o să mă duc la sala de la cabană mîine.

– Să-i spun bunicii. Ne întîlnim în spate.

Chiar şi vara, serile erau răcoroase. Aerul mirosea a ploaie şi a trandafiri uzi. Zilele lungi de iulie îşi menţineau lumina chiar şi în timp ce luna răsărea pe cer. Totuşi, Jamie pipăi lanterna din buzunar. Aveau să aibă nevoie de ea în pădure. Pădurea era ceea de dorea. Acolo avea să se simtă în siguranță, în suficientă siguranță pentru a spune ceea ce simțea nevoia să spună şi pentru a întreba ceea ce trebuia să întrebe.

– Întotdeauna mă simt minunat cînd vin acasă, spuse Jamie trăgînd adînc aer în piept şi zîmbind cînd se uită la grădina tatălui ei.

– De ce nu locuieşti aici?

– Serviciul meu e la Los Angeles. La fel şi al lui David. Dar amîndoi contăm pe cele două vizite pe an pe care le facem aici. Cînd eram mai mică, de vîrsta ta, presupun, aveam impresia că asta era toată lumea.

– Dar nu e.

– Nu, spuse Jamie înclinîndu-şi capul ca să se uite la Olivia. Dar e una din părțile cele mai bune. Am auzit că eşti de mare ajutor la camping şi la cabană. Bunicul zice că nu s-ar descurca fără tine.

– Îmi place să lucrez acolo. Nu-i o muncă în adevăratul sens al cuvîntului, zise Olivia afundînd vîrful unei ghete în pămînt şi îndreptîndu-se spre copaci. Vin o mulțime de oameni. Unii habar n-au de nimic. Nu ştiu nici măcar diferența dintre un brad Douglas şi un brad-de-Canada sau vin încălțați cu ghete scumpe confecționate de designeri şi fac băşici. Sînt de părere că dacă plăteşti mai mult pentru ceva lucrul respectiv e mai bun şi asta-i o prostie, zise ea aruncîndu-i o privire lui Jamie cu coada ochiului. Mulți vin din Los Angeles.

– Au! exclamă Jamie amuzată ducîndu-şi mîna la inimă. Direct la țintă.

– Sînt prea mulți oameni acolo, maşini, smog.

– Destul de adevărat.

Toate acele lucruri păreau foarte departe cînd te plimbai prin pădure, simțeai miros de pini şi covorul de conuri şi ace sub tălpi, îşi dădu seama Jamie.

– Dar poate fi şi plăcut. Case frumoase, palmieri superbi, magazine, restaurante, galerii.

– De aceea a plecat mama de aici? Ca să poată merge la cumpărături şi la restaurante şi să aibă o casă frumoasă?

Jamie se opri brusc. Întrebarea fusese ca o palmă neaşteptată cu dosul mîinii care o ameţise.

– Eu... ea... Julie a vrut să fie actriță. Era firesc să

meargă acolo.

– N-ar fi murit dacă ar fi rămas acasă.

– Ah, Livvy, spuse Jamie dînd să o atingă, dar ea se dădu înapoi.

– Trebuie să-mi promiți că n-o să spui nimănui nimic. Nici bunicii, nici bunicului, nici unchiului David. Absolut nimănui.

– Bine, Livvy, dar...

– Trebuie să-mi promiți, îi ceru ea cu panică în glas şi lacrimi în ochi. Dacă-mi promiți că n-o să spui nimic, n-o să spui.

– Bine, micuța mea.

– Nu sînt mică, zise Olivia, dar, de data aceasta, se lăsă ținută în brațe. Nimeni nu vorbeşte despre ea şi toate fotografiile ei sînt ascunse. Nu-mi amintesc decît dacă mă forțez foarte tare. Şi atunci, toate se amestecă în capul meu.

– N-am vrut să suferi. Erai atît de mică atunci cînd a murit.

– Cînd a omorît-o el, spuse Olivia trăgîndu-se înapoi. Cînd a omorît-o tatăl meu. Trebuie s-o spui cu glas tare.

– Cînd a omorît-o Sam Tanner.

Durerea reînvie oribil de proaspătă. Lăsîndu-se pradă ei, Jamie se aşeză lîngă un buştean şi oftă încet. Pămîntul era umed, dar acest lucru nu părea să conteze.

– Dacă nu vorbim despre ea, nu înseamnă că n-o iubim, Livvy. Poate că înseamnă că am iubit-o chiar prea mult. Nu ştiu.

– Te gîndeşti la ea?

– Da, spuse Jamie strîngîndu-i mîna cu fermitate. Da. Eram foarte apropiate. Mi-e dor de ea în fiecare zi.

Dînd din cap afirmativ, Olivia se aşeză lîngă ea, jucîndu-se aiurea cu raza lanternei pe pămînt.

– La el te gîndeşti?

Jamie închise ochii. Oh, Doamne, ce trebuia să facă,

în ce fel să reacționeze?

– Încerc să n-o fac.

– Dar o faci?

– Da.

– A murit şi el?

– Nu, zise Jamie trecîndu-şi mîna peste gură nervoasă. E la închisoare.

– De ce a omorît-o?

– Nu ştiu. Pur şi simplu, nu ştiu. N-are nici un rost să-ți pui întrebări, Livvy, pentru că niciodată n-o să fie logic. Niciodată n-o să fie drept.

– Îmi spunea poveşti. Mă plimba în spate. Îmi aduc aminte. Uitasem, dar acum îmi aduc aminte.

Continua să se joace cu raza de lumină.

– Pe urmă s-a îmbolnăvit şi a plecat. Aşa mi-a spus mama, dar nu era chiar adevărat. A fost vorba de droguri.

– Unde auzi astfel de lucruri?

– Este adevărat? întrebă ea luîndu-şi privirea de la buştean. Mătuşă Jamie, vreau să ştiu dacă-i adevărat.

– Da, e adevărat. Îmi pare rău că aşa ceva ți s-a-ntîmplat ție, că i s-a întîmplat lui Julie, că ni s-a-ntîmplat tuturor. Nu putem schimba nimic, Livvy. Nu putem decît să mergem mai departe şi să facem lucrurile cît putem mai bine.

– Din cauza celor întîmplate nu pot să te vizitez niciodată? De aceea iau lecții de la bunica, în loc să mă duc la şcoală împreună cu alți copii? De aceea mă numesc MacBride şi nu Tanner?

Jamie oftă. Auzi o cucuvea țipînd şi un foşnet în tufişuri. Vînători şi vînat, îşi spuse ea. Care căutau doar să supraviețuiască nopții.

– Am hotărît că mai bine pentru tine este să nu fii expusă publicității, bîrfelor, speculațiilor. Mama ta era celebră. Pe oameni îi interesa viața ei, ceea ce se

întîmplase. Tu. Am vrut să te ferim de toate astea. Să-ți oferim o şansă, şansa pe care Julie ar fi vrut s-o ai pentru o copilărie plină de siguranță şi fericită.

– Bunica a încuiat totul.

– Mama, bunica... A fost atît de greu pentru ea, Livvy. Şi-a pierdut fiica.

„Pe cea pe care n-a putut să n-o iubească cel mai mult."

– Tu ai ajutat-o să treacă peste acel moment. Înțelegi? spuse ea strîngîndu-i mîna din nou. A avut nevoie de tine la fel de mult cum ai avut şi tu de ea. În aceşti ultimi ani, te-a pus în centrul vieții ei. Protejarea ta a fost atît de importantă şi poate, făcînd asta, s-a protejat şi pe sine. Nu poți s-o învinuieşti.

– Nici nu vreau. Dar nu-i drept să mi se ceară să uit totul. Nu pot să vorbesc nici cu ea, nici cu bunicul.

Lacrimile voiau să izvorască din nou. Ochii o usturau îngrozitor cînd încercă să le rețină.

– Simt nevoia să mi-o amintesc pe mama.

– Ai dreptate. Ai dreptate, spuse Jamie luînd-o pe după umeri şi strîngînd-o. Cu mine poți să vorbeşti. N-o să spun absolut nimănui. Şi o să ne amintim amîndouă.

Mulțumită, Olivia puse capul pe umărul lui Jamie.

– Mătuşă Jamie, ai caseta cu filmele în care a jucat mama?

– Da.

– Într-o bună zi o să vreau să le văd şi eu. Ar trebui să ne întoarcem, zise ea şi se ridică, privind-o solemn. Îți mulțumesc că mi-ai spus adevărul.

„Ce şoc era, îşi spuse Jamie, să te aştepți la un copil şi să vezi o femeie."

– O să-ți mai fac o promisiune chiar aici, Livvy. Acesta e un loc special pentru mine, unul unde, dacă faci o promisiune, trebuie s-o ții. Întotdeauna o să-ți spun adevărul, orice-ar fi.

– Şi eu îți promit, spuse Olivia întinzîndu-i mîna. Orice-ar fi.

Ieşiră din pădure ținîndu-se de mînă. La marginea luminişului, Olivia se uită în sus. Cerul era de un albastru închis. Luna, care nu mai era fantomatică, îşi tăia felia albă din noapte.

– Primele stele au apărut. Sînt acolo şi în timpul zilei, chiar dacă nu putem să le vedem. Dar mie îmi place să le văd. Aceea e steaua mamei, zise ea arătînd spre o luminiță din apropierea lunii. Apare prima.

Jamie îşi simți gîtlejul încleştîndu-se şi luînd foc.

– I-ar plăcea. I-ar plăcea să ştie că te gîndeşti la ea fără să fii tristă.

– Cafeaua e gata! strigă Val din casă. Ți-am făcut *latte*, Livvy. Cu mai multă spumă.

– Venim. E fericită că eşti aici, aşa că-mi face *latte*, spuse Olivia şi zîmbetul ei fu atît de subit şi de copilăresc, încît aproape că îi frînse inima lui Jamie. Hai să mai apucăm ceva din *tiramisú* pînă cînd nu mănîncă bunicul tot.

– Hai, pentru *tiramisú* i-aş ține piept şi propriului meu tată.

– Să vedem cine ajunge prima, zise Olivia şi țîşni ca un glonț, cu părul blond fluturînd.

Jamie păstră în minte toată seara imaginea aceea, părul blond care se legăna, cutezanța fetei şi cursa prin întuneric. O privi pe Olivia cum îşi mînca desertul, înscenînd o luptă cu bunicul ei pentru felul cum servise acesta cerîndu-i amănunte lui David în legătură cu faptul că o întîlnise pe Madonna la o petrecere. Şi se întrebă dacă Olivia era suficient de matură şi de controlată ca să-şi ascundă gîndurile şi emoțiile sau dacă era, pur şi simplu, suficient de copilăroasă ca să uite de ele în favoarea dulciurilor şi atenției.

Oricît de mult ar fi preferat să fie vorba de acea

ultimă variantă, hotărî că Olivia moştenise o parte din talentul de actriță al lui Julie.

O greutate îi apăsa inima în seara aceea, cînd se pregătea de culcare în camera care fusese a ei în copilărie. Copilul surorii ei îi căuta sprijinul acum la fel ca în acele zile îngrozitoare din urmă cu opt ani. Numai că de data aceasta nu mai era mică şi nu se mai mulțumea cu îmbrățişări şi poveşti.

Voia adevărul, ceea ce însemna că Jamie trebuia să înfrunte părți din acel adevăr pe care încercase să le uite.

Avusese de-a face cu biografii neautorizate, documentare, filme de televiziune, nebunia presei de scandal şi a zvonurilor legate de viața şi moartea surorii ei. Încă se mai aduceau în discuție din cînd în cînd.

Tînăra şi frumoasa actriță ucisă de bărbatul pe care îl iubea. Într-un oraş care se hrănea cu născociri şi bîrfe, poveştile sumbre căpătau adesea o aură de legendă.

Ea făcuse tot posibilul să descurajeze acest lucru. Nu acorda interviuri presei, nu făcea nici o afacere, nu sprijinea nici un proiect. Astfel îşi proteja părinții şi nepoata. Şi pe sine.

Totuşi, în fiecare an, apăreau alte poveşti despre Julie MacBride. În fiecare an, îşi spuse ea aplecîndu-se deasupra chiuvetei cu picior şi privindu-se în oglindă, cu ocazia aniversării morții ei.

Aşa că ea fugea acasă în fiecare vară, fugea de toate acele lucruri pentru cîteva zile, se lăsa luată aşa cum lăsase să fie luată Olivia.

Aveau dreptul la intimitate, nu? Oftă, frecîndu-şi ochii. La fel cum Olivia avea dreptul să vorbească despre mama pe care o pierduse. Într-un fel, avea să aibă grijă ca amîndouă să se bucure de ambele lucruri.

Se îndreptă şi îşi dădu părul la o parte de pe față. Îşi lăsase coaforul să o convingă să-i facă un permanent şi

să-i decoloreze uşor cîteva şuvițe din jurul feței. Trebuia să admită că avusese dreptate. Acest lucru îi dădea un aer mai tînăr. Tinerețea nu era numai o chestiune de vanitate, îşi spuse ea, ci de afaceri.

Începea să vadă nişte linii în jurul ochilor, acele semne urîte ale vîrstei şi oboselii. Mai devreme sau mai tîrziu, trebuia să se gîndească la o operație. Îi pomenise despre acest lucru lui David, dar el rîsese.

Linii? Ce linii? Nu văd nici o linie.

Bărbații, îşi spuse ea acum, dar amîndoi ştiuseră că răspunsul lui îi făcuse plăcere.

Cu toate acestea, nu însemna că îşi putea permite să-şi neglijeze pielea. Îşi întinse crema de noapte folosind mişcări ferme şi în sus de-a lungul gîtului, după care îşi dădu uşor cu cremă de ochi. După aceea, se parfumă puțin între sîni, pentru eventualitatea în care soțul ei s-ar fi simțit romantic.

Acest lucru se întîmpla adesea.

Zîmbind în sinea ei, se întoarse în dormitor, unde lăsase lumina aprinsă pentru David. El nu urcase încă, aşa că închise uşa încet şi se duse în fața oglinzii. Îşi scoase capotul şi se privi cu un ochi critic.

Lucra ca o nebună trei zile pe săptămînă cu o profesoară particulară poreclită în secret Marchiza de Sade. Dar acest lucru dădea rezultate bune. Poate că despre sînii ei nu se mai putea spune că erau obraznici, dar restul arăta foarte bine. Atîta timp cît putea să ridice greutăți şi să asude, nu avea să fie nevoie de operații în alte părți în afară de ochi.

Înțelegea valoarea menținerii atracției, atît în serviciul ei în domeniul publicității, cît şi în căsnicie. Actorii şi persoanele cu care lucrau ea şi David păreau să devină mai tineri cu fiecare clipă. Unii din clienții lui erau femei frumoase şi atrăgătoare, femei tinere. Cedarea în fața ispitei era mai des o regulă decît o excepție în stilul lor

de viață, Jamie ştia acest lucru.

Mai ştia de asemenea şi că era norocoasă. Aproape paisprezece ani, îşi spuse ea gînditoare. Durata căsniciei lor nu era ceva chiar atît de minor la Hollywood. Avuseseră şi momente dificile, dar trecuseră peste ele.

Ea putuse întotdeauna să conteze pe el şi el pe ea. Iar celălalt lucru care nu era deloc minor era faptul că se iubeau.

Îşi puse din nou capotul, legîndu-l cu cordonul în timp ce se duse spre uşile care dădeau pe verandă pentru a le deschide. Ieşi, ascultînd vîntul cum foşnea printre copaci. Pentru a se uita după steaua lui Julie.

„De cîte ori n-am stat afară în nopți ca asta şi n-am visat? Şuşoteam amîndouă cînd de fapt trebuia să fim în pat. Şi făceam planuri. Planuri atît de mari şi de strălucitoare. Am atîtea lucruri la care am visat şi pe care nu le-aş fi avut niciodată dacă n-ai fi avut tu prima acele visuri măreţe. Dacă n-ai fi fost tu, nu l-aş fi cunoscut niciodată pe David. N-aş fi avut niciodată curaj să-mi deschid propria companie. Sînt atîtea lucruri pe care nu le-aş fi făcut şi nu le-aş fi văzut, dacă nu te-aş fi urmat."

Se sprijini de balustradă închizînd ochii în timp ce vîntul îi răvăşea părul, îi flutura capotul şi îi mîngîia pielea.

„O să am grijă ca şi Livvy să aibă visuri măreţe. Ca nimic să nu o împiedice să posede ceea ce îi trebuie cel mai mult. Şi îmi pare rău, Julie. Îmi pare rău că am jucat un rol în încercarea de a o face să te uite."

Se dădu înapoi frecîndu-şi braţele cînd o luă cu frig. Dar rămase afară, privind stelele, pînă cînd o găsi David.

– Jamie?

Cînd ea se întoarse, ochii lui se umplură de căldură.

– Arăți superb. Mi-era teamă că te-ai culcat în timp ce eu pufăiam trabucuri şi spuneam minciuni cu tatăl tău.

– Nu, am vrut să te aştept, spuse ea cuibărindu-i-se în braţe şi punînd capul pe umărul lui. Am aşteptat exact asta.

– Foarte bine. Ai fost tăcută în seara asta. Te simți bine?

– Hmm. Doar puțin îngîndurată.

Prea multe lucruri nu i le putea împărtăşi. Promisese.

– Mîine se împlinesc opt ani. Uneori, mi se pare că a trecut o viață, alteori am impresia c-a fost ieri. Înseamnă atît de mult pentru mine să mă însoțeşti în fiecare an. Că înțelegi de ce trebuie să fiu aici. Ştiu cît de greu îți e să-ți modifici programul ca să poți pleca.

– Jamie, a fost importantă pentru noi toți. Iar tu... zise el depărtînd-o puțin pentru a o săruta. Tu eşti cea mai importantă.

Ea zîmbi şi îi atinse obrazul uşor.

– Trebuie. Ştiu cît de mult îți place să cutreieri prin pădure şi să-ți petreci o după-amiază pescuind.

El se strîmbă.

– Mama ta mă duce la rîu mîine.

– Eroul meu.

– Cred că ştie că nu suport pescuitul şi mă face să merg în fiecare vară ca să mă pedepsească pentru că i-am luat fiica.

– Păi, în cazul ăsta, fiica ar putea face măcar să merite totul.

– Ah, da? spuse el şi îşi lăsă mîinile să lunece în jos, cuprinzîndu-i fesele prin capotul subțire. Cum?

– Vino cu mine şi o să-ți arăt.

Olivia o visă pe mama ei şi scînci în somn. Stăteau îmbrățişate într-un dulap cu animale cu ochi lucioşi. Tremura în întuneric şi o ținea strîns, foarte strîns, pentru că monstrul făcea gălăgie dincolo de uşă. O striga pe nume

şi urla în timp ce bătea din picioare furios.

Ea îşi ascunse faţa la sînul mamei ei şi îşi astupă urechile cînd ceva se prăbuşi foarte aproape, atît de aproape de locul unde ea încerca să dispară.

Apoi uşa se deschise brusc şi dulapul fu inundat de lumină. Atunci văzu sîngele, pe mîinile ei, pe părul mamei ei. Şi ochii mamei erau la fel ca ochii animalelor. Sticloşi şi ficşi.

– Te-am căutat, spuse tati deschizînd şi închizînd foarfeca strălucitoare de pe care picura sînge.

În timp ce ea se agita în somn şi alţii o visau pe Julie.

Imagini ale unei fete frumoase care rîdea în bucătărie în timp ce învăţa să facă un sos ca acela al bunicii ei. Ale unei prietene foarte dragi care alerga prin pădure cu părul blond fluturînd. Ale unei iubite care ofta în noapte. O femeie de o frumuseţe imposibilă care dansa într-o rochie albă în ziua nunţii ei.

Ale morţii atît de îngrozitoare, atît de goale, încît nu putea fi amintită la lumină.

Şi cei care o visară plînseră.

Chiar şi ucigaşul ei.

Era încă întuneric cînd Val bătu în uşă.

– Sus şi pe ei, David. Cafeaua e gata şi peştii muşcă.

Cu un geamăt jalnic, David se întoarse pe partea cealaltă şi îşi ascunse capul sub pernă.

– Dumnezeule.

– Zece minute. Îţi împachetez micul dejun.

– Femeia asta nu-i om. Nu poate fi.

Rîzînd somnoroasă, Jamie îl împinse spre marginea patului.

– Sus şi pe ei, pescarule.

– Spune-i că am murit în somn. Te implor, zise el dînd perna la o parte şi izbutind să vadă clar silueta

soţiei sale.

Ea zîmbi cînd el îi cuprinse sînul cu căldură.

– Du-te şi prinde peşte şi, dacă o faci foarte bine, o să te răsplătesc diseară.

– Sexul nu cumpără totul, spuse el cu o oarecare demnitate, după care se dădu jos din pat. Dar pe mine mă cumpără, adăugă apoi şi se împiedică de ceva în întuneric, înjură, după care se duse la baie şchiopătînd, în timp ce soţia lui rîdea pe înfundate.

Ea dormea dusă cînd el se întoarse, îi dădu un sărut absent şi ieşi din cameră.

Lumina pătrundea pe fereastră cînd nişte zgîlţîieli şi şoapte o treziră.

– Hm? Ce?

– Mătuşă Jamie? Te-ai trezit?

– Abia după ce-mi beau cafeaua.

– Ţi-am adus eu puţină.

Jamie deschise un ochi şi se uită somnoroasă la nepoata ei. Adulmecă o dată, simţi aroma şi oftă.

– Eşti regina mea.

Rîzînd, Olivia se aşeză pe marginea patului cînd Jamie se chinui să se ridice în capul oaselor.

– E proaspătă. Bunica şi unchiul David sînt plecaţi, iar bunicul s-a dus la cabană. A zis că are nişte hîrtii de rezolvat, dar îi place să meargă acolo ca să stea de vorbă cu oamenii.

– L-ai dibuit, spuse Jamie sorbind prima înghiţitură cu ochii închişi. Şi ce program ai?

– Păi... bunicul a zis că pot să fiu liberă azi, dacă vrei să mergem în excursie. Aş putea să te duc pe una din cărările uşoare. E un fel de practică pentru meseria de ghid. Nu pot să fiu pînă nu împlinesc şaisprezece ani, deşi cunosc toate cărările aproape mai bine ca oricine.

Jamie deschise un ochi din nou. Olivia avea un zîm-

bet strălucitor şi o privea rugător.

– M-ai dibuit şi pe mine, nu?

– Pot să-mi iau rucsacul cel nou. O să fac sandvişuri şi alte chestii în timp ce tu te îmbraci.

– Ce fel de sandvişuri?

– Cu şuncă şi *Swiss*.

– S-a făcut. Dă-mi douăzeci de minute.

– Excelent! exclamă Olivia şi ieşi repede din cameră, lăsînd-o pe Jamie să folosească primele două din cele douăzeci de minute savurînd cafeaua.

Era cald şi frumos, cu un cer albastru, senin. O zi perfectă pentru a te gîndi mai degrabă la ce e în prezent decît la ceea ce fusese, îşi spuse Jamie.

Îşi mişcă picioarele în ghetele ei vechi şi comode şi îşi studie nepoata. Olivia îşi strînsese părul sub o şapcă pe care scria *Cabana şi campingul River's End*. Tricoul îi era decolorat, iar cămaşa pe care o purta pe deasupra era descheiată şi cu manşetele uzate. Ghetele ei păreau de asemenea uzate şi comode, iar rucsacul era de un albastru aprins.

Avea o busolă şi un cuţit în teacă la centură.

Părea extrem de competentă, remarcă Jamie.

– Bine, care ţi-e discursul?

– Discursul?

– Da, te-am angajat să-mi fii ghid astăzi, să faci ca excursia asta să fie una memorabilă pentru mine. Nu ştiu absolut nimic. Sînt o excursionistă de oraş.

– Excursionistă de oraş?

– Exact. Teritoriul meu e Rodeo Drive şi am venit aici ca să simt gustul naturii. Vreau ceva pe măsura banilor pe care i-am dat.

– Bine, zise Olivia îndreptîndu-şi umerii şi dregîndu-şi glasul. Astăzi o să mergem pe cărarea John MacBride.

Se întinde pe 2,3 mile şerpuind prin pădure, după care urcă o jumătate de milă pînă la zona lacului care oferă o privelişte minunată. Hm... Excursioniştii mai experimentaţi aleg adesea să continue din acel punct pe una din cărările mai dificile, dar acest lucru le oferă turiştilor... hm, şi şansa de a studia pădurea pe lîngă priveliştile din jurul lacului. Cum a fost?

– Deloc rău.

Era aproape cuvînt cu cuvînt dintr-una din cărţile puse în vînzare la magazinul de suveniruri al cabanei, îşi spuse Olivia. Ea nu făcuse altceva decît să-şi aducă în minte pagina respectivă şi, practic, să o citească.

Dar avea să rezolve acest lucru. Avea să înveţe să-şi personalizeze prezentările. Avea să înveţe să fie cea mai bună.

– Bine. În calitate de ghid al dumneavoastră şi de reprezentant al *Cabanei şi campingului River's End,* vă voi oferi un picnic şi explicaţii cu privire la flora şi fauna pe care le vom întîlni în excursia noastră. Voi răspunde încîntată oricăror întrebări.

– Ai un talent înnăscut. Sînt gata cînd eşti şi tu.

– Grozav. Cărarea începe de-aici, locul iniţial al primei case a familiei MacBride. John şi Nancy MacBride au pornit din Kansas spre vest în 1853 şi s-au stabilit aici, la marginea pădurii tropicale Quinault.

– Credeam că pădurile tropicale sînt la tropice, spuse Jamie bătînd din gene cînd se îndreptară spre copaci.

– În Valea Quinault se află una din puţinele păduri tropicale de climă temperată din lume. Avem temperaturi blînde şi multă ploaie.

– Copacii sînt atît de înalţi! Ce sînt?

– Cei de la nivelele superioare sînt molizi Sitka; pot fi recunoscuţi după scoarţa care se cojeşte în straturi. Şi brazi Douglas. Aceştia cresc foarte înalţi şi drepţi. Cînd

îmbătrînesc, au scoarța de un maro foarte închis şi cu adînciturі în ea. Apoi mai e şi bradul-de-Canada, care suportă umbra, astfel că îl întîlnim la nivele inferioare. Nu creşte la fel de repede ca bradul Douglas. Vedeți aceste conuri peste tot pe jos? spuse Olivia aplecîndu-se pentru a lua unul. Acesta este dintr-un brad Douglas, uitați cele trei vîrfuri. Or să fie o mulțime în interiorul pădurii, dar nu veți vedea şi brazi tineri, pentru că nu suportă umbra. Animalelor le plac, iar urşilor le place să le mănînce scoarța.

– Urşi! Vai de mine!

– Ah, mătuşă Jamie.

– Hei, sînt clienta ta de la oraş, ai uitat?

– Aşa e. Nu trebuie să vă faceți griji în privința urşilor dacă vă luați măsurile de precauție cele mai elementare, spuse Olivia pe un ton de ghid. Ursul negru trăieşte în această zonă. Cea mai mare problemă cu ei este faptul că le place să fure mîncarea, aşa că trebuie să folosiți locuri adecvate pentru păstrarea mîncării şi pentru depozitarea gunoiului. Niciodată, absolut niciodată, să nu lăsați mîncare sau vase murdare nesupravegheate în locul unde aveți tabăra.

– Dar tu ai mîncare în rucsac. Dacă îi simte mirosul vreun urs şi vine după noi?

– Am împachetat-o de două ori în plastic, aşa că acest lucru n-o să se întîmple. Dar în cazul în care un urs îşi face apariția, totuşi, trebuie să faceți foarte mult zgomot. Să vă păstrați calmul şi să-i oferiți mult spațiu ca să poată să plece.

Ieşiră din luminiş şi se afundară printre copaci. Aproape imediat, lumina deveni de un verde cald, doar cîteva raze firave de soare străpungînd frunzişul des. Acele degete subțiri erau palide şi minunate. Pe pămînt erau o mulțime de conuri, muşchi şi ferigi. Verdele acoperea lumea cu forme uşor diferite şi cu texturi foarte diferite. Un sturz scoase un țipăt şi țîşni pe lîngă ele, abia tulburînd aerul.

– Pare un loc preistoric.

– Bănuiesc că aşa s-ar putea spune. Cred că e cel mai splendid loc din lume.

Jamie îi puse o mînă pe umăr.

– Ştiu, zise ea.

„Şi un loc sigur, adăugă apoi în gînd. Un loc bun în care să se refugieze un copil."

– Spune-mi ceea ce văd în timp ce mergem, Livvy. Fă ca totul să prindă viață pentru mine.

Mergeau într-un ritm lejer, Olivia dîndu-şi toată silința să folosească vocea unui ghid profesionist. Dar pădurea o fascina întotdeauna. Se întrebă de ce trebuia să explice cînd totul se putea vedea foarte bine.

Lumina era atît de caldă, încît aproape că o putea simți pe piele, iar aerul era atît de înmiresmat, că îi venea amețeală. Pini, umezeală şi buşteni ce mureau oferind hrană pentru alți copaci care prindeau viață. Aspectul înşelător de fragil al muşchiului care se revărsa şi se întindea peste tot. Sunetele, scrîşnetul ghetelor care călcau pe ace şi conuri, mişcarea animalelor mici care îşi vedeau de treburile din timpul zilei, chemările păsărilor, susurul neaşteptat al vreunui pîrîiaş.

Toate se contopeau pentru ea într-o linişte specială. Era catedrala ei, mai magnifică şi mai sigură, mai sfîntă pentru ea decît oricare din fotografiile superbelor clădiri din Roma sau Paris pe care le văzuse. Pămîntul acela trăia şi murea în fiecare zi.

Arătă spre un grup de ciuperci care ofereau pete albe şi galbene, licheni care îmbrăcau trunchiurile groase ale copăcilor, semințele răspîndite de molizii Sitka, încîlceala complicată a lianelor care insistau să crească în apro-

pierea cărării.

Ocoliră buşteni acoperiţi cu muşchi, merseră printre ferigi şi, graţie vederii agere a Olivieî, zăriră un vultur care zbură pe deasupra copacilor înalţi.

– Nu prea mai foloseşte nimeni cărarea asta pentru că prima parte a ei este particulară, spuse Olivia. Dar cele publice încep mai încolo, unde o să vezi şi oameni.

– Nu-ţi place să vezi oameni, Livvy?

– Nu atît de mult în pădure, zise ea zîmbind. Îmi place să cred că-i a mea şi că nimeni n-o s-o schimbe vreodată. Înţelegi? Ascultă, şopti ea ridicînd o mînă şi închizînd ochii.

Intrigată, Jamie făcu la fel. Auzi acordurile foarte slabe ale unei muzici country şi western.

– Oamenii iau din magie, spuse Olivia solemnă, după care continuă să urce pe cărare.

În acest timp, Jamie începu să audă mai multe zgomote. O voce, un rîset de copil. În locul unde copacii se răreau, razele soarelui pătrundeau mai mult, pînă cînd lumina verde dispăru.

Lacurile se vedeau în zare, sclipind în soare, presărate cu bărci. Iar munţii se înălţau spre cer, cu văile şi trecătorile lor ce săpau în stîncă.

Fiindu-i mai cald acum, îşi scoase cămaşa de deasupra, lăsînd soarele să i se joace pe braţe.

– Există magie de mai multe feluri, spuse ea zîmbind cînd Olivia îşi dădu jos rucsacul. Nu trebuie să fii singură ca s-o simţi.

– Bănuiesc că nu, zise Olivia despachetînd mîncarea cu grijă, termosul, după care, aşezîndu-se în stil indian, îi întinse lui Jamie binoclul ei. Poate îi vezi pe unchiul David şi pe bunica.

– Poate că unchiul David a sărit deja peste bord şi înoată spre casă, zise Jamie rîzînd şi ridicînd binoclul la

ochi. Ah, uite lebede! Cît de mult îmi place să le văd lunecînd aşa pe apă. Ar fi trebuit să-mi aduc aparatul de fotografiat. Nu ştiu de ce nu mă gîndesc niciodată la asta.

Lăsă binoclul jos pentru a lua unul din sandvişurile pe care Olivia le tăiase cu grijă în jumătăţi egale.

– Înotdeauna e frumos aici. Indiferent de anotimp sau de momentele zilei.

Coborîndu-şi privirea, observă că Olivia se uita la ea cu atenţie. Simţi un fior rece cînd văzu acea privire măsurătoare la un copil.

– Ce este?

– Trebuie să-ţi cer o favoare. N-o să vrei să mi-o faci, dar m-am gîndit la asta foarte mult şi e ceva important. Am nevoie să-mi faci rost de o adresă, zise Olivia după care oftă adînc. A poliţistului aceluia care m-a adus la tine acasă în seara aia. Numele lui este Frank. Îmi aduc aminte de el, dar nu foarte bine. Aş vrea să-i scriu.

– De ce, Livvy? Nu poate să-ţi spună nimic mai mult decît mine. Nu e bine pentru tine să te tot gîndeşti la treburile astea.

– Trebuie să fie mai bine să ştiu lucrurile cu certitudine decît să mă tot întreb. A fost drăguţ cu mine. M-aş simţi mai bine chiar şi dacă-i scriu numai că-mi amintesc că a fost bun cu mine. Şi... a fost acolo în seara aia, mătuşă Jamie. Tu n-ai fost. Am fost singură pînă cînd a venit el şi m-a găsit. Aş vrea să-i vorbesc.

Întoarse capul să se uite spre lacuri.

– O să-i spun că bunicii mei nu ştiu că-i scriu. N-o să mint. Dar trebuie să încerc. Îmi amintesc doar că se numea Frank.

Jamie închise ochii şi îşi simţi inima frîngîndu-i-se puţin.

– Brady. Numele lui e Frank Brady.

Capitolul 7

Frank Brady răsuci plicul bleu în mînă. Numele lui şi adresa secţiei de poliţie erau scrise de mînă, frumos şi clar, deşi fără îndoială era un scris de copil, la fel ca şi adresa expeditorului, într-un colţ al plicului.

Olivia MacBride.

Micuţa Livvy Tanner, îşi spuse el gînditor, o mică fantomă din trecut.

Opt ani. Niciodată nu uitase acea noapte, acei oameni, acel caz. Încercase. Îşi făcuse datoria, justiţia la fel, iar fetiţa fusese luată de rudele care o iubeau foarte mult.

Închis, terminat, gata. În ciuda poveştilor despre Julie MacBride care ieşeau la iveală din cînd în cînd, a bîrfelor, zvonurilor şi filmelor care erau transmise la televizor la ore tîrzii, totul se terminase.

Julie MacBride avea să aibă întotdeauna treizeci şi doi de ani şi va fi frumoasă, iar cel care o omorîse avea să mai rămînă închis vreo zece ani sau chiar mai mult.

De ce naiba îi venise puştoaicei să-i scrie după atîta timp? se întrebă. Şi de ce naiba nu deschidea scrisoarea odată ca să afle?

Cu toate astea ezită, uitîndu-se încruntat la plic, în timp ce telefoanele sunau în jurul lui, iar poliţiştii mişunau de colo-colo prin secţie. Se trezi dorindu-şi ca propriul

său telefon să sune ca să fie nevoit să lase scrisoarea deoparte, să se apuce de un caz nou. Apoi, înjurînd în sinea lui, deschise plicul şi despături scrisoarea, citind:

„Dragă domnule detectiv Brady,

Sper că îţi mai aminteşti de mine. Mama a fost Julie MacBride şi, în seara în care a fost ucisă, dumneata m-ai dus acasă la mătuşa mea. Ai venit să mă vezi şi acolo. Pe atunci nu înţelegeam ce însemna o crimă şi nici faptul că dumneata o investigai. M-ai făcut să mă simt în siguranţă şi mi-ai spus că stelele sînt pe cer şi în timpul zilei. M-ai ajutat atunci. Sper că poţi să mă ajuţi şi acum.

Locuiesc cu bunicii mei în Washington State. Este foarte frumos aici şi îi iubesc foarte mult. Mătuşa Jamie a venit în vizită săptămîna asta şi i-am cerut adresa dumitale ca să-ţi pot scrie. Nu le-am spus bunicilor pentru că s-ar întrista. Nu vorbim niciodată despre mama sau despre ce-a făcut tata.

Am întrebări la care nu-mi poate răspunde nimeni în afară de dumneata. E extrem de important pentru mine să ştiu adevărul, dar nu vreau s-o rănesc pe bunica. Am doisprezece ani acum, însă ea nu înţelege că atunci cînd mă gîndesc la seara aceea şi încerc să-mi amintesc, totul devine confuz, ceea ce e şi mai rău. O să vrei să stai de vorbă cu mine?

M-am gîndit că poate, dacă o să vrei să pleci în vacanţă, ai putea să vii chiar aici. Îmi aduc aminte că ai un fiu. Ziceai că mînca gîndaci şi avea coşmaruri cu invadatori extratereştri, dar acum e mai mare, aşa că bănuiesc că n-o mai face.

„Dumnezeule, îşi spuse Frank rîzînd uluit. Puştoaica are o memorie de elefant."

Sînt multe lucruri de făcut aici. Cabana noastră şi campingul sînt foarte frumoase şi aş putea chiar să-ţi

trimit şi broşuri. Poţi să pescuieşti, să faci excursii sau să te plimbi cu barca. În incinta cabanei există o piscină şi modalităţi de a-ţi petrece serile plăcut. De asemenea, sîntem aproape şi de unele din cele mai frumoase plaje din nord-vest.

Chiar în timp ce un zîmbet slab îi mişca buzele, Frank termină de citit.

Te rog să vii. N-am cu cine altcineva să vorbesc.
A dumitale sinceră,
Olivia."

– Dumnezeule, spuse el împăturind scrisoarea şi băgînd-o apoi în plic şi în buzunarul hainei. Însă pe Olivia nu putu să o înlăture din minte cu aceeaşi uşurinţă.

Toată ziua purtă cu el şi scrisoarea şi amintirea fetei. Se hotărî să-i răspundă politicos şi degajat, fără să-şi ia nici un angajament. Putea să-i spună că Noah avea să înceapă colegiul din toamnă şi cum fusese numit Cel Mai Valoros Jucător din turneul său de baschet. Lucruri simple. Avea să-şi folosească serviciul şi familia ca scuză pentru a nu se duce la ea.

La ce bun să se ducă la Washington? Doar i-ar fi tulburat pe toţi cei implicaţi. Nu putea să-şi ia o asemenea răspundere. Bunicii ei erau oameni cumsecade.

Îi verificase atunci cînd ei solicitaseră custodia fetei. Doar ca să fie mai sigur, îşi spuse el acum, la fel cum îşi spusese şi atunci. Iar în primii doi ani mai făcuse nişte verificări, ca să fie sigur că fata se adapta bine.

Apoi închisese cartea. Şi avea de gînd să nu o mai redeschidă.

Era poliţist, îşi aminti el îndreptîndu-se spre casă. Nu era un psiholog sau unul de la asistenţa socială şi singura lui legătură cu Olivia era o crimă.

N-ar fi ajutat-o cu nimic dacă ar fi stat de vorbă cu el.

Opri pe alee în spatele unei *Honda Civic* de un albastru strălucitor. Aceasta înlocuise VW-ul soţiei sale cu patru ani în urmă. Ambele bare erau pline de abţibilduri. Soţia lui renunţase la Gîndac, dar în nici un caz la cauzele ei.

Bicicleta lui Noah fusese înlocuită cu un *Buick* la mîna a doua pe care băiatul îl răsfăţa ca pe o iubită. Peste cîteva săptămîni avea să-l încarce şi să pornească spre colegiu. Acel gînd îl lovi pe Frank ca întotdeauna, ca o săgeată în inimă.

Florile din preajma uşii arătau foarte bine, datorită atenţiei lui Noah. Numai Dumnezeu ştia de unde moştenise pasiunea pentru grădinărit, îşi zise Frank coborînd din maşină.

După ce băiatul avea să plece la şcoală, el şi Celia aveau să ucidă florile într-o lună.

Imediat cum intră în casă, auzi muzica lui Fleetwood Mac. Simţi că i se face rău. Celiei îi plăcea să gătească ascultînd muzică Fleetwood Mac şi, dacă se hotărîse să gătească, însemna că Frank trebuia să se furişeze la bucătărie în timpul nopţii, să-şi caute bunătăţile bine ascunse.

În living-room era ordine, alt semn rău. Faptul că nu se vedeau ziare sau pantofi în jur însemna că Celia îşi terminase devreme treaba la adăpostul femeilor şi se simţea gospodină.

El şi Noah sufereau atunci cînd Celia se transforma în gospodină. Avea să fie o mîncare ce avea mai multă legătură cu nutriţia decît cu gustul, casa era în perfectă ordine, adică el nu avea să mai găsească nimic şi foarte probabil aveau să fie şi rufe spălate. Ceea ce însemna că jumătate din ciorapii lui dispăruseră.

Lucrurile mergeau mult mai bine în casă atunci cînd Celia lăsa gospodăria în seama bărbaţilor ei.

Cînd intră în bucătărie, temerile i se confirmară. Celia

amesteca în ceva pe aragaz, iar pe dulap se afla o pîine dintr-un soi de scoarță de copac lîngă un dovleac imens.

Dar părea atît de drăguță, îşi spuse el, cu părul ei strălucitor strîns într-o coadă şi cu şoldurile ei înguste, ca ale unui băiat, mişcîndu-se în ritmul muzicii, în timp ce era complet desculță.

Avea o expresie de inocență competentă despre care el gîndise întotdeauna că ascundea o hotărîre fără margini. Celia Brady reuşea să realizeze orice dorea.

Aşa cum reuşise să pună mîna pe el cînd ea avea douăzeci de ani şi el fusese un novice de douăzeci şi trei de ani care o arestase în timpul unui protest împotriva folosirii animalelor pentru teste.

Primele două săptămîni ale relației lor şi le petrecuseră certîndu-se. Următoarele două, în pat. Refuzase să se mărite cu el, aşa că se certaseră în privința aceea. Dar şi el era hotărît. În decursul anului în care trăiseră împreună, o învinsese.

Se duse pe neaşteptate în spatele ei şi o îmbrățişă strîns.

– Te iubesc, Celia.

Ea se întoarse în brațele lui şi îl sărută scurt.

– Tot fasole cu dovleac o să mănînci, să ştii. E bună pentru tine.

El se gîndi că avea să reziste şi avea cîteva mini-pizza ascunse în fundul frigiderului.

– O să mănînc şi tot o să te iubesc. Sînt un tip rezistent. Unde- i Noah?

– Afară, cu Mike. Mai tîrziu are întîlnire cu Sarah.

– Iarăşi?

Celia zîmbi.

– E o fată foarte drăguță, Frank. Şi, din moment ce el o să plece peste cîteva săptămîni, vor să petreacă împreună cît mai mult timp.

– N-aş vrea să se concentreze atît de mult asupra unei singure fete. N-are decît optsprezece ani.

– Frank, după un semestru de colegiu, Sarah n-o să fie decît o vagă amintire. Ce s-a-ntîmplat, de fapt?

El nu se osteni să ofteze, ci luă berea pe care i-o dădu ea.

– Mai ții minte cazul MacBride?

– Julie MacBride? întrebă Celia înălțîndu-şi sprîncenele. Bineînțeles. A fost cel mai mare caz din cariera ta şi tot te mai întristezi ori de cîte ori mai dau cîte un film cu ea la televizor. Dar ce e cu cazul MacBride? L-ai închis cu ani în urmă. Sam Tanner e la puşcărie.

– Fetița.

– Da, mi-aduc aminte. Ți-a frînt inima, spuse Celia frecîndu-şi brațul. Sentimentalule.

– Bunicii ei au obținut custodia şi au dus-o în Washington State. Au acolo o cabană şi un camping pe Olympic Peninsula. Ataşate la pădurea națională.

– Pădurea Națională Olimpică? întrebă Celia şi ochii i se luminară brusc. Vai, e o zonă superbă. Am fost în excursie acolo în vara în care am terminat liceul. I-au ținut la respect pe nenorociții ăia lacomi.

Prin „nenorociții lacomi", Celia înțelegea orice persoană care voia să taie un copac, să demoleze o clădire veche, să vîneze iepuri sau să toarne beton peste pămîntul arabil.

– Iubitoare de copaci.

– Ha, ha. Dacă ai avea idee cît rău fac cabanierii care nu se gîndesc...

– Nu începe iarăşi, Cee, deja mănînc fasole cu dovleac.

Ea se bosumflă o clipă, după care ridică dintr-un umăr şi dădu să se ridice. Din moment ce nu avusese nici o intenție să o supere, el scoase scrisoarea din buzunar.

– Citeşte asta şi spune-mi ce părere ai.

– Deci te interesează părerea mea, zise ea, dar, după ce citi primele rînduri, se aşeză din nou şi lumina de bătălie din ochii ei se transformă în compasiune.

– Sărmana, murmură ea. E atît de tristă. Şi atît de curajoasă.

Netezi scrisoarea, după care i-o dădu înapoi lui Frank şi reîncepu să amestece în cratiţă.

– Ştii, Frank, o vacanţă în familie înainte ca Noah să plece la colegiu ar fi bună pentru toţi. Şi n-am mai fost într-un camping de cînd el avea trei ani şi tu ai jurat că nu mai dormi niciodată pe pămîntul gol.

Jumătate din greutatea pe care scrisoarea aceea i-o pusese pe umeri dispăru.

– Chiar că te iubesc, Celia.

Olivia făcu tot posibilul să se comporte normal, să-şi ascundă emoţia şi starea de nervozitate pentru ca bunicii ei să nu observe. Pe dinăuntru, însă, era cu răsuflarea tăiată şi tremura toată, capul o durea puţin, dar îşi văzu de treburile de dimineaţă şi izbuti să mănînce ceva pentru ca nimeni să nu comenteze cu privire la faptul că nu avea poftă de mîncare.

Familia Brady avea să fie acolo în curînd.

Răsuflase uşurată cînd bunicul ei fusese chemat în camping imediat după prînz ca să rezolve o mică problemă. Nu-i fusese greu să găsească scuze pentru a rămîne acolo în loc să-l însoţească, deşi se simţise vinovată pentru faptul că nu fusese sinceră.

Sentimentul de vinovăţie o făcu să muncească de două ori mai mult la curăţarea terasei de lîngă sala de mese a cabanei şi la smulgerea buruienilor din grădina alăturată.

Era de asemenea şi punctul perfect din care putea să vadă cine sosea şi pleca.

Curăţă de buruieni năstureii care îmbrăcau zidul

scund cu flori galbene şi portocalii şi de asemenea şi margaretele albe Shasta, în timp ce ţinea sub observaţie aleea care ducea spre recepţie.

Mîinile îi erau asudate în mănuşile de grădinărit pe care le purta numai pentru că voia să fie adultă şi să dea mîna cu membrii familiei Brady fără să fie murdară pe mîini sau sub unghii. Voia ca Frank să vadă că era suficient de mare pentru a înţelege totul în legătură cu mama ei, în legătură cu tatăl ei.

Nu voia să vadă o fetiţă speriată care simţea nevoia să fie apărată de monştri.

Avea să înveţe să-i alunge singură, îşi spuse ea, după care, în ciuda planului, îşi trecu absentă o mînă peste faţă şi se murdări.

Îşi strînsese părul într-o coadă pe care o scosese prin orificiul din spate al şepcii roşii. Purta blugi şi un tricou *River's End*. Ambele fuseseră curate în dimineaţa aceea şi, deşi încercase să le păstreze astfel, blugii erau murdari în genunchi acum.

Asta nu dovedea decît că muncise, îşi spuse ea. Că era o persoană responsabilă.

Ar fi trebuit să ajungă pînă acum, îşi spuse ea. Trebuiau să ajungă în curînd, trebuiau. Altfel ar fi putut să se întoarcă bunicul. L-ar fi recunoscut pe Frank Brady. Mai mult ca sigur. Bunicul ţinea minte orice şi pe oricine. Apoi avea să găsească modalităţi de a o împiedica să stea de vorbă cu Frank, să-i pună întrebări. Dacă nu ajungeau curînd, toate planurile, toată grija şi toate speranţele ei aveau să fi fost în zadar.

O pereche ieşi pe terasă şi se aşezară la una din măsuţele de fier. Olivia ştia că unul din angajaţi avea să vină să le aducă ceva de băut şi atunci ea nu va mai fi singură.

Îşi continuă lucrul ascultînd pe jumătate la femeia care citea despre cărări în ghidul pus la dispoziţie de

către cei de la cabană. Plănuind excursia de a doua zi, discutînd dacă să aleagă una din cărările mai lungi şi să comande unul din picnicurile oferite de cabană.

În mod obişnuit, Olivia s-ar fi oprit din lucru atît cît să recomande un anumit plan şi să ofere o descriere a cărării pe care femeia părea că o prefera. Oaspeţilor le plăcea acea notă personală, iar bunicii ei o încurajau să le împărtăşească turiştilor cunoştinţele ei în legătură cu zona. Acum, însă, avea prea multe în minte ca să sporovăiască, aşa că îşi văzu în continuare de lucru pînă cînd dispăru din raza vizuală.

Zări maşina cea mare şi veche hurducăindu-se pe potecă, dar observă imediat că bărbatul de la volan era prea tînăr ca să fie Frank Brady. Avea un chip drăguţ, din cîte îşi dădea seama, pentru că tînărul purta o şapcă şi ochelari de soare. Părul i se revărsa pe sub şapcă, ondulat şi de un şaten cu şuviţe mai blonde.

Şi femeia de lîngă el era drăguţă. Mama lui, bănui Olivia, deşi nu părea prea în vîrstă. Poate că era mătuşa lui sau sora mai mare.

Se gîndi la rezervări, încercînd să-şi amintească dacă era vreo pereche ce trebuia să sosească în ziua aceea, dar chiar atunci zări altă persoană pe bancheta din spate.

Inima începu să-i bată cu putere, ecoul acesteia răsunîndu-i surd în cap. Se ridică încet cînd maşina luă ultima curbă şi opri.

Îl recunoscu imediat. Nu i se păru deloc ciudat că amintirea vagă pe care o avea în legătură cu chipul lui deveni foarte clară în clipa în care Frank coborî din maşină. Ea îşi aminti totul foarte bine acum, culoarea ochilor lui, timbrul vocii, felul în care îi simţise mîna mare şi blîndă pe obraz.

Întoarse capul o dată cînd el aruncă o privire în direcţia ei. Simţi cum începură să-i tremure genunchii, dar

îşi scoase mănuşile şi bägă mîinile în buzunarul din spate. Gura îi era uscată, dar se forţă să schiţeze un zîmbet politicos şi înaintă.

La fel făcu şi el.

Pentru Olivia, în acel moment, femeia şi tînărul care coborîră din maşină nu mai existau. La fel şi zidul copacilor, cerul albastru de deasupra lor, zborul fluturilor, ciripitul păsărilor.

Nu îl vedea decît pe el, la fel ca în seara cînd el deschisese uşa dulapului.

– Eu sînt Olivia, spuse ea cu o voce care şi ei înseşi i se păru distantă. Îţi mulţumesc că ai venit, domnule detectiv Brady, adăugă ea întinzîndu-i mîna.

De cîte ori avea să-i frîngă inima fata aceèa? se întrebă Frank. Părea atît de stăpînă pe sine, ochii îi erau atît de solemni, zîmbetul atît de politicos. Şi vocea îi tremura.

– Mă bucur să te revăd, Olivia, zise el strîngîndu-i mîna şi ţinîndu-i-o cîteva clipe. Livvy. Nu ţi se mai spune Livvy?

– Ba da, spuse ea şi zîmbetul i se încălzi puţin. Aţi călătorit bine?

– Foarte bine. Ne-am hotărît să venim cu maşina, aşa că am avut nevoie de cea a fiului meu, care era singura suficient de mare pentru a sta comod atîta timp, Celia? zise el apoi şi îşi luă soţia pe după umeri.

Fu un gest pe care Olivia îl remarcă. Îi plăcea să studieze felul cum se înţelegeau oamenii între ei. Femeia se potrivi uşor lîngă el şi zîmbetul îi era prietenos, iar ochii plini de compasiune.

– Ea este Celia, soţia mea.

– Bună, Livvy. Ce loc minunat. Am fost în camping odată, cînd eram de vîrsta lui Noah. N-am uitat niciodată zona asta. Noah, ea este Livvy MacBride, iar cabana e a familiei ei.

El îi aruncă o privire şi încuviinţă politicos, dar distant. „Salut", fu tot ce spuse şi îşi băgă mîinile în buzunarele de la spate. În dosul ochelarilor îi studia fiecare trăsătură.

Era mai înaltă decît se aşteptase. Deşirată. Îşi aminti de imaginea acelei fetiţe care îşi astupa urechile şi pe al cărei chip se citeau frica şi durerea.

Nu uitase niciodată cum arătase atunci. Nu o uitase niciodată.

– Noah e cam tăcut zilele astea, zise Celia, dar felul în care ochii îi rîdeau o făcu pe Olivia să zîmbească din nou.

– Puteţi să lăsaţi maşina aici pînă cînd vă înscrieţi în registru, dacă vreţi. Toate apartamentele cu vedere spre lac erau rezervate, dar aveţi o privelişte minunată a pădurii. E unul din apartamentele de la parter şi are şi terasă proprie.

– Sună minunat. Îmi amintesc că am fotografiat cabana cînd am fost aici cu ani în urmă, zise Celia şi, ca să o facă pe Olivia să se simtă în largul ei, îi puse o mînă pe umăr şi se întoarse să admire clădirea. Parcă a crescut aici, ca şi copacii.

Avea grandoare şi demnitate. Trei nivele, principala clădire aflîndu-se sub un acoperiş abrupt. Ferestrele erau din belşug, pentru a le oferi oaspeţilor privelişti splendide. Potecile erau din piatră, străjuite de garduri vii, ferigi şi flori sălbatice. Domeniul părea atrăgător de sălbatic şi neatins.

– Nu e deloc nelalocul ei. Cel care a construit-o a înţeles importanţa cooperării cu natura în locul înfrîngerii ei.

– Străbunicul meu. El a ridicat clădirea iniţială, după care el, fratele lui şi bunicul meu au adăugat şi celelalte corpuri. Tot el i-a dat şi numele, zise Olivia rezistînd nevoii de a-şi freca palmele asudate de blugi. Nu există

nici un capăt de rîu aici sau altceva de genul ăsta. E o metaforă.

– Pentru a găsi odihnă şi adăpost la capătul unei călătorii, sugeră Celia făcînd-o pe Olivia să zîmbească.

– Exact. Asta a vrut să facă. La început, n-a fost decît un han şi acum e o staţiune. Dar dorim să creăm aceeaşi atmosferă liniştitoare şi ne dedicăm prezervării zonei, avînd grijă să adăugăm, nu să luăm din puritatea pădurii şi a lacurilor.

– Vorbeşti exact pe limba ei, spuse Frank făcîndu-i cu ochiul. Celia e o conservatoare înrăită.

– La fel e orice persoană care gîndeşte, preciză Olivia în mod automat, iar Celia dădu din cap aprobator.

– O să ne înţelegem foarte bine. Ce-ar fi să-mi arăţi interiorul cabanei în timp ce aceşti bărbaţi puternici or să se ocupe de bagaje?

Olivia îi aruncă o privire lui Frank. Era plină de nerăbdare, dar făcu ceea ce i se spuse şi deschise o jumătate din uşile duble masive.

– Data trecută n-am intrat, spuse Celia. Aveam un buget restrîns şi strîmbam din nas în faţa oricărui confort. Am făcut parte dintre primii hippy.

Olivia se opri brusc şi clipi uimită.

– Adevărat? Nu arăţi ca o hippy.

– Acum port mărgeluţele de păr numai cu ocazii speciale, ca de exemplu aniversarea din Woodstock.

– Şi Frank a fost hippy?

– Frank? spuse Celia şi, dîndu-şi capul pe spate, izbucni în rîs încîntată. Ah, nu, nu domnul Conservator. El s-a născut poliţist şi republican. Ei, asta e, spuse ea oftînd. Vai, dar e minunat.

Se întoarse în semicerc în holul principal, admirînd podelele şi pereţii din lemn de pin şi de brad şi căminul care acum, în august, era plin de flori proaspete în loc de flăcări. Fotoliile şi canapelele în culorile pămîntului erau

aranjate în grupuri intime.

Cîțiva oaspeți își beau cafeaua sau vinul contemplînd peisajul sau studiind broşurile. În tablouri, tapiserii şi covoare se simțea influența artei americane băştinaşe.

Părea mai degrabă un living-room spațios decît un hol, ceea ce Celia bănuia că se şi intenționa.

Biroul de la recepție era din lemn lustruit şi, în dosul său, se aflau doi tineri în cămăşi albe, scrobite, şi veste de un verde-vînător. Activitățile zilnice erau scrise de mînă pe o placă veche şi, într-un castronel, se aflau o mulțime de bomboane în culori pastelate.

– Bun-venit la *River's End,* spuse recepționera aruncîndu-i un zîmbet Oliviei, după care îi adresă unul Celiei. Veți sta la noi?

– Da, Celia Brady şi familia. Soțul şi fiul meu vor aduce bagajele imediat.

– Da, doamnă Brady, sîntem încîntați de vizita dumneavoastră, spuse tînăra şi, în timp ce vorbea, apăsă pe tastele computerului de sub tejghea. Sper că ați călătorit bine.

– Foarte bine, zise Celia observînd numele tinerei pe ecusonul de pe vestă. Îți mulțumesc, Sharon.

– Şi veți sta la noi cinci nopți. Aveți pachetul de familie, care include micul dejun pentru trei persoane în fiecare dimineață şi oricare din tururile noastre...

Olivia ignoră cuvintele amabile ale lui Sharon şi privi spre uşă. Simți iarăşi furnicături în stomac cînd îl văzu pe Frank intrînd urmat de Noah. Erau încărcați de bagaje şi rucsacuri.

– Vă ajut eu cu astea. Sharon, îi conduc eu în camere şi le spun tot ce trebuie să ştie.

– Îți mulțumesc, Livvy. Nimic nu e mai bun decît un ghid MacBride, doamnă Brady. Şedere plăcută.

– Pe aici, spuse Olivia care, făcînd un efort să nu se grăbească, îi conduse pe un coridor dincolo de hol. Sala

de gimnastică e la stînga şi accesul este gratuit pentru oaspeți. Puteți ajunge la piscină pe acolo sau pe afară, pe uşa dinspre sud.

Le dădu repede informațiile, orele de masă, faptul că puteau beneficia de room-service, amănunte legate de închirierea canoelor, ustensilelor de pescuit, bicicletelor.

Cînd ajunse în dreptul uşii, se dădu în spate şi, în ciuda stării de nervozitate, fu încîntată cînd Celia scoase o exclamație de plăcere.

– E superb! Absolut superb! Vai, Frank, uite ce peisaj. Parcă am fi în mijlocul pădurii, spuse ea ducîndu-se imediat la uşile care dădeau pe terasă şi deschizîndu-le larg. De ce trăim noi, oare, în oraş?

– Are o legătură cu locurile de muncă, replică Frank sec.

– Dormitorul cel mare este aici şi celălalt acolo.

– Eu mă duc să-mi arunc lucrurile, zise Noah îndreptîndu-se spre celălalt capăt al camerei de zi.

– Probabil că doriți să despachetați, să vă instalați, spuse Olivia împreunîndu-şi mîinile şi desfăcîndu-le din nou. Vă pot aduce ceva sau dacă aveți întrebări... Eu... sînt cîteva cărări uşoare şi scurte, dacă vreți să faceți ceva explorări în această după-amiază.

– Frank, ce-ar fi să ieşi să te plimbi puțin? zise Celia zîmbind, căci nu putu să reziste rugăminții din ochii Oliviei. Noah şi cu mine probabil c-o să lenevim lîngă piscină puțin. Livvy îți poate arăta împrejurimile, iar tu o să-ți mai dezmorțeşti picioarele.

– Bună idee. Te superi, Livvy?

– Nu. Nu mă supăr deloc. Putem să ieşim chiar pe-aici, spuse ea arătînd spre uşile terasei. E o potecă uşoară de o jumătate de milă; nici măcar nu e nevoie de echipament special.

– Sună perfect, aprecie el sărutînd-o pe Celia şi mîngîindu-i brațul. Mă întorc repede.

– Nu te grăbi, spuse ea conducîndu-i pînă la uşă şi uitîndu-se cum fata îl conducea spre copaci.

– Mamă?

Ea nu se întoarse, ci continuă să privească pînă cînd cele două siluete se pierdură în întunericul pădurii.

– Hmmm?

– De ce nu mi-ați spus?

– Ce să-ți spunem, Noah?

– E fata lui Julie MacBride, nu?

Acum, Celia se întoarse spre fiul ei, care stătea în pragul camerei lui, cu umărul rezemat de tocul uşii, cu privirea alertă şi puțin supărat.

– Da. De ce?

– N-am venit încoace să ne jucăm prin pădure şi să pescuim. Tata nu poate să sufere pescuitul şi ideea lui de vacanță e să stea în hamacul din curte.

Ea aproape că izbucni în rîs. Era perfect adevărat.

– Ce vrei să spui?

– A venit s-o vadă pe fată. Asta înseamnă că a apărut ceva nou în legătură cu uciderea lui Julie MacBride?

– Nu. Nici vorbă de aşa ceva. Nu ştiam că te interesează treaba asta, Noah.

– De ce nu m-ar interesa? spuse el desprinzîndu-se de toc şi luînd unul din merele roşii din fructiera de pe masă. A fost cel mai tare caz al tatei. Oamenii încă mai vorbesc despre asta. Şi el se gîndeşte încă la asta. Chiar dacă nu vorbeşte. Care-i treaba, mamă?

Celia ridică din umeri.

– Fata... Olivia i-a scris. Vrea să-i pună nişte întrebări. Nu cred că bunicii ei i-au spus prea multe şi nici că ea i-a scris tatălui tău. Aşa că, hai să le lăsăm puțin spațiu.

– Desigur, zise Noah muşcînd din măr şi aruncînd o privire pe fereastră, unde o văzu pe fată conducîndu-l pe tatăl său spre copaci. Eram curios.

Capitolul 8

Copacii îi înconjurau asemeni unor gratii uriaşe ale unei închisori străvechi. Frank se aşteptase la un fel de deschidere şi farmec, dar se trezi mergînd ştînjenit printr-o lume ciudată, unde lumina era de un verde ireal şi natura avea forme primitive.

Pînă şi sunetele şi mirosurile erau străine şi intense. În aer se simțea o umezeală. S-ar fi simțit mult mai bine pe o alee întunecoasă din estul Los Angeles-ului.

Se trezi aruncînd o privire peste umăr şi îşi dori să fi simțit arma sa liniştitoare.

– Nu te rătăceşti niciodată pe-aici? o întrebă el pe Olivia.

– Nu, dar, uneori, oamenii o fac. Întotdeauna trebuie să ai o busolă şi să nu te îndepărtezi de potecile marcate, dacă eşti începător, spuse ea aruncîndu-i o privire. Bănuiesc că eşti un excursionist de oraş.

El zîmbi cînd auzi acea expresie.

– Cam aşa ceva.

Zîmbi şi ea şi umorul îi făcu ochii să strălucească.

– Mătuşa Jamie a zis că asta e ea acum. Dar poți să te rătăceşti şi în oraş, nu?

– Da, bineînțeles.

Ea îşi întoarse capul acum şi începu să meargă mai încet.

– A fost drăguț din partea dumitale că ai venit. Nu credeam c-o s-o faci. Nici măcar nu eram sigură că mă mai ții minte.

– Te țin minte, Livvy, spuse el atingîndu-i brațul ușor și simțind rigiditatea și controlul pe care n-ar fi trebuit să le aibă un copil de doisprezece ani. M-am gîndit la tine, m-am întrebat cum îți este.

– Bunicii mei sînt grozavi. Îmi place să trăiesc aici. Nu-mi închipui cum ar fi să trăiesc în altă parte. Oamenii vin aici în vacanță, dar eu am posibilitatea de a trăi aici tot timpul, adăugă ea foarte repede, de parcă ar fi simțit nevoia să spună toate lucrurile bune înainte să ajungă la o cotitură. Ai o familie drăguță, zise ea apoi.

– Mulțumesc. Cred c-o s-o păstrez.

Zîmbetul ei apăru și dispăru repede.

– Și eu am o familie frumoasă, dar... Ăsta e un buștean nutritor, spuse ea arătîndu-i, cînd emoția i se strecură din nou în glas. Atunci cînd un copac se prăbușește sau îi cad crengile, pădurea îl folosește. Nimic nu se irosește aici. Ăsta-i un brad Douglas și se pot vedea mugurii cum dau din el și muschiul, ferigile și ciupercile. Aici, cînd moare ceva, oferă altor lucruri o șansă de a trăi.

Îl privi din nou și ochii de culoarea ambrei îi sclipiră sub o perdea de lacrimi.

– De ce-a murit mama?

– Asta nu pot să-ți spun, Livvy. Nu pot să răspund niciodată la întrebarea „de ce" și asta-i partea cea mai grea a profesiei mele.

– A fost o irosire, nu? S-a irosit ceva bun și frumos. Era bună și frumoasă, nu-i așa?

– Da, era.

Încuviințînd, ea începu să meargă din nou și nu vorbi decît atunci cînd fu sigură că putea să-și stăpînească lacrimile.

– Dar tatăl meu n-a fost. Nu se poate să fi fost bun și frumos. Dar ea s-a îndrăgostit de el și s-a măritat cu el.

– Tatăl tău a avut probleme.

– Droguri, spuse ea simplu. Am citit în ziarele pe care bunica le-a închis în pod. A luat droguri și a omorît-o. Nu se poate s-o fi iubit. Nu ne-a iubit.

– Livvy, viața nu e întotdeauna atît de simplă, în alb și negru.

– Dacă iubești ceva, ai grijă de acel lucru. Îl protejezi. Dacă iubești suficient de mult, ai fi în stare să mori ca să protejezi lucrul respectiv, preciză ea încet, dar cu fermitate. El zice că n-a făcut-o. Dar a făcut-o. L-am văzut. Și acum pot să-l văd, dacă-mi dau voie, spuse ea strîngînd din buze. M-ar fi omorît și pe mine, dacă n-aș fi fugit.

– Nu știu.

Cum putea să-i răspundă acelui copil, cu voce liniștită și ochi de femeie matură?

– Tot ce se poate.

– Dumneata ai vorbit cu el. După.

– Da. Asta-i o parte din meseria mea.

– E nebun?

Frank deschise gura și apoi o închise la loc. Acolo nu existau răspunsuri mîngîietoare.

– Tribunalul n-a considerat așa.

– Dar dumneata?

Frank oftă. Acum își dădu seama că merseseră în cerc, deoarece vedea părți din acoperiș, sclipirea geamurilor cabanei.

– Livvy, cred că era slab și drogurile au găsit un punct vulnerabil. L-au făcut să creadă lucruri care nu erau adevărate și să facă lucruri care nu trebuiau făcute. Mama ta s-a despărțit de el probabil pentru a te proteja mai mult pe tine. Și cred în speranța că avea să-l forțeze să caute ajutor.

„Dar asta s-a întîmplat, îşi spuse Olivia. Nu l-a forţat să caute ajutor, n-a protejat pe nimeni."

– Dacă nu mai locuia acolo, ce căuta în casă în seara aceea?

– Dovezile au arătat că ea i-a dat drumul.

– Pentru că încă îl mai iubea, spuse ea clătinînd din cap înainte ca Frank să apuce să răspundă. E-n regulă. Înţeleg. Or să-l ţină în puşcărie pentru totdeauna?

– A fost condamnat între douăzeci de ani şi pe viaţă, primii cincisprezece ani neavînd dreptul la eliberare condiţionată.

Ea făcu ochii mici, concentrîndu-se. Cincisprezece ani era mai mult decît trăise ea, dar nu de-ajuns.

– Asta înseamnă că, peste încă şapte ani, poate să iasă? Aşa, pur şi simplu, după tot ce-a făcut?

– Nu, nu neapărat. Sistemul...

Cum putea să-i explice unui copil toate întorsăturile şi meandrele?

– O să apară în faţa unei comisii, ca un fel de test.

– Dar cei din comisie nu ştiu. Ei n-au fost acolo. N-o să aibă importanţă pentru ei.

– Ba o să aibă. Pot să mă duc şi eu.

Şi avea să se ducă, îşi spuse Frank, după care adăugă:

– Am voie să mă duc şi să mă adresez comisiei, pentru că am fost acolo.

– Mulţumesc, zise ea şi lacrimile voiau să vină înapoi, aşa că întinse mîna. Îţi mulţumesc că ai stat de vorbă cu mine.

– Livvy, spuse el luîndu-i mîna şi atingîndu-i obrazul cu cea liberă. Poţi să mă suni sau să-mi scrii oricînd vrei.

– Într-adevăr?

– Mi-ar face plăcere.

Lacrimile încetară să mai ardă şi ea se mai linişti.

– Atunci o s-o fac. Mă bucur foarte mult că ai venit. Sper că o să vă simţiţi bine aici. Dacă vrei, pot să vă înscriu într-una din excursiile cu ghid sau să vă arăt potecile pe care puteţi să mergeţi singuri.

Lăsîndu-se îndemnat de instinct, Frank îi zîmbi.

– Ne-ar face plăcere, dar numai dacă te putem avea pe tine ca ghid. Vrem ce e mai bun.

Ea îl privi cu ochi gravi.

– Cărarea Skyline are numai treizeci şi una de mile, spuse ea şi cînd el rămase cu gura căscată, zîmbi uşor. Am glumit. Ştiu un traseu plăcut, dacă vreţi să faceţi fotografii.

– Ce înţelegi tu prin fotografii?

Ea zîmbi strălucitor.

– Are vreo două mile doar. O să vedeţi castori. Cei de la cabană vă pot pregăti ceva de mîncare, dacă doriţi un picnic.

– S-a făcut. E bine mîine?

– O să vorbesc cu bunicul, dar ar trebui să fie în regulă. O să vin pe la unsprezece şi jumătate, spuse ea apoi şi aruncă o privire spre adidaşii-gheată pe care îi purta el. Ar fi mai bine să ai nişte ghete, dar dacă nu, sînt buni şi ăştia. Pe mîine.

– Livvy? strigă el cînd ea porni spre copaci. Să cumpăr o busolă?

Ea îi aruncă o privire peste umăr.

– N-o să vă las eu să vă rătăciţi.

După aceea se afundă în pădure, mergînd repede acum, pînă cînd fu sigură că nu o vedea nimeni. Atunci se opri şi se înconjură cu braţele, legănîndu-se şi dînd frîu liber lacrimilor.

Erau fierbinţi şi usturau. Dar, după ce acestea secară, după ce putu să respire din nou normal, îşi şterse faţa cu mîinile şi se simţi mai bine.

Şi, la doisprezece ani, Olivia hotărî ce avea să facă în viaţă şi cum avea să şi-o trăiască. Avea să înveţe tot ce putea despre pădure, lacurile şi munţii care erau casa ei. Avea să trăiască şi să muncească în locul pe care îl iubea, în locul unde crescuse mama ei.

În timp, avea să afle şi mai multe lucruri despre mama ei. Şi despre bărbatul care o ucisese. Avea să o iubească pe ea din tot sufletul. La fel cum avea să-l urască pe el.

Şi niciodată, absolut niciodată, nu avea să se îndrăgostească aşa cum făcuse mama ei.

Avea să fie o femeie pe picioarele ei. Începînd de acum.

Se opri să se spele pe faţă în apa pîrîului, după care stătu tăcută pînă cînd dispăru orice urmă de emoţie şi lacrimi. Bunicii ei trebuiau protejaţi, aceea era o altă promisiune pe care şi-o făcu. Avea să aibă grijă ca nimic din ce făcea să nu le provoace durere.

Astfel că, atunci cînd ajunse în luminiş şi îl văzu pe bunicul ei smulgînd buruienile din jurul florilor, se duse la el şi se lăsă pe vine zîmbind.

– Exact asta am făcut şi eu ia cabană. Grădinile de acolo arată foarte bine.

– Ai moştenit pasiunea mea pentru grădinărit, scumpo, zise el făcîndu-i cu ochiul. Nu mai vorbim de felul cum se ocupă bunica ta de grădină.

– Se descurcă foarte bine cu plantele de interior. O familie tocmai a sosit la cabană. Doi soţi şi fiul lor, spuse Olivia smulgînd o buruiană.

Nu voia să-l mintă, dar se gîndi că era mai bine dacă ocolea puţin adevărul.

– Mama a spus că a mai fost pe-aici în adolescenţă, dar cred că ei doi nu ştiu să facă deosebirea între un tufiş şi un porc ţepos. Oricum, ar vrea să-i însoţesc mîine

într-o excursie scurtă. M-am gîndit să-i duc la lacul Irely, pe malul rîului, ca să poată face fotografii.

El se lăsă pe vine şi se încruntă îngrijorat deja.

– Nu ştiu, Livvy.

– Aş vrea s-o fac. Cunosc drumul şi aş vrea să încep să învăţ mai multe despre conducerea cabanei şi a campingului, despre trasee şi chiar despre zonele mai izolate. Am mai fost în excursii cu ghizi şi vreau să văd dacă pot s-o fac şi singură. Doar pînă la Irely. Dacă o să mă descurc bine, aş putea să-ncerc să mă pregătesc pentru a fi ghid în alte excursii în timpul verii. Cînd o să fiu mai mare, poate c-o să plec şi în excursii mai lungi, peste noapte, şi să fiu o naturalistă ca aceia pe care-i au în parc. Numai că eu aş fi mai bună, pentru că am crescut aici. Pentru că e casa mea.

El îi mîngîie obrazul cu încheieturile degetelor. Văzu ochii lui Julie în ochii ei, pe Julie cînd fusese o puştoaică şi îi vorbea despre visurile ei de a deveni o mare actriţă. Visul ei o luase de lîngă el, în timp ce al Oliviei avea să o ţină aproape.

– Eşti suficient de tînără ca să te răzgîndeşti de multe ori.

– N-o să mă răzgîndesc. Dar oricum, n-o să ştiu dacă sînt destul de bună pînă nu încerc. Vreau să încerc puţin mîine.

– Doar pînă la Irely?

– I-am arătat tatălui cărarea care porneşte de la cabană şi el tot vorbea de rătăcit, spuse ea şi rîse uşor împreună cu Rob. Cred că mai departe de Irely nu poate să meargă.

Ştiind că ieşise învingătoare, se ridică şi îşi scuturâ blugii.

– Mă duc să văd dacă bunica are nevoie de ajutor pentru cină, zise ea, după care se opri şi se aplecă din

nou pentru a-l lua de gît pe Rob. O să te fac să fii mîndru de mine.

– Dar sînt mîndru de tine, scumpo.

Ea îi strînse şi mai tare.

– Aşteaptă şi o să vezi, şopti ea apoi şi se îndepărtă.

Olivia ajunse exact la timp. Hotărîse că acest lucru avea să fie important pentru cum aveá să trăiască de atunci încolo. Întotdeauna avea să fie promptă; întotdeauna avea să fie pregătită.

Se duse mai devreme la cabană ca să ia mîncarea. Avea să fie sarcina ei să care proviziile. Era tînără şi puternică, îşi spuse ea punînd lucrurile în rucsac. Avea să crească şi să fie şi mai puternică.

Îşi puse rucsacul în spate şi strînse curelele.

Avea busola, cuţitul, apa îmbuteliată, saci de plastic de rezervă pentru gunoi, aparatul de fotografiat, un carneţel şi creioane, o trusă de prim-ajutor.

Cu o seară în urmă, îşi petrecuse trei ore citind, studiind, absorbind orice informaţie. Avea să aibă grijă ca familia Brady să petreacă o după-amiază agreabilă şi educativă.

Cînd ajunse în dreptul terasei apartamentului, îl văzu pe Noah stînd pe unul din scaunele de lemn. Avea căşti la urechi şi bătea ritmul cu degetele în braţul scaunului. Avea picioare lungi, îmbrăcate într-o pereche de blugi tăiaţi şi îşi ţinea gleznele încrucişate, fiind încălţat cu o pereche de adidaşi-gheată *Nike*.

Purta ochelari de soare cu lentile foarte întunecate. Îşi dădu seama că încă nu îl văzuse fără ei. Părul îi era umed, ca şi cum tocmai ar fi ieşit de la duş sau de la piscină. Era dat pe spate şi lăsat să se usuce la soare.

Ea se gîndi că arăta ca un star de muzică rock.

Timiditatea vru să o cuprindă, dar îşi îndreptă umerii.

Dacă avea să fie ghid, trebuia să înveţe să-şi înfrîngă timiditatea în preajma băieţilor sau a oricui altcuiva.

– Salut.

El mişcă uşor din cap şi încetă să mai bată ritmul cu degetele. Ea îşi dădu seama că probabil el stătuse cu ochii închişi în dosul ochelarilor şi nici măcar nu o văzuse.

– Da, salut, spuse el închizînd casetofonul. Mă duc să chem trupele.

Cînd el se ridică, ea trebui să-şi dea capul pe spate pentru a-l privi în continuare.

– Ai încercat piscina?

– Da, spuse el şi îi zîmbi, mişcînd uşor inima de femeie care încă mai dormea în pieptul ei de copil. Apa e rece, adăugă apoi deschizînd uşa terasei. Hei, a sosit deschizătoarea de drumuri.

Se auzi un răspuns înăbuşit din dormitor înainte ca el să se întoarcă spre Olivia.

– Mai bine iei loc. Mama nu e niciodată gata la timp.

– Nu-i nici o grabă.

– Foarte bine.

Hotărînd că era mai politicos să se aşeze, din moment ce el o invitase, ea se aşeză pe jos şi căzu într-o tăcere care se datora pe de o parte timidităţii şi, pe de alta, simplei lipse de experienţă.

Noah îi studie profilul. Fata aceea îl interesa datorită legăturii ei cu tatăl lui, cu Julie MacBride şi, recunoscu, datorită legăturii ei cu crima. Crimele îl fascinau.

Ar fi întrebat-o cîte ceva, dacă n-ar fi fost sigur că părinţii lui l-ar fi jupuit de viu. Ar fi riscat acest lucru, dar îşi aminti imaginea fetiţei cu mîinile pe urechi şi cu ochii plini de lacrimi.

– Şi... ce faci pe-aici?

Ea îi aruncă o privire, după care se uită în altă parte.

– Păi, fac tot felul de treburi, dau o mînă de ajutor la camping şi aici, la cabană. Fac excursii, pescuiesc. Învăţ despre istoria regiunii, flora, fauna, lucruri de genul ăsta.

– Unde mergi la şcoală?

– Bunica îmi predă acasă.

– Acasă? întrebă el lăsînd ochelarii în jos, astfel încît ea putu să vadă nişte ochi de un verde închis. Grozav.

– E foarte severă, zise Olivia, după care se ridică repede, răsuflînd uşurată cînd îl văzu pe Frank ieşind.

– Vine şi Celia imediat. M-am gîndit să mă duc să iau mîncarea pentru drum.

– Am luat-o eu, spuse Olivia mişcînd rucsacul uşor. Pui fript rece, salată de cartofi, fructe şi cozonac. Sal, bucătarul-şef, e maestru.

– N-ar trebui să cari toate astea, zise Frank, dar ea se dădu înapoi.

– Face parte din sarcinile mele, spuse ea şi aruncă o privire în spatele lui, văzînd-o pe Celia, după care deveni iarăşi timidă. Bună dimineaţa, doamnă Brady.

– Bună dimineaţa. Mai devreme am văzut o căprioară pe fereastră. Mergea prin ceaţă de parcă ar fi fost într-un basm. Pînă cînd m-am dezmeticit şi m-am dus să iau aparatul de fotografiat, a dispărut.

– Probabil c-o să mai vedeţi. Se întîlnesc foarte des în pădure. S-ar putea să zăriţi şi un elan Roosevelt.

Celia arătă spre aparatul de fotografiat care îi atîrna de gît.

– De data asta, sînt pregătită.

– Dacă sînteţi gata, pornim.

Olivia le studiase deja încălţămintea, îmbrăcămintea şi echipamentul, cu discreţie, speră ea. Erau bune pentru excursia aceea scurtă şi lejeră.

– Puteţi să mă opriţi oricînd doriţi să faceţi fotografii, să vă odihniţi sau să-mi puneţi întrebări. N-am idee cît de multe lucruri ştiţi în legătură cu Olympic sau cu pădurea tropicală, zise ea şi porni.

Îşi repetase prezentarea în dimineaţa aceea, cînd se îmbrăcase, şi procedă aproape la fel ca atunci cînd mătuşa ei făcuse pe turista pentru ea.

Cînd pomeni de urşi, Celia nu scoase un ţipăt ca Jamie, ci oftă.

– Vai, ce mi-ar plăcea să văd unul.

– Dumnezeule, mamă, zău aşa.

Celia rîse şi îl luă pe Noah pe după umeri.

– Amîndoi sînt nişte băieţi de oraş incurabili, Livvy. O să ai mult de lucru cu ei.

– E-n regulă, e o experienţă bună.

Le spuse denumirile diverşilor copaci, dar avea impresia că numai pe Celia o interesa cu adevărat. Deşi Noah păru captivat cînd zări un vultur zburînd pe deasupra copacilor. Însă, cînd ajunseră la rîu şi peisajul se mai deschise puţin, toţi trei părură să fie pătrunşi de atmosferă.

– Acesta este Quinault, spuse Olivia. Curge spre coastă. Pădurea Olympic se află în interiorul său.

– Doamne, e splendid. Îţi taie respiraţia, zise Celia apucîndu-se să facă fotografii. Uită-te cum se profilează muntele pe cer, Frank. Alb, verde şi cenuşiu pe albastru. Parcă ai fotografia un tablou.

Olivia căută în minte tot ce ştia despre munţi.

– Muntele Olympus are, de fapt, mai puţin de două mii şase sute de metri, dar se ridică din pădurea tropicală aproape la nivelul mării, aşa că pare mai înalt. Are şase gheţari, dacă nu mă-nşel.

Îi conduse apoi de-a lungul rîului, arătîndu-le barajele făcute de castori, florile sălbatice. Trecură pe lîngă alţi turişti, unii pe cont propriu, alţii în grupuri.

Celia se opri adesea pentru a face fotografii şi cei doi bărbaţi pozară cu răbdare, dacă nu cu entuziasm. Cînd Olivia reuşi să prindă o broască cu picioare roşii, Celia

o fotografie şi pe aceasta, rîzînd încîntată cînd o auzi orăcăind.

Apoi o uimi pe Olivia mîngîind spatele broaştei cu degetul. Olivia nu cunoştea nici o femeie care să vrea să mîngîie o broască. Cînd îi dădu drumul, ea şi Celia îşi zîmbiră încîntate.

– Mama ta şi-a găsit o soră de suflet, îi şopti Frank lui Noah.

Olivia tocmai voia să le arate un cuib de egrete cînd un copil o zbughi la fugă pe potecă, îndepărtîndu-se de părinţii lui care îl strigară şi începură să alerge după el.

Se împiedică şi căzu în patru labe chiar lîngă picioarele Oliviei. Şi începu să urle cît îl ţinea gura.

Ea dădu să se aplece, dar Noah fu mai rapid şi îl ridică pe băieţel, scuturîndu-l vesel.

– Hopa. Uite că n-ai păţit nimic.

– Scotty! Ah, scumpule, ţi-am spus să nu fugi de lîngă noi! exclamă mama agitată şi îl luă în braţe, aruncîndu-i o privire soţului ei, care era cu respiraţia tăiată. Sîngerează. S-a zgîriat la genunchi.

– Fir-ar să fie. Cît de rău? Ia să vedem, amice.

În timp ce băiatul ţipa şi suspina, Olivia îşi dădu jos rucsacul.

– Trebuie să-i curăţaţi rănile. Am nişte apă îmbuteliată şi o trusă de prim-ajutor.

Se apucă de lucru atît de eficientă, încît Frank îi făcu semn Celiei să se dea mai în spate.

– Trebuie să-l ţineţi nemişcat, spuse Olivia. Nu pot să curăţ dacă dă tot timpul din picioare.

– Ştiu că doare, scumpule, ştiu. O să facem să fie totul bine, spuse mama lui Scotty sărutîndu-i obrajii. Lăsaţi-mă să-l curăţ eu. Vă mulţumesc foarte mult, zise ea apoi luînd pînza pe care o înmuiase Olivia în apă şi se chinui împreună cu soţul ei să ţină copilul pentru a vedea cît de grave erau zgîrieturile.

– Nişte simple zgîrieturi. Ţi-ai luat din coajă, amice, spuse tatăl pe un ton degajat, dar era foarte palid cînd soţia sa îndepărtă sîngele.

Olivia le dădu un dezinfectant şi, după ce aruncă o singură privire sticluţei, Scotty începu să urle şi mai tare.

– Hei, ştiu eu ce-ţi trebuie, spuse Noah scoţînd un baton de ciocolată şi mişcîndu-l prin faţa băiatului. Trebuie să-ţi strici puţin pofta de mîncare.

Scotty se uită la baton printre lacrimi. Buzele îi tremurară, dar, în loc să ţipe, scînci jalnic.

– Ciocolată.

– Exact. Îţi place ciocolata? Asta e una deosebită. Numai pentru băieţii curajoşi. Pun pariu că eşti curajos.

Scotty îşi trase nasul şi întinse mîna spre batonul de ciocolată, prea atent la acesta ca să mai bage de seamă că mama lui îi bandaja repede genunchii.

– Bine.

– Poftim, atunci, zise Noah întinzîndu-i-o, dar imediat o trase înapoi zîmbind. Am uitat. Nu trebuie să i-o dau decît unui băiat pe nume Scotty.

– Eu sînt Scotty.

– Nu zău? Înseamnă că-i a ta.

– Mulţumesc. Vă mulţumesc foarte mult, spuse mama băiatului aşezîndu-l pe şold şi dîndu-şi părul umed la o parte din ochi. Sînteţi nişte salvatori de vieţi.

Olivia îşi ridică privirea din locul unde îşi punea lucrurile înapoi în rucsac.

– Ar trebui să aveţi grijă să aveţi întotdeauna la dumneavoastră o trusă de prim-ajutor, dacă mai plecaţi în excursii. Se găsesc la magazinul de la cabană sau le puteţi cumpăra din oraş.

– E prima pe lista mea. Împreună cu ciocolata de urgenţă. Vă mulţumesc încă o dată, spuse femeia, după care le aruncă o privire lui Frank şi Celiei. Aveţi nişte copii minunaţi.

Olivia dădu să vorbească, dar își lăsă capul în jos și nu spuse nimic. Nu însă atît de repede, încît Celia să nu-i observe expresia de nefericire de pe chip.

– Voi doi alcătuiți o echipă grozavă, spuse ea veselă. Și această mică aventură mi-a făcut poftă de mîncare. Cînd ne așezăm să mîncăm, Liv?

Olivia își ridică privirea și clipi. Liv, își spuse ea. Părea puternic, sigur și inteligent.

– E un loc frumos puțin mai încolo. S-ar putea să avem noroc să vedem și niște castori, nu numai barajele făcute de ei.

Alese locul, o zonă umbrită, puțin mai departe de potecă, unde puteau să privească apa sau munții. Aerul era cald și cerul senin, una din zilele perfecte de vară pe care le oferea peninsula.

Olivia mîncă din pui, stînd la mică distanță de ei. Voia să-i vadă împreună. Păreau atît de degajați, de contopiți unul cu celălalt. Mai tîrziu, cînd avea să-și amintească ziua aceea, avea să numească acel lucru ritm. Aveau un ritm al mișcării, al vorbirii, al tăcerii. Mici fărîme de umor care erau numai ale lor, tachinări, limbajul trupurilor.

Și, amintindu-și, avea să-și dea seama că, oricît de mult s-ar fi iubit ea și bunicii ei, între ei nu exista o asemenea legătură.

Îi despărțea o generație. Viața mamei ei și moartea acesteia.

Dar în clipa aceea, știu că simțea o ușoară invidie și îi fu rușine.

– Mă duc să mă plimb puțin, spuse ea ridicîndu-se. Să văd dacă zăresc niște castori. Dacă reușesc, o să vin să vă chem.

– Sărmana de ea, murmură Celia cînd Olvia se îndepărtă pe potecă. E atît de singură. Nici nu cred că-și dă seama cît de singură e.

– Bunicii ei sînt niște oameni minunați, Celia.

– Sînt convinsă. Dar unde sînt ceilalți copii? Cei de vîrsta ei cu care ar fi trebuit să se joace într-o zi superbă ca asta?

– Nici măcar nu merge la școală, zise Noah. Mi-a spus că-i predă bunica ei acasă.

– Au băgat-o într-un balon de săpun. Unul superb, adăugă Celia aruncînd o privire în jur. Dar tot închisă se numește că e.

– Le e teamă. Și au și de ce.

– Știu, dar ce-or să facă atunci cînd o să-nceapă să bată din aripi ca să iasă? Și dacă n-o s-o facă?

Noah se ridică.

– Cred că mă duc și eu să mă plimb puțin. N-am văzut niciodată un castor.

– Are un suflet bun, spuse Celia privind în urma lui.

– Da, și o minte extrem de curioasă. Sper că n-o să încerce să-i pună întrebări.

– Ai și tu puțină încredere în el, Frank.

– Dacă n-aș fi avut, m-aș fi dus și eu să caut castori, în loc să trag un pui de somn, spuse el întinzîndu-se și punînd capul în poala soției lui.

Noah o găsi pe malul rîului, tăcută și nemișcată. Creă o imagine în mintea lui foarte asemănătoare și, totuși, foarte diferită de cea a fetiței care fugea de durere.

Aici stătea, pur și simplu, cu șapca pe cap, cu spatele drept, privind apa limpede și cristalină care curgea cu repeziciune.

De data aceasta, nu mai fugea de durere, își spuse el. Învăța să trăiască suportînd-o.

Era un fel de capăt al rîului al ei personal, bănui el.

Își întoarse capul repede cînd îl auzi apropiindu-se. Se uită la el cu acei ochi solemni pînă cînd el se așeză alături.

– Vin să se joace aici, îi spuse ea cu o voce scăzută.

Nu prea le pasă de oameni. S-au obişnuit cu ei. Dar ai mai mult noroc dacă nu faci prea mult zgomot şi dacă nu te mişti prea mult.

– Presupun că-ţi petreci mult timp pe-aici.

– Întotdeauna e ceva de văzut sau de făcut, zise ea continuînd să privească rîul.

El o făcea să se simtă ciudat într-un fel care nu îşi dăduse seama încă dacă era plăcut sau neplăcut. Ştia numai că nu semăna cu nimic din ce simţise pînă atunci. Un fel de darabană chiar dedesubtul inimii.

– Bănuiesc că nu seamănă deloc cu Los Angeles.

– Absolut deloc.

În acea perioadă a vieţii lui, Los Angeles era lumea.

– Totuşi, e frumos. Mamei îi plac chestiile astea cu natura şi alte aiureli. Ştii tu, salvaţi balenele, salvaţi bufniţa pătată, salvaţi orice. Se ocupă de treburi din astea.

– Dacă ar face-o mulţi oameni, n-ar mai fi nevoie să se pună problema salvării deloc, spuse ea cu suficientă înflăcărare pentru a-l face să zîmbească.

– Da, aşa zice şi ea. Eu unul n-am nimic împotrivă. Cel mai mult îmi place natura din parc, cu un coş de baschet la îndemînă.

– Pun pariu că n-ai fost niciodată la pescuit.

– De ce aş face-o? întrebă el aruncîndu-i un zîmbet care făcu darabana dinăuntrul ei să-şi întetească ritmul. Pot să mă duc la *McDonald's* şi să cumpăr un sandviş cu peşte.

– Bleah.

– Hei, vrei „bleah"? Să înfigi un vierme lipsit de apărare într-un cîrlig şi să-l îneci ca să scoţi un peşte alunecos care se zbate.

Faptul că ea zîmbi puţin, că ochii îi licăriră cu un umor de adult, îi făcu plăcere.

– E dezgustător.

– E îndemînare, îl corectă ea înţepată, dar acum se uita la el, nu la rîu. Nu e prea multă lume în oraş, mult zgomot, maşini, smog şi alte chestii de genul ăsta?

– Sigur, spuse el întinzîndu-se şi sprijinindu-se în coate. De aceea îmi place. Se întîmplă întotdeauna ceva.

– Şi aici se întîmplă întotdeauna ceva. Uite! exclamă ea şi, uitînd de timiditate, îi puse o mînă pe picior.

O pereche de castori înotau veseli în susul rîului, cu capetele lucioase la suprafaţă. Apoi, ca într-un vis, un bîtlan îşi luă zborul de pe malul opus şi zbură pe deasupra rîului atît de aproape, încît umbra lui trecu peste ei.

– Pun pariu că n-ai văzut aşa ceva la oraş.

– Cred că nu.

El se amuză teribil cu castorii, hotărînd în sinea lui că erau destul de drăguţi aşa cum se învîrteau unul în jurul celuilalt şi cum se întorceau ca să înoate pe spate.

– Ştii de mama mea.

Noah se uită repede la ea. Privea din nou apa, cu chipul neclintit, cu maxilarul încleştat. Ar fi vrut să-i pună o mulţime de întrebări, dacă ar fi avut ocazia, dar acum, cînd ea îi oferise prilejul, descoperi că nu putea să o facă.

Nu era decît o puştoaică.

– Da. Trebuie să fie greu.

– Ai văzut vreunul din filmele ei?

– Sigur. Multe.

Olivia strînse din nou din buze. Trebuia să afle. Cineva trebuia să-i spună. El avea să o facă. Spera că avea să o trateze ca pe o persoană matură, nu ca pe cineva care avea nevoie de protecţie în permanenţă.

– Era frumoasă în ele?

– N-ai văzut nici unul? o întrebă el şi, cînd ea clătină din cap, el se mişcă uşor, neştiind ce să spună.

Cel mai bun răspuns, cum îi spusese mama lui întotdeauna, era simplul adevăr.

– Era foarte bună. În general, îmi plac filmele de acțiune, dar le-am văzut şi pe ale ei la televizor. Dumnezeule, era tare frumoasă!

– Nu mă refer la felul cum arăta, se răsti ea luîndu-l prin surprindere. Ci la cum era. Era o actriță bună?

– Sigur. Foarte bună. Te făcea să crezi. Bănuiesc că despre asta-i vorba.

Umerii Oliviei se relaxară.

– Da, spuse ea încuviințînd. A plecat de-aici pentru că voia să fie actriță. Voiam numai să ştiu dacă era bună. „Te făcea să crezi", murmură ea, după care ascunse cuvintele acelea în inima ei. Tatăl tău... a venit încoace pentru că l-am rugat eu. E un om extraordinar. Ar trebui să ştii asta. Ai nişte părinți cărora le pasă de lucruri, de oameni. Să nu uiți asta niciodată.

Apoi se ridică.

– Mă duc să-i chem să vadă castorii înainte să ne întoarcem.

Noah rămase în acelaşi loc. Nu-i pusese întrebările pe care le avea în cap, dar ea răspunsese la una. Cum era să fii fiica unei persoane celebre care a murit într-un mod violent.

Groaznic. Pur şi simplu, groaznic.

NOAH

E nevoie de doi oameni pentru a spune adevărul, unul să vorbească şi celălalt să asculte.

Henry David Thoreau

Capitolul 9

Universitatea Washington State, 1993

Nu avea de ce să fie emoționat. Noah își aminti acest lucru cînd verifică adresa casei cu două nivele. De multă vreme plănuia acea călătorie, acea legătură. Și exact de aceea era cuprins de nervozitate, își spuse el parcîndu-și mașina închiriată lîngă bordură.

Poate că simțea că viața avea să i se schimbe din ziua aceea, că, văzînd-o pe Olivia MacBride din nou, avea să-și modifice cursul pe care o apucase. Era dispus să se îndrepte în acea nouă direcție. La urma-urmei, nu cîștigai nimic dacă nu riscai. De aceea avea palmele asudate și furnicături în stomac.

Nu era nimic personal.

Își dădu părul pe spate trecîndu-și de două ori degetele prin el. Înainte să vină acolo, se gîndise să se tundă puțin, dar, la naiba, era în concediu.

Mai mult sau mai puțin.

Două săptămîni departe de ziar, unde lupta de a-și face un nume nu era atît de satisfăcătoare cum crezuse

că avea să fie. Politică, spațiu de tipărit, editori și probleme legate de publicitate stăteau în calea lucrurilor pe care ar fi vrut să le spună.

Și voia să le spună în felul său.

De aceea se afla acolo acum. Ca să scrie singura povestire pe care nu putuse să o uite niciodată și să o spună în felul său.

Despre uciderea lui Julie MacBride.

Una din cheile acesteia locuia la al doilea etaj al acelei case frumoase ce fusese transformată în patru apartamente. Acestea și altele asemănătoare fuseseră create pentru a adăposti numărul mare al studenților. Dintre cei care își puteau permite să locuiască separat, își spuse el. Care puteau plăti pentru intimitate. Și care o doreau extrem de mult, care nu căutau ritmul și compania oferite de grupuri, exploziile de energie ale vieții de colegiu.

Lui îi plăcuseră anii pe care și-i petrecuse la campusul de la UCLA. Primul semestru fusese o aiureală de petreceri, fete și discuții filozofice tîrziu în noapte pe care numai cei tineri le puteau înțelege. Dar, după aceea, se potolise.

Voise să-și ia diploma în jurnalism. Și părinții lui l-ar fi omorît dacă ar fi dat-o în bară.

Acele două imbolduri avuseseră importanță pentru el în egală măsură.

Oare care era imboldul Oliviei?

După aproape trei ani de serviciu, descoperise că în adîncul sufletului nu era reporter, deși era unul bun. Își făcuse cercetările. Știa că Olivia MacBride studia științele resurselor naturale și că notele ei erau maxime. Știa că își petrecuse primul an locuind în cămin în incinta campusului și că se mutase în propriul ei apartament în toamna următoare.

Știa că nu făcea parte din nici un club sau frăție și că

frecventa alte două cursuri în plus, ceea ce îi dovedea că era dedicată și poate puțin cam obsedată în legătură cu studiile ei.

Dar erau lucruri pe care nu putuse să le afle prin computere și pe alte căi. Nu știa ce voia, ce spera ea.

Ce simțea în legătură cu părinții ei.

Pentru a afla acele lucruri, trebuia să o cunoască. Pentru a scrie cartea care luase ființă în străfundul minții lui, trebuia să pătrundă în capul ei.

Cele două imagini ale ei care ardeau vii în inima lui erau cea a fetiței cu chipul scăldat în lacrimi și cea a ochilor gravi ai adolescentei. Intrînd în casă observă că holul era împărțit în două.

Urcă și văzu o plăcuță pe ușa pe care scria 2-B. Nici un nume, își spuse el. Doar numărul. Familia MacBride încă își mai păstra intimitatea ca pe o ultimă monedă de aur dintr-un sac gol.

– Asta e, murmură el și apăsă pe sonerie.

Avea vreo două planuri în minte în privința metodei de abordare, considerînd că mai bine era să fie flexibil pînă cînd vedea cum stăteau lucrurile. Atunci ea deschise ușa și orice plan, orice gînd i se scurse practic din minte asemeni apei dintr-un castron aplecat. Încet, constant și complet.

Nu era frumoasă, cu siguranță nu, dacă o cîntăreai după standardele mamei ei. Era imposibil să faci altceva cînd vedeai acei ochi de un maro-auriu sub sprîncenele subțiri și aproape negre.

Era înaltă și subțire, dar cu o construcție dură pe care o găsi surprinzător și aproape ridicol de sexy. Părul i se mai închisese la culoare de cînd o văzuse ultima oară, dar era cu cîteva nuanțe mai deschis decît ochii și strîns într-o coadă.

Chipul de copil i se rafinase și căpătase acel aer de tînără femeie care lui i se păruse întotdeauna ușor felin.

Purta blugi, un bluzon WSU, era desculță și vag supărată.

El descoperi că nu putea decît să stea acolo, să se holbeze la ea și să-i zîmbească prosteşte.

Ea îşi ridică una din sprîncenele acelea ucigătoare şi el simți o surprinzătoare dorință fizică asociată cu plăcerea de a o revedea.

– Dacă o cauți pe Linda, să știi că locuieşte vizavi. 2-A.

O spusese ca şi cum ar fi rostit de multe ori acele cuvinte şi cu o voce mai guturală decît şi-o amintea el.

– Nu o caut pe Linda. Pe tine te caut.

Şi îi trecu prin minte gîndul că acest lucru îl făcuse întotdeauna. Era atît de absurd, încît îl alungă imediat.

– Şi tocmai mi-ai găurit ego-ul arătîndu-mi că nu-ți mai aminteşti de mine.

– De ce mi-aş aminti... zise ea, dar se întrerupse brusc şi îşi concentră privirea asupra lui, aşa cum nu o făcuse cînd îl luase drept încă unul din numeroşii indivizi care roiau în jurul vecinei ei.

Şi, în clipa aceea, buzele i se desfăcură şi ochii i se umplură de căldură.

– Eşti Noah. Noah Brady. Fiul lui Frank, spuse ea aruncînd o privire peste umărul lui. Este...

– Nu, sînt doar eu. Ai o clipă liberă?

– Da, da, bineînțeles. Intră, spuse ea fîstîcită şi se dădu înapoi.

Tocmai făcea o lucrare despre simbioza rădăcinilor la ciuperci. Acum trecu de la ştiință la trecut şi amintiri.

Şi la mica pasiune pe care o făcuse pentru el la doisprezece ani.

– Pot să fac nişte cafea sau poate vrei ceva răcoritor.

– Orice, spuse el aruncînd o privire în jur şi observînd biroul ordonat pe care se afla computerul, pereții de un crem pal, canapeaua de un albastru închis.

Spațiul era compact, decorat creativ şi confortabil de simplu.

– Drăguț.

– Da, îmi place, spuse ea fiind încîntată că locuia singură pentru prima oară în viață.

Nu se agită ca unele femei care îşi cereau scuze pentru deranj, chiar şi atunci cînd nu era aşa ceva. Pur şi simplu, stătea acolo şi se uita la el, ca şi cum n-ar fi ştiut de unde să înceapă.

El îşi întoarse privirea din nou spre ea, întrebîndu-se acelaşi lucru.

– Ăăă... mă-ntorc imediat.

– Nu-i nici o grabă.

O urmă la bucătărie, făcînd-o să se fîstîcească din nou. Încăperea era foarte mică, avînd pe o parte un aragaz, un frigider şi o chiuvetă, dar el tot se plimbă înăuntru. Cînd se opri în fața ferestrei, umerii aproape că li se atinseră. Ea rareori lăsa un bărbat să se apropie.

– Coca-Cola sau cafea? întrebă ea cînd deschise uşa frigiderului.

– Coca-Cola e foarte bună, mulțumesc.

I-ar fi luat cutia din mînă, dar ea întinsese mîna deja după un pahar.

„Pentru Dumnezeu, Olivia, se certă ea, deschide gura şi vorbeşte."

– Ce-i cu tine la Washington?

– Sînt în concediu, spuse el zîmbindu-i şi darabana de sub inima ei din urmă cu şapte ani începu ca şi cum nu s-ar fi oprit niciodată. Lucrez la *Los Angeles Times*.

Ea mirosea a săpun şi a şampon şi mai era ceva, ceva subtil. Vanilie, îşi dădu seama el, ca lumînările care îi plăceau mamei lui.

– Eşti reporter.

– Întotdeauna am vrut să scriu, spuse el luînd paharul din mîna ei. Nu mi-am dat seama pînă la colegiu,

dar asta mi-am dorit să fac.

Şi pentru că îi simți prudența strecurîndu-se între ei asemeni unui fuior de fum, îi zîmbi din nou şi hotărî că nu trebuia să se grăbească să-i spună pentru ce venise.

– Aveam două săptămîni libere şi prietenul cu care voiam să-mi petrec cîteva zile pe plajă n-a putut să-şi ia liber. Aşa că m-am hotărît să pornesc spre nord.

– Deci nu eşti în interes de serviciu.

– Nu.

Acela chiar era adevărul, îşi spuse el.

– Sînt pe cont propriu şi m-am decis să te caut, din moment ce eşti singura persoană pe care o cunosc în tot statul Washington. Cum îți place la colegiu?

– Ah, îmi place foarte mult, spuse ea şi, făcînd un efort conştient pentru a se relaxa, îl conduse înapoi în living-room. Din cînd în cînd mi se face dor de casă, dar cursurile îmi ocupă tot timpul.

Se aşeză pe canapea, bănuind că el avea să stea pe scaun, dar el se aşeză altături şi îşi întinse picioarele degajat.

– La ce lucrezi? o întrebă el arătînd din cap spre computer.

– Fac o lucrare despre ciuperci, spuse ea rîzînd şi sorbi nervoasă din pahar.

El arăta minunat, cu părul şaten cu şuvițe decolorate de soare şi cu ochii aceia de un verde închis care îi aminteau de casă, cu zîmbetul acela senzual.

Îşi aminti că odată se gîndise că semăna cu un star de muzică rock. Tot aşa arăta.

– Studiez ştiințele resurselor naturale.

El dădu să-i spună că ştia acest lucru, dar se răzgîndi. Prea multe explicații, îşi zise apoi şi ignoră şoapta. slabă de vinovăție din ureche.

– Ți se potriveşte.

– Ca o mănuşă, spuse ea. Ce fac părinții tăi?

– Sînt foarte bine. Mi-ai spus odată că ar trebui să-i apreciez. Ei bine, o fac, zise el mişcîndu-se puțin şi susținîndu-i privirea pînă cînd sîngele ei, care întotdeauna rămăsese calm şi rece în preajma bărbaților, se încălzi. Cred că şi mai mult de cînd m-am mutat singur. Distanța aceea a copilului adult, ştii?

– Ştiu.

– Mai lucrezi la cabană?

– Vara şi în vacanțe.

„Oare şi alți bărbați mă privesc aşa?" se întrebă ea. N-ar fi observat dacă vreunul se uitase la ea ca şi cum chipul ei ar fi fost singurul lucru care conta?

– Ăăă... ai învățat să pescuieşti?

– Nu, spuse el zîmbind şi plimbîndu-şi degetul uşor pe dosul mîinii ei.

– Aşadar, tot sandvişuri cu peşte de la *McDonald's?*

– Niciodată nu dau greş. Dar, uneori, mă descurc şi mai bine. Ce zici de cină?

– Cină?

– A mînca, a lua masa de seară. Pînă şi o studentă la ştiințele resurselor naturale trebuie să fi auzit de ritualul mesei de seară. Ce-ar fi să o iei cu mine în seara asta?

Ritualul mesei de seară pentru ea însemna orice avea timp să pregătească în bucătăria ei miniaturală sau ce reuşea să cumpere cînd se întorcea acasă de la vreun curs la o oră tîrzie.

În plus, avea de terminat o lucrare, de învățat pentru un test, de pregătit un proiect de laborator. Şi el avea cei mai superbi ochi verzi.

– Mi-ar face plăcere.

– Perfect. Vin să te iau la şapte. Ai un loc preferat?

– Loc? Ah, nu, nu chiar.

– Atunci o să-ți fac o surpriză, spuse el ridicîndu-se şi strîngîndu-i mîna absent cînd ea îl conduse la uşă. Să

nu te saturi cu ciuperci, adăugă apoi şi îi mai zîmbi o dată înainte să plece.

Olivia închise uşa încet şi, tot încet, se întoarse şi se rezemă de ea. Oftă adînc, îşi spuse că era ridicolă şi că era prea mare ca să facă pasiuni prosteşti. Apoi, pentru prima oară după mult timp, îi trecu prin minte un gînd extrem de frivol: cu ce naiba avea să se îmbrace?

În timpul cinei avea să aducă vorba despre tatăl ei şi despre carte. Cu blîndeţe, îşi spuse Noah. Voia ca ea să aibă timp de gîndire, să înţeleagă ce spera el să facă şi că ea avea să joace un rol vital.

Acest lucru nu putea fi realizat fără cooperarea ei. Fără cooperarea rudelor ei. Fără Sam Tanner, îşi spuse el băgînd mîinile în buzunare şi urcînd din nou treptele spre apartamentul ei.

Nu mai era o puştoaică. Avea să fie înţelegătoare. Şi, atunci cînd avea să-i priceapă motivaţiile, rezultatele pe care voia el să le obţină, cum îl va putea refuza? Cartea pe care voia să o scrie nu era numai despre crimă, sînge şi moarte, ci despre oameni. Factorul uman. Motivaţiile, greşelile, paşii. Inima, îşi spuse el.

Acel gen de poveste începea şi se sfîrşea cu inima. Asta trebuia să o facă să înţeleagă.

El era legat de acest lucru, dacă nu din clipa în care tatăl său răspunsese telefonului în urma căruia se dusese la casa din Beverly Hills, din momentul în care văzuse imaginea fetiţei pe ecranul televizorului său din living-room.

Nu doar voia să scrie despre asta. *Trebuia* să o facă.

Avea să fie sincer cu ea în acea privinţă.

Înainte să apese pe soneria de lîngă apartamentul 2-B, uşa de la 2-A se deschise.

– Ei, salut.

Aceea trebuia să fie Linda, îşi spuse el. Zîmbetul fu o

reacţie instinctivă în faţa brunetei apetisante cu ochi albaştri ca un laser. Sîngele îi circulă prin vene puţin mai iute ca de obicei, aşa cum era şi firesc la vederea acelei rochii roşii mulate pe formele ei feminine.

Îi cunoştea genul şi îl aprecia. La fel cum aprecia şi felul cum îşi undui şoldurile cînd ieşi în hol, venind spre el pe nişte tocuri cui de aceeaşi culoare cu rochia.

– Poţi să mă ajuţi cu asta? Sînt... foarte neîndemînatică în seara asta.

Ţinea o brăţară de aur delicată între degete şi respiră adînc, în caz că el nu îi observase sînii minunaţi ce împungeau rochia.

– Desigur.

Nimic nu flata mai mult orgoliul unui bărbat decît o femeie izbitoare. Luă brăţara şi i-o puse la mînă, plăcîndu-i felul în care se apropie de el şi îşi înclină capul pentru a-l privi în ochi.

– Dacă Liv te-a avut undeva, nu-i de mirare că nu iese niciodată.

El îi încheie brăţara şi absorbi parfumul ispititor emanat de pielea Lindei.

– Nu iese?

– Numai muncă şi iar muncă, asta face Liv, spuse ea rîzînd şi clătinînd din cap, mişcare ce făcu să i se clatine părul bogat şi cîrlionţat. Mie-mi place să mă distrez.

– Sînt convins, zise el şi încă mai ţinea încheietura Lindei în mînă şi avea acel zîmbet prietenos pe faţă cînd uşa din spatele lui se deschise.

El uită că Linda se născuse vreodată. Uită de carte. Aproape că uită şi cum îl chema.

Olivia era orice, numai izbitoare nu. Stătea în prag, purtînd o rochie de un albastru potolit care acoperea mult mai mult decît cea roşie a Lindei, făcîndu-l să se întrebe ce era sub acel material moale. Îşi lăsase părul liber, astfel încît acesta cădea ca o ploaie şi observă că,

pe lîngă urechi, avea şuviţe aproape aurii.

Ştia deja că trebuia să se apropie foarte mult de ea ca să-i simtă parfumul. Nu avea ruj pe buze şi ochii îi erau calmi.

Nu, cu siguranţă, nu mai era o puştoaică, îşi spuse el încîntat.

– Arăţi superb.

Ea doar îşi înălţă sprîncenele şi îi aruncă o privire Lindei.

– Mă duc să-mi iau o jachetă, zise apoi şi se întoarse în apartament.

Nu avea nici un motiv să fie supărată, îşi spuse ea luîndu-şi jacheta şi geanta. Nici un motiv pentru acel sentiment neplăcut de dezamăgire. N-ar fi ştiut că flirta cu Linda, dacă n-ar fi pîndit apariţia maşinii lui asemeni unei adolescente îndrăgostite lulea. Dacă nu s-ar fi uitat pe vizor şi nu l-ar fi văzut apropiindu-se de uşa ei.

Nu avea nici un sens să se simtă dezamăgită pentru că agonizase două ore neştiind care rochie era mai potrivită, cum era mai bine să-şi aranjeze părul. Era problema ei. Responsabilitatea ei.

Se întoarse la uşă şi se ciocni de el.

– Scuză-mă, te rog. Dă-mi voie să te ajut, spuse el fiind aproape acum şi simţindu-i parfumul cînd îi luă jacheta.

Era perfect pentru ea. Absolut perfect.

– N-am vrut să deranjez.

– Ce să deranjezi? întrebă el punîndu-i jacheta şi dîndu-şi voie să-i adulmece părul.

– Pe tine şi pe Linda.

– Cine? Ah, spuse el rîzînd şi, luînd-o de mînă, o conduse spre uşă. Nu e prea timidă, nu?

– Nu.

– Ţi-ai terminat lucrarea?

– Da, cu puţin timp înainte.

– Foarte bine. Atunci o să-mi poţi spune totul despre ciuperci.

O făcu să rîdă şi o ţinu de mînă pînă la maşină, iar cînd ea vru să urce, îşi trecu degetele peste părul ei, dîndu-i-l pe spate.

Inima ei se împiedică şi căzu exact la picioarele lui.

El găsise un restaurant italienesc suficient de normal ca să nu intimideze. Lumînările albe licăreau pe feţe de masă de culoarea somonului. Oamenii vorbeau încet şi din cînd în cînd se auzea cîte un rîs discret. În aer se simţeau parfumuri extrem de plăcute.

Era uşor de vorbit cu el. Era primul bărbat, în afară de membrii familiei, cu care cinase vreodată, care părea cu adevărat interesat de studiile ei şi de planurile ei de a le pune în practică. Apoi îşi aminti de mama lui.

– Mama ta mai e preocupată de cauze?

– Ea şi congresmenii ei îşi spun pe numele mic. Nu renunţă niciodată. Am impresia că actuala preocupare este situaţia mustangului. Mă laşi să gust şi eu din aia?

– Poftim? întrebă ea cînd tocmai ducea la gură o înghiţitură de ciuperci *portobello.* Ah, desigur.

Se pregătea să pună conţinutul furculiţei pe farfuria lui, dar el o apucă de încheietură şi îi ghidă mîna spre gura lui. Ea simţi un val de căldură invadîndu-i trupul cînd el o privi în ochi peste furculiţă.

– E excelent.

– Ah, există foarte multe ciuperci comestibile în pădurea tropicală.

– Da. Poate. O să mai trec pe-acolo într-o bună zi şi o să-mi arăţi.

– Sper... sperăm să construim şi un centru naturalist, unde or să se ţină prelegeri şi discuţii despre identifi-

carea ciupercilor comestibile.

– Ciuperci comestibile... nu sună atît de delicios cum sînt în realitate.

– De fapt, ciuperca e fructul care creşte din organismul buretelui. Ca un măr-fruct într-un măr-copac.

– Serios?

– Cînd vezi un cerc vrăjit, aceasta e fructul corpului continuu al buretelui care creşte în pămînt, extinzîndu-se an de an şi...

Se întrerupse brusc, dîndu-şi seama că se lăsase furată de val.

– Nu se poate să te intereseze toate astea.

– Hei, îmi place să ştiu ce mănînc. De ce li se spune cercuri magice?

Ea îl privi mirată.

– Bănuiesc că datorită faptului că aşa arată.

– În pădurea ta sînt zîne, Liv?

– Aşa credeam altădată. Cînd eram mică, stăteam în lumina aceea verde şi mă gîndeam că dacă tăceam aveam să le văd ieşind la joacă.

– Şi nu le-ai făzut niciodată?

– Nu.

Aşa că renunţase la poveşti. Ştiinţa era ceva de bază.

– Dar am văzut căprioare, elani, jderi şi urşi. Sînt suficient de magici pentru mine.

– Şi castori.

Ea zîmbi şi se rezemă de spătar relaxată cînd chelnerul veni să ia farfuriile goale, după care le servi următorul fel de mîncare.

– Da. Şi acum mai e un baraj în locul unde v-am dus în ziua aceea.

Gustă din spaghetele cu bucăţi de roşii şi crevete.

– Întotdeauna îţi oferă mai mult decît poţi să mănînci.

– Cine-a zis? întrebă el înfulecînd din *manicotti* cu scoici pline de brînză şi condimente.

Ea rămase uluită cînd văzu că reuşi nu numai să-şi mănînce toată porţia, dar să consume şi jumătate dintr-a ei. Apoi mai avu loc şi pentru desert şi *cappuccino.*

– Cum poţi să mănînci atît şi să nu cîntăreşti o sută cincizeci de kilograme? vru ea să ştie.

– Graţie metabolismului, spuse el zîmbind şi punîndu-şi pe farfurie din desertul cu ciocolată şi frişcă. La fel ca tata. Ceea ce o înnebuneşte pe mama. Uite, gustă din asta. E delicios.

– Nu, nu pot...

Dar el îi atinsese deja buzele cu linguriţa, astfel că ea deschise gura în mod automat. Era într-adevăr excelent.

– Hmmm, da, ai dreptate.

El trebui să se dea puţin în spate. Răspunsul ei, ochii pe jumătate închişi, gura uşor întredeschisă îl făcură să se gîndească la sex. Să îşi dea seama că îşi dorea ca buzele lui să le atingă pe ale ei, astfel încît toate acele gusturi să se combine.

– Hai să facem o plimbare, spuse el atunci şi după ce trecu un bacşiş şi semnătura sa pe nota de plată, băgă cartea de vizită la loc în buzunar.

Aer, îşi spuse el; avea nevoie de puţin aer ca să-şi alunge acele fantezii din minte.

Dar erau tot acolo cînd o conduse acasă şi cînd ea se întoarse să-i mulţumească.

Atunci ea văzu totul în ochii lui. Dorinţa pentru ea, emoţia apropierii acelui prim sărut. Simţi un tremur uşor în centrul trupului.

– A fost foarte frumos, zise ea. Îţi mulţumesc.

– Ce faci mîine?

– Mîine?

Mintea i se goli complet.

– Am cursuri.

– Nu, mîine seară.

– Trebuie să...

„...învăț, să fac altă lucrare, să pregătesc alt proiect de laborator."

– Nimic.

– Bine, atunci ne vedem la şapte.

Acum, îşi spuse ea, acum avea să o sărute. Şi ea probabil că avea să explodeze pe dinăuntru.

– Bine.

– Noapte bună, Liv, spuse el şi doar îşi lăsă mîna să alunece în jos pe brațul ei, pe dosul mîinii ei, după care dispăru.

Capitolul 10

O duse la *McDonald's* şi ea rîse pînă nu mai putu.

Se îndrăgosti de el în timp ce mîncau sandvişuri cu peşte şi cartofi prăjiți, sub luminile puternice şi înconjurați de copii gălăgioşi.

Uită de jurămîntul făcut în copilărie în legătură cu faptul că nu avea să iubească niciodată un bărbat atît de mult, încît să fie vulnerabilă în fața lui. Că nu avea să-şi lege niciodată inima de un bărbat şi să-i ofere puterea de a i-o frînge şi pe ea, de a o distruge.

Pur şi simplu, se lăsă furată de acel val minunat şi năvalnic al primei iubiri.

Îi vorbi despre ceea ce spera să facă, descriindu-i

centrul naturalist pe care îl proiectase deja în minte şi despre care nu spusese nimic nimănui din familie.

Îi fu foarte uşor să-i împărtăşească visul cel mai mare al vieții ei. El o ascultă, privind-o. Ceea ce voia ea părea să aibă importanță pentru el.

Datorită faptului că ea îl fascina, el lăsă deoparte tot ce lucrase în ziua aceea, proiectul cărții, însemnările, planurile mai detaliate pentru interviuri şi doar se bucură de ea.

Îşi spuse că avea destul timp. Ce era rău în a petrece primele cîteva zile din cele două săptămîni cu ea?

Se întrebă dacă acel centru despre care ea vorbea cu atîta pasiune era modul ei de a sparge acel balon de săpun pe care îl descrisese mama lui sau doar o altă modalitate de a-l lărgi şi de a rămîne înăuntru.

– O să fie multă muncă.

– Nu e muncă atunci cînd faci ceea ce-ți place.

El înțelegea foarte bine acest lucru. Articolele lui de la ziar deveniseră o povară, dar, de fiecare dată cînd se apuca să lucreze la carte, se cufunda în cercetări, îşi studia însemnările şi dosarele, era în culmea fericirii.

– Atunci, nu trebuie să laşi nimic să te împiedice.

– Nu, spuse ea şi ochii îi erau plini de energie. Cîțiva ani încă şi o să transform totul în realitate.

– Atunci o să vin să-l văd, spuse el acoperindu-i mîna cu a sa pe masa albă din plastic.

„Şi pe tine", adăugă el în gînd.

– Sper.

Şi pentru că aşa era, pentru că descoperi că putea, întoarse mîna şi îşi împleti degetele cu ale lui.

Vorbiră despre muzică, despre cărți, despre tot felul de lucruri pe care le discută perechile atunci cînd sînt disperate să descopere un interes comun pe care apoi să-l exploreze.

Cînd descoperi că ea nu numai că nu fusese la nici un meci de baschet, dar nici nu văzuse unul la televizor, păru sincer şocat.

– Ai un gol în educaţie aici, Liv, spuse el luînd-o de mînă din nou cînd merseră spre maşină. O să-ţi trimit nişte casete de-ale mele cu înregistrările meciurilor lui *Lakers*.

– Cred că e o echipă de baschet.

– Sînt nişte zei, Olivia. Bine, zise el aşezîndu-se la volan. Am reuşit să-ţi fac cunoştinţă cu deliciile culturale ale fast-food-ului, apoi singurul sport adevărat se îndreaptă spre tine. Ce mai urmează?

– Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru că mă ajuţi aşa.

– E cel mai mărunt lucru pe care pot să-l fac.

Ştia deja ce urma, deoarece îşi petrecuse ziua făcînd investigaţii prin colegiu. Astfel că era convins că sandvişurile cu peşte şi sportul nu erau singurele lucruri cu care Olivia nu era familiarizată.

O duse la dans.

Clubul era zgomotos, aglomerat şi perfect. Hotărîse deja că, dacă ar fi fost singur cu ea, nu s-ar fi abţinut să nu se mişte prea repede.

Era un observator, un om care-i cîntărea pe ceilalţi semeni ai săi. Fusese de-ajuns o seară cu ea pentru a-şi da seama că era la fel de singură ca fata pe care şi-o amintea pe malul rîului. Şi că era absolut neatinsă.

Existau anumite reguli. El credea în reguli, în ceea ce era bine şi ceea ce era greşit şi în consecinţe. Ea nu era pregătită pentru ceea ce stîrnea în el.

Nu ştia sigur nici dacă el însuşi era pregătit.

Văzu expresia uluită şi temătoare de pe chipul ei cînd îşi făcură loc prin mulţime. Amuzat de acest lucru, încîntat de ea, el se aplecă aproape de urechea ei.

– O masă de oameni în timpul unui ritual. Ai putea

totuşi să faci o lucrare.

– Sînt o naturalistă.

– Scumpo, asta e natură, spuse el, după care găsi o masă şi se aplecă spre ea, strigînd pentru a se face auzit. Mascul, femelă, ritualuri fundamentale de curtare.

Ea aruncă o privire spre micul ring de dans, unde duzini de perechi reuşeau să se mişte în ritmul muzicii.

– Nu cred că asta s-ar putea numi curtare.

Dar era suficient de interesant de privit. Întotdeauna evitase astfel de locuri. Prea multă lume într-un spaţiu prea mic. Aveau tendinţa să-i creeze o senzaţie de apăsare pe piept şi să-i stîrnească mici zbateri de panică în gîtlej. În seara aceea, însă, nu simţea nimic din toate acestea, aşa cum stătea aproape lipită de Noah, iar mîna lui o acoperea pe a ei pe masă.

El comandă o bere şi ea optă pentru apă minerală. Pînă cînd chelneriţa reuşi să ocolească, să dea din coate şi să se unduiască prin mulţime, Olivia era relaxată.

Muzica era zgomotoasă şi nu deosebit de bună, dar se potrivea cu darabana de sub inima ei. Un fel de ecou primitiv al propriilor ei dorinţe.

Din moment ce nu îşi putea auzi propriile gînduri, uită de ele şi doar privi.

Curtare. Bănuia că totuşi Noah avea dreptate. Penajul, în acel caz, piele şi blugi, culori îndrăzneţe sau negru simplu. Mişcările repetate ce semnalau o dorinţă de a fi remarcaţi de sexul opus, o invitaţie sexuală, o predispoziţie pentru împerechere. Contactul vizual, privirea aruncată spre persoana respectivă, apoi îndreptată în altă parte şi iarăşi spre persoană.

Se trezi zîmbind. Nu văzuse acel ritual, în diverse forme, la nenumărate specii?

Îi spuse lui Noah acest lucru, vorbind cu gura aproape lipită de urechea lui ca să se facă auzită şi îi simţi

rîsul înainte ca el să întoarcă fața şi ea să-i vadă zîmbetul.

Chiar în clipa în care se gîndi că trebuia să fi părut incredibil de stupidă, el o trase în picioare.

– Plecăm?

– Nu, ne alăturăm.

Acum o cuprinse panica, umplîndu-i pieptul cu repeziciune.

– Nu, nu pot, spuse ea încercînd să-şi elibereze mîna în timp ce el se îndrepta spre ringul de dans. Nu dansez.

– Toată lumea dansează.

– Nu, serios, insistă ea simțind un val puternic de căldură arzînd-o din interior. Nu ştiu să dansez.

Erau la marginea ringului de dans, înconjurați de oameni, şi el îşi ținea mîinile pe şoldurile ei. Fața îi era aproape de a ei.

– Mişcă-te doar.

Trupul lui făcea exact acest lucru lîngă al ei, ceea ce transformă panica într-o altfel de teamă, mai profundă şi mai intimă.

– N-are importanță cum.

El îi dirijă şoldurile, într-o parte şi în alta, aşa încît se mişcau într-un cerc mic. Muzica era ritmată grație unei chitare electrice şi a solistului vocal. Lîngă ei, cineva izbucni într-un rîs strident. Altcineva o izbi din spate făcînd-o să se lipească de Noah, forme lipite de părți tari, căldură de căldură.

Ea îi strînse umerii acum. Chipul îi era îmbujorat, ochii mari şi întunecați, ațintiți asupra ochilor lui şi gura uşor întredeschisă pentru a inspira şi a expira.

Între toate acele mirosuri, parfum, transpirație, bere vărsată, el nu simțea decît mirosul ei. Proaspăt şi pasiv, ca o pajişte.

– Olivia.

Ea nu îi auzi vocea, dar îi văzu cu uimire buzele mimîndu-i numele. Se părea că singurul lucru din ea era acum acea dorință caldă şi dulce.

– La naiba.

Trebuia să o aibă, măcar să o guste o dată. Îi înconjură mijlocul strîns cu brațele, făcînd-o să se înalție pe vîrfuri. Simți cum îşi ținu respirația şi tremurul care urmă după aceea. Şi ezită, ezită, prelungind momentul, prezentul, durerea şi anticiparea, pînă cînd le veni amețeală amîndurora.

Atunci îşi plimbă buzele uşor peste ale ei, moi şi catifelate. O ciuguli uşor cu o plăcere plină de răbdare. Alunecă în ea mătăsos, de parcă locul lui ar fi fost întotdeauna acolo.

O auzi gemînd, scăzut şi prelung, peste vuietul propriului său sînge. „Încet, uşor, îşi porunci el. Dumnezeule mare." Ar fi vrut să se scufunde, să devoreze, să ceară mai mult şi mai mult, cînd gustul ei surprinzător şi uluitor de sexy îl inundă complet.

Trupul ei era lipit de al lui, subțire şi puternic. Brațele îi erau înlănțuite de gîtul lui, ținîndu-se. Ținîndu-l. Buzele ei erau pline, iar gura ei era suficient de timidă pentru a vorbi de inocență.

„Încă puțin, îşi spuse el şi schimbă unghiul sărutului."

Muzica se prăvăli în jurul lor, într-o frenezie de chitare, un răpăit asurzitor al bateriei, un şuvoi strigător de glasuri.

Şi ea plutea lin. Îşi închipui că era un fulg alb, uşor, care se rotea încet, la nesfîrşit, prin lumina caldă şi verde a pădurii. Inima i se umplu, iar bătăile ei se auzeau înăbuşit. Muşchii stomacului ei se relaxară.

Cînd îşi strecură degetele prin părul lui, dîndu-şi capul pe spate în semn de capitulare, îi veni să plîngă de bucuria descoperirii.

Aceea era viața, îşi spuse ea. Începutul. Totul.

– Olivia, spuse el iarăşi şi puse capăt sărutului cît

mai avu puterea să o facă şi îi puse capul în scobitura umărului său.

Grupul începu să cînte altă melodie, aducînd mulţimea la extaz.

În timp ce se legănau împreună în acea nebunie, Noah se întrebă ce naiba avea să facă acum.

La uşă o sărută din nou şi, de data aceasta, ea simţi mici furnicături de căldură dinspre el, umbre de frustrare care erau ciudat de palpitante. Apoi el închise uşa dintre ei lăsînd-o cu privirea aţintită asupra lemnului.

Ea îşi duse mîna la inimă. Aceasta bătea repede şi nu-i aşa că era minunat? Asta însemna să fii îndrăgostită, să fii dorită. Păstră sentimentul acela cu dragoste, închizînd ochii pentru a-l savura. Apoi îi deschise repede din nou.

Ar fi trebuit să-l invite înăuntru. Ce se întîmpla cu ea? De ce era atît de proastă în preajma bărbaţilor? El o dorise, era sigură. Ea îl dorea. În sfîrşit, exista cineva care o făcea să simtă.

Deschise uşa brusc şi coborî scările în fugă, dînd buzna afară exact în clipa în care maşina lui se desprindea de bordură. Privi luminile roşii cum se îndepărtau şi se întrebă de ce nu putea să-şi potrivească niciodată paşii cu ai altcuiva.

El lucră toată dimineaţa. Şi se gîndi de o duzină de ori să o sune. Apoi îşi închise laptop-ul şi îşi puse un şort. Exerciţiile fizice cărora li se supuse în sala de gimnastică a hotelului îl ajutară să scape puţin de vinovăţie şi frustrare.

Trebuia să schimbe direcţia, hotărî în sinea lui în timp ce ridica greutăţi. N-ar fi trebuit să ajungă atît de departe pe acel drum cu Olivia. Era în stare să parieze pe salariul pe un an de zile că era virgină. Nu avea nici un drept să o atingă. Indiferent cît de oribilă fusese experienţa prin care trecuse, îşi trăise primii nouăsprezece ani din viaţă complet protejată. Ca o prinţesă într-o pădure fermecată dintr-un basm. El era cu mulţi ani mai mare, nu cu cei şase care îi despărţeau cronologic, ci ca experienţă. Nu avea nici un drept să profite de acest lucru.

Cînd schimbă greutăţile, partea practică a minţii lui îi aminti şi că ea era deşteaptă, puternică şi capabilă. Era ambiţioasă şi ochii îi erau la fel de străvechi ca ai unei zeiţe. Avea anumite trăsături care îl atrăgeau la fel de mult ca timiditatea pe care încerca să o ascundă.

Nu profitase de ea. Ea îi răspunsese, aproape că se topise în braţele lui, la naiba. Trebuia să simtă ceva din ceea ce simţea el. Acea conexiune, acea legătură, faptul că era cît se putea de corectă.

După aceea se mustră iarăşi pentru faptul că gîndea cu glandele.

Acest lucru trebuia să înceteze. Avea să o sune şi să o întrebe dacă se puteau întîlni să bea o cafea mai tîrziu. Ceva simplu. Apoi avea să-i spună despre cartea pe care se pregătea să o scrie. Avea să- i explice lucrurile cu grijă, cum avea de gînd să contacteze toate persoanele implicate în caz. Că începuse cu ea pentru că ea fusese motivul pentru care ideea aceea se formase în mintea lui de la bun început.

Se întrebă dacă sămînţa fusese sădită prima oară cînd o văzuse.

Lăsă greutăţile deoparte şi îşi şterse faţa cu un prosop. Avea să o sune imediat după ce urca în cameră şi făcea un duş. Şi avea să facă ceea ce îşi dădea seama acum că ar fi trebuit să facă imediat cum ea îi deschisese uşa apartamentului.

Simţindu-se mai bine, mai relaxat, ignoră liftul şi urcă pe scări pînă la etajul nouă.

Şi se opri brusc cînd o văzu în faţa uşii lui, căutînd

ceva în poşeta foarte mare.

– Liv?

– Doamne! exclamă ea dîndu-se înapoi brusc. M-ai speriat, zise apoi continuînd să ţină mîinile în poşetă pînă cînd fu sigură că nu aveau să mai tremure. Tocmai voiam să-ţi scriu un bilet şi să ţi-l strecor pe sub uşă.

Îi zîmbea şi stătea acolo frumoasă şi proaspătă, în blugi şi cu o geacă pînă în talie. Cînd el nu-i răspunse, se mişcă uşor, stînjenită.

– Sper că nu te-ai supărat că am venit aici.

– Nu, iartă-mă, spuse el neputîndu-şi permite să se lase ameţit de ea din nou. Dar nu mă aşteptam să te văd aici. Am fost la sala de gimnastică.

– Zău? Nu mi-aş fi dat seama.

Zîmbetul lui îi alungă o parte din tensiunea din stomac. El scoase atunci cartela-cheie din buzunar şi o introduse în uşă.

– Intră. Şi poţi să-mi spui ce voiai să-mi scrii în bilet.

– Am avut puţin liber între cursuri.

Era o minciună. Pentru prima oară de cînd era la colegiu, chiulea de la cursuri. Cum ar fi putut să se concentreze asupra ecologiei din sălbăticie, cînd avea de gînd să-l roage să se culce cu ea?

Oh, Doamne, cum putea să-i spună de ce venise? Cum să înceapă?

– Ai destul timp pentru o cafea?

– Eu... da. Voiam să te invit la cină, la una gătită acasă.

– Ah, da? Ceva mult mai bun decît cafeaua, zise el încercînd să gîndească.

Putea să-i vorbească mai relaxat acasă la ea. Ea avea să se simtă mai în largul ei acolo. Acum era vizibil cuprinsă de nervozitate, stînd în picioare în camera aceea de hotel, cu mîinile împreunate şi aruncînd priviri neliniştite spre pat.

Aşadar aveau să iasă. Nu trebuia decît să-şi ţină mîinile la locul lor pînă atunci.

– Trebuie să mă spăl puţin, îi spuse el.

– Ah...

Arăta superb, transpirat după exerciţiile de la sală, cu muşchii încordaţi. Îşi aminti cît de tare o strînsese în braţe.

– Trebuie să cumpăr cîte ceva de la piaţă.

– Uite cum facem. Dă-mi o şansă să fac un duş şi apoi o să mergem amîndoi la piaţă. După care o să te privesc cum găteşti.

– Bine.

El îşi luă blugii de pe spătarul unui scaun şi scoase o cămaşă din dulap.

– E un bar amărît sub televizor. Serveşte-te. Avem cablu, adăugă după aceea în timp ce scotea o pereche de ciorapi şi chiloţi dintr-un sertar. la loc şi dă-mi zece minute.

– Nu te grăbi.

În clipa în care el închise uşa băii, ea se aşeză pe marginea patului. Genunchii îi tremurau.

Dumnezeule mare, cum avea să rezolve situaţia aceea fără să se facă de rîs? La piaţă, aveau să meargă la cumpărături împreună. Îi venea să rîdă în hohote. Ea tocmai venise de la o drogherie, unde trebuise să-şi ia inima în dinţi pentru a cumpăra prezervative.

Acum le avea în geantă şi atîrnau de parcă ar fi fost de plumb. Nu din cauza greutăţii deciziei pe care o luase, ci de teamă că s-ar fi putut să interpreteze greşit ceea ce văzuse în ochii lui cu o seară în urmă. Ceea ce simţise cînd o sărutase.

Avusese intenţia să-l invite şi la cină, dar după aceea. După ce i-ar fi bătut la uşă, după ce el ar fi deschis şi ea l-ar fi zîmbit şi s-ar fi dus spre el, îmbrăţişîndu-l şi sărutîndu-l.

Îşi imaginase totul atît de bine, încît atunci cînd bătuse la uşă şi el nu-i răspunsese, fusese complet zăpăcită şi acum nimic nu mai era potrivit scenariului din capul ei.

Venise acolo să i se ofere, să-i spună că dorea ca el să fie acela. Îşi imaginase şi mai mult, felul cum el avea să-şi ațintească privirea asupra chipului ei, atît de profund şi de intens, pînă cînd ochii ei se împăienjeneau şi gura lui se contopea cu a ei.

Felul în care o lua în brațe, chiar şi emoția din stomac pe care i-o provoca acel moment. Cum o ducea spre pat.

Oftă şi se ridică pentru a se plimba agitată prin cameră. Bineînțeles că în mintea ei văzuse camera altfel. Mai mare, cu culori mai frumoase, cu o cuvertură moale pe pat, cu o mulțime de perne.

Adăugase şi lumînări aprinse.

Încăperea aceea era mică, decorată în gri şi roz pal. Ştearsă, îşi spuse ea, aşa cum erau multe camere de hotel. Dar nu avea importanță. Închise ochii şi ascultă duşul.

Ce ar fi făcut el dacă ea ar fi intrat în baie, dacă s-ar fi dezbrăcat în tăcere şi ar fi păşit sub duş lîngă el? Oare trupurile lor s-ar fi contopit atunci? Ude, înfierbîntate şi pregătite.

Nu avea curajul să o facă. Oftînd, ea se duse spre bar aruncînd o privire lipsită de interes, după care se îndreptă spre birou, unde el îşi aşezase computerul şi o mulțime de însemnări şi dosare lăsate în dezordine.

Avea să aştepte pînă cînd ieşea din baie. Se pricepea mai bine la a rezolva lucrurile privind oamenii în față. Nu era o seducătoare erotică şi nici nu avea să fie vreodată.

Oare acest lucru avea să-l dezamăgească?

Supărată pe sine, clătină din cap. Trebuia să înceteze să mai presupună lucruri în legătură cu el şi să se autocritice. Cînd el avea să revină în cameră ea avea să-i spună simplu că îl dorea şi apoi avea să vadă ce se mai întîmpla.

Se apucă să-i aranjeze hîrtiile absentă, bătîndu-le pe birou pentru a le egala. Îi plăcea faptul că îşi adusese de lucru. Respecta ambiția, devotamentul, energia. Era important să respecți persoana iubită.

El nu-i vorbise niciodată prea mult despre munca lui, îşi spuse ea acum, după care dădu ochii peste cap. Pentru că ea trăncănise tot timpul despre sine. Se hotărî să-l întrebe ce îi plăcea cel mai mult la munca lui, cum se simțea văzîndu-şi cuvintele tipărite, ştiind că oamenii aveau să le citească.

Se gîndi că trebuia să fie un sentiment minunat şi satisfăcător şi zîmbi în timp ce-i aşeza hîrtiile.

Numele MacBride, scris cu cerneală neagră pe o hîrtie galbenă îi atrase atenția şi, încruntîndu-se, ridică foaia.

În cîteva secunde sîngele îi îngheță în vene şi se apucă să-i răsfoiască prin hîrtii fără să se gîndească nici o clipă la intimitatea lui.

Noah îşi şterse părul cu prosopul gîndindu-se exact la ceea ce avea să-i spună Oliviei. După ce aveau să ajungă la o înțelegere în termeni profesionali, aveau să rezolve şi problemele personale. Putea să se ducă la *River's End* să-şi petreacă puțin timp cu ea în vara aceea. Să realizeze interviurile, bineînțeles. Dar să fie cu ea. Nu cunoscuse nici o femeie alături de care să-şi dorească atît de mult să fie.

Avea să aranjeze în aşa fel, încît să-şi mai ia cîteva zile libere de la ziar. Sau, pur şi simplu, să-şi dea dracu-

lui demisia, îşi spuse el privindu-se în oglinda aburită. Bineînţeles că trebuia să se gîndească şi la cum naiba avea să trăiască pînă cînd cartea avea să fie scrisă şi vîndută. Dar avea să rezolve toate acele lucruri.

Nu se îndoia nici o clipă că nu s-ar fi vîndut. Era predestinat să scrie cărţi şi era al naibii de sigur că trebuia să o scrie pe aceea.

Şi începea să creadă, nu tocmai cu uşurinţă, că îi era predestinat să fie cu Olivia.

Nimic din toate acestea nu avea să se întîmple pînă cînd el nu făcea primul pas.

Şi făcu unul, în dormitor, iar în clipa aceea, auzi lumea prăbuşindu-se în jurul urechilor sale. Ea stătea lîngă birou, cu hîrtiile lui în mîini şi cu o expresie de furie rece în ochii de culoarea ambrei.

– Ticălosule, spuse ea încet, dar cuvîntul acela sfîşie aerul ca un ţipăt. Ticălos calculat ce eşti.

– Stai puţin.

– Nu mă atinge, îl pălmui ea cu cuvintele în clipa în care el dădu să se apropie. Nici să nu te gîndeşti să mă atingi. Ai venit aici pe cont propriu, nu ca reporter. Mincinos nenorocit, ai făcut-o pentru un reportaj.

– Nu, zise el păşind în lături pentru a o împiedica înainte să pornească furioasă spre uşă. Aşteaptă puţin. N-am venit aici pentru ziar.

Ea continuă să ţină în mînă hîrtiile şi, privindu-l drept în ochi, le mototoli şi i le aruncă în faţă.

– Cît de proastă mă crezi?

– Nu cred deloc asta, spuse el apucînd-o de braţe.

Se aşteptă ca ea să se zbată, să zgîrie şi să scuipe. În schimb, deveni rigidă. Se închise. Văzu în ochii ei cum se închise, pur şi simplu. Puţin disperat o scuturâ puţin.

– Ascultă, fir-ar să fie. Nu e pentru ziar. Vreau să scriu o carte. Ar fi trebuit să-ţi spun. Am vrut s-o fac.

Apoi... Dumnezeule, Liv, ştii ce s-a-ntîmplat. În clipa în care m-am uitat la tine, totul a devenit confuz. Am vrut să-mi petrec puţin timp cu tine. Simţeam nevoia. Mi se întîmpla pentru prima oară-n viaţă. De fiecare dată cînd te priveam... pur şi simplu, nu mai ştiam de mine.

– Te-ai folosit de mine.

Avea să fie rece, să rămînă rece. Nimic din ce ar fi putut să spună el, nimic din ce-ar fi putut să facă el n-ar fi străpuns acel zid de gheaţă. Nu avea să permită ea. Nu avea să se lase iarăşi să cadă în capcana aceea.

– Dacă am făcut-o, îmi pare rău. Am lăsat sentimentele faţă de tine să stea în calea lucrurilor pe care ar fi trebuit să le fac. Aseară, cînd am plecat de lîngă tine, a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viaţa mea. Te doream atît de mult, încît mă durea pînă în măduva oaselor.

– Te-ai fi culcat cu mine ca să obţii informaţii pentru cartea ta.

„Rămîi rece", îşi porunci ea. Durerea nu putea să străpungă gheaţa.

– Nu, spuse el şi îl duru foarte mult că ea putea gîndi aşa ceva, că l-ar fi crezut capabil de un asemenea lucru. Ar trebui să mă cunoşti mai bine. Ceea ce s-a întîmplat între noi n-a avut nici o legătură cu cartea. Ci cu noi doi. Te-am dorit încă din clipa în care mi-ai deschis uşa, Liv, dar nu puteam să te ating pînă cînd nu-ţi explicam totul. Aveam de gînd s-o fac în seara asta.

– Chiar aşa? întrebă ea cu o uşoară tentă de amuzament în glas, un amuzament rece ce tăia asemeni unor lame de gheaţă. Foarte convenabil, Noah. Ia-ţi mîinile de pe mine.

– Trebuie să mă asculţi.

– Nu. Nu sînt nevoită să te ascult, nu sînt nevoită nici măcar să mă uit la tine. Nu trebuie să mă mai uit la tine

după ce o să ies din camera asta. Aşa că o să termin totul chiar acum. Fii atent.

Îi dădu mîinile la o parte şi îl privi calmă.

– Asta e viaţa mea, nu a ta. Treaba mea, a nimănui altcuiva. N-o să cooperez cu afurisita ta de carte şi nici familia mea n-o s-o facă. O să am eu grijă. Şi dacă aflu cumva că ai încercat să iei legătura cu vreuna din persoanele la care ţin, care sînt importante pentru mine, o să fac tot ce-mi stă în putinţă să te fac să suferi.

Îl împinse în spate.

– Nu te apropia de mine şi de ai mei, Brady. Dacă mă mai suni vreodată, dacă mă mai contactezi vreodată, o s-o rog pe mătuşa mea să-şi folosească toată influenţa ca să fii dat afară de la *Times*. Şi dacă ai făcut cercetări, trebuie să fi remarcat că are destulă influenţă.

Ameninţarea aceea îl făcu să se înfurie.

– Te-am rănit. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama ce o să simt pentru tine, cîtă amploare o să ia totul. N-am plănuit ceea ce s-a întîmplat aici, între noi.

– În ceea ce mă priveşte, nu s-a întîmplat absolut nimic între noi. Te disprețuiesc la fel ca pe toţi cei ca tine. Stai departe de mine, zise ea luîndu-şi geanta şi, trecînd pe lîngă el, se îndreptă spre uşă. Ţi-am spus odată că tatăl tău e un om mare. E adevărat. Pe lîngă el, tu eşti foarte mic, Noah.

Nici măcar nu se osteni să trîntească uşa. El o privi cum se închise cu un clic surd.

Nu o rupse la fugă, dar ar fi vrut să o facă. Pieptul îi era plin şi greu, iar ochii o usturau din cauza lacrimilor pe care refuza să le verse. Se folosise de ea, o trădase. Îşi dăduse voie să iubească, să aibă încredere şi nu primise decît minciuni în schimb. Nu o dorise niciodată. Îi dorise doar pe mama ei, pe tatăl ei. Dorise sîngele, durerea. Pe care ea nu avea să i le dea niciodată.

Nu mai avea să aibă niciodată încredere în cineva.

Se întrebă dacă mama ei simţise aşa ceva cînd îşi dăduse seama că bărbatul pe care îl iubise era o minciună. Dacă simţise acel gol, acea tristeţe greţoasă, acea trădare fierbinte.

Olivia lăsă furia să-i înăbuşe amărăciunea şi-şi promise în sinea ei că nu avea să se mai gîndească niciodată la Noah Brady.

Capitolul 11

Venice, California, 1999

Noah Brady se gîndi că viaţa lui era aproape perfectă. Graţie criticilor bune şi succesului la public al primei sale cărţi, îşi avea căsuţa frumoasă de pe plajă şi resursele financiare pentru a trăi aşa cum dorea.

Îşi iubea munca, intensitatea şi forţa de a scrie ceva despre crime reale cu înclinaţia de a pătrunde în mintea şi inima celor care alegeau crima ca o soluţie sau o modalitate de recreere. Era mult mai satisfăcător decît cei patru ani în care lucrase ca reporter, forţat să accepte sarcini şi să-şi adapteze stilul pentru a se potrivi ziarului.

Cîştiga şi bani mai mulţi, îşi spuse el alergînd ultima porţiune din cele trei mile pe care le parcurgea pe plajă în fiecare zi.

Nu o făcea pentru bani, dar, sigur, banii nu prindeau deloc rău.

Acum, cînd cea de a doua carte a lui tocmai apăruse în librării, iar criticile şi vînzările erau foarte bune, se gîndea că nu putea să-i meargă mai bine.

Era tînăr, sănătos, se bucura de succes şi, din fericire, era liber, de cînd, recent, pusese capăt unei relaţii ce începuse interesant, sexy şi atrăgător, şi degenerase în a fi uşor supărătoare.

Cine şi-ar fi închipuit că acea Caryn, care spunea despre sine că îi plăceau petrecerile şi care dorea să ajungă actriţă, avea să se transforme într-o femeie sufocantă care se smiorcăia şi se bosumfla de fiecare dată cînd el voia să-şi petreacă o seară singur?

Îşi dăduse seama că avea necazuri atunci cînd din ce în ce mai multe lucruri de-ale ei începuseră să apară în permanenţă în dulapul şi sertarele lui. Cînd fardurile ei îşi făcuseră loc în baia lui. Ajunsese periculos de aproape de a trăi cu ea fără să-şi dea seama. Ba nu, fusese vina lui, pentru că fusese atît de preocupat de documentare şi de scrierea următoarei sale cărţi, încît nici nu observase.

Ceea ce, bineînţeles, o supărase suficient de mult pentru a face o criză, plîngînd, şi aruncîndu-i acuzaţii de egoism şi neglijare în timp ce îşi trîntea lucrurile într-o geantă de mărimea Kansas-ului. Spărsese două lămpi, una aproape în capul lui, dar el fusese mai rapid, îi dărîmase preţioasa gloxinie într-un amestec de pămînt, frunze rupte şi ghivechi spart, după care plecase, dîndu-şi pe spate părul blond, californian, lung şi drept.

Îi mai aruncase o privire ucigătoare şi înlăcrimată şi îi spusese că o găsea la Marva atunci cînd avea să fie suficient de bărbat pentru a-şi cere scuze.

Noah hotărî că era suficient de bărbat pentru a răsufia uşurat cînd uşa se trînti în urma ei.

Acest lucru nu o împiedicase să-i lase mesaje pe robot care variau de la supărate la înlăcrimate şi furioase. El habar nu avea ce se petrecea cu ea. Era o femeie uluitor de frumoasă într-un oraş care venera femeile frumoase. Nu avea să-şi petreacă prea mult timp singură, dacă voia un bărbat cu care să se joace.

Nu îi trecu nici o clipă prin cap că s-ar fi putut să fie îndrăgostită de el. Sau că măcar aşa credea.

Mama lui ar fi spus că era ceva tipic din partea lui. Putea să vadă în interiorul necunoscuţilor, victimelor, martorilor, celor vinovaţi şi celor nevinovaţi cu o înţelegere şi un interes neobişnuite. Dar, cînd era vorba de relaţiile personale, abia dacă atingea suprafaţa.

Voise să o facă odată şi rezultatele fuseseră dezastruoase. Şi pentru Olivia şi pentru el.

Avusese nevoie de luni întregi pentru a trece peste acele trei zile pe care le petrecuse cu ea. Pentru a o uita. Cu timpul, izbutise să se convingă pe sine că de vină fusese cartea, la urma-urmei, dorinţa teribilă de a o scrie, acestea fuseseră lucrurile care îi transformaseră sentimentele pentru ea în ceva ce aproape că îşi închipuise că era dragoste.

Pur si simplu îl interesase şi îl atrăsese şi, datorită acestui lucru şi lipsei de experienţă, procedase greşit tot timpul. Găsise modalităţi de a lăsa deoparte toată acea poveste, la fel cum lăsase deoparte şi ideea de a scrie acea carte. Găsise alte femei, alte crime.

Cînd se gîndea la Olivia, o făcea cu regret şi sentimente de vinovăţie, întrebîndu-se ce ar fi putut să fie.

Aşa că încerca să nu o facă.

Alerga uşor spre căsuţa cu două nivele de culoare crem. Soarele se revărsa asupra acoperişului din ţiglă roşie şi se izbea de ferestre. Chiar dacă era aproape sfîrşitul lui martie, în sudul Californiei era o căldură care îl încînta.

Din obişnuinţă, se duse în faţa casei pentru a-şi lua corespondenţa. Culorile vii ale florilor lui stîrneau invidia tuturor vecinilor.

Intră în casă şi străbătu living-room-ul trîntind scrisorile pe dulapul de bucătărie, după care scoase o sticlă mare de apă minerală din frigider.

Aruncă o privire robotului telefonic şi văzu că avea deja patru mesaje. Temîndu-se că măcar unul era de la, deja, îngrozitoarea Caryn, hotărî să facă întîi cafeaua şi să prăjească vreo două felii de pîine înainte să le asculte.

Un bărbat avea nevoie de combustibil pentru a face anumite lucruri.

Îşi aruncă ochelarii de soare peste vraful de scrisori şi făcu cel dintîi lucru. În timp ce cafeaua fierbea, deschise televizorul portabil, schimbînd canalele care transmiteau talk-show-uri pentru a vedea dacă era vreun subiect de discuţie care să-l intereseze.

Video-ul din dormitor trebuia să fi înregistrat emisiunea *Today* în timp ce el fusese afară. Avea să o urmărească mai tîrziu, ca să vadă ce se mai întîmpla în lume. Adusese ziarele de dimineaţă înainte să-şi înceapă alergarea şi avea să ajungă şi la ele, lecturînd cel puţin o oră, dacă nu două, citind cele mai importante titluri, rubricile privind crimele.

Nu se ştia niciodată de unde răsărea următoarea carte.

Se uită din nou la beculeţul robotului care clipea, dar hotărî că scrisorile erau mai importante decît mesajele telefonice. Nu că ar fi tărăgănat-o, îşi zise el aşezîndu-se cu micul dejun în faţă şi ascultînd cu jumătate de ureche emisiunea lui Jerry Springer.

Îşi dădu părul pe spate gîndindu-se vag că ar trebui să se tundă şi se uită la mulţimea de facturi şi broşuri obişnuite. Era şi un pachet de scrisori de la cititori pe

care i le trimisese editorul său pe care hotărî să le citească şi să le savureze mai tîrziu, numărul lunar din *Prison Life*[1] şi o ilustrată de la un prieten care era în vacanţă în Mauï.

Apoi luă un plic alb, simplu, pe care numele şi adresa lui fuseseră scrise cu grijă. Fusese expediat din San Quentin.

Primea în mod obişnuit scrisori de la deţinuţi, dar nu acasă, îşi spuse Noah încruntat. Uneori, voiau să-l critice pentru principii generale, dar, în cea mai mare parte, erau siguri că doreau să le scrie povestea.

Ezită în faţa scrisorii, neştiind dacă să fie supărat sau îngrijorat pentru faptul că unul din oamenii din cuştile acelea avea adresa lui de acasă. Dar, cînd deschise plicul şi citi primele rînduri, fu şi şocat şi fascinat.

„Stimate Noah Brady,

Numele meu e Sam Tanner. Cred că ştii cine sînt. Într-un fel, sîntem legaţi unul de altul. Tatăl dumitale a fost principalul anchetator în cazul uciderii soţiei mele şi cel care m-a arestat.

Poate că ştii sau nu că a luat parte la toate audierile mele pentru eliberarea mea condiţionată de cînd am început să-mi ispăşesc pedeapsa. Ai putea spune că Frank şi cu mine am păstrat legătura.

Ţi-am citit cu interes cartea intitulată Vînătoare în noapte. *Felul limpede şi oarecum detaşat cu care analizezi mintea şi metodele lui James Trolly face ca alegerile lui sistematice şi modul în care îi mutila pe bărbaţii din West Hollywood care se prostituau să fie mai înfiorătoare şi mai reale decît oricare dintre poveştile care*

1. *Viaţa în închisoare*

s-au spus de către mass-media în timpul activității lui de acum cinci ani.

Ca actor, știu să apreciez un scriitor puternic și cu capul limpede.

Au trecut ceva ani de cînd n-am mai dorit să stau de vorbă cu reporterii, cu jurnaliștii liber-profesioniști și cu scriitorii care, inițial, susțineau că-mi vor spune povestea. Am avut încredere în cine nu trebuia și mi s-a plătit modificîndu-mi-se cuvintele pentru a se satisface setea publicului de scandal și bîrfe.

Citindu-ți cartea, am ajuns să cred că te interesează adevărul, oamenii adevărați și evenimentele care au avut loc. Găsesc că acest lucru este interesant, dată fiind legătura mea cu tatăl dumitale. Aproape ca și cum ar fi fost predestinată. În ultimii cîțiva ani, am ajuns să cred în destin.

Aș vrea să-ți spun povestea mea. Aș vrea s-o scrii. Dacă ești interesat, cred că știi unde mă găsești.

Nu voi pleca nicăieri încă pentru cîteva luni.

Al dumitale sincer,

Sam Tanner.

– Ia te uită, spuse Noah scărpinîndu-și bărbia și recitind pasajele cele mai importante ale scrisorii.

Cînd sună telefonul îl ignoră. Cînd vocea lui Caryn răsună furioasă acuzîndu-l că era un porc nesimțit, blestemîndu-l și jurînd că avea să se răzbune, el abia dacă o auzi.

– Ah, sînt chiar foarte interesat, Sam. Mă interesezi de douăzeci de ani.

Avea dosare pline despre Sam Tanner, Julie MacBride și crima din Beverly Hills pe care o investigase tatăl lui. Le păstrase și continuase să adune informații chiar și după dureroasa vizită pe care i-o făcuse Oliviei la colegiu.

Lăsase deoparte ideea de a scrie cartea, dar nu și interesul său față de acel caz. Și nici hotărîrea ca într-o bună zi să scrie cartea care avea să relateze povestea din toate unghiurile.

Dar nu se mai gîndise la ea de șase ani, își spuse el acum, pentru că, de fiecare dată cînd se apuca de lucru, vedea felul în care îl privise Olivia cînd stătuse în picioare lîngă biroul lui în acea cameră mică de hotel, strîngînd toate foile lui în mînă.

De data aceasta, cînd imaginea încercă să se formeze, își impuse să nu o lase. Nu putea, nu voia să-și modifice activitatea din cauza unei povești de dragoste eșuate.

O serie de interviuri în exclusivitate cu Sam Tanner, își spuse Noah și se ridică, începînd să se plimbe prin încăpere agitat. Avea să pună acea condiție de la bun început.

Avea nevoie de o listă cu toți cei implicați, chiar și de departe. Rude, prieteni, angajați, servitori. Emoția începu să-i încingă sîngele cînd se gîndi la strategia pe care avea să o aplice în cercetări. Reproduceri ale stenogramelor de la proces. Poate avea chiar să dea și de urma unora dintre jurați. Rapoarte ale poliției.

Acest gînd îl făcu să se oprească brusc. Tatăl lui. Nu era deloc sigur că tatăl lui avea să fie încîntat de idee.

Se duse să facă un duș. Și să-și ofere timp de gîndire.

Casa familiei Brady nu se schimbase prea mult de-a lungul anilor. Avea aceeași culoare roz pal, iarba de pe peluză era frumos tunsă, iar florile aproape ofilite. De cînd ieșise la pensie, cu un an în urmă, tatăl său avusese tot soiul de hobby-uri, printre care golful, fotografiile, lucratul în lemn și gătitul.

După primele nouă găuri, hotărîse că nu putea să

sufere golful, nu avea un ochi format pentru a face fotografii, nici o afinitate pentru lemn şi nici o îndemînare la bucătărie.

La şase luni după ieşirea lui la pensie, Celia îi spuse că îl iubea chiar mai mult decît în ziua în care se căsătoriseră, dar, dacă nu-şi găsea ceva de făcut şi să iasă din casă, avea să-l omoare în somn. Centrul local pentru tineret îi salvă viaţa şi căsnicia.

Majoritatea după-amiezelor putea fi găsit acolo, antrenîndu-i pe copii pe terenul de baschet, aşa cum îl antrenase odată pe fiul său; ascultîndu-le nemulţumirile şi bucuriile şi punînd capăt inevitabilelor certuri şi conflicte.

Dimineaţa, după ce Celia pleca la serviciu, el dezlega cuvinte încrucişate sau stătea în curtea din spate şi citea unul dintre romanele poliţiste de care ajunsese dependent de cînd crima nu mai făcea parte din activitatea lui zilnică.

Acolo îl găsi Noah, cu picioarele lungi întinse şi stînd relaxat pe un şezlong la umbră.

Purta o pereche de blugi, nişte adidaşi foarte vechi şi o cămaşă de bumbac puţin şifonată, dar comodă. Părul îi era acum de culoarea cositorului, dar rămăsese bogat şi des.

– Ştii cît de greu e să omori nişte muşcate? spuse Noah uitîndu-se la florile roz care se chinuiau să supravieţuiască de-a lungul verandei din spate. Aproape că trebuie s-o faci cu premeditare.

– N-o să poţi să mă condamni niciodată, zise Frank şi, încîntat că îşi vedea fiul, lăsă deoparte ultimul roman al lui John Sandford.

Clătinînd din cap, Noah desfăşură furtunul şi dădu drumul la apă, oferind florilor disperate încă o şansă la viaţă.

– Nu te aşteptam pînă duminică.

– Duminică?

– De ziua mamei tale, spuse Frank făcînd ochii mici. Doar n-ai uitat, nu?

– Nu. I-am luat şi un cadou deja. Un lup, spuse el şi îşi întoarse capul ca să zîmbească. Stai liniştit, n-o să-l ţină aici. O să-l lase în sălbăticie şi cei de-acolo or să-l ţină sub observaţie pentru ea. M-am gîndit c-o să-i placă asta, ca şi cerceii pe care i-am ales.

– Pleacă de aici, mormăi Frank, încrucişîndu-şi gleznele. O să vii cu noi duminică, nu?

– N-aş lipsi pentru nimic în lume.

– Poţi s-o aduci şi pe fata aia dacă vrei, pe cea cu care umbli acum.

– Asta ar fi Caryn, care tocmai mi-a lăsat un mesaj pe robot spunîndu-mi că sînt un porc. O evit.

– Foarte bine. Mamei nu-i plăcea de ea.

– Dar n-a văzut-o decît o singură dată.

– Nu-i plăcea. „Superficială", „mucoasă", „proastă" am impresia că sînt cele trei cuvinte pe care le-a folosit.

– E supărător cum are întotdeauna dreptate, spuse Noah şi, mulţumit că muşcatele avea să mai trăiască încă o zi, închise apa şi începu să ruleze furtunul din nou.

Frank nu spuse nimic cîteva clipe, ci doar se uită la fiul său cum aranja furtunul cu grijă la loc. Cu suficient de multă grijă pentru a-l face pe Frank să zîmbească.

– Ştii, am fost un detectiv destul de bun în viaţa mea. Nu cred c-ai venit pînă aici ca să-mi uzi florile.

Cînd nu mai putu să se folosească de furtun pentru a trage de timp, Noah băgă mîinile în buzunarele din spate ale blugilor.

– Am primit o scrisoare azi-dimineaţă. Un tip din San Quentin ar vrea să-i spun povestea.

– Şi? spuse Frank înălţîndu-şi sprîncenele. Primeşti mereu scrisori de la criminali, nu-i aşa?

– Da, majoritatea din ele fiind inutile. Dar acest caz mă interesează. Chiar de mult timp, zise el scoţîndu-şi ochelarii de soare şi privindu-şi tatăl. De vreo douăzeci de ani. E Sam Tanner, tată.

Ritmul bătăilor inimii lui Frank fu uşor dereglat. Bătaie, ezitare, bătaie. Nu tresări. Fusese poliţist destulă vreme ca să mai tresară în faţa unor umbre şi fantome, dar deveni rigid.

– Înţeleg. Adică, nu, nu înţeleg deloc, spuse el imediat şi se ridică de pe şezlong. Eu l-am băgat pe ticălosul ăla în puşcărie şi el îţi scrie ţie acum? Vrea să stea de vorbă cu fiul celui care a ajutat la închiderea lui, care a avut grijă să stea închis timp de douăzeci de ani? Prostii, Noah. Prostii periculoase.

– A pomenit de legătura dintre voi doi, zise Noah continuînd să folosească un ton blînd.

Nu voia să se certe, nu suporta gîndul că avea să-şi supere tatăl, dar hotărîrea lui era deja luată.

– De ce te-ai dus la toate audierile lui pentru eliberare condiţionată?

– Unele lucruri nu se uită. Şi, pentru că nu poţi să uiţi, te asiguri că treaba rămîne făcută.

Şi îi promisese unei fete cu ochi îndureraţi în întunericul pădurii.

– Nici el n-a uitat. Cum ar putea să se răzbune mai bine pe mine decît folosindu-se de tine?

– Nu poate să-mi facă nici un rău, tată.

– Cred că asta şi-a spus şi Julie MacBride în seara în care i-a deschis uşa. Ţine-te departe de el, Noah. Uită de toată povestea asta.

– Tu n-ai uitat, spuse el ridicînd mîna înainte ca Frank să apuce să vorbească. Ascultă-mă puţin doar. Ţi-ai făcut datoria. Îmi amintesc cum a fost. Te plimbai agitat prin cameră noaptea sau veneai aici, afară, unde stăteai în întuneric. Ştiu că ai mai avut cazuri la care te

gîndeai acasă, dar nici unul n-a fost ca ăsta. Aşa că nici eu n-am uitat. Bănuiesc că se poate spune că şi pe mine m-a urmărit. Cazul ăsta face parte din noi. Din noi toţi. De ani de zile vreau să scriu cartea asta. Trebuie să stau de vorbă cu Sam Tanner.

– Dacă faci asta, Noah, şi persişti în ideea de a scrie cartea, scoţînd din nou la lumină toată urîţenia, îţi dai seama cum o să le afecteze pe celelalte victime ale lui Tanner? Pe părinţi, pe soră? Pe fiică?

Olivia. Nu, Noah îşi spuse că nu avea să-i mai dea voie Oliviei să-l împiedice. Nu acum.

– M-am gîndit cum s-ar putea să te afecteze pe tine. De aceea am venit încoace. Voiam să ştii ce am de gînd să fac.

– E o greşeală.

– Poate, dar acum e viaţa mea şi munca mea.

– Crezi că te-ar fi contactat dacă n-ai fi fost fiul meu? întrebă Frank cu teamă şi furie în egală măsură. Ticălosul nu vrea să stea de vorbă cu nimeni ani de zile şi au încercat destui să ajungă la el. Brokaw, Walters, Oprah. Nici un comentariu, nici un interviu, nimic. Şi acum, cu cîteva luni înainte să fie eliberat, probabil, te contactează pe tine şi-ţi oferă povestea pe tavă. La naiba, Noah, n-are nici o legătură cu munca ta. Ci cu a mea.

– Poate, spuse Noah pe un ton mai rece acum şi, punîndu-şi ochelarii la ochi. Şi poate că are legătură cu amîndouă. Indiferent dacă-mi respecţi munca sau nu, asta fac. Şi o s-o fac în continuare.

– N-am spus niciodată că nu-ţi respect munca.

– Nu, dar nici invers.

Era o problemă care, îşi dădu seama Noah, îl deranja demult.

– O să-mi iau subiectele de oriunde cred de cuviinţă şi o să le fac să fie în avantajul meu. Am învăţat asta de la tine. Pe duminică.

Frank păşi spre el şi dădu să spună ceva, dar Noah se îndepărta deja cu paşi mari. Astfel că se aşeză, simţindu-şi vîrsta şi îşi privi mîinile.

Proasta dispoziţie îl însoţi pe Noah pînă acasă, asemeni unei energii separate, unui pasager iritabil în BMW-ul gri. Lăsă capota în jos şi dădu radioul tare, încercînd să-şi potolească furia şi să-şi înece gîndurile.

Nu-i plăcea recenta descoperire că îl durea faptul că tatăl lui nu dansa de bucurie pentru succesul cărţilor lui.

Era o prostie, îşi spuse el. Era destul de mare pentru a nu mai avea nevoie de aclamaţiile şi aplauzele aprobatoare ale părinţilor. Nu mai avea optsprezece ani cînd cîştiga un campionat de baschet, ci un bărbat matur care era şi fericit şi avea şi succes profesional. Era bine plătit, iar orgoliul său primea toate imboldurile necesare din partea recenziilor şi cecurilor generoase.

Dar ştia, ştiuse tot timpul, că tatăl său dezaproba direcţia în care apucase cu scrisul. Pentru că nici unul nu voise să se certe cu celălalt, nu prea se vorbise pe tema aceea.

Pînă acum, îşi spuse Noah.

Sam Tanner făcuse mai mult decît să ofere o poveste spre a fi relatată. Făcuse prima crăpătură vizibilă într-o relaţie pe care Noah contase toată viaţa. Fusese acolo şi înainte, ascunsă, încă din prima clipă cînd se hotărîse să scrie despre toate vălurelele de pe rîul crimei.

Noah ştia că ficţiunea ar fi fost în regulă. Amuzantă. Dar să faci săpături şi să dezvălui realitatea, să dezbraci criminalii, victimele, supravieţuitorii pentru consumul publicului, asta nu-i plăcea tatălui său şi nu putea să priceapă.

Şi acum, pentru că nu ştia cum să explice, Noah era extrem de furios.

Zărind maşina lui Caryn parcată în faţa casei sale, străbătu pe jos restul drumului.

O găsi stînd pe veranda lui din spate, cu picioarele ei lungi şi splendide îmbrăcate într-o pereche de pantaloni foarte scurţi de culoare roz, o pălărie de pai cu boruri mari protejîndu-i faţa de razele soarelui. Cînd el deschise uşa de sticlă, ea îşi ridică privirea şi ochii i se umplură de lacrimi în dosul lentilelor ochelarilor de soare de culoarea ambrei. Buzele îi tremurară.

– Ah, Noah. Îmi pare atît de rău. Nu ştiu ce m-a apucat.

El îşi înclină capul. Ar fi fost fascinant dacă n-ar fi fost atît de plictisitor. Recunoştea tactica din perioada în care fuseseră împreună. Scandaluri, blesteme, acuzaţii, lucruri aruncate şi plecări furtunoase. Apoi se întorcea cu ochii înlăcrimaţi şi cerîndu-şi scuze.

Acum, dacă nu cumva avea să schimbe metoda, avea să se agaţe de el şi să i se ofere sexual.

Cînd ea se ridică şi zîmbi tremurător venind spre el şi încolăcindu-şi braţele pe după gîtul lui, Noah îşi dădu seama că pur şi simplu nu avea imaginaţia necesară pentru a improviza.

– Am fost atît de nefericită fără tine zilele astea, spuse ea înălţîndu-şi gura spre a lui. Hai să mergem înăuntru ca să-ţi arăt cît de dor mi-a fost de tine.

Îl îngrijoră puţin faptul că nu era tentat cîtuşi de puţin.

– Caryn, n-o să meargă. De ce să nu spunem doar că a fost plăcut cît a durat?

– Nu vorbeşti serios.

– Ba da, spuse el împingînd-o în spate ca să nu se mai frece de el. Vorbesc foarte serios.

– Ai pe alta, nu-i aşa? Tot timpul cît am locuit împreună m-ai înşelat.

– Nu, nu există nici o altă femeie. Şi n-am locuit împreună. Doar ai început să te instalezi aici.

– Ticălosule. Ai adus deja altă femeie în patul nostru! exclamă ea şi intră în casă trecînd pe lîngă el.

– Nu e patul nostru, ci al meu. Fir-ar să fie.

Fu mult mai plictisit decît furios pînă cînd intră în dormitor şi văzu că ea îi sfîşia deja aşternuturile.

– Hei! Încetează!

Dădu să pună mîna pe ea, dar ea se rostogoli prin pat şi se dădu jos în partea cealaltă. Înainte ca el să o poată împiedica, ea luă veioza şi o azvîrli spre el. Noah nu putu decît să o oprească înainte să-l lovească între ochi.

Zgomotul de sticlă spartă pe podea îl făcu să dea frîu liber furiei pe care abia şi-o stăpînea.

– Gata, asta a fost. Afară. Ieşi naibii afară din casa mea şi să nu te mai văd.

– Niciodată nu ți-a păsat. Nu te-ai gîndit nici un pic la sentimentele mele.

– Aşa e, ai perfectă dreptate, spuse el şi se repezi la ea cînd o văzu că se îndrepta vertiginos spre trofeul lui de baschet. Nu mi-a păsat deloc de tine, zise el printre gîfîituri în timp ce se lupta să o scoată din casă fără să-şi piardă pielea sub unghiile ei lungi. Sînt un porc, un ticălos, un nenorocit.

– Te urăsc! țipă ea dînd din mîini şi din picioare în timp ce el o trăgea spre uşă. Aş vrea să te văd mort!

– Ai face bine să preținzi că aşa şi sînt. Şi eu o să fac acelaşi lucru în privința ta, zise el împingînd-o afară şi, după ce închise uşa, se rezemă de ea.

Oftă adînc şi îşi dezmorți umerii. Apoi, pentru că nu îi auzise maşina pornind, se uită pe fereastră. Exact la timp pentru a o vedea zgîriindu-i cu cheile superbul BMW. Urlă ca un leu rănit. Dar, pînă cînd el deschise uşa şi dădu buzna afară, ea sări în propria maşină şi plecă repede.

Se uită la dezastru cu pumnii strînşi. Nişte zgîrieturi adînci şi urîte alcătuiau două litere pe capotă. PO. Cel puțin nu avusese satisfacția de a-şi termina gîndul, îşi spuse el.

Foarte bine. Avea să-şi lase maşina la reparat în timp ce era plecat din oraş. Părea un moment bun pentru a porni spre San Quențin.

Capitolul 12

Prima imagine din depărtare a închisorii San Quentin îl făcu pe Noah să se gîndească la o veche fortăreață care acum era un complex recreativ tematic. Disneyland pentru criminali.

Clădirea avea culoarea nisipului şi se întindea de-a lungul Golfului San Francisco cu numeroasele sale nivele, turnuri şi creneluri cu un aer uşor exotic.

Nu te făcea să te gîndeşti la o închisoare decît dacă remarcai paznicii înarmați din acele turnuri şi mulțimea de reflectoare care colorau nopțile într-un portocaliu ireal. Şi toate cuştile de oțel care existau înăuntru.

Alesese să ia feribotul din San Francisco pînă la Marin County şi acum stătea rezemat de balustradă în timp ce lunecau pe valurile mici. Găsi că arhitectura închisorii era ciudată şi, într-un fel, foarte californiană, dar se îndoia că deținuții apreciau prea mult estetica structurii.

Avusese nevoie de numai cîteva ore pentru a obține permisiunea de vizită, lucru care îl făcu să se întrebe dacă nu cumva Tanner avea ceva relații înăuntru care ajutaseră la netezirea drumului.

Nu avea importanță, hotărî Noah cînd vîntul îi răvăşea părul. Rezultatele erau cele care contau.

Îşi petrecuse o zi citind dosarele despre crima MacBride, pentru a studia, a-şi reîmprospăta memoria, a se gîndi. Îşi închipui că îl cunoştea pe omul pe care urma să-l întîlnească la fel de bine ca oricine altcineva din exterior.

Cel puțin îl ştia pe Tanner aşa cum fusese.

Un actor talentat şi muncitor cu un număr impresionant de filme de succes la activ pînă cînd o cunoscuse pe Julie MacBride, partenera sa din *Summer Thunder.*[1] De asemenea, avusese şi un şir impresionant de femei legate de numele lui înainte să se însoare.

Pentru amîndoi fusese prima căsătorie, deşi el avusese o relație serioasă cu Lidya Loring, o actriță foarte celebră a anilor '70. Presa de scandal scrisese din belşug despre ruperea legăturii lor după ce el o cunoscuse pe Julie.

Se bucurase de celebritatea sa, de banii săi şi de femeile sale. Şi continuase să se bucure şi în primii doi ani de căsnicie. Nu mai fusese nici o altă femeie după Julie. Sau, îşi spuse Noah, fusese foarte, foarte discret.

Cei din breasla sa îl numeau dificil, temperamental, după care începuseră să folosească termeni precum temperament exploziv şi pretenții exagerate cînd următoarele două filme ale sale după *Summer Thunder* nu avuseseră succes de casă.

Începuse să apară tîrziu şi nepregătit la filmări, îşi concediase asistentul personal şi apoi agentul.

Toată lumea de la Hollywood ştia că folosea droguri şi le folosea în mod serios.

1. Tunet de vară.

Astfel că începuse să fie obsedat în privința soției sale, maniac în legătură cu cei din jurul său, considerînd că Lucas Manning era dușmanul său şi, în cele din urmă, violent.

În anul 1975 fusese actorul cu cel mai mare succes de casă, iar în 1980 era unul dintre deținuții de la San Quentin. Căzuse foarte de sus într-un timp foarte scurt.

Stupefianta bogăție şi celebritate, accesul la cele mai frumoase femei din lume, graba maître d'-urilor de a-i oferi cele mai bune mese, prezența pe listele A ale petrecerilor, aclamațiile fanilor...

Cum trebuia să te simți cînd pierdeai toate aceste lucruri printre degete? se întrebă Noah. Dacă se adăugau aroganța, orgoliul, combinate cu cocaina, gelozia pentru un rival de box-office şi o căsnicie distrusă, aveai formula perfectă pentru dezastru.

Avea să fie interesant de văzut ce mai adăugaseră cei douăzeci de ani de închisoare sau ce făcuseră să dispară.

Urcă din nou la volan cînd feribotul acostă, arzînd de nerăbdare să termine mai repede. Deşi inițial spera să încheie interviul la timp pentru a se întoarce la aeroport şi a prinde ultimul avion spre casă, îşi împachetase cîteva lucruri pentru eventualitatea în care s-ar fi hotărît să rămînă acolo peste noapte.

Nu spusese nimănui de călătoria aceea.

Aşteptîndu-şi rîndul, bătea cu degetele în volan în ritmul muzicii fetelor de la *Spice Girls* şi se gîndi în mod inexplicabil la Olivia MacBride.

Ciudat, dar imaginea care îi veni în minte fu cea a unei fete înalte şi deşirate, cu păr blond şi brațe bronzate. Cea a unor ochi trişti cînd stăteau amîndoi pe mal şi se uitau la castorii care se hîrjoneau. Făcuse cercetări, dar nu găsise nimic public despre ea, cu excepția cîtorva speculații din presă, a repetării poveştii şi a retipăririi

acelei fotografii şocante a ei cînd avea patru ani. Atîta reuşise să facă mass-media.

Familia ei ridicase zidurile împrejur, îşi spuse el, şi ea rămăsese în dosul lor. La fel cum tatăl ei stătuse în dosul zidurilor groase de culoarea nisipului ale închisorii sale. Era un aspect pe care avea de gînd să-l studieze mai atent.

Cînd avea să vină momentul, avea să facă tot ce îi stătea în putinţă ca s-o convingă să stea de vorbă cu el din nou, să coopereze la scrierea cărţii. Nu putea decît să spere că acei şase ani care trecuseră făcuseră ca furia ei să-şi fi pierdut din intensitate. Că acea studentă inteligentă şi minunat de dulce, cu care petrecuse cîteva zile superbe, avea să vadă valoarea şi importanţa lucrului pe care voia el să-l facă.

În afară de asta, habar nu avea cum se va simţi cînd avea să o revadă. Aşa că îşi luă gîndul de la ea acum şi se concentră numai asupra zilei respective.

Îşi conduse maşina închiriată spre închisoare, trecînd pe lîngă un ponton vechi şi o benzinărie. Zări o potecă pavată care bănui că ducea spre apă şi ceea ce ar fi putut fi un parc, deşi se întrebă de ce ar fi vrut cineva să se plimbe sau să facă un picnic la umbra acelor ziduri sumbre.

Parcarea vizitatorilor se afla în vecinătatea unei mici plaje atrăgătoare. El se gîndise să ia cu sine un casetofon sau cel puţin un carneţel, dar hotărîse să meargă fără nimic. Doar impresii, de data aceasta. Nu voia să-i arate lui Tanner că se angaja cu ceva.

Intrarea vizitatorilor era un culoar lung cu o uşă laterală pe la jumătatea distanţei. Singurul geam existent era acoperit cu anunţuri care împiedicau vederea dintr-o parte sau din cealaltă.

Pe uşă era o inscripţie care îi dădu fiori şi în acelaşi timp îl făcu să zîmbească uşor:

VĂ RUGĂM SĂ NU BATEŢI. NOI ŞTIM CĂ SÎNTEŢI ACOLO. VOM VENI SĂ VĂ LUĂM CÎT MAI CURÎND CU PUTINŢĂ.

Aşa că stătu singur pe coridorul pustiu prin care şuiera vîntul, aşteptînd ca aceia care ştiau că se afla acolo să vină după el.

Cînd acest lucru se întîmplă le spuse pentru ce venise, le arătă actul de identitate şi completă un formular. Nu avu loc nici un fel de conversaţie, nu se zîmbi politicos.

Mai fusese în închisori, în New York, în Florida. Fusese şi la condamnaţii la moarte şi simţise răceala în stomac la auzul uşilor care se închideau şi al paşilor care răsunau. Vorbise cu deţinuţi condamnaţi pe viaţă.

Simţise mirosul urii, fricii şi calculelor, la fel de bine ca pe cele de sudoare, urină şi ţigări răsucite manual.

Fu condus pe un culoar, trecînd pe lîngă sala principală de vorbitor, după care intră într-o cămăruţă cu o masă şi două scaune. Uşa era groasă şi avea un geam întărit.

Şi acolo Noah văzu prima oară în ce se transformase Sam Tanner.

Nu mai era idolul răsfăţat al ecranului cu un zîmbet de un milion de dolari, ci un individ dur, atît la trup, cît şi la chip. Noah se întrebă cît din mintea lui se înăsprise. Stătea pe unul din scaune, cu o mînă legată cu lanţ, salopeta de închisoare de un portocaliu aprins fiind largă şi aspră. Părul îi fusese tuns brutal de scurt şi căpătase o nuanţă cenuşie aproape uniformă.

Ridurile care îi brăzdau faţa adînc îl făceau să pară mai bătrîn decît cei cincizeci şi opt de ani pe care îi avea. Şi Noah îşi aminti că un alt puşcăriaş îi spusese odată că anii din închisoare erau mai lungi decît cei de afară. Fiecare an petrecut în spatele gratiilor echivala cu şapte petrecuţi în lume.

Ochii îi erau de un albastru rece şi pătrunzători şi îl

studiară pe Noah îndelung, abia uitîndu-se în direcția gardianului cînd acesta le spuse că aveau treizeci de minute la dispoziție.

– Mă bucur că ai reuşit să vii, domnule Brady.

Asta nu se schimbase, îşi dădu seama Noah. Vocea îi era la fel de netedă şi de răsunătoare ca în ultimul său film. Noah se aşeză cînd uşa fu închisă şi încuiată în spatele său.

– Cum ai făcut rost de adresa mea de acasă, domnule Tanner?

O umbră de zîmbet apăru pe buzele lui.

– Încă mai am unele relații. Ce mai face tatăl dumitale?

Noah continuă să-l privească în ochi şi ignoră felul cum i se strînse stomacul.

– Tatăl meu face foarte bine. Nu pot să spun că-ți transmite salutări.

Sam îşi dezvelii dinții într-un zîmbet.

– A fost un polițist foarte corect. I-am văzut pe el şi pe Jamie... din cînd în cînd. Fosta mea cumnată e încă o femeie drăguță. Mă întreb cît de apropiată e de tatăl dumitale.

– M-ai pus să vin pînă aici ca să mă enervezi cu speculații legate de viața personală a tatălui meu, Tanner?

Zîmbetul reveni.

– În ultima vreme n-am mai purtat o conversație interesantă. Ai vreo „veritabilă"?

Noah îşi înălță o sprînceană. Cunoştea majoritatea termenilor de bază din închisori.

– Nu, îmi pare rău. Nu fumez.

– Afurisită California, spuse Sam şi, băgînd mîna liberă în interiorul salopetei, îndepărtă cu grijă banda adezivă care îi ținea lipite de piept o țigară răsucită manual şi un băț de chibrit. Să interzică fumatul în puşcării. De

unde or fi venit cu idiotenia asta?

Aprinse bățul de chibrit de unghia degetului mare, după care trase de cîteva ori din țigară.

– Altădată aveam un bax pe zi. Două pachete de veritabile sînt o monedă foarte bună aici. Acum am noroc dacă obțin un cartuş pe lună.

– Criminalii sînt tratați foarte rău în ziua de azi.

Acei ochi albaştri doar licăriră, de amuzament sau de dispreț, Noah nu ştia prea bine.

– Te interesează crima şi pedeapsa sau povestea, Brady?

– Nu se poate una fără cealaltă.

– Zău? spuse Sam suflînd fumul urît mirositor. Am avut timp la dispoziție ca să mă gîndesc la asta. Nu mai țin minte gustul unui whisky bun sau parfumul unei femei frumoase. Poți să rezolvi problemele sexuale. Sînt o mulțime care se apleacă dacă asta vrei. Altfel, ai întotdeauna propria-ți mînă. Dar, uneori, te trezeşti în toiul nopții tînjind după mirosul unei femei.

Ridică dintr-un umăr.

– Asta nu se poate înlocui. Eu unul citesc foarte mult ca să trec peste momentele astea. Obişnuiam să citesc romane, alegeam un fragment şi îmi imaginam c-o să-l joc cînd o să ies. Mi-a plăcut foarte mult să joc, spuse el cu aceeaşi expresie rece în ochi. Mi-a plăcut totul. Mi-a luat mult timp pînă am acceptat că şi partea asta din viața mea s-a sfîrşit.

Noah îşi înclină capul.

– Zău? Ce rol joci aici, Tanner?

Sam se aplecă brusc în față şi, pentru prima oară, viața apăru în ochii lui, fierbinte şi reală.

– Asta-i tot ce am. Crezi că dacă vii aici şi vorbeşti cu puşcăriaşii înțelegi cum e? Poți să te ridici şi să pleci oricînd. N-o să înțelegi niciodată.

– Nu prea văd ce m-ar putea împiedica să mă ridic şi

să plec chiar în clipa asta, spuse Noah calm. Ce vrei?

– Vreau să spui totul, să pui totul pe hîrtie. Să spui cum a fost atunci, cum e acum. Să spui de ce s-au întîmplat unele lucruri şi de ce nu altele. De ce doi oameni care aveau totul au pierdut totul.

– Şi o să-mi spui toate astea?

– Da, o să-ţi spun toate astea, zise Sam lăsîndu-se din nou pe spate şi trăgînd ultimul fum. Şi dumneata o să afli restul.

– De ce? De ce eu, de ce acum?

– De ce dumneata? spuse Sam dînd drumul pe jos bucăţelei de hîrtie arsă şi tutun strivind-o absent. Mi-a plăcut cartea dumitale, zise el simplu. Şi n-am putut rezista ironiei legăturii. Mi s-a părut aproape ca un semn. Nu sînt unul din acei indivizi jalnici care l-au descoperit pe Dumnezeu aici. Dar există destin şi moment potrivit.

– Dacă vrei să mă consideri destin, foarte bine. Care-i momentul potrivit?

– Sînt pe moarte.

Noah îl studie calm.

– Mie îmi pari suficient de sănătos.

– Tumoare la creier, spuse Sam bătîndu-şi capul cu degetul. Inoperabilă. Doctorii au zis că pot s-o mai duc un an, poate, dacă am noroc şi, tot dacă am noroc, o să mor afară, nu aici. Facem demersuri în direcţia asta. Se pare că sistemul o să fie mulţumit cu cei douăzeci de ani acum dacă tot sînt mort.

Acest lucru i se păru amuzant şi rîse uşor. Nu era un sunet care îl încuraja pe ascultător să i se alăture.

– S-ar zice că am o nouă condamnare, pe termen scurt şi fără posibilitate de eliberare condiţionată. Aşa că, dacă te interesează, va trebui să lucrezi repede.

– Ai ceva nou de adăugat la tot ce s-a spus, s-a publicat şi s-a filmat în ultimele două decenii?

– Vrei să afli?

Noah bătu cu degetul în masă.

– O să mă gîndesc, zise el ridicîndu-se. Ne vom revedea.

– Brady, spuse Sam cînd Noah se îndrepta spre uşă. Nu m-ai întrebat dacă mi-am omorît soţia.

Noah se întoarse şi îl privi.

– De ce aş face-o? zise el şi îi făcu semn gardianului.

Sam zîmbi uşor. Se gîndi că prima întîlnire mersese bine şi nu avea nici o îndoială că fiul lui Frank Brady avea să se întoarcă.

Noah se afla în biroul directorului închisorii, Diterman, surprins şi uşor măgulit că aprobarea lui de a fi primit fusese acceptată atît de repede. Hollywood-ul nu l-ar fi distribuit niciodată pe George Diterman în rolul directorului uneia dintre cele mai active închisori din ţară. Cu părul său rar, statura scundă şi ochelarii cu lentile rotunde şi rame negre, părea mai degrabă un contabil.

Îl salută pe Noah cu o strîngere scurtă de mînă şi un zîmbet surprinzător de încîntător.

– Mi-a plăcut prima dumitale carte, spuse el de cum se aşeză la birou. Şi deja îmi place şi cea de-a doua.

– Mulţumesc.

– Bănuiesc că vă aflaţi aici ca să culegeţi informaţii pentru alta, nu?

– Tocmai am vorbit cu Tanner.

– Da, ştiu, zise Diterman împreunîndu-şi mîinile mici şi îngrijite pe marginea biroului. Eu am dat permisiunea.

– Pentru că îmi admiraţi opera sau din cauza lui Tanner?

– Cîte puţin din amîndouă. Mă aflu în acest post de cinci ani, perioadă în care Tanner a fost ceea ce s-ar spune un deţinut model. Se ţine departe de necazuri şi îşi face bine treaba de la bibliotecă. Nu încalcă regulamentul.

– S-a reabilitat? întrebă Noah cu suficient cinism în glas pentru a-l face pe Diterman să zîmbească din nou.

– Depinde de definiția pe care o alegeți. Pe cea a societății, pe cea a justiției sau pe cea a casei. Dar pot să vă spun că, la un moment dat, a hotărît să-şi ispășească pedeapsa curat.

Diterman îşi lipi degetele unele de altele, după care le împleti iarăşi.

– Tanner m-a autorizat să vă ofer accesul la dosarele sale şi să vă vorbesc deschis despre el.

Lucrează repede, îşi spuse Noah. Foarte bine. Aşteptase mult timp pentru a începe cartea aceea, aşa că şi el avea de gînd să lucreze repede.

– În acest caz, vorbiți-mi deschis despre deținutul Tanner, domnule director.

– Potrivit dosarelor, s-a acomodat foarte greu după ce-a venit aici. Au existat cîteva incidente, altercații între el şi gardieni, între el şi alți deținuți. Deținutul Tanner şi-a petrecut cea mai mare parte a anului 1980 la infirmerie, unde a fost tratat pentru numeroase lucruri.

– Se bătea.

– Tot timpul. Era violent şi instiga la violență. A stat la izolare de cîteva ori în primii cinci ani. De asemenea, era şi dependent de cocaină şi în incinta închisorii a găsit surse pentru a-şi satisface necesitățile legate de această dependență. În toamna lui 1982 a fost tratat pentru o supradoză.

– Intenționată sau din greşeală?

– Asta nu este clar, deşi terapeutul a înclinat spre greşeală. E un actor bun, spuse Diterman, ai cărui ochi rămaseră inexpresivi, dar Noah desluşi inteligență în ei. Predecesorul meu a notat de cîteva ori că Tanner era un om dificil de înțeles. Juca orice rol îi convenea.

– La trecut.

– Pot să vă spun doar că, în ultimii cîțiva ani, s-a liniştit. Munca la bibliotecă pare să-l mulțumească. Stă închis în sine pe cît poate. Evită confruntările.

– Mi-a spus că are o tumoare la creier. Incurabilă.

– Pe la începutul acestui an s-a plîns în mod repetat de dureri de cap intense şi de faptul că vedea dublu. Aşa s-a descoperit tumoarea. S-au făcut analize şi s-a tras concluzia că s-ar putea să mai reziste un an. Cel mai probabil chiar mai puțin de-atît.

– Cum a primit vestea?

– Mai bine decît cred că aş face-o eu. Există anumite detalii ale dosarului său, despre tratament, pe care nu vi le pot împărtăşi, aşa că voi cere nu numai permisiunea lui, ci şi o altă aprobare.

– Dacă mă voi hotărî să fac acest lucru, să-l intervievez, să-l ascult, voi avea nevoie şi de cooperarea dumneavoastră, nu numai de a lui. Voi avea nevoie de nume, date, evenimente. Chiar şi de opinii. Sînteți dispus să-mi oferiți toate aceste lucruri?

– Voi coopera cît îmi va sta în putință. Ca să fiu sincer, domnule Brady, şi eu aş vrea să aud întreaga poveste. Făcusem o mare pasiune pentru Julie MacBride.

– Cine n-a făcut? murmură Noah.

Se hotărî să rămînă peste noapte şi, după ce se instală într-o cameră cu vedere spre golf, comandă masa înăuntru şi îşi puse în funcțiune laptop-ul. După ce îl conectă prin Internet, căută să afle cîte ceva despre Sam Tanner.

Pentru un om care îşi petrecuse două decenii în spatele gratiilor fără să acorde nici un interviu, existau o mulțime de informații. O parte dintre acestea erau legate de filmele şi rolurile sale, rezumate şi critici.

Acestea puteau să mai aştepte însă.

Descoperi referiri la un număr de cărţi scrise pe marginea cazului, inclusiv biografiile neautorizate ale lui Sam şi Julie. Noah avea cîteva în biblioteca sa şi îşi propuse să le citească din nou. Erau articole despre proces, în cea mai mare parte, lucruri vechi, dar prezentate într-o formă nouă.

Nu găsi nimic deosebit de recent.

Cînd i se aduse mîncarea, Noah muşcă din burgher şi apăsă tastele cu o singură mînă, marcînd zonele pe care le ştia dinainte. Cea a lui Sam, incredibil de frumos, şi a strălucitoarei Julie, amîndoi zîmbind superb aparatului. O alta a lui Sam, încătuşat, scos din sala de judecată în timpul procesului şi părînd bolnav şi ameţit.

Şi acei doi indivizi se aflau în deţinutul cu ochi reci şi calculat, îşi spuse Noah. Cîţi avea să mai descopere înainte să se termine totul?

Acest lucru făcea ca atracţia să fie irezistibilă, recunoscu el în sinea lui. Cine se afla în dosul acelor ochi? Ce anume îl făcea pe un om să o mutileze pe femeia pe care susţinea că o iubeşte, pe mama copilului său? Să distrugă tot ceea ce jura că avea importanţă pentru el?

Drogurile? După părerea lui Noah, nu era suficient. Şi îşi aminti că nici după părerea instanţei. Apărarea pusese accent pe droguri, încercînd să obţină o reducere a sentinţei în baza unor circumstanţe atenuante. Dar acest lucru nu modificase cu nimic rezultatul.

Brutalitatea crimei atîrnase mai greu decît orice altceva. Şi mărturia fetiţei în vîrstă de patru ani a victimei înregistrată pe caseta video, se gîndi el acum. Nici un juriu nu ar fi întors spatele acelei fetiţe şi descrierii ei referitoare la ceea ce văzuse în seara cu pricina, arătîndu-i puţină milă lui Sam Tanner.

Între douăzeci de ani şi pe viaţă, primii cincisprezece

fără posibilitate de eliberare condiţionată.

Noah nu avea intenţia de a fi nici judecător, nici juriu, ci să prezinte fapte. În ceea ce-l privea, drogurile nu contau. Drogurile puteau să estompeze lucrurile puţin, să elimine inhibările. Puteau să scoată la iveală bestia, dar pentru asta trebuia ca bestia să existe.

Mîna care înfipsese foarfeca în mod repetat în trupul lui Julie MacBride fusese cea a unui monstru. El nu avea de gînd să uite asta.

Putea să efectueze cercetările în mod obiectiv, se putea distanţa de oroare. Aceea îi era meseria, doar. Putea să stea să-l asculte pe Sam Tanner, să discute cu el, să pătrundă în mintea lui şi să pună totul pe hîrtie. Îl putea diseca pe acel om, se putea învîrti în creierul său şi să remarce dacă se petrecuseră ceva schimbări în el în ultimii douăzeci de ani sau nu. Dar nu avea să uite că într-o seară de vară Sam Tanner nu fusese om.

Vru să caute apoi informaţii despre Julie MacBride, dar, dintr-un impuls, ceru computerului informaţii despre Cabana şi campingul *River's End*. Se rezemă de spătar şi sorbi din cafea în timp ce totul apăru pe ecran. Tehnologia era un lucru minunat, îşi spuse el.

Era o fotografie atrăgătoare a cabanei, exact aşa cum şi-o amintea el. Două fotografii ale interiorului înfăţişau holul de la intrare şi unul din apartamente. Urma o scurtă descriere, în care se pomenea de istoric, de condiţii, de frumuseţea pădurii naţionale.

Un alt clic îi oferi modalităţile de petrecere a timpului, pescuind, făcînd plimbări cu barca, mergînd în excursii, un centru naturalist...

Acum se opri şi zîmbi. Deci, îl făcuse. Îşi construise centrul. „Bravo, Liv."

Ofereau excursii cu ghizi, o piscină încălzită, sală de gimnastică.

Citi mai departe observînd că se ofereau pachete pentru weekend, pentru toată săptămîna şi speciale. Ca proprietari erau trecuți Rob şi Val MacBride.

Nicăieri nu apărea numele Oliviei.

„Mai eşti acolo, Liv? se întrebă el. Da, eşti acolo. Cu pădurea şi rîurile. Te gîndeşti vreodată la mine?"

Supărat că se gîndea la aşa ceva, că îşi punea acea întrebare, se ridică de la birou şi se duse la fereastră privind oraşul, luminile, traficul.

Şi se întrebă ce se mai alesese din vechiul lui rucsac.

Întorcîndu-se, deschise televizorul, doar ca să audă un zgomot. Erau momente cînd nu putea gîndi în linişte. Pentru că era bărbat şi o telecomandă era la îndemînă, începu să schimbe canalele. Izbucni într- un rîs scurt cînd Julie MacBride, tînără, superbă şi în viață apăru pe ecran. Acei ochi uluitori de culoarea ambrei erau plini de dragoste, de plăcere şi de lacrimi cînd ea coborî în fugă pe o scară lungă şi albă, oprindu-se numai în brațele lui Sam Tanner.

Summer Thunder, îşi spuse Noah gînditor. Ultima scenă. Fără dialog. Muzica se intensifica... Privi şi ascultă şuvoiul de viori cînd cei doi se îmbrățişară, cînd rîsul cald al lui Julie se alătură sunetului. Cînd Sam o ridică în brațe, învîrtindu-se, învîrtindu-se pentru a celebra regăsirea iubirii.

Plan îndepărtat.

Destin! îşi spuse Noah. Ei bine, uneori existența lui era de necontestat.

Luă un carnețel, se trînti pe pat şi începu să facă o listă cu nume şi întrebări.

Jamie Melbourne
David Melbourne
Rob şi Val MacBride

Frank Brady
Charles Brighton Smith
Echipa acuzării? Cine mai trăieşte?
Lucas Manning
Lydia Loring
Agenți, manageri, editori?
Rosa Sanchez (menajera)
alți servitori?

La sfîrşitul listei scrise *„Olivia MacBride."*

Voia de la ea mai mult decît amintiri despre o noapte violentă. Voia ceea ce îşi amintea despre felul cum erau părinții ei împreună, ce îşi amintea despre fiecare în parte. Atmosfera din casă, dedesubturile nemulțumirii conjugale.

Existau întotdeauna şi alte aspecte de urmărit. Oare Julie chiar avusese o relație cu Lucas Manning, dîndu-i motive de gelozie soțului ei?

Şi nu era interesant că fiica lui nu se aflase printre lucrurile de care Sam Tanner susținea că îi era dor?

Ah, da, Olivia era cheia, îşi spuse Noah şi îi înconjură numele. De data aceasta, nu se mai putea lăsa distras de sentimente, de atracție, nici măcar de prietenie.

Erau amîndoi mai mari acum şi totul făcea parte din trecut. De data aceasta, cînd aveau să se vadă, cartea avea să fie pe primul loc. Se întreba dacă şi acum îşi mai purta părul strîns în coadă, dacă mai avea acea scurtă ezitare înainte să zîmbească.

– Termină, Brady, murmură el. S-a terminat.

Se ridică şi căută în servietă numerele pe care le adunase înainte să plece din Los Angeles. Ploaia începu să bată în geamuri cînd el formă numărul şi îşi modifică planurile de a ieşi în oraş, hotărîndu-se să bea o bere la barul de jos.

– Bună ziua, *Constellations*.

– Sînt Noah Brady şi o caut pe Jamie Melbourne.

– Doamna Melbourne este cu un client. Doriți să-i lăsați un mesaj?

– Spuneți-i că sînt fiul lui Frank Brady şi că aş vrea să stau de vorbă cu ea. Acum sînt plecat din oraş, zise el şi, uitîndu-se la telefon, dădu numărul. Voi mai fi acasă încă vreo oră.

Era un test, îşi spuse el închizînd. Ca să vadă cît de repede primea un răspuns numele Brady.

Se întinse în pat şi manevrase telecomanda trecînd prin toate canalele de două ori cînd sună telefonul.

– Brady.

– Da, sînt Jamie Melbourne.

– Vă mulțumesc că m-ați sunat.

În şase minute, îşi spuse el uitîndu-se la ceas.

– E vorba de tatăl tău? Sper că e bine.

– E foarte bine, mulțumesc. E vorba de Sam Tanner, spuse el şi făcu o pauză, aşteptînd, dar nu primi nici un răspuns. Sînt în San Francisco. Am vorbit cu el mai devreme.

– Înțeleg. Aveam impresia că nu vorbeşte cu nimeni, cu atît mai puțin cu reporteri sau scriitori. Eşti scriitor, nu-i aşa, Noah?

Numele mic, punîndu-l la locul lui, îşi spuse el. Păstrînd controlul. O mişcare bună şi subtilă.

– Aşa e. Cu mine a vorbit şi sper că şi dumneavoastră o s-o faceți. Aş vrea să stabilim o întîlnire. Mîine seară mă întorc în oraş. Aveți timp pentru mine joi sau vineri?

– De ce?

– Sam Tanner vrea să-şi spună povestea. Eu o voi scrie, doamnă Melbourne şi vreau să vă ofer prilejul de a vă spune varianta.

– Omul ăla mi-a omorît sora şi a frînt inimile tuturor membrilor familiei mele. Ce altceva mai vrei să ştii?

– Tot ce-mi puteți spune, doar dacă nu vreți să culeg toate informațiile numai din punctul lui de vedere. Nu asta intenționez.

– Intenționezi doar să scrii un alt bestseller, nu? Indiferent cum?

– Dacă ar fi fost aşa, nu v-aş fi sunat. Stați de vorbă cu mine, neoficial, dacă vreți. După aceea vă hotărîți.

– Ai mai vorbit cu cineva din familia mea?

– Nu.

– Nici să n-o faci. Vino joi la patru. La mine acasă. O oră, nici un minut mai mult.

– Vă mulțumesc. Îmi puteți da adresa?

– Ia-o de la tatăl tău, zise ea puțin răstit, căci vocea pe care şi-o controlase se frîngea, în sfîrşit. El o ştie.

Noah se strîmbă cînd ea închise, deşi clic-ul fu tăcut, aproape discret. Categoric, păşea pe un teren nesigur, îşi spuse el. Avea tendința să nu coopereze, să nu fie obiectivă față de ceea ce intenționa el să realizeze.

Schimbă canalele fără nici un interes, în timp ce se gîndea. Sam nu-i ceruse să păstreze secretul cu privire la condamnarea lui la moarte. Poate că avea să-i transmită acea informație lui Jamie, să vadă dacă schimba lucrurile cu ceva. De asemenea, putea să folosească ezitarea ei în a coopera în strategia lui cu Sam.

Dacă îi atîța pe unul împotriva celuilalt avea să obțină mai multe informații de la amîndoi, dacă o făcea cu grijă.

Şi, deocamdată, avea să țină secret faptul că acel caz îl fascina de atîția ani.

Ațipi ascultînd ploaia care răpăia în geam şi televizorul care funcționa şi visă un vis pe care nu avea să şi-l amintească, în care apăreau copaci uriaşi şi o lumină verde şi o femeie înaltă cu ochi aurii.

Capitolul 13

Acelaşi gardian îl conduse pe Noah în aceeaşi încăpere. De data aceasta, el îşi adusese un carneţel şi un casetofon pe care le puse pe masă.

Sam le aruncă o privire, nu spuse nimic, dar Noah zări o licărire scurtă în ochii lui care ar fi putut să fie de satisfacţie. Sau de uşurare.

Noah se aşeză şi deschise casetofonul.

– Hai să ne întoarcem în timp, Sam. 1973.

– *Fever*[1] a fost lansat în mai şi a fost filmul care a adus cei mai mulţi bani în vara aceea. Am fost nominalizat pentru *Oscar*. De fiecare dată cînd deschideam radioul, auzeam *Desperado*. Anii '60 dispăruseră aproape complet şi muzica disco încă nu îşi ridicase capul urît, zise Sam cu ceva ce ar fi putut trece drept amuzament. Eu trăiam neoficial cu Lydia, făcînd sex grozav şi certîndu-ne îngrozitor. A venit iarna. Întotdeauna se dădea cîte o petrecere undeva. Şi am cunoscut-o pe Julie MacBride.

Făcu pauză o clipă.

1. Febra

– Tot ce mi se întîmplase pînă în acel moment a trecut pe locul doi.

– V-aţi căsătorit în acelaşi an.

– Nici unul din noi nu era genul prudent sau răbdător, spuse el şi privirea păru să i se îndepărteze, ceea ce îl făcu pe Noah să se întrebe ce imagini vedea pe zidurile acelea goale şi urîte. Nu ne-a trebuit mult timp ca să ne dăm seama ce voiam. Ne voiam unul pe celălalt. Un timp, asta a fost de-ajuns pentru amîndoi.

– Povesteşte-mi, zise Noah simplu şi aşteptă pînă cînd Sam îşi scoase o ţigară şi şi-o aprinse.

– Fusese în Irlanda cu sora ei, avînd două săptămîni libere între proiecte. Ne-am cunoscut în biroul lui Hank Midler, regizorul. A intrat, îmbrăcată în blugi şi un pulover bleumarin. Părul îi era strîns la spate. Arăta de vreo şaisprezece ani. Era cea mai frumoasă făptură pe care o văzusem în viaţa mea.

Îşi îndreptă privirea spre Noah din nou.

– Nu e o exagerare. E adevărul. Eram obişnuit cu femeile: să le am, să mă bucur de ele. I-am aruncat o singură privire şi era ca şi cum ar fi fost prima. Chiar în clipa aceea cred că am ştiut că avea să fie ultima. S-ar putea să nu înţelegi asta.

– Ba înţeleg.

Simţise acelaşi lucru cînd fiica acelui om îi deschisese uşa apartamentului şi îi aruncase o privire uşor supărată.

– Ai fost îndrăgostit, nu-i aşa, Brady?

– Aproximativ.

Sam rîse scurt, după care privi dincolo de Noah din nou şi păru să viseze.

– Stomacul mi s-a strîns, murmură el. Şi inima... aproape că o simţeam tremurînd în mine. Cînd i-am strîns mîna, a fost... da. Tu. Mai tîrziu, ea mi-a spus că simţise exact la fel, de parcă ne-am fi mişcat fiecare prin

propria viață pentru a ajunge la acel moment. Am vorbit despre scenariu şi despre treburile pe care le aveam de făcut, de parcă n-am fi fost ameţiţi amîndoi. După aceea, am invitat-o la cină şi am stabilit să ne vedem la ora şapte. Atunci cînd am ajuns acasă, i-am spus Lydiei că s-a terminat.

Făcu o pauză, rîse puţin, după care trase adînc din ţigară.

– S-a terminat, pur şi simplu. N-am fost blînd, dar n-am fost nici crud. Adevărul era că ea încetase să mai existe pentru mine. Nu mă mai gîndeam decît la faptul că, la şapte, aveam s-o văd pe Julie din nou.

– Julie avea o relaţie cu cineva în perioada aceea?

– Avusese ceva cu Michael Ford. Presa a scris mult pe seama acestui lucru, dar n-a fost ceva serios. La două săptămîni după ce ne-am cunoscut, ne-am mutat împreună. Discret, sau cît de discret am putut.

– I-ai cunoscut familia?

– Da, era important pentru ea. Am muncit mult ca să intru în graţiile lui Jamie. Era foarte protectoare faţă de Julie. N-avea încredere în mine, temîndu-se că Julie era doar o altă aventură. Nu puteam s-o condamn, spuse el ridicînd din umeri. Avusesem o mulţime.

– Te-a deranjat faptul că numele iui Julie era asociat cu cele ale cîtorva bărbaţi în acel moment? Ford era doar cel mai recent.

– Atunci nu m-am gîndit la asta, spuse Sam scoţînd chiştocul ţigării din gură şi strivindu-l cu o violenţă reţinută care îl făcu pe Noah să-şi mijească ochii. Abia mai tîrziu, cînd lucrurile au scăpat de sub control. Atunci m-am gîndit la asta. Uneori nu mă puteam gîndi la nimic altceva. Bărbaţii care o avuseseră, bărbaţii care o doreau. Bărbaţii pe care îi dorea ea. Se îndepărta de mine şi eu voiam să ştiu cine avea să-mi ia locul. La cine se ducea cînd pleca de lîngă mine? Lucas Manning.

Chiar şi după douăzeci de ani, numele lui parcă îi arse limba.

– Ştiam că e ceva între ei.

– Aşa că ai omorît-o ca s-o păstrezi.

Muşchii din maxilarul lui Sam zvîcniră o dată şi ochii i se goliră de orice expresie.

– Asta e o teorie.

Noah îi aruncă un zîmbet plăcut.

– O să vorbim altă dată despre celelalte teorii. Cum era să lucrezi cu ea pe platou?

– Cu Julie? întrebă Sam clipind de cîteva ori şi îşi trecu o mînă absent peste faţă.

– Da, spuse Noah cu acelaşi ton blînd.

Îl scosese din ritm, ceea ce şi intenţionase. Nu avea nevoie de fraze mult repetate şi perfecte.

– Vă cunoşteaţi reciproc pe două planuri în timpul filmărilor. Ca amanţi şi ca actori. Hai să vorbim despre cum era ea ca actriţă.

– Era bună. Avea un talent înnăscut, spuse Sam lăsînd mîinile pe genunchi, după care le aşeză pe masă, ca şi cum îi erau de prisos. Termenul este un clişeu, dar ăsta era adevărul în privinţa ei. Nu trebuia să muncească la fel de mult ca mine. Pur şi simplu, simţea totul.

– Asta te deranja? Că era mai bună ca tine?

– N-am zis că era mai bună, spuse el şi mîinile îi rămaseră nemişcate, cînd îşi ridică privirea brusc. Veneam din două locuri diferite, de la şcoli diferite. Avea o memorie fenomenală şi asta o ajuta să reţină replicile. Nu uita nici o afurisită de replică. Dar avea tendinţa să se lase pe mîinile regizorului avînd o încredere în el aproape naivă. Nu ştia suficient de multe despre restul echipei ca să rişte să facă vreo remarcă referitoare la unghiuri, lumini, ritm.

– Dar tu o făceai, îl întrerupse Noah înainte ca Sam să intre din nou în ritm.

– Da. Midler şi cu mine ne-am contrazis foarte mult în timpul filmărilor, dar ne respectam reciproc. Mi-a părut rău cînd am auzit că a murit acum vreo doi ani. Era un geniu.

– Şi Julie avea încredere în el.

– Pur şi simplu îl venera. Şansa de a lucra cu el a fost principalul motiv pentru care acceptase rolul. Şi el ştia cum s-o prezinte, ştia cum s-o facă să dea tot ce avea mai bun. Ea era ca un burete, absorbind gîndurile şi sentimentele personajului ei şi, apoi, le elimina. Eu construiam personajul, strat cu strat. Alcătuiam o echipă bună.

– Julie a cîştigat Premiul Criticilor de Film din New York pentru personificarea lui Sarah în *Summer Thunder.* Tu ai fost nominalizat, dar n-ai cîştigat. Chestia asta a generat ceva probleme între voi?

– Am fost încîntat pentru ea. Ea era foarte supărată că n-am cîştigat. Îşi dorise mai mult ca mine. Eram căsătoriţi, absolut fericiţi şi ne bucuram de succes. Ea îmi împărtăşea totul pe atunci, mă înţelegea mai bine ca oricine.

– Şi anul următor, cînd ea a fost nominalizată pentru un *Oscar* pentru cea mai bună actriţă din *Twilight's Edge,* iar filmul tău a fost întîmpinat de critici combinate... Cum v-a afectat acest lucru relaţia?

Un muşchi zvîcni sub ochiul stîng al lui Sam, dar el continua să fie calm.

– Era însărcinată. Ne concentram asupra acestui lucru. Voia un copil sănătos mai mult decît dorea o statuetă.

– Şi tu? Tu ce voiai?

Sam zîmbi uşor.

– Eu voiam totul. Şi, un timp, asta am şi avut. Tu ce vrei, Brady?

– Povestea. Din toate unghiurile, spuse el aplecîndu-se şi închizînd casetofonul. Mă-ntorc la Los Angeles, continuă el în timp ce îşi punea lucrurile în servietă. Mîine o să stau de vorbă cu Jamie Melbourne.

Observă felul în care degetele lui Sam tresăriră şi se strînseră pe masă.

– Doreşti să-i transmiţi ceva?

– N-o să accepte nimic din partea mea decît moartea. Şi o s-o aibă destul de curînd. Era invidioasă pe Julie, spuse el repede, făcîndu-l pe Noah să ezite. Julie n-a văzut niciodată, sau n-a vrut să recunoască, dar Jamie o invidia foarte mult pentru frumuseţea, succesul, stilul ei. Făcea pe sora devotată, dar, dacă ar fi avut ocazia, dacă ar fi avut talentul, ar fi dat-o la o parte, ar fi păşit peste ea şi i-ar fi luat locul.

– Alături de tine?

– S-a mulţumit cu Melbourne, agent muzical fără nici un fel de talent propriu. A fost toată viaţa ei a doua după Julie. Cînd Julie a murit, Jamie a ajuns, în sfîrşit, în lumina reflectoarelor.

– Asta-i o altă teorie?

– Dacă n-ar fi urmat-o pe Julie, ar fi condus şi acum cabana aia din Washington. Crezi că ar fi avut o casă mare, firma ei, soţul iubitor, dacă Julie nu i-ar fi netezit drumul?

Erau resentimente în glasul lui, o înverşunare care exista de mai bine de două decenii.

– De ce contează atît de mult pentru tine?

– Ea m-a ţinut aici, a avut grijă să n-am nici o şansă să fiu eliberat condiţionat în aceşti ultimi cinci ani. A devenit o misiune pentru ea să mă ţină aici înăuntru. Şi, în tot timpul ăsta, ea continua să profite de ce-a lăsat Julie în urmă. Vorbeşte cu ea, Brady, stai de vorbă cu ea şi întreab-o dacă nu ea a fost aceea care a convins-o pe

Julie să înainteze divorț. Dacă nu a fost ea aceea care a împins totul peste limită. Și dacă n-a fost ea cea care și-a ridicat afurisita de firmă pe spatele surorii ei moarte.

În clipa în care avionul său decola, Noah ceru o bere și deschise laptop-ul. Voia să-și pună în cuvinte gîndurile și impresiile cît erau proaspete și abia aștepta să ajungă acasă, să se înconjoare de însemnările lui, să înceapă să dea telefoane și să stabilească interviuri.

Emoția care îi punea sîngele în mișcare era o senzație familiară și îi spunea că, acum, era angajat. Nu mai exista cale de întoarcere. Nesfîrșitul șir de cercetări, săpături și dezlegări de puzzle-uri nu îl intimida, ci îl umplea de energie.

De acum și, pînă cînd se termina totul, viața lui avea să se concentreze asupra lui Sam Tanner.

„Vrea ca el să conducă spectacolul, scrise Noah. *Același lucru îl vreau și eu. O să fie o bătălie interesantă. Este deștept. Cred că oamenii l-au subestimat considerîndu-l doar un bărbat frumos și egoist, cu un temperament murdar. A învățat să se controleze, dar temperamentul încă se mai simte. Și, dacă reacția față de Jamie Melbourne arată ceva, acest ceva este că încă mai poate fi periculos.*

Mă întreb cît din ceea ce îmi va spune va fi adevărat, ce consideră el că e adevăr și cît o să fie minciună.

Sînt sigur că ar vrea să se afle din nou în centrul atenției. Vrea să fie recunoscut, vrea atenția de care a fost lipsit după ce-a ajuns la San Quentin. Și o vrea în termenii lui. Nu cred că dorește compasiune. Nu cred că-i pasă dacă e înțeles sau nu. Dar asta e povestea lui. El a ales momentul în care s-o spună și pe mine ca fiind cel căruia să i-o spună.

E interesant ca fiul polițistului care l-a arestat să fie cel care scrie cartea. Presa o să facă mult caz pe treaba asta și el știe.

Remarcile lui legate de Jamie Melbourne sînt interesante. Adevăr, percepție sau minciună? O să fie și mai interesant să aflu.

Cel mai captivant este faptul că, pînă acum, n-a întrebat nimic de Olivia. Nici măcar nu i-a rostit numele."

Se întreba dacă Jamie avea să o facă.

Noah știa că agenția de publicitate a lui Jamie Melbourne, *Costellations* era una din cele mai prestigioase din domeniu. Avea filiale în Los Angeles și New York și reprezenta cele mai bune nume.

Mai știa și că, înainte de moartea surorii ei, Jamie o reprezentase doar pe Julie, și lucrase mai mult de acasă. Era incontestabil că steaua lui Jamie se înălțase după uciderea surorii ei.

Ce însemna acest lucru rămînea de văzut, își spuse Noah intrînd cu mașina pe poarta casei din Holmby Hills.

Potrivit cercetărilor lui, soții Melbourne se mutaseră acolo în 1986, după ce își vînduseră casa mai modestă, și erau renumiți pentru petrecerile lor somptuoase.

Clădirea principală avea trei nivele și era zugrăvită într-un alb ca un tort al miresei, cu o verandă lungă la parter, intrarea fiind flancată de coloane. Camerele se întindeau pe două șiruri în ambele direcții, cu pereți de sticlă dincolo de care se vedeau grădinile superbe și arborii ornamentali.

Doi cîini de vînătoare aurii, superbi, veniră alergînd în întîmpinarea lui.

– Salutare, zise el deschizînd portiera și îi îndrăgi imediat.

Stătea aplecat și îi scărpina după urechi, murmurînd aiureli, cînd Jamie își făcu apariția ținînd în mînă o minge

de tenis zdrențuită.

– Ei sînt Goodness[1] şi Mercy[2], spuse ea, dar nu zîmbi cînd Noah își ridică privirea.

– Unde e Shirley?

O umbră de zîmbet apăru pe buzele ei.

– Are un cămin bun, spuse ea şi ridică mingea.

Ca unul, cîinii tremurară şi se aşezară, privind cu nerăbdare. Apoi, ea aruncă mingea departe, făcîndu-i să alerge.

– Aveți forță, murmură Noah.

– Mă mențin în formă. E o după-amiază prea frumoasă ca să stau înăuntru.

Şi încă nu se hotărîse dacă îl voia în casa ei.

– O să ne plimbăm puțin.

Se întoarse şi se îndepărtă de locul unde cei doi cîini se băteau pe minge.

Noah trebui să admită că reuşise să se mențină în formă foarte bine. Avea cincizeci şi doi de ani, dar ar fi putut să spună oricînd că avea patruzeci, şi era foarte atrăgătoare.

Existau cîteva riduri, dar acestea ofereau chipului ei un plus de forță şi ochii erau cei care atrăgeau atenția, nu ridurile din jurul lor. Erau închişi la culoare, inteligenți şi deloc şovăitori. Părul negru îi era tăiat puțin mai sus de bărbie, ceea ce se potrivea perfect cu forma feței, dîndu-i un aer de femeie matură cu gust.

Era scundă şi slăbuță şi purta o pereche de pantaloni ruginii şi o cămaşă. Mergea ca o femeie obişnuită să fie pe picioarele ei, care ştia cum să ajungă acolo unde dorea.

1. Bunătate
2. Iertare

– Ce mai face tatăl tău? întrebă ea la un moment dat.

– Foarte bine, mulțumesc. Bănuiesc că ştiți că a ieşit la pensie anul trecut.

Ea zîmbi o clipă.

– Da. Îi e dor de serviciu?

– Cred că i-a fost, pînă cînd a început să lucreze la Centrul pentru Tineret din vecinătate. Îi place foarte mult să lucreze cu copiii.

– Da, Frank a ştiut întotdeauna să se poarte cu copiii. Îl admir foarte mult, spuse ea cînd trecură pe lîngă o tufă aurie ce mirosea a iasomie. Dacă n-ar fi fost aşa, tu nu te-ai fi aflat acum aici.

– Vă mulțumesc că ați acceptat să-mi acordați puțin din timpul dumneavoastră, doamnă Melbourne.

Ea nu oftă tare, dar el văzu cum ridică din umeri.

– Jamie. Mi-a vorbit despre tine atît de mult, încît mă gîndesc la tine ca fiind Noah.

– Într-adevăr? Nu mi-am dat seama că ați păstrat legătura atît de mult.

– Frank a făcut parte integrantă din viața mea într-o perioadă extrem de dificilă.

– Majoritatea oamenilor tind să se îndepărteze de cei care le amintesc de perioadele dificile.

– Eu nu, spuse ea scurt, îndreptîndu-se spre o piscină mare în formă de evantai tivită cu piatră albă şi flori roz. Tatăl tău m-a ajutat să trec peste o pierdere imensă şi a avut grijă ca familiei mele să i se facă dreptate. E un om excepțional.

„Tatăl tău e un om mare", îi spusese Olivia odată. Şi, mai tîrziu: „Pe lîngă el, tu eşti foarte mic."

Noah ignoră durerea şi încuviință.

– Aşa cred şi eu.

– Mă bucur să aud asta.

Atunci cînd ocoliră piscina, el văzu verdele aprins al terenurilor de tenis din depărtare. Ascunsă în dosul

oleandrilor şi trandafirilor, era o copie mai mică a casei principale.

– Nu-mi place munca ta, spuse ea brusc.

– Bine.

Ea se opri şi se întoarse spre el.

– N-o înţeleg. Şi nici de ce o faci. Tatăl tău şi-a dedicat viaţa pentru a-i închide în puşcării pe cei care omorau oameni. Iar tu ţi-o dedici tipăririi numelor lor, ridicării în slăvi a faptelor pe care le-au comis.

– Mi-ai citit cărţile?

– Nu.

– Dacă ai fi făcut-o, ai fi ştiut că nu-i ridic în slăvi pe oamenii despre care scriu şi nici ceea ce au făcut.

– Scriind despre ei îi ridici în slăvi suficient.

– Scriind despre ei lămuresc anumite lucruri, o corectă el. Oamenii, gesturile, motivele. „De ce"-urile. Şi pe tata l-au interesat „de ce"-urile. Cum şi cînd nu sînt întotdeauna suficiente. Nu vrei să ştii de ce a murit sora ta, Jamie?

– Ştiu de ce-a murit. Pentru că a omorît-o Sam Tanner. Pentru că era gelos şi bolnav şi suficient de crud ca să nu vrea s-o lase să trăiască fără el.

– Dar s-au iubit mult odată, suficient de mult ca să se căsătorească şi să facă un copil. Suficient, chiar şi atunci cînd se presupunea că aveau probleme conjugale serioase, ca ea să-i deschidă uşa.

– Şi, pentru această ultimă dovadă de iubire, el a omorît-o.

De data aceasta, vocea lui Jamie fu plină de înverşunare.

– S-a folosit de sentimentele ei, de loialitatea ei, de nevoia ei de a-şi păstra familia unită. A folosit toate aceste lucruri împotriva ei la fel cum a folosit foarfeca.

– Ai putea să-mi vorbeşti despre ea mai bine decît oricine altcineva. Despre ce gîndea, ce simţea, despre

ce s-a-ntîmplat, încît viaţa i s-a transformat în coşmar.

– Şi cu intimitatea ei cum rămîne?

– N-a avut-o niciodată, nu? spuse el cu blîndeţe. Îţi promit c-o să-i ofer adevărul.

Ea îşi întoarse privirea din nou, temătoare.

– Există mai multe feluri de adevăr.

– Dă-mi-l pe al tău.

– De ce te lasă să faci asta? De ce vorbeşte cu tine, cu cineva, după atîţia ani?

– Pentru că e pe moarte, spuse el simplu şi o privi cu atenţie.

Ceva trecu peste chipul ei, îi sclipi în ochi, după care dispăru.

– Foarte bine. Cît îi trebuie?

O femeie dură şi cinstită, îşi spuse Noah.

– Are tumoare la creier. Au descoperit-o în ianuarie şi i-au dat mai puţin de un an.

– Ei bine, dreptatea îşi spune cuvîntul. Deci vrea să-şi petreacă la soare puţinul timp care i-a mai rămas înainte să se ducă-n iad.

– Poate că asta vrea. Ceea ce va obţine este o carte scrisă în felul meu, nu al lui.

– O s-o scrii cu sau fără cooperarea mea.

– Da, dar o să fie mai bună cu cooperarea ta.

Ea crezu că vorbea serios. Avea ochii limpezi şi cîntăritori ai tatălui său.

– N-aş vrea să te urăsc pentru asta, spuse ea aproape ca pentru sine. Mi-am concentrat toată ura într-o singură direcţie în toţi anii aceştia. Nu vreau să schimb direcţia tocmai acum, mai ales că a ajuns aproape de scadenţă.

– Dar ai ceva de spus, nu? Ceva ce n-ai spus încă.

– Poate că am. Chiar ieri am vorbit despre asta cu soţul meu. M-a uimit.

– Cum?

– E de părere că ar trebui să-ți acordăm interviurile. Pentru a contrabalansa ce-ți spune Sam, zice David, ca să fim siguri că n-o să afli numai urîțeniile care s-au format în mintea lui. Am fost acolo, am făcut parte din viețile lor. Ştim ce s-a-ntîmplat. Aşa că, da, poate că am ceva de spus.

Rupse o floare de hibiscus şi, apoi, o făcu fărîme.

– O să vorbesc cu tine, Noah, şi la fel o să facă şi David. Hai să mergem înăuntru ca să văd ce program am.

– Acum nu ai puțin timp? o întrebă el zîmbindu-i fermecător. Ai zis că poți să-mi acorzi o oră din care s-a dus numai jumătate.

– Asta trebuie s-o ai de la mama ta, spuse Jamie gînditoare. Rapiditatea de acțiune. Frank e mai subtil.

– Orice dă rezultate.

– Bine. Vino înăuntru.

– Trebuie să-mi aduc lucrurile din maşină. Înregistrarea interviurilor ne protejează pe amîndoi.

– Sună şi Rosa o să-ți deschidă.

– Rosa? Rosa Sanchez?

– Rosa Cruz, acum, şi, da, e aceeaşi Rosa care a lucrat pentru Julie. În ultimii douăzeci de ani a lucrat pentru mine şi David. Du-te şi adu-ți casetofonul, Noah, eşti contra cronometru.

El se întoarse repede, deşi cîinii îl păcăliră pentru a le arunca mingea făcîndu-l să se întrebe de ce nu îşi luase şi el un cîine.

Cînd sună la sonerie, observă că geamul lung de pe uşă era gravat cu crini, iar urnele din marmură care se aflau de o parte şi de cealaltă a intrării erau pline cu cerceluşi de un roşu aprins şi purpuriu care erau iubiți şi bine îngrijiți.

Femeia care îi deschise era foarte scundă şi foarte grasă, astfel că el se gîndi la un butoi într-o uniformă gri,

călcată cu grijă. Părul îi era de aceeaşi culoare cu materialul şi strîns aproape necruțător într-un coc pe ceafă. Fața îi era rotundă şi de un auriu închis, iar ochii, de un căprui închis, îl priviră dezaprobator.

Părea un paznic mai bun decît Goodness şi Mercy, care, în clipa aceea, urinau fericiți pe cauciucurile maşinii lui de închiriat.

– Domnule Brady, spuse ea cu o voce mexicană plină de răceală. Doamna Melbourne vă aşteaptă în solar.

– Mulțumesc, zise el şi păşi într-un hol mare cît o sală de bal, trebuind să-şi înfrîneze un fluierat de uimire cînd văzu imensul candelabru de cristal şi ceea ce păreau a fi acri întregi de pardoseală din marmură albă.

Rosa o străbătu grăbită, nelăsîndu-i timp să studieze arta şi mobilierul din living-room. Dar ceea ce apucă să vadă îi spuse că amîndoi cîinii nu aveau voie să apară pe acolo.

Solarul era o cupolă mare din sticlă situată în partea de sud a casei şi era plin cu flori şi plante care înmiresmau aerul cu parfumurile lor exotice. Apa îşi făcea drum sclipitoare pe lîngă un zid de piatră, vărsîndu-se într-un bazin mic cu nuferi.

Scaune şi banchete erau aşezate ici-colo şi un spațiu de conversație plăcut era amenajat lîngă peretele de sticlă. Jamie aştepta deja pe un fotoliu foarte mare cu perne cu dungi verzi şi albe.

Pe o măsuță de sticlă se afla o carafă cu ceai cu gheață, două pahare înalte şi o farfurie cu ceea ce îl făcu pe Noah să se gîndească la nişte prăjiturele de fetițe: micuțe, glazurate şi în formă de inimă.

– Mulțumesc, Rosa.

– Aveți un cocktail la ora şapte, spuse Rosa foarte serioasă.

– Da, ştiu. E-n regulă.

Femeia pufni apoi şi mai mormăi ceva în spaniolă înainte să-i lase singuri.

– Nu mă place.

– Rosa e foarte protectoare, spuse Jamie şi, cînd el se aşeză, se aplecă să toarne ceaiul.

– Casa e superbă, zise el aruncînd o privire peste umăr spre florile de dincolo de geam. Daliile sînt grozave, se potrivesc foarte bine cu indigoul sălbatic.

Jamie îşi înălţă sprîncenele.

– Mă uimeşti, Noah. Cunoştinţele de horticultură ale multor tineri superbi se limitează la trandafiri.

Grimasa pe care el nu şi-o mască o făcu să rîdă, relaxînd-o.

– Şi poţi să fii stînjenit. Ei, asta-i o uşurare. Din cauza comentariului legat de flori sau a celui referitor la tipii superbi?

– Florile sînt un hobby al meu.

– Ah, atunci referirea la tipii superbi. Ei bine, eşti un bărbat înalt, bine făcut şi cu un chip frumos, deci intri în categoria respectivă, spuse ea continuînd să zîmbească şi luînd o prăjitură. Părinţii tăi tot speră să găseşti femeia potrivită şi să-ţi întemeiezi o familie.

– Poftim?

De-a dreptul amuzată acum, ea îi întinse farfuria.

– Nu ţi-au vorbit nimic despre asta?

– Nu. Dumnezeule, spuse el luînd o prăjitură şi clătinînd din cap cînd îşi instală casetofonul. Femeile nu reprezintă o prioritate pentru mine în momentul ăsta. Abia am scăpat de una.

– Zău? întrebă Jamie vîrîndu-şi picioarele sub ea. Vrei să vorbim despre asta?

El o privi atunci.

– Nu cînd sînt contra cronometru. Spune-mi despre cum ai crescut împreună cu Julie.

– Cum am crescut?

El îi stricase ritmul.

– De ce? Credeam că vrei să discutăm despre acel ultim an.

– O s-o facem la un moment dat.

Prăjiturile nu erau deloc rele, aşa că mai luă una.

– Dar, acum, aş vrea să ştiu cum era să fii sora ei. Ba, mai mult, sora ei geamănă. Povesteşte-mi despre asta, despre copilăria voastră.

– A fost o copilărie frumoasă pentru amîndouă. Eram apropiate şi eram fericite. Aveam multă libertate, bănuiesc, aşa cum au adesea copiii care trăiesc în afara oraşului. Părinţii mei credeau în reţeta de a ne da responsabilităţi şi libertate în egală măsură. E o formulă bună.

– Aţi crescut într-o zonă destul de izolată. Mai aveaţi şi alţi prieteni?

– Hmm, cîţiva, bineînţeles. Dar întotdeauna am fost fiecare cea mai bună prietenă a celeilalte. Fiecăreia îi plăcea compania celeilalte şi, de asemenea, ne plăcea să facem aceleaşi lucruri.

– Fără conflicte, fără rivalităţi?

– Nimic important. Ne certam, mă îndoiesc că nişte persoane se pot certa ca nişte surori sau că pot ţinti punctele slabe cu mai multă precizie. Julie nu era moale, aşa că dădea şi ea exact cît primea.

– Şi primea mult?

Jamie mîncă din prăjitură şi zîmbi.

– Bineînţeles. Nici eu nu eram moale. Noah, eram două fete încăpăţînate care creşteau una în buzunarul celeilalte. Aveam mult spaţiu, dar eram... închise totuşi. Ne certam, ne împăcam. Ne enervam reciproc, rivalizam una cu cealaltă. Şi ne iubeam. Julie nu ţinea, însă, niciodată supărarea.

– Tu ţineai?

– Ah, da, spuse ea şi zîmbi din nou, aproape felin.

Ăsta a fost singurul lucru la care am fost întotdeauna mai bună. Julie se înfuria, dădea loviturile, după care uita totul. Acum era furioasă şi pleca ridicînd nasul în vînt şi, în clipa următoare, rîdea şi mă chema repede să-mi arate ceva sau zicea: „Oh, haide, Jamie, lasă supărarea şi hai să înotăm." Iar dacă eu nu mă duceam destul de repede, mă tot bătea la cap pînă cînd o făceam. Era irezistibilă.

– Ai spus că singurul lucru la care erai cea mai bună era la a ține supărarea. Ea la ce era mai bună?

– Aproape la toate. Era mai drăguță, mai dezghețată, mai ageră, mai puternică. Sigur mai expansivă şi mai ambițioasă.

– Te deranjau treburile astea?

– Poate că da, spuse ea privindu-l prietenoasă. Pe urmă îmi trecea. Julie se născuse pentru a fi spectaculoasă. Eu, nu. Crezi că am considerat-o vinovată pentru asta?

– Ai făcut-o?

– Hai să-ți explic altfel, spuse ea după o clipă. Folosind un interes pe care îl împărtăşim amîndoi. Consideri vinovat un trandafir pentru că are o culoare mai aprinsă decît altul? Unul nu este inferior celuilalt, ci doar diferit. Julie şi cu mine eram diferite.

– Dar e adevărat şi că unii oameni ignoră floarea mai mică şi o aleg pe cea care e mai spectaculoasă.

– Dar se poate spune ceva şi despre cele care înfloresc mai încet, nu? Ea s-a dus, spuse Jamie luîndu-şi paharul şi sorbind puțin, privindu-l pe Noah peste marginea acestuia. Eu sînt încă aici.

– Şi, dacă ar fi trăit? Ce ar fi fost atunci?

– N-a trăit, spuse ea întorcînd privirea acum spre ceva ce el nu putea să vadă. N-o să ştiu niciodată ce ne-ar fi rezervat soarta dacă Sam Tanner n-ar fi apărut în viețile noastre.

Capitolul 14

– Am fost îndrăgostită nebunşte de Sam Tanner. Şi mi-am petrecut multe ore încîntătoare născocind o mulțime de feluri oribile, dureroase şi extrem de stînjenitoare în care să moară.

Lydia Loring sorbi din paharul de cristal *Baccarat* cu apă minerală şi lămîie şi chicoti. Ochii ei albaştri flirtară cu Noah, făcîndu-l să zîmbească şi el.

– Vrei să descrii unul din aceste moduri?

– Hmm, păi, să-mi amintesc..., spuse ea încrucişîndu-şi picioarele splendide. Era unul în care era găsit legat cu lanțuri de pat şi purtînd lenjerie de damă. Fusese lăsat să moară de foame.

– Înțeleg că nu v-ați despărțit în relații amicale.

– La naiba. N-am făcut nimic în mod amical. Am fost nişte animale din prima clipă în care am pus mîinile unul pe celălalt. Eram nebună după el, adăugă ea plimbîndu-şi degetul pe marginea paharului. Literalmente. Cînd l-au condamant, am deschis o sticlă de *Dom Perignon,* '75, şi am băut-o pînă la ultima picătură.

– Asta a fost la cîțiva ani după ce relația voastră s-a sfîrşit.

– Da, şi cu cîțiva ani înainte de minunata mea vacanță la sanatoriul *Betty Ford.* Şi acum mai tînjesc din cînd în cînd după o picătură de şampanie, zise ea

ridicînd din umeri. Am avut destule probleme, la fel şi Sam. Beam mult, ne jucam mult, munceam mult. Trăiam împreună nişte momente de sex fabuloase şi ne certam ca chiorii. Nu exista moderaţie pentru noi în perioada aia.

– Droguri.

– Reabilitată, spuse ea ridicînd o mînă şi zîmbind fermecător. Trupul meu e un templu acum şi unul al naibii de bun chiar.

– Nu te contrazic aici, zise Noah făcînd-o să toarcă. Dar au fost şi droguri.

– Scumpule, se serveau ca bomboanele. Cocaina era preferata noastră la petreceri. S-a zvonit că, după ce s-a însurat cu Julie, ea l-a făcut pe Sam să renunţe la ele. Dar eu am continuat să zbor. Mi-am distrus sănătatea, mi-am făcut praf cariera şi mi-am bătut joc de viaţa personală măritîndu-mă cu doi nenorociţi care nu voiau decît să pună mîna pe banii mei. La începutul anilor '80, eram bolnavă, falită şi ruinată. M-am reabilitat şi m-am căţărat din nou pînă sus. Încercări ca invitată la sitcomuri, mici roluri în filme proaste. Am pus mîna pe orice mi s-a oferit şi eram recunoscătoare. Pe urmă, acum şase ani, am primit *Roxy.*

Zîmbi cînd se gîndi la comedia de situaţie care o adusese din nou în frunte.

– Mulţi vorbesc despre faptul că se reinventează singuri. Eu am făcut-o.

– Nu oricine ar vorbi atît de deschis despre greşelile făcute în viaţă. Tu ai fost întotdeauna brutal de sinceră în legătură cu ceea ce ai făcut.

– Face parte din filosofia mea personală. Odată am avut celebritate şi n-am ştiut s-o păstrez. Acum o am din nou şi nu iau nimic drept garantat.

Aruncă o privire prin cabina spaţioasă cu canapeaua confortabilă şi florile proaspete.

– Unii zic că *Roxy* mi-a salvat viaţa, dar se înşeală. Eu mi-am salvat viaţa şi o parte din acest proces a fost să uit de relaţia mea cu Sam Tanner. L-am iubit. El a iubit-o pe Julie. Şi uite ce i-a adus ei asta.

Luă o boabă de strugure dintr-un ciorchine din fructieră şi o vîrî în gură.

– Uite unde m-a dus pe mine faptul că el m-a părăsit.

– Ce ai simţit pentru ea?

– Am urît-o, spuse ea veselă, fără nici o umbră de vinovăţie. Nu numai că avea ceea ce-mi doream eu, dar arăta superb, în timp ce eu eram fosta iubită uzată. M-am bucurat teribil cînd căsnicia lor a-nceput să meargă prost, cînd Sam a reînceput să se arate la cluburi şi petreceri. Sam cel de altădată. Care căuta acţiune şi necazuri.

– Şi i le-ai oferit? Acţiunea şi necazurile?

Pentru prima oară de cînd începuse interviul, ea ezită. Trăgînd de timp, se ridică să îşi umple din nou paharul.

– Pe atunci eram altfel. Egoistă, nu mă interesa decît propria persoană. Destructivă. Venea la o petrecere şi spunea că Julie era obosită sau ocupată. Dar eu îl cunoşteam, îi cunoşteam licărirea din ochi. Era nefericit, furios şi neliniştit. Eu eram între cele două căsătorii cu Ticălosul Numărul Unu şi Ticălosul Numărul Doi. Şi încă îl mai iubeam pe Sam. Eram jalnic de îndrăgostită de el.

Se întoarse atunci, părînd elegantă şi sofisticată în acel costum roşu pe care trebuia să-l poarte în următoarea scenă.

– E dureros. Nu mi-am dat seama că va fi dureros. Ei bine... spuse ea ridicînd paharul în chip de salut şi oferindu-i celebrul ei zîmbet. Clădeşte caracterul. La una din acele petreceri din acea perioadă regretabilă, Sam şi cu mine am inhalat puţin de dragul vremurilor apuse. N-o să-ţi spun cine era gazda, pentru că n-are nici o impor-

tanță. Ar fi putut fi oricine. Eram într-un dormitor şi stăteam la o măsuță frumoasă din sticlă. Oglinda, cuțitul de argint, paiele micuțe. L-am tachinat în legătură cu Julie. Ştiam pe ce butoane să apăs.

Privirea ei se îndreptă spre interior şi, de data aceasta, lui i se păru că desluşeşte regret în ochii ei.

– A zis că ştia că se regulează cu Lucas... Lucas Manning. Avea să pună capăt acelei situații, pentru Dumnezeu, şi ea avea să plătească pentru că-l înşelase. O ținea pe fiica lui departe de el, întorcea copilul împotriva lui. Avea să-i vadă pe toți în iad înainte ca ea să-l înlocuiască vreodată cu ticălosul ăla. Nu ştiau cu cine aveau de-a face, aşa că avea să le arate el. Striga furios şi eu îl întărîtam şi mai mult, spunîndu-i exact ce voia să audă. Nu mă gîndeam decît c-o s-o părăsească şi o să se-ntoarcă la mine. Acolo unde îi era locul. În schimb şi-a vărsat năduful pe mine şi a-nceput să mă împingă. Am sfîrşit prin a țipa unul la altul. Înainte să trîntească uşa, mi-a mai aruncat o privire şi a rînjit. A zis că n-o să am clasă niciodată, că n-o să fiu niciodată altceva decît o tîrfă ieftină care se pretinde o stea. Că n-o să fiu niciodată Julie. Peste două zile ea era moartă. A făcut-o să plătească, spuse Lydia şi oftă. Dacă ar fi omorît-o în seara aia, după ce-a plecat de la petrecere, nu cred c-aş fi supraviețuit. Din motive pur egoiste, mă bucur c-a aşteptat suficient de mult ca să fiu sigură că m-a uitat din nou. Ştii, mi-au trebuit ani de zile ca să realizez ce noroc am avut că nu m-a iubit.

– Te-a lovit vreodată?

– Bineînțeles, spuse ea şi umorul îi reveni în ochi. Ne loveam reciproc. Făcea parte din dansul nostru sexual. Eram nişte oameni violenți şi aroganți.

– Dar n-au existat niciodată reclamații legate de abuzuri sau violență conjugală pînă în vara cînd ea a murit. Ce părere ai?

– Cred că a reuşit să-l schimbe, pentru un timp. Sau că el a putut să se schimbe pentru un timp. Dragostea poate face treaba asta sau o nevoie foarte mare. Noah... spuse ea aşezîndu-se din nou. Cred că el a vrut cu adevărat să fie persoana care era cu ea. Şi mergea. Nu ştiu de ce a-ncetat să mai meargă. Dar el era un om slab care voia să fie puternic, un actor bun care voia să fie excelent. Poate din cauza asta a fost întotdeauna predestinat eşecului.

Se auzi o bătaie în uşă.

– Doamna Loring? Trebuie să veniți pe platou.

– Două minute, scumpule, spuse ea şi puse paharul jos, zîmbindu-i lui Noah. Munca, munca şi iar munca.

– Îți sînt recunoscător că mi-ai oferit puțin din timpul tău.

Cînd el se ridică, ea îl măsură din cap pînă în picioare cu un zîmbet şiret pe chip.

– Cred că aş putea... să-ți ofer şi mai mult, dacă eşti interesat...

– Trebuie să mai formulez nişte întrebări.

Ea se apropie mai mult şi îi bătu obrazul cu degetul.

– Pari un tînăr atît de inteligent, Noah. Cred că ştii că mă refeream la o întrevedere mai personală.

– Da... adevărul e că mă sperii, Lydia.

Ea îşi dădu capul pe spate şi rîse încîntată.

– Vai, ce lucru minunat ai spus. Şi dacă promit să fiu blîndă?

– Aş spune că eşti o mincinoasă, zise el şi, uşurat de rîsul ei, zîmbi.

– Am zis că eşti inteligent. Ei bine... spuse ea luîndu-l de braț în timp ce se îndreptau spre uşă. Ştii cum să iei legătura cu mine în caz că te răzgîndeşti. Femeile mai în vîrstă sînt foarte creatoare, Noah.

Se întoarse şi îl muşcă scurt de buza de jos, făcînd să i se înfierbînte sîngele.

– Acum chiar mă sperii. Şi mai e ceva.

– Mmmm, făcu ea întorcîndu-se şi rezemîndu-se de uşă. Da?

– Julie a avut, într-adevăr, o relaţie cu Lucas Manning?

– Numai afaceri, nu? Găsesc că e foarte sexy. Dar, pentru că n-am timp să încerc o seducţie în toată regula, o să-ţi spun că nu ştiu răspunsul. Pe-atunci, erau două tabere în legătură cu subiectul ăsta. Cei care credeau că da, şi le plăcea să creadă, şi cei care nu credeau şi n-ar fi crezut nici dacă i-ar fi prins goi în pat la *Beverly Hills Hotel*.

– Tu din care tabără făceai parte?

– Ah, din prima, bineînţeles. Îmi plăcea tot ce auzeam negativ la adresa lui Julie. Dar asta a fost atunci. Mai tîrziu, mult mai tîrziu, cînd Lucas şi cu mine am avut obligatoria relaţie... Îşi înălţă sprîncenele cînd îl văzu mijindu-şi ochii. Ah, asta n-ai aflat, înţeleg. Lucas şi cu mine am trăit cîteva luni memorabile împreună. Dar nu mi-a spus niciodată dacă se culcase cu ea. Aşa că pot să-ţi spun doar că nu ştiu. Dar Sam credea că da,aşa că nu mai are importanţă.

Ba avea importanţă, îşi spuse Noah. Fiecare amănunt avea importanţă.

La fel ca orice locuitor care se respectă al oraşului Los Angeles, Noah făcea multe pe autostradă. În timp ce conducea spre casă, îşi folosi celularul pentru a încerca să-l găsească pe Charles Brighton Smith.

Renumitul avocat al lui Sam Tanner avea şaptezeci şi opt de ani, încă mai lucra atunci cînd avea chef, era la a cincea soţie, o secretară superbă de douăzeci şi şapte de ani, şi actualmente se bucura de soare şi mare la reşedinţa sa de pe St. Bart's.

Cu tenacitate, Noah reuşi să ajungă la o asistentă administrativă care îl informă scurt că nu se putea vorbi cu domnul Smith, dar că mesajul şi solicitarea unui interviu aveau să-i fie aduse la cunoştinţă cît de curînd.

Gîndindu-se că acest lucru putea să însemne oricînd de la a doua zi la niciodată, Noah se apucă să acceseze o copie a stenogramei de la proces.

Cocheta cu ideea de a trece pe la părinţii săi, dar apoi hotărî să-şi trateze tatăl cu profesionalism, să încerce să ţină separat relaţia lor personală. Într-un fel.

Venise vremea să se aşeze în faţa computerului şi să înceapă să lucreze la un plan al cărţii. Deja se hotărîse asupra compoziţiei. Nu avea să înceapă cu crima, aşa cum intenţionase odată, ci cu tot ceea ce condusese la ea.

O parte despre ascensiunea lui Sam Tanner la Hollywood şi în paralel o parte despre ascensiunea lui Julie MacBride. Întîlnirea care îi schimbase, idila rapidă care, potrivit spuselor tuturor, alunecase spre o căsnicie fericită din care rezultase un copil foarte iubit.

Apoi dezintegrarea acelei căsnicii, a iubirii transformate în obsesie şi obsesia în violenţă.

Şi o parte despre copil. Unul care văzuse oroarea acelei violenţe. O parte despre femeia care devenise şi despre cum trăia ea cu toate acele amintiri.

Crima nu se încheia cu moartea. La acest lucru se gîndea Noah cînd se apropie de casă, acela fiind un lucru pe care îl învăţase de la tatăl său. Şi pe care încerca să-l ilustreze în cartea sa.

Îl durea faptul că omul pe care îl admira şi îl respecta cel mai mult nu înţelegea asta.

Parcă, zdrăngănind cheile în mînă în timp ce se apropia de uşă. Îl deranja că nu putea să scape de acea nevoie de aprobare a tatălui său. „Dacă aş fi fost poliţist,

îşi spuse el încruntat, ar fi fost încîntat. Atunci ar fi stat de vorbă la o bere, discutînd despre crime şi pedepse şi s-ar fi lăudat cu fiul său, detectivul, la partida săptămînală de pinacle. Dar eu scriu despre crime, în loc să le investighez, aşa că e ca un secret uşor stînjenitor."

– Termină odată, Brady, mormăi el vîrînd cheia în broască.

Ceea ce nu era nevoie. Nu trebuia să fie un detectiv criminalist ca să vadă că uşa era descuiată, ba chiar întredeschisă. Muşchii stomacului i se strînseră într-un ghem neplăcut cînd împinse uşa încet.

Rămase încremenit şi privi şocat la dezastrul din casă.

Parcă o trupă de demoni ar fi dansat pe fiecare suprafaţă, ar fi sfîşiat fiecare material şi ar fi făcut ţăndări fiecare obiect din sticlă.

Sări înăuntru, înjurînd deja şi răsuflă uşurat cînd văzu că echipamentul său stereo era la loc.

Deci nu fusese un hoţ, îşi spuse el auzind zumzetul sîngelui în cap în timp ce îşi făcea loc printre lucruri. Hîrtii răspîndite peste tot. Cioburi şi bucăţi de ghivece care îi scrîşneau sub picioare.

Găsi dormitorul într-o stare şi mai groaznică. Salteaua fusese tăiată fîşii şi umplutura ieşea la iveală ca nişte măruntaie dintr-o rană în burtă.

Sertarele erau răsturnate şi azvîrlite de perete. Cînd îşi găsi blugii preferaţi tăiaţi de la brîu pînă la tivul franjurit, zumzetul se transformă într-un vuiet.

– E nebună E al dracului de nebună.

Apoi, furia se transformă în pură groază.

– Nu, nu, nu, spuse el printre dinţi dînd fuga în birou. Oh, Doamne, nu se poate.

Trofeul lui de baschet era înfipt exact în mijlocul monitorului. Tastatura care fusese deconectată de computer era acoperită cu pămînt de la lămîiul pe care îl ţinea într-un colţ al încăperii. Dosarele îi erau împrăştiate, rupte şi acoperite de pămînt.

Înainte să fie distrus, computerul fusese folosit pentru a scoate singura foaie curată şi mesajul care era prins cu o bandă adezivă pe baza trofeului:

N-O SĂ MĂ OPRESC PÎNĂ N-O FACI ŞI TU

Furia îi străbătu trupul asemeni unui flux zgomotos. Înainte să poată gîndi, căută repede telefonul, dar înjură teribil cînd descoperi că receptorul era zdrobit.

– Bine, Caryn, dacă vrei război, o să ai război.Căţea ţicnită.

Se întoarse vijelios în living-room după servieta căreia îi dăduse drumul din mînă, scotocind prin ea după celular.

Cînd îşi dădu seama că mîinile îi tremurau, ieşi, trase aer în piept, după care se aşeză şi îşi luă capul în mîini.

Îi era rău, era ameţit şi furia pompa prin trupul lui rapid şi fierbinte. Dar, dincolo de ea, se afla neputinţa uimită a victimei. Cînd putu să folosească telefonul, nu o sună pe Caryn, ci formă numărul tatălui său.

– Tată, am o problemă. Poţi să vii pînă la mine?

Douăzeci de minute mai tîrziu, Frank apăru şi Noah stătea exact în acelaşi loc. Nu găsise energia necesară pentru a se întoarce în casă, dar acum se ridică.

– Eşti teafăr? îl întrebă Frank apropiindu-se repede de el şi luîndu-l de braţ.

– Da, dar... ei bine, aruncă şi tu o privire, zise el arătînd spre uşă, după care îşi făcu curaj pentru a intra în casă.

– Dumnezeule mare, Noah, spuse Frank şi de data aceasta puse o mînă pe umărul lui Noah în semn de sprijin, în timp ce îşi rotea privirea prin încăpere remarcînd detalii în acel haos. Cînd ai descoperit asta?

– Acum vreo jumătate de oră. Am avut o întîlnire în Burbank şi m-am întors puţin mai devreme. Mi-am petrecut toată ziua făcînd cercetări.

– Ai sunat la poliţie?

– Nu, nu încă.

– Ăsta-i primul lucru. O s-o fac eu, zise el şi, luînd telefonul lui Noah, formă numărul. Aparatura electronică este încă aici, spuse el după ce închise. Ţii ceva bani gheaţă în casă?

– Da, puţini, spuse el şi, păşind printre urmele dezastrului, se duse în birou, dînd cu picioarele în hîrtiile de pe jos. Găsi sertarul biroului într-un colţ, cu o bancnotă de cincizeci de dolari sub el. Aveam vreo două sute, spuse el ridicînd bancnota. Bănuiesc că restul sînt îngropaţi pe-aici, pe undeva. Totul e încă aici, tată. Doar că a fost distrus.

– Da, cred că putem elimina ideea unui jaf, zise Frank uitîndu-se la monitor şi simţind el însuşi o strîngere de inimă.

Îşi aminti cînd cîştigase Noah acel trofeu, mîndria şi bucuria pe care le simţiseră împreună.

– Ai o bere?

– Aveam, înainte să plec azi-dimineaţă.

– Hai să vedem dacă o mai ai şi să mergem pe verandă.

– O să-mi ia săptămîni întregi să înlocuiesc unele din informaţiile astea, spuse Noah ridicîndu-se. Altele n-or să poată fi înlocuite niciodată. Pot să cumpăr un afurisit de computer nou, dar nu şi ce era în el.

– Ştiu. Îmi pare rău, Noah. Hai să ieşim şi să stăm acolo pînă vin poliţiştii.

– Sigur, ce naiba, zise Noah şi, mai degrabă bolnav decît furios acum, luă două sticle de bere din frigider, le

desfăcu şi se aşeză împreună cu Frank pe veranda din spate.

– Ai idee cine ar fi putut să facă asta sau de ce ?

Noah rîse scurt, după care bău zdravăn din cutie.

– O tipă pe care o cunosc.

– Poftim?

– Caryn, zise Noah trecîndu-şi mîna prin păr, după care se ridică şi începu să se plimbe încoace şi încolo agitat. O mică secvenţă din *Atracţie fatală*. N-a suportat prea bine cînd am rupt-o cu ea. M-a tot sunat, mi-a lăsat tot felul de mesaje trăsnite. Şi, acum cîteva zile, am găsit-o aici cînd am venit acasă, toată numai lacrimi şi miere. Cînd n-am muşcat din momeală, a-nceput să facă urît. Cînd a plecat mi-a zgîriat maşina cu cheile.

– Mai ai vreunul din mesajele alea pe robot?

– Nu. Strategia mea era să o ignor şi s-o fac să mă lase-n pace, spuse el privind înăuntru prin uşa verandei şi o lumină războinică îi apăru în ochi. N-a mers. O să plătească pentru asta.

– Ştii ce maşină conduce?

– Bineînţeles.

– O să-i întrebăm pe vecini dacă au văzut-o pe ea sau dacă i-au zărit maşina pe-aici astăzi. Dă-le poliţiştilor adresa ei şi lasă-i să se ducă să stea de vorbă cu ea.

– Eu mă gîndesc la altceva.

– Cel mai bine e să stai deoparte. Ştiu că eşti foarte supărat, Noah, continuă el cînd fiul său se întoarse brusc. Şi putem s-o acuzăm de pătrundere prin efracţie, distrugerea proprietăţii şi alte chestii de genul ăsta, dacă putem să dovedim că ea a fost făptaşa.

– Să dovedim, pe naiba. Cine altcineva ar fi putut să fie? Am ştiut că a fost ea din clipa în care am intrat.

– A şti şi a dovedi sînt două lucruri total diferite. S-ar putea să admită sub o uşoară presiune. Dar, deocam-

dată, lasă-i pe polițiști să întocmească raportul, să-şi facă datoria şi tu stai deoparte. Nu vorbi cu ea, zise Frank şi pe chipul său se citi îngrijorarea cînd văzu licărul războinic din ochii fiului său. A fost vreodată violentă fizic cu tine?

– Dumnezeule, am treizeci de kilograme în plus față de ea, spuse el aşezîndu-se din nou, după care îşi ridică privirea repede. N-am atins-o niciodată aşa. Ultima oară cînd a fost aici şi a vrut să mi se arunce în brațe, am tîrît-o pînă afară.

Frank izbuti să schițeze un zîmbet.

– Dar te pricepi să le alegi.

– Încerc să nu mai am de-a face cu nici o femeie un timp, spuse Noah şi oftînd îşi luă berea din nou. Femeile fac prea multe necazuri. Acum vreo două ore am fost atacat de o stea de televiziune care ar putea să-mi fie mamă şi, pentru o clipă, nu mi s-a părut o idee chiar atît de rea.

– Întîlnirea ta din Burbank, replică Frank, în primul rînd pentru a-l face pe Noah să nu se mai gîndească la problema aceea un timp.

– Da, Lydia Loring, arată al naibii de bine, spuse el frecînd sticla de bere în mîini. Am început să stau de vorbă cu cei care au avut o legătură cu Sam Tanner şi Julie MacBride. Am fost la San Quentin. Am vorbit cu Tanner de două ori.

Frank îşi umflă obrajii.

– Ce-ai vrea să spun?

– Nimic, spuse Noah şi dezamăgirea fu o greutate în plus pentru stomacul său. Dar sper c-o să cooperezi, să-mi vorbeşti despre caz, despre investigații. Nu pot să scriu toată povestea aşa cum trebuie, fără să ştiu şi varianta ta. Sam Tanner are tumoare la creier. Mai are mai puțin de un an de trăit.

Frank îşi coborî privirea asupra sticlei de bere.

– Uneori se face şi dreptate, murmură el. Poate să dureze mult, dar tot se face pînă la urmă.

– Nu vrei să ştii? întrebă Noah aşteptînd pînă cînd Frank îşi ridică privirea din nou. N-ai uitat niciodată cazul ăsta, n-ai vrut să-l uiți niciodată, aşa cum n-ai vrut să-i uiți nici pe cei implicați în el. A mărturisit, a retractat totul şi apoi a fost închis pentru douăzeci de ani. Numai trei persoane ştiu ce s-a întîmplat în noaptea aceea şi numai două mai sînt în viață. Unul e pe moarte.

– Şi una avea patru ani, Noah, pentru Dumnezeu.

– Da, şi mărturia ei l-a condamnat. Tanner o să stea de vorbă cu mine. O s-o conving şi pe Olivia MacBride să facă treaba asta. Dar tu eşti cel care-i leagă unul de celălalt. O să stai de vorbă cu mine?

– Şi acum mai caută gloria. Şi la sfîrşit tot mai caută gloria şi o să spună totul în aşa fel, încît o s-o obțină. Familia MacBride merită ceva mai bun.

– Credeam că eu merit respectul tău. Dar bănuiesc că nu primim întotdeauna ceea ce meritäm, spuse el ridicîndu-se. Au venit polițiştii.

– Noah, spuse Frank ridicîndu-se şi atingîndu-i brațul. Hai să lăsăm subiectul ăsta pînă cînd rezolvăm problema de-aici. Pe urmă o să mai vorbim.

– Bine.

– Noah, zise Frank din nou strîngîndu-i brațul şi acceptînd expresia furioasă din ochii fiului său. Să rezolvăm problemele pe rînd, adăugă el arătînd din cap spre interiorul casei. Asta e chiar foarte mare.

– Desigur, spuse Noah rezistînd impulsului de a-şi trage brațul. Pe rînd.

Fu o rutină plicticoasă urmată de alta. Să povestească totul polițiştilor, să le răspundă la întrebări, să se

uite la ei cum priveau la ceea ce mai rămăsese din lucrurile lui. Fu numai începutul. Apoi sună la compania de asigurări pentru a anunța pagubele şi înfruntă curiozitatea vecinilor care veniră să vadă ce se întîmplase.

Apoi se încuie înăuntru şi se întrebă de unde să înceapă.

I se păru mai practic să se apuce din dormitor, să vadă dacă îi mai rămăseseră ceva haine care mai meritau salvate sau avea să umble în pielea goală pînă cînd îşi cumpăra altele. Izbuti să găsească suficiente lucruri amestecate pe care le aruncă în maşina de spălat.

Comandă o pizza, mai luă o bere şi, bînd, studie living-room-ul. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să angajeze nişte oameni care să vină cu lopeți şi să încarce toată mizeria de acolo.

– S-o iei de la zero, Brady, mormăi el. S-ar putea să ai un sentiment de eliberare.

Încă se mai uita în jur, cînd cineva bătu la uşă. Din moment ce era prea devreme pentru pizza, se gîndi să nu deschidă. Dar se hotărî că un alt vecin curios era de preferat decît să fiarbă în propriul său dezgust neputincios.

– Hei, Noah, tu nu returnezi niciodată telefoanele? Te-am...mamă, ce mai petrecere. Eu de ce n-am fost invitat?

Resemnat, Noah închise uşa în urma celui mai vechi prieten al său. Mike Elmo făcea parte din viața lui încă din şcoala primară.

– A fost o petrecere-surpriză.

– Sînt convins, spuse Mike vîrîndu-şi degetele mari în buzunarele pantalonilor *Docker's* pe care îi cumpărase pentru că reclamele îl convinseseră că femeile nu-i puteau rezista unui bărbat care îi purta şi clipi din ochii înroşiți din cauza lentilelor de contact cu care nu prea se

obişnuise. Omule, nu miroase a bine.

– Vrei o bere?

– Fii convins. Ai fost jefuit?

– Doar păgubit, spuse Noah mergînd pe cărarea pe care o curățase deja în bucătărie. Caryn e puțin cam supărată că am părăsit-o.

– Doamne, ea a făcut toate astea? E într-o ureche, aprecie el clătinînd din cap şi ochii săi de un căprui închis erau plini de tristețe. Ți-am zis eu.

Noah pufni ironic şi mai scoase o bere.

– Mi-ai zis că e femeia visurilor tale şi încercai să scoți de la mine fiecare detaliu sexual.

– Şi... femeia visurilor mele e într-o ureche. Acum ce-o să faci?

– O să beau berea asta, o să mănînc o pizza şi o să-ncep să fac curățenie.

– Ce fel de pizza?

– Cu ardei şi ciuperci.

– Atunci o să-ți dau şi eu o mînă de ajutor, spuse Mike aşezîndu-se pe o pernă sfîşiată. Crezi că o să se culce cu mine acum, că ați terminat?

– Dumnezeule, Mike! exclamă Noah şi rîse pentru prima oară după multe ore. Sigur, ba chiar o să pun o vorbă bună pentru tine.

– Grozav. Sexul după o părăsire este foarte intens, spuse el întinzîndu-şi picioarele scurte şi încrucişîndu-şi gleznele. Ah, da, am făcut de multe ori sex aşa. Tipii ca tine termină cu o muiere şi eu mă simt excelent.

– Îți mulțumesc pentru sprijinul şi înțelegerea de care dai dovadă în acest moment dificil.

– Poți conta pe mine, spuse Mike aruncîndu-i zîmbetul său surprinzător de dulce. Hei, nu sînt decît nişte obiecte şi nici unele foarte bune, oricum. Te duci la *Ikea* sau la *Pier I* şi le arunci acolo. Nu-ți ia decît cîteva ore.

Pentru că şi el se gîndise cam la acelaşi lucru în legătură cu mobila, Noah se încruntă.

– Mi-a distrus trofeul.

Mike se îndreptă şi o expresie de groază îi albi faţa.

– Nu MVP-ul, nu cel de la campionatul din '86.

– Ba da.

Şi, din moment ce acest lucru stîrni în prietenul său genul de durere care alina sufletul, Noah făcu ochii mici.

– L-a distrus înfigîndu-l în monitorul computerului.

– Căţeaua aia bolnavă şi nebună ţi-a stricat computerul? Dumnezeule mare, spuse el ridicîndu-se deja şi ducîndu-se cît putu de repede în biroul lui Noah.

Computerele erau prima iubire a lui Mike. Femeile puteau să vină şi să plece, şi în cazul lui era valabilă a doua variantă, dar un computer bun era întotdeauna lîngă tine. Aproape că ţipă cînd văzu dezastrul, după care sări spre trofeul care, odată, fusese splendid.

– Isuse, l-a omorît complet. L-a mutilat. L-a măcelărit. Ce fel de minte ar putea să facă aşa ceva? spuse el şi se întoarse spre Noah cu ochii mari şi strălucitori şi clipind cînd lentilele îi făcură vederea neclară. Ar trebui vînată pentru chestia asta.

– Am chemat poliţia.

– Nu, pentru aşa ceva ai nevoie de un vigilante ca Omul Întunericului, ai nevoie de cruzimea unui Terminator.

– O să-i chem mai tîrziu. Crezi că poţi să salvezi ceva? Mi-a făcut praf toate dischetele.

– Este Anticristul, Noah, spuse Mike clătinînd din cap cu tristeţe. O să văd ce pot face, dar să nu-ţi pui prea multe speranţe. A venit pizza, zise el cînd auzi bătaia în uşă. Lasă-mă să mă încarc şi pe urmă o să văd ce pot să fac. Şi ştii ceva? Nici nu mai vreau să fac sex cu ea acum.

Capitolul 15

Noah avu nevoie de o săptămînă ca să-şi pună casa în ordine. Sortarea, curăţarea şi aruncarea fură îngrozitoare, dar îl împiedicară să se simtă neputincios.

Un nou computer era o prioritate şi, împins de Mike, cumpără un sistem care îl făcu pe prietenul său să atingă culmea încîntării şi invidiei.

N-ar fi cumpărat toate acele jocuri, dacă Mike nu l-ar fi bătut la cap. Şi, cu siguranţă, n-ar fi stat aproape toată noaptea să joace „pinbail", dacă nu le-ar fi cumpărat de la bun început.

Dar îşi spuse că avea nevoie de o relaxare.

Îşi mobilă living-room-ului comandînd direct din catalog. Arătă o pagină şi îi spuse vînzătorului:

– Asta vreau.

Ceea ce îl încîntă pe vînzător şi îl scuti pe Noah de dureri de cap.

În două săptămîni, putu să meargă prin casă fără să înjure şi făcu progrese considerabile în legătură cu reorganizarea biroului său şi regenerarea informaţiilor pierdute.

Îşi primi maşina înapoi, îşi cumpără o altă saltea şi obţinu o semipromisiune din partea asistentei lui Smith pentru o întîlnire cînd avocatul avea să se întoarcă în

California luna următoare.

Şi izbuti să dea de Lucas Manning.

Manning nu fu la fel de vesel şi de primitor ca Lydia Loring, dar acceptă să vorbească despre Julie. Noah se întîlni cu el la birourile lui Manning din Century City. Întotdeauna îl surprinsese şi îl dezamăgise puţin faptul că actorii aveau birouri luxoase.

Parcă ar fi fost preşedinţi de companii, îşi spuse el trecînd prin mai multe niveluri de pază.

Manning îl întîmpină cu un zîmbet profesional şi îl cîntări din ochi. Anii îi transformaseră părul din auriul ruginiu al unei monede într-un argintiu strălucitor. Potrivit sondajelor de opinie, femeile încă îl mai considerau ca fiind unul dintre cei mai atrăgători actori.

– Vă mulţumesc că mi-aţi oferit puţin din timpul dumneavoastră.

– N-aş fi făcut-o, spuse Manning arătîndu-i un scaun. Dar Lydia te-a susţinut foarte mult.

– E o femeie extraordinară.

– Aşa este. La fel a fost şi Julie, domnule Brady, şi chiar şi după aţîţia ani, tot mi-e greu să vorbesc despre ceea ce i s-a-ntîmplat.

Nu era nevoie de conversaţie, îşi spuse Noah şi îşi scoase casetofonul şi carneţelul.

– Aţi lucrat împreună.

– Una din cele mai fericite experienţe din viaţa mea. A fost un talent înnăscut, o femeie admirabilă şi o bună prietenă.

– Există oameni care au crezut şi încă mai cred că dumneavoastră şi Julie MacBride aţi fost mai mult decît prieteni.

– Am fi putut să fim, spuse Manning lăsîndu-se pe spate şi sprijinindu-şi mîinile pe braţele fotoliului. Dacă n-ar fi fost îndrăgostită de soţul ei, am fi putut să fim. Ne simţeam atraşi unul faţă de celălalt. La asta contribuia şi

intimitatea rolurilor pe care le interpretam, după care mai exista şi o anumită legătură.

– Sam Tanner credea că aţi acţionat în spiritul acelei legături.

– Sam Tanner nu aprecia ceea ce era între noi, zise Manning şi vocea lui pregătită se răci uşor, ceea ce îl făcu pe Noah să se întrebe dacă se datora emoţiei sau pur şi simplu priceperii. A făcut-o nefericită. Era gelos, posesiv, abuziv. După părerea mea, dependenţa lui de droguri şi alcool nu a generat toate aceste lucruri, ci doar le-a scos la iveală.

„Încă mai există o înverşunare împotriva lui Tanner, îşi spuse Noah, la fel de intensă ca aceea a lui Tanner împotriva lui."

– Ea vi se confesa?

– Într-o oarecare măsură, spuse el ridicînd degetele unei mîini de pe braţ şi apoi lăsîndu-le din nou în jos, ca un pianist care atinge clapele. Nu obişnuia să se plîngă. Recunosc că am presat-o mult ca să stea de vorbă cu mine. Ne-am apropiat foarte mult în timpul filmărilor şi după aceea am rămas prieteni. Ştiam că era tulburată. La început îşi găsea scuze, dar pe urmă a renunţat s-o mai facă. În final mi-a spus confidenţial că înaintase divorţ ca să-l forţeze să se dezmeticească, să-l facă să caute ajutor.

– Aţi discutat vreodată cu Tanner despre acest lucru?

Manning schiţă un zîmbet. Plin de amărăciune şi experimentat.

– Se ştia că avea un temperament violent, că provoca scene. Cariera mea abia îşi luase avînt şi intenţionam să mă menţin ceva timp la înălţime, aşa că l-am evitat. Nu fac parte dintre cei care consideră că orice apare în presă e bine şi nu voiam ca ziarele să scrie cu litere de-o şchioapă că Tanner şi Manning s-au bătut pentru MacBride.

– Dar au scris că Manning şi MacBride au avut o relaţie amoroasă.

– N-am putut să fac nimic în privinţa asta. Unul din motivele pentru care am acceptat să-ţi ofer acest interviu a fost pentru a lămuri problemele legate de relaţia mea cu Julie.

– Atunci trebuie să vă întreb de ce nu le-aţi lămurit pînă acum. Aţi refuzat să vorbiţi despre ea în interviurile pe care le-aţi acordat după moartea ei.

– Ba le-am lămurit, spuse Manning înclinîndu-şi uşor capul şi lăsîndu-şi bărbia în jos.

Avea un aer agresiv aşa cum stătea cu ochii de culoarea norilor de furtună îngustaţi.

– În instanţă, continuă el. Sub jurămînt. Dar nici presa, nici publicul n-au fost mulţumiţi cu adevărat. Pentru unii, ideea de scandal, de sex ilicit, era la fel de fascinantă ca şi crima. Am refuzat să mă las antrenat în joc, să o înjosesc astfel pe Julie.

„Poate, îşi spuse Noah. Sau poate că misterul acelei situaţii ţi-a impulsionat şi mai mult cariera."

– Şi acum?

– Acum dumneata o să scrii cartea. Circulă anumite zvonuri prin oraş cum că o să fie o lucrare definitivă despre moartea lui Julie MacBride, spuse el şi zîmbi slab. Sînt sigur că ştii asta.

– În oraşul ăsta circulă multe zvonuri, spuse Noah. Îl las pe agentul meu să se ocupe de treaba asta. Eu îmi văd de treabă.

– Lydia mi-a spus că eşti ager. O să scrii cartea, repetă el. Eu fac parte din poveste. Aşa că voi răspunde la întrebările la care am refuzat să răspund în ultimii douăzeci de ani. Julie şi cu mine n-am fost amanţi. Tanner şi cu mine nu ne-am bătut pentru ea. Pot să spun că aş fi fost încîntat dacă aceste două lucruri ar fi fost adevărate. Ziua în care am auzit ce i s-a întîmplat rămîne

cea mai groaznică din viaţa mea.

– Cum aţi aflat?

– M-a sunat David Melbourne. Familia lui Julie voia să ţină presa cît mai departe cu putinţă şi el ştia că, de cum aveau să afle, aveau să-mi ceară comentarii, interviuri, declaraţii. Bineînţeles c-a avut dreptate, murmură el. Era devreme. Telefonul m-a trezit. Numărul particular. Julie îl avea.

Închise ochii şi durerea i se citi pe faţă.

– A zis: „Lucas, trebuie să-ţi dau o veste foarte, foarte proastă". Îmi amintesc exact cum i-a frînt glasul durerea din el. A murit Julie. Oh, Doamne, Doamne, Julie e moartă. Sam a omorît-o."

Deschise ochii din nou şi erau plini de emoţie.

– Nu mi-a venit să cred. Nu voiam să cred. Era ca un coşmar sau, mai rău, o scenă pe care eram silit s-o joc iar şi iar. O văzusem doar cu o zi înainte. Fusese frumoasă şi plină de viaţă, încîntată de un scenariu pe care tocmai îl citise. Apoi David mi-a spus că era moartă.

– Eraţi îndrăgostit de ea, domnule Manning?

– Nebuneşte.

Manning îi acordă două ore pline. Noah avea mile întregi de bandă şi o mulţime de însemnări. Credea că interviul lui Manning fusese calculat şi repetat, dar conţinea adevăr.

Şi, dacă era adevăr, era şi progres.

Hotărî să sărbătorească întîlnindu-se cu Mike într-un bar numit *Rumors* ca să bea ceva.

– M-a ochit, spuse Mike dîndu-şi ochii peste cap spre stînga şi mormăind în bere.

– Care ochi?

– Ochit, ştii tu. Blonda aia în fustă scurtă.

Noah se uită la farfuria sa de *nacho*. Energia după o zi bună de lucru îi mocnea sub piele, ajutîndu-l să se relaxeze.

– Sînt o sută treizeci şi trei de blonde cu fuste scurte aici. Şi toate au ochi.

– Cea de la a doua masă pe stînga. Nu te uita.

Deşi nu intenționase să o facă, Noah ridică din umeri.

– Bine. O să plec din nou la San Francisco peste vreo două zile.

– De ce ?

– Pentru carte. Ai uitat?

– Ah, da, da. Îți spun eu, e clar că se uită la mine. Tocmai şi-a scuturat părul. Scuturarea părului e etapa a doua.

– Atunci fă ceva.

– Mai aştept, mai cîntăresc situația. Cum e în San Quentin? întrebă Mike încercînd să mişte uşor din sprîncene în direcția blondei pentru a-i vedea reacția.

– Deprimant. Intri pe o uşă care se închide în urma ta cu zgomot. Ți se zbîrleşte părul pe ceafă cînd o auzi încuindu-se.

– Şi mai arată ca un star de cinema? Nu mi-ai spus.

– Nu, arată ca un om care şi-a petrecut douăzeci de ani în puşcărie. Ai de gînd să mănînci asta?

– După ce vorbesc cu blonda. Nu vreau să miros a *nacho.* Bine, ne-am privit timp de cinci secunde încontinuu. Mă duc.

– Pun toți banii pe tine, amice. O să-l mănînc de viu, mormăi el apoi, în timp ce Mike se îndepărta.

Se amuză privind atmosfera din jur. Ringul de dans era plin, perechile dansînd într-un şuvoi de lumini.

Îl făcu să se gîndească la seara cînd o dusese pe Olivia la dans. Şi cum încetase să mai audă muzica sau orice altceva în afară de vuietul propriului sînge cînd îi simțise gustul gurii.

„Las-o baltă, amice, îşi spuse el încruntîndu-se şi ridică paharul de bere. Ai dat-o-n bară atunci."

Bău din bere şi privi spectacolul. Întotdeauna îi

plăcuse să-şi petreacă din cînd în cînd o seară la bar, să asculte vacarmul muzicii şi al glasurilor, să simtă înghesuiala. Acum stătea singur, în timp ce cel mai vechi prieten al său o vrăjea pe blondă şi îşi dori să fi stat acasă.

Dădu la o parte fără interes farfuria de *nacho,* ridică paharul din nou şi o zări pe Caryn venind spre masa lui.

– Dintre toate barurile din oraşul ăsta, mormăi el şi luă o înghițitură zdravănă de bere.

– Credeam că faci pe pustnicul, spuse ea.

Era îmbrăcată cu o rochie din piele de un albastru strălucitor mulată pe corp, care se oprea brusc puțin după punctul de îmbinare a picioarelor. Părul îi era coafat în o mie de cîrlionți atrăgători, iar buzele erau date cu un ruj roşu şi umed.

El îşi dădu seama că exact înfățişarea aceea îl făcuse să gîndească numai cu glandele prima oară cînd o văzuse. Nu spuse nimic, ci ridică paharul şi îşi dădu toată silința să privească prin ea.

– Mi-ai trimis poliția pe cap, spuse ea aplecîndu-se şi proptindu-şi palmele pe masă, ceea ce îi aduse sînii la nivelul ochilor lui. Ai tupeu, Noah, dacă l-ai pus pe taică-tău să-şi cheme prietenii gestapovişti ca să-mi facă necazuri.

El o privi în ochi, după care se uită peste umărul ei, unde una din prietenele ei o trăgea cu disperare de braț şi îi mormăia numele.

Schiță un zîmbet extrem de rece şi ridică glasul pentru a se face auzit.

– Ce-ar fi să ne faci o favoare tuturor şi să pleci de-aici?

– Vorbesc cu tine, spuse Caryn împungîndu-l în piept cu o unghie vopsită în acelaşi albastru ca rochia. Fii atent cînd îți vorbesc, ticălosule.

Controlul se instală chiar în clipa în care el îşi în-

chipul cum ar fi strîns-o de gît pînă cînd i-ar fi ieşit ochii din cap.

– Lasă-mă-n pace.

Ea îl împunse din nou, destul de tare de data aceasta pentru a-l zgîria. Apoi scoase un ţipăt cînd el o apucă de încheietură.

– Pleacă din faţa mea. Crezi că poţi să-mi distrugi casa şi lucrurile, iar eu să nu fac nimic? Să nu te mai văd în preajma mea.

– Altfel? întrebă ea dîndu-şi părul pe spate şi el văzu dezgustat că în ochii ei nu era teamă, ci plăcere şi dorinţă sexuală. O să-l chemi din nou pe tăticul? întrebă ea acum aproape strigînd, ceea ce făcu să se întoarcă nişte capete. Nici nu m-am atins de lucrurile tale preţioase. Nu m-aş coborî într-atît încît să mai calc în casa aia după felul cum te-ai purtat cu mine şi nu poţi să dovedeşti contrariul. Dacă aş fi fost acolo, i-aş fi dat foc şi aş fi avut grijă să fii şi tu înăuntru.

– Eşti nebună, spuse el împingîndu-i mîna. Şi demnă de milă.

Tocmai îşi împingea scaunul în spate cînd ea îi trase o palmă. Inelul îi plesni colţul gurii şi el simţi gustul sîngelui. Ochii i se întunecară şi se ridică repede.

– Dacă mai depăşeşti limita, o să-ţi pară foarte rău, Caryn.

– Avem vreo problemă aici?

Noah abia îi aruncă o privire paznicului. Umerii acestuia erau laţi cît un canion şi zîmbetul lui nu conţinea nici un pic de umor. Înainte ca el să apuce să spună ceva, Caryn se aruncă la pieptul acestuia şi clipi pînă cînd făcu să i se umple ochii de lacrimi.

– Nu mă lasă-n pace. M-a apucat de mînă.

– Ah, pentru Dumnezeu!

– E o minciună gogonată, spuse Mike care sări în ajutorul lui Noah. Ea a sărit la el.Săptămîna trecută i-a

făcut praf totul în casă.

– Habar n-am despre ce vorbesc, spuse ea şi lacrimile îi lunecară frumos pe obraji cînd îşi dădu capul pe spate ca să se uite la paznic. M-a apucat de mînă.

– Eu am văzut ce s-a-ntîmplat, spuse o brunetă cu ochi amuzaţi şi un uşor accent sudic venind spre ei. Stăteam chiar acolo, zise ea arătînd în spate şi păstrînd o voce scăzută. Tipul ăsta îşi bea berea liniştit la masă cînd ea i s-a postat în faţă, a început să-l împungă în piept şi să vocifereze. Pe urmă i-a tras o palmă.

Furia o făcu pe Caryn să ţipe. Se repezi la brunetă, dar nu ajunse la ea pentru că matahala o apucă de mijloc. Ieşirea ei, cu lovituri din picioare şi ţipete, stîrni destulă senzaţie.

– Mulţumesc, spuse Noah tamponîndu-şi buza cu dosul mîinii.

Zîmbetul brunetei fu leneş şi prietenos.

– Oricînd.

– O să-ţi aduc altă bere. Stai jos, linişteşte-te, spuse Mike agitîndu-se în jurul lui ca o mamă. Omule, dar femeia asta e chiar nebună de legat. Mă duc să-ţi aduc berea şi nişte gheaţă.

– Prietenul tău e foarte simpatic, zise ea întinzîndu-i mîna lui Noah. Eu sînt Dory.

– Noah.

– Da, ştiu asta deja de la Mike. O place pe prietena mea, spuse ea arătînd spre masa la care blonda stătea cu ochii mari şi uluită. Şi ea îl place. Ce-ar fi să vii şi tu la masa noastră?

Avea o voce ca o cremă şi o piele la fel, un interes inteligent în ochi şi un zîmbet înţelegător. Şi el era prea obosit ca să înceapă dansul.

– Îţi mulţumesc dar o să plec. Mă duc acasă să fac o baie. Mă gîndesc să intru într-o mînăstire.

Ea rîse şi, pentru că el arăta ca şi cum i-ar fi prins

bine, îl sărută uşor pe obraz.

– Să nu faci vreo prostie. Peste zece, douăzeci de ani, o să zîmbeşti cînd o să-ţi aduci aminte de acest incident.

– Da, aşa e. Îţi mulţumesc încă o dată şi spune-i lui Mike c-o să-l caut mai tîrziu.

– Sigur, zise ea privind în urma lui cu o umbră de regret.

Se rătăcise în pădure, în pădurea aceea minunată scăldată într-o lumină slabă şi verzuie. Era linişte, atîta linişte, încît el ar fi putut să jure că auzea aerul respirînd. Nu reuşea să găsească drumul pe covorul de muşchi, prin încîlceala de liane, dincolo de imensele coloane ale copacilor care se înălţau asemeni unui zid străvechi.

Căuta ceva... pe cineva. Trebuia să se grăbească, dar, indiferent în ce direcţie pornea, rămînea închis acolo, în întunericul acela verde. Auzi murmurul slab al unei ape, oftatul aerului şi darabana din capul său care era zvîcnetul propriului sînge.

Apoi, peste acel zgomot, ca o şoaptă, numele lui. Noah... Noah...

– Noah.

Se ridică brusc în capul oaselor în pat, cu pumnii ridicaţi, cu ochii încă ameţiţi de vis şi cu inima bătîndu-i cu putere.

– Şi cînd te gîndeşti că, de obicei, te trezeai cu zîmbetul pe faţă.

– Ce? Ce? spuse el clipind pentru a-şi limpezi privirea. Mamă? zise apoi holbîndu-se la ea, după care se trînti iarăşi cu capul pe pernă. Dumnezeule. Ce-ar fi ca data viitoare să mă loveşti cu o rangă în cap?

– Hai să zicem că nu mă aşteptam să te găsesc încă dormind la unsprezece dimineaţa, spuse ea aşezîndu-se pe marginea patului şi scuturînd cutia pe care o ţinea în

mînă. Am adus prăjituri de patiserie.

Pulsul lui aproape că revenise la normal, aşa că deschise un ochi, care era plin de suspiciune.

– Nu-i o porcărie din aia cu roşcove, nu?

Ea oftă adînc.

– Toată munca mea a fost în zadar. Ai tot stomacul tatălui tău. Nu, nu sînt roşcove. I-am adus unicului meu fiu zahăr şi grăsimi otrăvitoare.

Suspiciunea rămase, dar în jurul ei era un interes lacom.

– Ce trebuie să fac pentru ele?

Ea se aplecă şi îl sărută pe creştet.

– Să te dai jos din pat.

– Atît?

– Dă-te jos din pat, spuse ea din nou. Mă duc să fac cafeaua.

Ideea de a bea cafea şi a mînca prăjituri îl încîntă atît de mult, încît se dădu jos din pat şi îşi puse blugii înainte să realizeze cît era de ciudat ca mama lui să-i aducă prăjituri de patiserie într-o duminică dimineaţă.

Vru să iasă din cameră, dar îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse să-şi pună un tricou. Nu-i dăduse voie niciodată să coboare cu bustul gol. Din moment ce ajunsese atît de departe, se spălă şi pe dinţi şi îşi dădu cu puţină apă pe faţă.

Cafeaua înmiresma aerul cînd ieşi el din cameră.

– Ştii, eşti un bărbat foarte creativ, începu Celia. Mă mir că n-ai acordat puţin mai mult timp şi puţin mai multă grijă în mobilarea casei.

– Doar locuiesc aici, spuse el aşezîndu-se pe un scaun. Şi mobila asta se potriveşte foarte bine.

– Aşa e, acceptă ea aruncînd o privire în spatele liniilor simple şi drepte şi pernelor de un albastru închis. Numai că nu e prea mult din Noah aici.

– Am pierdut o mulţime de lucruri, spuse el ridicînd

din umeri. Pînă la urmă o să mai fac rost de cîte ceva în timp.

– Hmm.

Ea nu mai spuse nimic, ci se întoarse să scoată căni şi farfurii pînă cînd putu să-şi stăpînească o parte din furie. De fiecare dată cînd se gîndea la ce i se făcuse, îi venea să se ducă la locuinţa acelei creaturi pe nume Caryn şi să o ia la bătaie.

– Şi tata ce mai face?

– E la un meci de baschet, unde în altă parte? spuse ea turnînd cafeaua, după care aranjă prăjiturile pe o farfurie.

El luase deja una cînd ea se întoarse să deschidă frigiderul.

– Ar fi mai bine dacă ţi-ai folosi storcătorul de fructe, decît să cumperi băuturile astea artificiale.

Răspunsul lui fu înnăbuşit de frişca bavareză, ceea ce o făcu să clatine din cap cînd îi turnă suc de portocale într-un pahar.

Rezemîndu-se de dulap, îl privi cum mînca. Observă că ochii îi erau grei, părul ciufulit şi tricoul rupt pe umăr. Dragostea, minunat de caldă, ţîşni prin ea.

El zîmbi uşor şi linse frişca şi ciocolata de pe degetul mare. Era atît de drăguţă, îşi spuse apoi, cu părul strălucind precum cositorul lustruit şi cu ochii ei albaştri.

– Ce este?

– Mă gîndeam cît de bine arăţi.

El zîmbi şi mai larg cînd luă altă prăjitură.

– Şi eu mă gîndeam la acelaşi lucru în legătură cu tine. Am pe cine să moştenesc. Mama mea e superbă. Şi chiar în clipa asta are ceva în minte.

– Aşa e, spuse Celia şi, fără să se grăbească, ocoli dulapul şi se aşeză pe unul din scaunele înalte, îşi propti picioarele pe cel dintre ei şi sorbi din cafea. Ştii că nu obişnuiesc să mă amestec în viaţa ta, Noah.

Zîmbetul lui pieri.

– Ah... da. Întotdeauna am apreciat asta.

– Foarte bine. Pentru că mă aşteptam să asculţi cu atenţie ce am să-ţi spun.

– Hopa.

Ea ignoră acest lucru şi îşi dădu pe spate părul pe care încă îl mai purta suficient de lung pentru a şi-l strînge într-o coadă groasă, împletită.

– Mike m-a sunat azi-dimineaţă şi mi-a povestit ce s-a-ntîmplat aseară.

– Cea mai mare gură din vest, mormăi Noah.

– Era îngrijorat pentru tine.

– N-are de ce să fie îngrijorat şi n-ar fi trebuit să te deranjeze cu treaba asta.

– Aşa cum n-ar fi trebuit să mă deranjeze nici cînd aveai doisprezece ani şi acel idiot cu coşuri pe faţă a hotărît să facă din tine un sac de box în fiecare zi după orele de şcoală, spuse ea înălţîndu-şi o sprînceană. Era cu trei ani mai mare ca tine şi de două ori mai solid, dar mi-ai spus că te bătea.

Noah încercă să stea încruntat, dar pe buze îi apăru un zîmbet.

– Dick Metz. Te-ai dus la el acasă şi i-ai zis Neanderthalianului ăluia de taică-său să-şi trimită afară micul nazist ca să te ocupi puţin de el.

– Există momente cînd este greu să rămîi pacifist, spuse Celia.

– A fost un moment de mîndrie în viaţa mea, îi spuse Noah, după care redeveni serios. dar nu mai am doisprezece ani, mamă, şi mă descurc şi singur cu idioţii care-mi face necazuri.

– Nici această Caryn nu-i de ignorat, Noah. A dovedit că e periculoasă. Aseară te-a ameninţat. Pentru Dumnezeu, a zis că ţi-ar da foc la casă.

„Mike, ticălosule!"

– Simple vorbe, mamă.

– Da? Eşti sigur? spuse ea, dar cînd el deschise gura, îl privi doar şi o închise la loc. Vreau să obţii un ordin de restricţie.

– Mamă...

– E tot ce poate face poliţia în momentul ăsta şi s-ar putea s-o intimideze suficient de mult ca să înceteze.

– N-o să obţin nici un ordin de restricţie.

– De ce ? întrebă ea cu puţină teamă în glas. Pentru că nu e „macho"?

El înclină capul.

– Bine.

– Ah! exclamă ea furioasă trîntind cana de cafea şi ridicîndu-se de pe scaun. E incredibil de stupid. Ce e penisul tău, scut?

– E un scut cam la fel de eficient ca o foaie de hîrtie, spuse el în timp ce ea se plimba furioasă prin încăpere. O să-şi piardă interesul mai repede dacă nu reacţionez în nici un fel, după care o să găsească un alt biet ticălos. De fapt o să călătoresc cam mult în următoarele cîteva luni. Peste cîteva zile plec la San Francisco.

– Ei bine, sper să nu găseşti un morman de cenuşă la întoarcere, spuse ea, după care oftă adînc. Sînt atît de furioasă şi n-am unde să mă descarc.

El zîmbi şi desfăcu braţele.

– Descarcă-te aici, amice.

Ea oftă din nou şi se duse să-l îmbrăţişeze.

– Aş vrea să-i dau măcar un pumn. Unul bun.

El trebui să rîdă şi o strînse şi mai tare.

– Dacă o să ai vreodată ocazia, îţi plătesc eu cauţiunea. Acum nu-ţi mai face griji pentru mine.

– Asta este sarcina mea şi îmi iau munca foarte în serios, spuse ea dîndu-se puţin pe spate şi privindu-l.

În ciuda chipului de bărbat şi a obrazului nebărbierit, era încă băiatul ei.

– Acum bănuiesc că trecem la punctul doi. Ştiu că tu şi tatăl tău umblaţi în vîrful picioarelor unul în jurul celuilalt.

– Las-o baltă, mamă.

– Nu cînd e vorba de cei mai importanţi oameni din viaţa mea. V-aţi purtat ca doi străini politicoşi de ziua mea.

– Ai fi preferat să ne certăm?

– Poate. Doamne, se pare că în ultima vreme am nişte porniri cam violente, spuse ea zîmbind puţin, după care îşi netezi părul, dorind să-şi poată netezi şi problemele la fel de uşor. Nu suport să vă văd nefericiţi şi distanţi.

– Asta e meseria *mea,* zise el. Şi mi-o iau foarte în serios.

– Ştiu.

– El nu ştie.

– Nu-i adevărat, Noah, spuse ea încruntîndu-se, pentru că desluşi nefericirea dincolo de furie. Numai că nu pricepe foarte bine ce faci şi de ce. Şi acest caz a fost, este, foarte personal pentru el.

– Este personal şi pentru mine. Nu ştiu de ce, adăugă el cînd ea îl privi cu atenţie. Este, pur şi simplu, întotdeauna a fost. Trebuie să duc totul pînă la capăt.

– Ştiu asta şi cred că ai dreptate.

Tensiunea şi resentimentele dispărură puţin din umerii lui.

– Mulţumesc.

– Vreau numai să încerci să înţelegi sentimentele tatălui tău şi, de fapt, cînd o să avansezi cu cercetările, cred c-o să reuşeşti s-o faci. L-a durut sufletul pentru fetţa aia, Noah. Cred că n-a încetat niciodată să-l doară. Au mai fost şi alte cazuri, alte orori, dar fata aia l-a însoţit tot timpul.

„Şi pe mine m-a însoţit, îşi spuse el. A fost chiar

înăuntrul meu." Dar nu o spuse cu glas tare. Nici nu voise să gîndească acel lucru.

– O să mă duc la Washington, să văd dacă mai e acolo.

Celia ezită, suferind din cauza acelei lupte cu loialităţile.

– Mai e acolo. A ţinut legătura cu tatăl tău tot timpul.

– Zău? spuse Noah şi se duse să-şi mai pună o cafea. Ei, asta ar trebui să facă lucrurile mai uşoare.

– Cred că nimic n-o să facă situaţia asta mai uşoară.

O oră mai tîrziu, cînd era singur şi îi era puţină greaţă din cauza celor patru prăjituri pe care le mîncase, Noah hotărî că era într-o zi la fel de bună ca oricare alta pentru a călători. De data aceasta avea să conducă pînă la San Francisco, îşi spuse el ducîndu-se în dormitor pentru a-şi pune într-o geantă puţinele lucruri care-i mai rămăseseră. Astfel, avea să aibă timp de gîndire şi pe drum va putea să facă aranjamentele necesare pentru a petrece cîteva zile la cabana *River's End.* Avea să aibă timp să se pregătească pentru a o revedea pe Olivia.

Capitolul 16

Nervii i se tîrau lui Sam pe sub piele asemeni unor şerpi agitaţi. Pentru a-i linişti, recita poezii: Sandburg, Yeats, Frost. Era un truc pe care îl învăţase în perioada cînd jucase teatru şi suferise oribil şi pe care îl rafinase în puşcărie unde atît de mult din viaţa lui însemna aşteptare, nervi şi disperare.

La un moment dat, încercase să se calmeze, să se stăpînească, repetînd în minte replici din filme. Fragmente din filmele lui în care el reînvia personajul şi devenea altcineva. Dar acest lucru îl deprimase foarte mult în primii cîţiva ani petrecuţi acolo.

Cînd replicile se terminau el era tot Sam Tanner, se afla tot la San Quentin şi nu exista nici o speranţă că a doua zi avea să fie la altfel.

Dar poezia era liniştitoare, îl ajuta să potolească acea parte din sine care urla.

Cînd venise vremea să se înfăţişeze înaintea comisiei pentru eliberare condiţionată pentru prima oară, chiar crezuse că aveau să-i dea drumul. Ei, acele chipuri şi figuri ale sistemului juridic, aveau să se uite la el şi să vadă un om care plătise cu cei mai preţioşi ani din viaţa sa.

Fusese foarte emoţionat atunci, asudase şi muşchii stomacului îi erau răsuciţi asemeni unei frînghii. Dar dincolo de teamă fusese o speranţă în simplă. Timpul lui în iad se sfîrşise şi viaţa putea să reînceapă.

Apoi o văzuse pe Jamie şi îl văzuse pe Frank Brady şi ştiuse că ei aveau să facă tot posibilul ca uşile iadului să rămînă încuiate.

Ea vorbise despre Julie, despre frumuseţea şi talentul ei, despre devotamentul ei faţă de familie. Despre felul cum un singur om distrusese toate acele lucruri din gelozie şi invidie, cum îi pusese el în pericol şi îşi ameninţase propriul copil.

Plînsese în timp ce se adresa comisiei, îşi aminti Sam, lacrimi tăcute îi lunecau pe obraji cînd vorbea.

El ar fi vrut să sară în picioare cînd terminase ea şi să strige: „Opriţi! O singură dublă! O interpretare excelentă!"

Dar recitase poezii în minte şi rămăsese nemişcat, cu chipul inexpresiv, cu mîinile pe pulpe.

Apoi venise rîndul lui Frank, poliţistul devotat, concentrat asupra dreptăţii. Descrisese locul crimei şi starea în care se aflase cadavrul, în termeni tipic poliţieneşti. Abia cînd vorbise despre Olivia şi despre felul cum o găsise, avusese emoţie în glas.

Ceea ce făcuse ca totul să fie şi mai eficient.

Olivia avea nouăsprezece ani pe atunci, îşi spuse Sam acum. Încercase să şi-o imagineze, înaltă şi subţire, cu ochii lui Julie şi acel zîmbet iute. Dar nu văzuse decît o fetiţă cu părul la fel de palid ca puful de păpădie care întotdeauna voise să-i spună o poveste înainte de culcare.

Cînd Frank se uitase la el, ştiuse că nu avea să fie eliberat. Ştiuse că aceeaşi scenă avea să se repete an după an.

Furia pe care o simţise voia să ţîşnească din gură ca voma. În mintea lui îl găsise pe Robert Frost şi ţinuse versurile ca pe o armă.

„Am promisiuni de ţinut şi mile-ntregi de străbătut înainte să adorm."

În ultimii cinci ani, formase şi rafinase acele promisiuni. Acum fiul celui care îi ucisese speranţa avea să-l ajute să şi le ţină.

Asta era dreptate.

Trecuse mai bine de o lună de cînd îl vizitase Noah prima oară. Sam începuse să se teamă că nu avea să mai vină, că semînţele pe care el le sădise cu atîta grijă nu se prinseseră, totuşi. Acele planuri, acele speranţe, acele promisiuni care îl ţinuseră în viaţă şi sănătos aveau să se facă praf, lăsîndu-i doar gustul eşecului.

Dar se întorsese, chiar acum era condus în încăperea aceea mică. „Interior, ziua, îşi spuse Sam cînd auzi uşa descuindu-se. Motor."

Noah se duse la masă şi îşi aşeză servieta. Sam simţi mirosul duşului şi al săpunului de hotel. Era îmbrăcat cu blugi, o cămaşă moale de bumbac şi în picioare avea o pereche de adidaşi-gheată negri „Converse". Avea o tăietură mică în colţul gurii care era aproape vindecată.

Sam se întrebă dacă ştia cît de tînăr era, cît de tînăr, de în formă şi de liber.

Noah îşi scoase casetofonul, un carneţel şi un creion din servietă. Şi, după ce încuie uşa în urma lui, aruncă un pachet de ţigări *Marlboro* şi o cutie de chibrituri în faţa lui Sam.

– N-am ştiut care ţi-e marca preferată.

Sam bătu cu vîrful degetului în pachet şi zîmbetul îi fu trist.

– Aici toate sînt la fel. Toate te omoară, dar nimeni nu trăieşte veşnic.

– Majoritatea dintre noi nu ştim cînd sau cum o să murim. Cum e să fii unul care ştie?

Sam continuă să bată cu degetul în pachet.

– E un fel de putere sau ar fi dacă aş fi afară. Aici toate zilele sînt la fel.

– Regrete?

– În legătură cu faptul că sînt aici sau că mor?

– Ambele.

Rîzînd scurt, Sam deschise pachetul de ţigări.

– Nici unul dintre noi n-are timp pentru lista asta, Brady.

– Măcar cîteva lucruri mai esenţiale.

– Regret că n-o să am aceleaşi posibilităţi ca tine la sfîrşitul acestei ore. Regret că nu pot să hotărăsc: ştii, cred că mi-ar plăcea să mănînc o friptură în seara asta şi să beau un pahar de vin bun. Apoi o cafea tare. Ai băut vreodată cafea de puşcărie?

– Da, zise Noah. E mai proastă chiar şi decît cea de la poliţie. Ce altceva mai regreţi?

– Că atunci cînd o să pot să aleg din nou, cînd o să

pot mînca friptura aia, n-o să am prea mult timp ca să mă bucur de ea.

– Pare destul de simplu.

– Nu există oameni care au de ales şi oameni care n-au. Pentru cei care n-au nu e niciodată simplu. Tu ce-ai ales? îl întrebă ea luînd o ţigară din pachet şi arătînd cu ea spre casetofon. În legătură cu asta. Cît de departe ai de gînd să mergi?

– Pînă la capăt.

Sam se uită în jos la ţigară, ascunzîndu-şi ochii şi ceea ce era în ei. Deschise cutia de chibrituri, rupse un băţ şi îl aprinse. Acum, cu ochii închişi, trase adînc primul fum.

– Am nevoie de bani, spuse el şi cînd Noah îşi înălţă sprîncenele, Sam trase al doilea fum. Cînd o să împlinesc douăzeci de ani, o să ies, avocatul meu a reuşit treaba asta. O să trăiesc afară vreo şase luni şi vreau să trăiesc decent, cu puţină demnitate, iar ceea ce am n-o să-mi asigure asta.

Trase un fum şi respiră adînc în timp ce Noah aştepta să continue.

– Mi-am cheltuit toţi banii cu avocatul şi tu o să cîştigi destul de pe urma cărţii. O să primeşti un avans şi din moment ce a doua carte abia ţi-a apărut, nu se poate spune că eşti strîmtorat.

– Cît?

Şerpii începură să se mişte iarăşi sub pielea lui. Nu îşi putea ţine promisiunile fără sprijin financiar.

– Douăzeci de mii, cîte o mie pentru fiecare an cît am stat înăuntru. Banii ăştia or să-mi cumpere o cameră ca lumea, haine, mîncare. N-o să pot sta la „BHH", dar nici pe străzi.

Nu era o pretenţie neobişnuită şi lui Noah nici nu i se păru o sumă absurdă.

– O să-i spun agentului meu să redacteze o înţelegere. Îţi convine?

Şerpii se încolăciră şi se culcară.

– Da, îmi convine.

– După ce-o să ieşi, ai de gînd să rămîi la San Francisco?

– Cred că am stat destul în San Francisco, spuse Sam zîmbind din nou. Vreau soare. O să mă duc în sud.

– La Los Angeles?

– Nu mă mai aşteaptă nimic acolo. Nu cred că vechii mei prieteni or să dea o petrecere în cinstea mea. Vreau soare, spuse el din nou. Şi puţină intimitate. Posibilităţi de a alege.

– Am vorbit cu Jamie Melbourne.

Mîna lui Sam tresări pe masă. O ridică, ducînd la buze ţigara care îi fumega între degete.

– Şi?

– O să mai vorbesc cu ea, spuse Noah. De asemenea, o să iau legătura şi cu ceilalţi membri ai familiei lui Julie. Deocamdată n-am reuşit să stabilesc un contact cu C. B. Smith, dar o s-o fac.

– Sînt unul din puţinele lui eşecuri. Nu ne-am despărţit în relaţii afectuoase, dar l-a pus pe unul din tinerii lui asistenţi să tragă zăvorul la douăzeci.

– N-o să primeşti afecţiune de la cei cu care stau de vorbă.

– Cu tatăl tău ai vorbit?

– Întîi fac cercetări de ordin general, spuse Noah înclinîndu-şi capul. Nu sînt de acord să-şi cer aprobarea cu privire la persoanele cu care trebuie să vorbesc sau pe care să le includ în carte. Dacă mergem mai departe cu treaba asta, va trebui să semnez nişte hîrtii renunţînd la dreptul ăsta. Chiar dacă editorii n-or să insiste asupra acestui lucru şi o vor face, insist eu. Povestea e a ta, Sam, dar cartea e a mea.

– N-ai avea nici o carte fără mine.

– Ba sigur că aş avea. Numai că ar fi altfel, spuse Noah rezemîndu-se de spătar şi privindu-l relaxat. Vrei posibilităţi de alegere? Asta e prima. Semnezi hîrtiile, îţi primeşti cei douăzeci de mii şi eu scriu cartea în felul meu. Nu semnezi, nu primeşti banii şi o scriu în felul meu.

În el era mai mult din tatăl lui decît observase Sam înainte. O duritate ascunsă sub exteriorul de tînăr chipeş şi nonşalant. Mai bine, hotărî Sam. Pînă la urmă era mai bine aşa.

– Oricum, n-o să apuc să văd cartea publicată. O să semnez hîrtiile, Brady, spuse el şi ochii i se umplură de răceală, ochi care înţelegeau crima şi învăţaseră să o suporte. Dar să nu cumva să mă tragi pe sfoară.

Noah îşi înclină capul.

– Bine, dar nu uita că nici tu nu trebuie să mă tragi pe sfoară.

Şi el înţelegea crima. O studiase toată viaţa.

Noah comandă o friptură şi o sticlă de *Côte d'or.* În timp ce mînca privea luminile cum se oglindeau în apa golfului şi asculta ultima înregistrare cu Sam Tanner.

Dar cel mai mult încerca să-şi închipuie cum ar fi fost să mănînci mîncarea aceea şi să bei vinul acela pentru prima oară după mai bine de douăzeci de ani.

Ai fi savurat-o sau ai fi înfulecat-o ca un lup după o iarnă lungă? se întrebă el.

Sam ar fi savurat-o, înghiţitură cu înghiţitură, picătură cu picătură, absorbind aromele, textura, roşul aprins al vinului din pahar. Şi dacă simţurile lui ameninţau să o ia razna din cauza torentului subit de stimulente, ar fi încetinit ritmul şi mai mult.

Acum avea acel gen de control.

Cît din omul nesăbuit, dornic de plăcere şi nestăpînit care fusese mai exista în el şi tînjea după eliberare?

Era mai inteligent să te gîndeşti la Sam ca la doi indivizi, cel care fusese şi cel care era acum, îşi spuse Noah. Îşi închipui că părţi din amîndoi existaseră întotdeauna, dar aceea era foarte mult o poveste despre ceea ce fusese şi ceea ce era. Aşa că putea să stea acolo şi să încerce să-şi imagineze cum ar fi procedat omul pe care îl cunoştea acum în faţa unei fripturi gătite perfect şi a unui pahar de vin. Şi şi-l putea închipui pe bărbatul care putuse să aibă mult mai multe cu o simplă mişcare de deget.

Bărbatul care se culcase cu Julie MacBride prima oară.

Vreau să-ţi spun cum a fost cînd Julie şi cu mine am devenit amanţi.

Noah nu se aşteptase ca Sam să abordeze acel aspect, nu atît de curînd şi nu atît de intim. Dar nici un pic din uimirea lui nu i se citise în glas cînd îi spusese să continue.

Ascultînd acum, Noah se lăsă să alunece în locul lui Sam, în seara caldă din sudul Californiei. Într-un trecut care nu era al lui. Cuvintele de pe bandă deveniră imagini iar imaginile, mai degrabă o amintire decît un vis.

Era o lună plină. Naviga pe cer şi arunca raze de lumină asemeni unor săbii argintii, peste sclipirea întunecată a oceanului. Sunetul valurilor care se înălţau, înaintau şi se spărgeau de ţărm era asemănător cu bătăile unei inimi dornice.

Plecaseră cu maşina în josul coastei, opriseră pentru o masă ridicolă din creveţi prăjiţi, serviţi în coşuleţe roşii din plastic într-un local micuţ unde speraseră să treacă neobservaţi.

Ea purta o rochie lungă şi înflorată şi o pălărie de pai stupidă pentru a-şi ascunde părul blond şi bogat. Nu se fardase şi frumuseţea, tinereţea, prospeţimea ei ului-

toare nu erau artificiale.

Ea rîsese, lingînd sosul de pe degete şi oamenii întorseseră capetele.

Voiau ca relaţia lor să fie numai a lor, deşi pînă atunci constase numai în plimbări ca aceea, cîteva cine mai elegante, conversaţii şi munca lor. Filmările începuseră cu o lună înainte, ceea ce însemna că nu prea aveau timp pentru ei.

În seara aceea furaseră cîteva ore pentru a se plimba pe plajă, cu degetele împletite şi mergînd cu acelaşi pas.

– Îmi place foarte mult să fac asta, spuse ea cu o voce scăzută şi răguşită.

Arăta ca o ingenuă şi avea o voce de sirenă. Făcea parte din vraja care o înconjura.

– Să mă plimb şi să miros noaptea.

– Şi mie îmi place.

Deşi acest lucru nu se întîmplase pînă atunci. Înainte de Julie îi plăcuseră luminile, zgomotele, mulţimile şi să se afle în centrul atenţiei. Acum, a fi cu ea umplea toate aceste spaţii.

– Şi îmi place să fac asta şi mai mult.

O întoarse şi o înconjură cu braţele. Pe buzele ei apăru un zîmbet cînd se uniră cu ale lui şi se desfăcură, invitîndu-l înăuntru. Se revărsă în el inocentă şi conştientă. Sunetul stins de plăcere pe care îl scoase îşi găsi ecou în sîngele lui ca şi cel al valurilor.

– Şi o faci atît de bine, murmură ea şi, în loc să se tragă înapoi, cum făcea adesea, îşi lipi obrazul de al lui şi îşi lăsă trupul să se legene pe muzica mării. Sam, spuse ea ca un oftat. Aş vrea să fiu raţională, aş vrea să-i ascult pe cei care-mi spun să fiu raţională.

Dorinţa pentru ea era ca o durere în abdomen, arzîndu-i sîngele. Făcu un efort supraomenesc pentru a o atinge cu blîndeţe.

– Cine-ţi spune să fii raţională?

– Cei care mă iubesc, spuse ea lăsîndu-se pe spate şi privindu-l cu ochii ei de culoarea ambrei. Credeam că aş putea să fiu, dar pe urmă mi-am spus: „Ei, şi dacă nu sînt o să mă simt bine. Nu sînt un copil, de ce n-aş fi una din iubitele lui Sam Tanner dacă vreau?"

– Julie...

– Nu, aşteaptă! spuse ea dîndu-se înapoi şi ridicînd mîna pentru a-l face să tacă. Nu sînt copil, Sam, şi pot să înfrunt realitatea. Nu vreau decît să fii sincer cu mine. Într-acolo ne îndreptăm? Ca eu să devin una din iubitele lui Sam Tanner?

Ar fi acceptat asta. El văzu acest lucru în ochii ei, îl auzi în glasul ei. Certitudinea îl încîntа şi îl îngrozea în acelaşi timp. Nu trebuia decît să spună da, să o ia de mînă şi ea l-ar fi urmat.

Stătea cu spatele la marea întunecată cu dungile ei albe, iar luna le arunca umbrele pe nisip. Şi aştepta.

„Adevărul", îşi spuse el şi îşi dădu seama că el dorea adevărul pentru amîndoi.

– Nu mai sînt cu Lydia de cîteva săptămîni.

– Ştiu, spuse Julie zîmbind uşor. Citesc şi eu presa de scandal la fel ca toată lumea. Şi n-aş fi fost cu tine aici în seara asta, dacă ai mai fi avut o relaţie cu altcineva.

– S-a terminat între noi, zise el cu grijă. S-a terminat chiar din clipa în care te-am văzut. Pentru că din clipa aceea am încetat să văd pe altcineva, să mai doresc pe altcineva. Din prima clipă în care te-am văzut... spuse el păşind spre ea şi luîndu-i pălăria de pe cap pentru a-i lăsa părul să se reverse liber. Am început să mă îndrăgostesc de tine. Şi încă o mai fac. Nu cred c-o să mă opresc vreodată.

Ochii ei se umplură de lacrimi, astfel încît sclipeau ca nişte diamante.

– Ce rost mai are să fii îndrăgostit dacă trebuie să fii raţional? Ia-mă cu tine acasă în seara asta.

Îl îmbrăţişă din nou şi de data aceasta sărutul fu întunecat şi plin de nerăbdare. Apoi ea izbucni în rîs, un rîs grăbit de încîntare şi luînd pălăria din mîna lui o azvîrli pe mare. Ţinîndu-se de mînă din nou, o rupseră la fugă spre maşină, ca doi copii nerăbdători să ajungă la desert.

Cu altă femeie s-ar fi cufundat lacom în uitarea mişcării şi cuplării, înghiţind ceea ce trupul lui dorea nespus şi căutînd plăcerea brutală a eliberării.

Cu altă femeie ar fi jucat rolul seducătorului, ţinînd o parte din sine separată, ca un regizor care orchestrează fiecare pas.

În ambele metode existau putere şi satisfacţie.

Dar cu Julie nu putea să facă nici una, nici alta. Puterea era la fel de mult a ei ca şi a lui. Nervii îi fremătau cînd urcau treptele casei lui.

Închise uşa dormitorului în urma lor. Ştia că măcar ceva din Lydia încă se mai afla acolo, deşi ea avusese grijă să-şi ia toate lucrurile, şi cîteva de-ale lui, cînd plecase din casă. Dar o femeie nu împărţea niciodată patul cu un bărbat fără să lase în urmă ceva din ea pentru a-l sili să-şi amintească.

O clipă el îşi dori să fi aruncat patul, să fi cumpărat unul nou, dar Julie îi zîmbi.

– Ziua de ieri nu contează, Sam. Numai noaptea asta contează.

Îşi puse mîinile pe obrajii lui.

– Numai noi contăm, numai noi sîntem reali. Atinge-mă, şopti ea strivindu-i buzele cu ale ei. Nu vreau să mai aştept.

Totul fu cum trebuia şi nervii lui dispărură. Cînd o luă în braţe înţelese că nu era vorba numai de sex, necesitate sau plăcere. Era dragoste. Indiferent de cîte ori jucase scena aceea, nu crezuse niciodată în ea.

O aşeză pe pat, acoperindu-i gura cu a sa în timp ce acel nou sentiment îi invada fiinţa. Dragoste, în sfîrşit dragoste. Braţele ei catifelate i se încolăciră în jurul gîtului cînd sărutul deveni mai profund. Pentru o clipă i se păru că lumea lui îşi avea centrul acolo. În acea contopire a buzelor.

Nu îşi spuse să fie blînd, să se mişte mai încet. Nu se putea detaşa şi dirija scena. Era pierdut în ea şi în fiinţa ei, în parfumul părului ei, în gustul gîtului ei, în sunetul respiraţiei ei care se opri, fu eliberată, se opri iarăşi. Îi lăsă în jos bretelele rochiei şi o trase în timp ce îi savura gura minunată. Ea se cutremură cînd el îi mîngîie sînul, îşi ţinu respiraţia cînd el îşi trecu limba şi dinţii peste sfîrc şi gemu cînd i-l cuprinse cu gura.

Se potrivi sub el, se arcui spre el, se ridică şi se lăsă în jos cu el. Îi rosti numele, numai numele lui şi îi făcu inima să tremure.

El atinse şi luă şi dărui mai mult decît ştiuse că ar fi putut dărui unei femei. Pielea ei se umezi, adăugînd încă un parfum, muşchii îi fremătară, adăugînd încă un val de senzaţii.Voia să o vadă în totalitate, să exploreze tot ce avea, tot ce era. Era lungă, subţire şi minunată, aşa încît pînă şi mişcarea coastelor ei pe sub piele era fascinantă.

Cînd se deschise pentru el, se înălţă pentru a-l întîlni, el lunecă în ea ca un oftat şi privi cum ochii i se umplură de lacrimi. Mişcarea lentă şi mătăsoasă se transformă în cutremurături. Ea strigă o dată, înfigîndu-şi unghiile în şoldurile lui, apoi încă o dată, asemeni unui ecou, cînd el se eliberă în ea.

Noah clipi pentru a-şi limpezi privirea şi în jur era linişte. Caseta se terminase, îşi dădu el seama. Se uită la aparat, uluit că imaginile acelea fuseseră atît de clare.

Şi cît se putea de stînjenit cînd realiză că era, fără îndoială, excitat.

Cu chipul Oliviei în minte.

– Dumnezeule, Brady, spuse el luînd paharul de vin cu o mînă nu prea sigură şi bînd îndelung.

Era unul din efectele secundare ale strecurării în pielea lui Sam Tanner, imaginîndu-şi cum era să iubeşti şi să fii iubit de o femeie ca Julie MacBride. Amintindu-şi cum fusese cînd o dorise pe făptura creată de acea dragoste.

Dar era cît se putea de neplăcut cînd nu avea nici o posibilitate de eliberare a acelei frustrări sexuale.

Avea să scrie, hotărî el. Avea să termine de mîncat, să dea drumul la televizor pentru zgomot şi să scrie. Din moment ce povestea avea un miez de dragoste posesivă şi obsesie sexuală, avea să scrie în memoria nopţii în care Sam şi Julie deveniseră amanţi.

Poate că era idealizată, îşi spuse el şi poate că existau momente, legături, care produceau acel gen de sentimente despre care vorbise Sam.

Pentru Noah sexul fusese întotdeauna o parte încîntătoare a vieţii, un fel de sport care necesită anumite îndemînări, o anumită cantitate de protecţie şi un spirit sănătos de echipă.

Dar era dispus să creadă că pentru unii putea să conţină emoţii sublime. Avea să-i redea lui Sam acea noapte şi toate nuanţele romantice care o însoţeau. Era, la urma urmei, felul în care şi-o amintea el sau cum voia să şi-o amintească. Şi strălucirea iubirii avea să dea un şi mai mare impact crimei.

Îşi instală laptop-ul, îşi puse o cafea, dar, cînd se ridică să deschidă televizorul, se opri lîngă telefon, privindu-l încruntat.

„Ce naiba", îşi spuse apoi şi, dintr-un impuls, căută numărul de la cabana *River's End*. În zece minute făcu

rezervările pentru începutul săptămînii următoare.

Sam Tanner tot nu vorbise despre fiica lui încă. Noah voia să vadă dacă ea avea să vorbească despre el.

Lucră pînă la ora două cînd reveni la realitate pentru scurt timp şi se uita fără să priceapă la televizor unde o şopîrlă uriaşă făcea prăpăd prin New York.

Privi cum un poliţist care avea mai mult curaj decît creier, evident, trase de cîteva ori cu pistolul în şopîrlă, după care fu mîncat de viu.

Lui Noah îi trebui un moment ca să realizeze că era un film vechi şi nu un buletin de ştiri. Atunci hotărî că lucrase de-ajuns pentru seara aceea.

Mai avea un lucru de făcut şi, deşi ştia că era puţin cam urît că aşteptase pînă la ora aceea, puse mîna pe telefon şi formă numărul lui Mike din Los Angeles.

Sună de cinci ori şi vocea somnoroasă şi uimită a prietenului său îi dădu destulă satisfacţie.

– Hei! Te-am trezit cumva?

– Ce? Noah? Unde eşti?

– În San Francisco. Ai uitat?

– Nu... oarecum. Isuse, e două noaptea, Noah.

– Serios? spuse el şi se încruntă cînd mai auzi o voce, uşor înăbuşită, categoric de femeie. Eşti cu o femeie, Mike?

– Poate. De ce?

– Felicitări. Blonda de la bar?

– Ah...hmmmmm.

– Bine, bine, probabil că nu-i momentul potrivit pentru a intra în amănunte. O să fiu plecat cel puţin încă vreo săptămînă. N-am vrut să-i sun pe ai mei şi să-i trezesc, iar mîine dimineaţă o să fiu cam ocupat.

– Ah, dar pe mine poţi să mă suni şi să mă trezeşti.

– Sigur, în plus, acum, că eşti treaz, poate mai faci un număr. Să nu uiţi să-mi mulţumeşti mai tîrziu.

– Pupă-mă-n fund.

– Asta-i mulțumirea ta. Din moment ce-ți place atît de mult s-o suni pe maică-mea, dă-i un telefon mîine şi spune-i că am plecat.

Se auzi un foşnet, ceea ce îl făcu să-şi închipuie că Mike se ridicase în sfîrşit în capul oaselor.

– Ascultă, m-am gîndit că aveai nevoie de puțin...

– Amestec în viața mea. Nu te mai trage de buză, Mike, zise el cu blîndețe, căci cunoştea ticurile nervoase ale prietenului său. Nu sînt supărat prea tare, dar cred că-mi eşti dator. Aşa că sun-o pe maică-mea şi ai grijă de florile mele cît o să fiu plecat.

– Asta pot să fac. Dă-mi un număr la care... au!

Rîsul uşor al unei femei îl făcu pe Noah să ridice o sprînceană.

– Mai tîrziu. Chiar n-am chef de sex prin telefon cu tine şi blonda. Dacă-mi laşi florile să moară eşti terminat.

Răspunsul fu o respirație întretăiată, nişte foşnete şi şuşoteli. Dîndu-şi ochii peste cap, Noah puse receptorul în furcă şi izbucni în rîs.

Grozav, îşi spuse el trecîndu-şi mîinile peste față. Acum avea două aventuri sexuale pe cap. Se hotărî să facă un duş rece şi să se culce.

PĂDUREA

Intră în această pădure fermecată, Tu care îndrăzneşti.

George Meredith

Capitolul 17

Îl uimi faptul că îşi amintea totul atît de bine, atît de detaliat, cu atîta claritate. În timp ce conducea, Noah se surprinse pregătindu-se pentru emoţia pe care avea să o simtă cu cîteva clipe înainte ca în faţa ochilor să-i apară în locul copacilor şi stîncilor un cer albastru pictat cu piscurile albe stupefiante ale munţilor.

Era adevărat că mai venise pe drumul acela o dată, dar pe atunci avusese doar optsprezece ani şi nu fusese decît o singură dată. N-ar fi trebuit să se simtă ca şi cum s-ar fi întors acasă după o călătorie îndelungată, ca şi cum s-ar fi trezit după un vis.

Şi fusese vară, îşi aminti el, cînd piscurile munţilor erau acoperite de zăpadă, dar restul fusese verde datorită pinilor şi brazilor care se înălţau maiestuoşi dînd mai degrabă impresia unor uriaşi vii decît a unor regi neclintiţi şi reci care domneau asupra văilor.

Făcuse cercetări, studiase fotografii, broşuri, dar într-un fel ştia că acestea n-ar fi trebuit să-l pregătească pentru acel contrast dintre pădurea adîncă şi tăcută şi piscurile regale.

Continuă urcuşul mult după ce trecu de intrarea spre *River's End*. Avea timp, ore întregi dacă voia, înainte să

coboare din nou spre pădurea tropicală, spre treaba pe care o avea de făcut.

Iarăşi posibilităţi de alegere. Şi opri maşina. Coborî în aerul rece şi curat. O mulţime de cuţite micuţe îi înţepară gîtlejul cînd inhală. I se păru că lumea se întindea în faţa lui, cîmp şi vale, deal şi pădure, panglica strălucitoare a rîului, sclipirea lacului.

Se simţi izolat chiar şi atunci cînd o maşină trecu încet pe lîngă el. Nu se putea hotărî dacă era un sentiment care îi făcea plăcere sau îl tulbura, dar se ridică, lăsînd vîntul să i se strecoare pe sub geacă şi privi imensitatea albastră a cerului cu vîrfurile albe ale munţilor profilate foarte limpede pe el, asemeni unei picturi pe sticlă.

Se gîndi că poate acolo se oprise şi cu părinţii lui cu ani în urmă şi îşi aminti cum citise mama lui din ghid.

Lanţul „Olimpic". Şi oricît de vast părea din acel loc, ştia că la altitudini mai joase, în pădurea în care domneau copacii maiestuoşi, acea vastitate nu exista. Puteai să mergi la nesfîrşit în acel semiîntuneric şi să nu o vezi. Apoi coteai şi iată imensitatea muntelui care acoperea cerul îţi tăia respiraţia, ca şi cum el s-ar fi furişat pe nesimţite lîngă tine, nu invers.

Noah mai aruncă o privire, după care urcă din nou în maşină şi porni înapoi pe drumul pe care venise.

Copacii se îndesiră. Ocupară toată lumea.

Ocolul îi luase mai mult de o oră dar nu reuşi să ajungă la cabană la trei după-amiaza. Merse pe acelaşi drum accidentat, zărind frînturi din piatră şi lemn din acoperişuri de basm şi din geamurile sclipitoare ale cabanei.

Tocmai voia să-şi spună că nu se schimbase cînd printre copaci zări o altă structură din aceleaşi materiale din care era construită cabana dar mult mai mică şi care nu părea atît de veche.

Pe pancarta de lemn de deasupra uşii duble scria

CENTRUL NATURALIST *RIVER'S END*.

O potecă ducea într-acolo dinspre drum şi o alta dinspre cabană. Flori sălbatice şi ferigi păreau să fi fost lăsate să crească la întîmplare în jur, dar ochiul lui de grădinar detecta o mînă de om în acel echilibru.

Mîna Oliviei, îşi spuse el şi simţi un val cald şi neaşteptat de mîndrie.

Era, fără îndoială, ceva făcut de mîna omului, dar ea reuşise să creeze impresia că toate crescuseră acolo la fel de natural ca şi copacii.

Îşi parcă maşina şi observă că era un număr respectabil de vehicule în parcare. Acolo era mai cald decît în locul unde fusese mai înainte. Suficient de cald, din cîte observă el, pentru ca panselele şi salvia să crească fericite în ghivecele lor lungi de lut de lîngă intrare.

Îşi săltă rucsacul pe umăr, îşi luă singura valiză şi tocmai se pregătea să încuie maşina cînd un cîine apăru de după cabană, rînjindu-i.

Noah nu se putea gîndi la alt termen pentru expresia aceea. Limba cîinelui atîrna într-o parte şi buzele îi dezveliseră colţii, părînd puţin ridicate, iar ochii căprui închis dansau de încîntare.

– Salut, amice.

Evident, luînd aceste cuvinte drept o invitaţie, labradorul mare şi galben traversă în fugă parcarea, se aşeză în faţa lui Noah şi ridică o lăbuţă.

– Tu eşti comitetul de primire, băiete? întrebă Noah dînd mîna cu el, după care înclină din cap. Sau mai bine-zis, fetiţo. Nu cumva te numşti Sherley?

La auzul numelui, cîinele lătră vesel şi porni spre intrare ca şi cum i-ar fi spus: „Hai, amice, vino odată!"

Noah fu suficient de încîntat pentru a simţi o uşoară dezamăgire cînd cîinele nu îl urmă înăuntru.

Nu observă schimbări radicale în holul de la intrare. Poate că decorul era astfel şi vopseaua de un galben ca

al pîinii prăjite, dar totul emana un aer primitor şi confort abil care ar fi putu fi la fel de un secol.

Înregistrarea lui se făcu repede, cu eficienţă şi amabilitate şi, după ce o asigură pe recepţioneră că putea să-şi ducă bagajele singur, le luă împreună cu un pachet de informaţii şi cheia şi intră pe un coridor la dreapta.

Ceruse un apartament din obişnuiţă şi pentru că prefera un spaţiu separat unde să lucreze. Era mai mic decît cel în care stătuse cu părinţii lui dar deloc aglomerat. Conţinea o canapea, un birou micuţ şi o masă pe care cîteva broşuri şi literatură despre regiunea respectivă erau aşezate în formă de evantai. Tablourile înfăţişau flora locală în acuarelă şi erau plăcute.

Admira priveliştea, încîntat că i se dăduse un apartament cu vedere în spate, unde nu existau maşini. Îşi scoase trusa de bărbierit, aşezînd-o pe raftul îngust de deasupra chiuvetei albe cu picior din baia alăturată.

Se gîndi să facă un duş deoarece se afla pe drum de la şase dimineaţa dar şi că ar fi putut să bea o bere în barul din hol. După puţin timp hotărî să facă duşul şi apoi să bea berea.

Se dezbrăcă lăsîndu-şi lucrurile acolo unde căzură, după care dădu drumul la apă pînă veni cu presiune şi fierbinte. În clipa în care intră sub duş gemu de plăcere.

O decizie corectă, Brady, îşi spuse el simţind apa revărsîndu-i-se asupra capului. Şi după bere avea să dea o raită în jur. Voia să-şi facă o părere în legătură cu proprietarii, să vadă dacă putea să-şi dea seama după felul cum vorbeau angajaţii între ei, pe care dintre membrii familiei MacBride ar fi fost cel mai bine să-l abordeze.

Voia să se ducă la Centru s-o găsească pe Olivia. Doar să o privească puţin.

Avea să facă acest lucru dimineaţă, îşi spuse el. După ce se acomoda şi dormea bine.

Se şterse şi îşi puse blugii. Se gîndi să-şi scoată lucrurile din valiză, dar luă doar o cămaşă şi în clipa aceea auzi o bătaie în uşă.

Luă repede cămaşa şi se duse să deschidă.

O recunoscu imediat. Mai tîrziu avea să se întrebe de ce recunoaşterea fusese atît de imediată şi de intensă. Ea se schimbase cu siguranţă. Chipul îi era mai slab, gura îi era mai fermă, tot nerujată, ca la nouăsprezece ani, dar nu-i mai dădea impresia de inocenţă.

Ceea ce îl făcu să simtă nemulţumire şi regret.

Ar fi observat că nu zîmbea în chip de bun venit dacă n-ar fi simţit acea plăcere ridicolă şi complet neaşteptată.

Părul i se închisese la culoare amintindu-i de caramelele pe care mama lui Mike le topise mereu de Halloween pentru a acoperi merele cu ele. Şi-l tăiase. Îşi tăiase părul acela minunat şi strălucitor. Şi totuşi îi stătea mai bine aşa. Bănuia că pe o altă femeie părul acela scurt şi drept cu breton ar fi făcut-o să semene cu un spiriduş. Dar femeia înaltă şi atletică din prag nu semăna deloc cu un spiriduş.

Mirosea la fel ca pădurea şi ţinea în mîini un castronel plin cu fructe proaspete.

El simţi un zîmbet prostesc apărîndu-i pe faţă şi nu ştiu ce altceva să spună decît:

– Salut.

– Bun venit la cabana *River's End,* spuse ea împingîndu-i castronelul direct în stomac cu suficientă forţă spre a-l face să geamă.

– Ah, mulţumesc.

Intră în cameră cu paşi mari, făcîndu-l să se dea în spate în mod automat. Cînd trînti uşa în urma ei, el ridică din sprîncene.

– Vii odată cu fructele? În California nu se obişnuieşte aşa ceva.

– Ai un tupeu teribil de vii aici aşa.

Bine, hotărî el, în regulă, deci nu avea să fie o revedere amicală.

– Ai perfectă dreptate, bineînțeles. Nu știu ce-a fost în capul meu de am sunat înainte ca să fac o rezervare și de m-am înregistrat la recepție așa, spuse el punînd castronelul jos, după care își frecă abdomenul ușor. Uite ce-i, ce-ar fi să stăm cîteva clipe să...

– O să-ți dau eu cîteva clipe, spuse ea împungîndu-l cu degetul în piept. Îți dau cîteva clipe ca să te întorci la Los Angeles. N-ai nici un drept să vii așa.

– Bineînțeles că am dreptul. E un hotel, spuse el ridicînd o mînă. Și nu mă mai împunge încă o dată, da?

– Ți-am spus să stai departe de mine.

– Și asta am și făcut.

Fulgerele din ochii ei îi făcură pe ai lui să se îngusteze.

– Nu mă mai lovi încă o dată, Liv. Vorbesc serios. M-am săturat pînă peste cap de agresivitatea feminină. Acum putem să stăm jos și să discutăm ca doi adulți cu capetele pe umeri sau să stăm aici să ne mîrîim reciproc.

– N-am nimic de discutat cu tine. Îți spun să pleci și să ne lași în pace.

– Asta n-o să se întîmple, ripostă el și hotărîndu-se să procedeze altfel luă un măr din castronel și muşcă din el întinzîndu-și picioarele. Nu plec nicăieri, Olivia. Așa că ai putea să-mi vorbești.

– Am dreptul la intimitate.

– Bineînțeles. Asta-i frumusețea. Nu-mi spui nimic din ceea ce nu vrei să-mi spui, zise el muşcînd iarăși din măr, după care gesticulă cu el. Putem să începem cu ceva simplu, ca, de exemplu, ce ai făcut în ultimii șase ani.

Ticălos înfumurat, își spuse ea începînd să se plimbe nervoasă prin încăpere. Nu putea să sufere faptul că

arăta exact la fel, că era atît de neschimbat. Părul ars de soare și răvășit de vînt, gura fermă, planurile și unghiurile fascinante ale feței.

– Dacă ai fi măcar pe jumătate bărbatul care e tatăl tău, ai avea puțin respect față de memoria mamei mele.

Înțepătura își atinse ținta, drept în inima lui. Studie mărul răsucindu-l pe toate părțile pînă cînd fu sigur că avea să fie calm.

– M-ai mai comparat cu tata o dată, spuse el ridicîndu-și privirea, care fu dură precum granitul. Să n-o mai faci niciodată.

Olivia își vîrî mîinile în buzunare și îi aruncă o privire ucigătoare peste umăr.

– Nu-ți pasă ce cred despre tine.

– Habar n-ai de ce-mi pasă.

– De bani. Or să-ți dea o grămadă de bani pe cartea asta ,nu ? Pe urmă, o să apari la talk-show-uri și o să trăncănești despre lucrurile captivante pe care le-ai descoperit în legătură cu de ce a măcelărit-o tata pe mama.

– Nu vrei să știi de ce ? o întrebă el încet și se uită la ochii ei superbi cum reflectau furie, durere și apoi iarăși furie.

– Știu de ce și asta nu schimbă nimic. Pleacă, Noah. Du-te înapoi și scrie despre tragedia altcuiva.

– Liv, strigă el cînd ea porni spre ușă. N-o să plec. De data asta n-o să plec.

Ea nu se opri, nu se uită înapoi ci trînti ușa atît de tare încît tablourile se mișcară pe pereți. Noah azvîrli mărul în aer.

– Ei bine, a fost o plăcere, mormăi el și hotărî că își merita berea.

Ea coborî pe scările din spate, evitînd holul de la intrare și oamenii. Trecu prin bucătărie, clătinînd din cap atunci cînd se auzi strigată. Simțea nevoia să iasă, să

iasă, să se îndepărteze pînă cînd avea să scape de apăsarea aceea din piept, de vuietul din urechi.

Trebui să se forțeze să nu o rupă la fugă, să nu încerce să învingă panica ce voia să o cuprindă. Intră repede în pădure. Continua să gîfîie şi genunchii continuau să-i tremure. Dar nu avea să le dea voie.

Cînd ajunse destul de departe încît şansele să treacă cineva pe acolo erau foarte slabe, se aşeză pe pămîntul gol şi începu să se legene.

Era o prostie. Fusese o proastă, recunoscu ea proptindu-şi fruntea de genunchi. Ştiuse că avea să vină. Jamie îi spusese că va veni şi ce intenționa să facă. Îi spusese că ea însăşi se hotărîse să coopereze cu el pentru scrierea cărții.

Acest lucru dăduse naştere primei certuri adevărate între ele.

Deja, Noah Brady şi cartea lui provocau rupturi în sînul familiei.

Dar se pregătise să dea ochii cu el din nou. Să înfrunte situația. Nu mai era fata naivă şi susceptibilă care se îndrăgostise de el ca o proastă.

Nu se aşteptase la acel val de emoții care pusese stăpînire pe ea în clipa în care el îi deschisese uşa şi îi zîmbise. La fel ca în urmă cu şase ani. Nu se aştepta ca inima să i se frîngă din nou, nu după ce petrecuse atîta timp şi făcuse atîtea eforturi pentru a o vindeca.

Furia era mai bună decît durerea.

Totuşi se descurcase foarte slab.

Fusese atentă să nu-i scape rezervarea. Cînd o văzuse apărînd, îşi promisese să se ducă la el după ce se instala ca să poată vorbi între patru ochi. Avea să fie calmă şi să-i explice fiecare din obiecțiile ei.

La urma urmei era fiul lui Frank Brady. Şi Frank era unul dintre puținii oameni în care avea o încredere oarbă.

Aranjă în aşa fel încît să-i ducă personal castronelul cu fructe şi stabilise exact ce avea să-i spună şi cum.

„Bun venit la *River's End* iarăşi, Noah. Mă bucur să te văd. Pot să intru o clipă?"

Calm, rațional. Dar cînd pornise spre camera lui, teama pusese stăpînire pe ea şi apelase la furie ca la o armă cu care să lupte împotriva ei.

Apoi el deschisese uşa şi îi zîmbise. Zîmbise, îşi spuse ea acum rezemîndu-şi obrazul de genunchi cu plăcere, de parcă n-ar fi existat niciodată trădare sau minciună.

Şi păruse atît de mulțumit şi de atrăgător, cu părul lui şaten ud după duş, cu ochii lui verzi strălucind de plăcere, încît o parte ridicolă din ea ar fi vrut să-i răspundă tot cu un zîmbet.

Aşa că atacase. Ce altceva avea de ales? se întrebă ea acum. În loc să-l convingă sau să-l intimideze pentru a-l face să renunțe la ideea cărții, era sigură că îl făcuse să se încăpățîneze şi mai mult.

Voia să fie lăsată în pace. Voia să-şi protejeze lumea şi să fie lăsată în pace în interiorul acesteia.

De ce îl contactase Sam Tanner? Nu. Furioasă, închise ochi strîns. Nu voia să se gîndească la asta, la el. Nu voia să ştie. Pusese totul deoparte, aşa cum îşi pusese bunica ei amintirile în cufărul din pod.

Îi trebuiseră ani de zile ca să izbutească acest lucru. Ani de vizite secrete în pod, de coşmaruri, ani de căutări dureroase şi vinovate a oricăror informații legate de părinții ei.

Şi cînd aflase tot ce era de aflat, pusese totul deoparte şi se concentrase numai asupra prezentului şi viitorului. Îşi găsi liniştea sufletească şi mulțumirea în profesia ei, o direcție în viață.

Toate acestea erau amenințate acum. Pentru că Sam Tanner ieşea din închisoare şi Noah Brady scria o

carte. Erau lucruri pe care nu le putea ignora.

Ridică privirea cînd labradorul veni alergînd pe potecă. Salutul luă forma unor salturi şi sărutări umede care îi alungară tensiunea şi o făcură să rîdă.

– Pot conta pe tine oricînd, nu-i aşa? spuse ea vîrîndu-şi nasul în blana lui Sherley. Hai acasă, fetiţo. Hai să mergem acasă şi să ne gîndim la toate astea puţin mai tîrziu.

Mîncarea era minunată. Noah le dădu MacBride-ilor nota maximă pentru bucătăria cabanei, mai ales după ce mîncase două porţii la micul dejun. Serviciul era excelent, de asemenea cald,prietenos, eficient, fără să fie evident.

Patul fusese confortabil şi dacă ar fi avut chef ar fi putut să aleagă dintr-o listă foarte decentă de filme de vizionat în cameră.

În schimb lucrase şi acum simţea că merita o dimineaţă de relaxare.

Necazul era că vremea nu era la fel de atrăgătoare ca restul lucrurilor, îşi spuse el uitîndu-se pe geam la ploaia care cădea constant.

Deşi broşurile îl avertizaseră să se aştepte la primăveri ploioase. Şi nu putea să spună că nu era pitoresc, totuşi. O mare diferenţă faţă de însorita coastă californiană, însă era ceva captivant în legătură cu griul şi cu verdele acelea întunecate şi cu zidul lichid de ploaie. Nu îl făcea să-şi dorească să se îmbrace şi să pornească în excursie, dar era plăcut de privit din interiorul cald al cabanei.

Fusese deja la sala de sport şi descoperise că fusese modernizată de la ultima lui vizită. Adăugaseră o piscină acoperită şi chiar cînd se gîndi să înoate puţin, alungă ideea aceea din minte. Îşi închipui că nu era singurul care se gîndise la acel lucru şi nu-i plăcea deloc să fie înconjurat de o mulţime de oameni care se bălăceau.

Ar fi putut să facă un masaj sau să se ducă la biblioteca pe care o vizitase cu o seară în urmă şi o găsise bine dotată şi primitoare.

Sau ar fi putut să facă lucrul pentru care venise şi să înceapă să tatoneze terenul.

Ar fi putut să o caute pe Olivia şi să se certe din nou cu ea.

Hohotul de rîs al unui bărbat îl făcu să se întoarcă şi-şi îngustă ochii. Bărbatul era îmbrăcat cu o cămaşă din flanel şi pantaloni de lucru. Părul îi era des şi argintiu şi capta lumina de deasupra cînd străbătea încăperea oprindu-se pe la mesele celor care, ca şi Noah, mai zăboveau în faţa cafelei.

Sprîncenele-i erau negre şi deşi Noah nu-i vedea culoarea ochilor, îşi închipui că trebuia să fie acel frumos şi ciudat căprui auriu. Avea o construcţie atletică şi părea într-o formă grozavă pentru vîrsta lui.

Rob MacBride, îşi spuse Noah şi hotărî că a bea cafeaua pe îndelete şi a privi ploaia fusese modul cel mai perfect de a-şi petrece dimineaţa.

Se rezemă de spătar şi îşi aşteptă rîndul.

Lui Rob nu îi trebui mult să-şi încheie circuitul şi să ajungă lîngă masa lui Noah, aruncîndu-i acestuia un zîmbet.

– Frumoasă zi, nu-i aşa?

– Pentru raţe, spuse Noah, din moment ce acest lucru se aştepta din partea lui şi fu răsplătit cu un hohot de rîs gros.

– Ploaia ne face ceea ce sîntem aici. Sper să vă placă şederea la noi.

– Îmi place foarte mult. Aţi făcut cîteva schimbări de cînd am fost aici ultima oară, dar aţi păstrat tonul.

– Deci aţi mai fost la noi.

– Cu mulți ani în urmă, spuse Noah întinzînd mîna. Sînt Noah Brady, domnule MacBride.

– Bun venit înapoi.

Fu foarte atent dar nu văzu nici urmă de recunoaştere în ochii lui Rob.

– Mulțumesc. Am fost aici cu părinții mei acum doisprezece ani. Frank şi Celia Brady.

– Întotdeauna ne face plăcere să găzduim şi următoarea generație...

Licărul de recunoaştere apăru acum şi odată cu el o durere tăcută.

– Frank Brady? Tatăl dumitale?

– Da.

Rob se uită pe geam la ploaie.

– Nu m-am mai gîndit de mult timp la numele ăsta. De foarte mult timp.

– Dacă doriți să luați loc, domnule MacBride, o să vă spun de ce mă aflu aici.

Rob se uită din nóu la el.

– Bănuiesc că trebuie s-o fac,nu? Hailey? o strigă el pe chelnerița care curăța o masă. Adu nişte cafea aici, te rog.

Se aşează apoi şi îşi propti mîinile lungi pe masă. Acesta îi trădau vîrsta, remarcă Noah, chipul, nu. Întotdeauna era o parte din tine care trăda trecerea timpului, îşi spuse el gînditor.

– Tatăl dumitale e bine, nu?

– Da, e bine. A ieşit la pensie recent, a înnebunit-o pe mama o vreme, după care şi-a găsit o ocupație şi a lăsat-o-n pace.

Rob încuviință, mulțumit că Noah începuse o conversație simplă. Găsi că era amabil.

– Dacă n-ai o ocupație, îmbătrîneşti repede. Pe mine mă mențin tînăr cabana, campingul, oamenii care vin şi pleacă. Am oameni care se ocupă de toate, dar tot mă mai amestec şi eu.

– E un loc de care trebuie să fiți mîndru. M-am simțit acasă din clipa în care am intrat.

Cu excepția micului incident cu nepoata dumitale, îşi spuse Noah, dar hotărî că n-ar fi fost indicat să pomenească acel lucru.

– O să vă împrospătez cafeaua, domnule Brady, spuse Hailey punîndu-i o ceaşcă lui Rob.

– Şi ai intrat în poliție la fel ca tatăl dumitale? îl întrebă Rob.

– Nu. Sînt scriitor.

– I-auzi, exclamă Rob luminîndu-se la față. Nimic nu se poate compara cu o carte bună. Ce fel de lucruri scrii?

– Non-ficțiune. Crime adevărate, spuse Noah şi aşteptă o clipă, căci văzu pe chipul lui Rob că începuse să înțeleagă. Scriu o carte despre ce i s-a întîmplat fiicei dumneavoastră.

Rob ridică încet ceaşca şi sorbi. Cînd vorbi nu se citi furie în glasul lui ci oboseală.

– Au trecut mai bine de douăzeci de ani. Nu s-a spus totul deja?

– Nu cred. Încă de cînd eram mic m-a interesat totul. Legătura cu tatăl meu, felul cum l-a afectat au făcut o impresie puternică asupra mea.

Făcu o pauză, cîntărindu-şi cuvintele, după care se hotărî să fie cît mai sincer.

– Cred că întotdeauna am visat să scriu despre asta. Nu ştiam cum aveam să abordez problema dar ştiam că, atunci cînd avea să vină momentul, aveam să scriu. Momentul a venit acum cîteva săptămîni cînd am fost contactat de Sam Tanner.

– Tanner. De ce n-o lasă să se odihnească în pace ?

– Vrea să-şi spună povestea.

– Şi crezi c-o să-ți spună adevărul? întrebă el cu

amărăciune în glas. Crezi că omul care mi-a omorît fiica, omul care a tăiat-o, ar fi în stare să spună adevărul?

– Nu ştiu, dar pot să vă spun că sînt capabil să deosebesc adevărul de minciună. N-am de gînd ca această carte să fie a lui Sam Tanner. Nu vreau ca tot ceea ce scriu să fie doar punctul lui de vedere pus pe hîrtie. Intenționez să stau de vorbă cu toți cei care au fost afectați sau implicați. Am şi început s-o fac. De aceea mă aflu aici, domnule MacBride, ca să înțeleg şi să includ şi punctul dumneavoastră de vedere.

– Julie a fost una din luminile cele mai strălucitoare din viața mea şi el a făcut-o să se stingă. I-a luat dragostea, i-a transformat-o într-o armă şi a ucis-o cu ea. Ce alt punct de vedere aş putea să am?

– Ați cunoscut-o într-un fel cum nimeni altcineva n-ar fi putut s-o facă. I-ați cunoscut pe amîndoi într-un fel cum nimeni altcineva n-ar fi putut. Asta contează.

Rob ridică mîinile şi şi le trecu peste față.

– Noah, ai idee de cîte ori am fost abordați timp de doi ani de la moartea lui Julie? Ca să dăm interviuri, să aprobăm cărți, filme, reportaje de televiziune?

– Îmi închipui şi ştiu că i-ați refuzat pe toți.

– Pe toți, zise Rob. Ne-au oferit sume de bani fabuloase, promisiuni, ne-au amenințat. Răspunsul a fost întotdeauna nu. Ce te face să crezi că o să-ți spun da acum, după toți aceşti ani?

– Pentru că eu n-o să vă ofer bani, n-o să vă amenințe şi n-o să vă fac decît o singură promisiune. Că voi spune adevărul şi spunîndu-l îi voi face dreptate fiicei dumneavoastră.

– Poate că da, spuse Rob după cîteva clipe. Cred că vei încerca s-o faci. Dar Julie s-a dus, Noah, şi eu trebuie să mă gîndesc la cei care mi-au rămas.

– Ar fi mai bine pentru ei dacă această carte s-ar scrie fără punctele lor de vedere?

– Nu ştiu. Rana nu mai e deschisă, dar încă mai doare din cînd în cînd. Au existat momente cînd aş fi vrut să-mi spun punctul de vedere dar au trecut, zise el şi oftă adînc. Recunosc că o parte din mine nu vrea ca ea să fie uitată. Nu vrea să se uite ceea ce i s-a-ntîmplat.

– Eu n-am uitat, spuse Noah şi aşteptă ca Rob să se uite la el. Spuneți-mi ce vreți să se țină minte.

Capitolul 18

Centrul de Naturalism era copilul Oliviei. Fusese ideea ei, proiectul ei şi, într-un sens foarte real, Sfîntul Graal al ei.

Insistase să folosească banii pe care îi moştenise de la mama ei, astfel că, la douăzeci şi unu de ani, cu diploma proaspătă în mînă, luase banii şi îşi transformase visul în realitate.

Supraveghease fiecare activitate, de la aşezarea pietrelor la aranjarea scaunelor din mica sală de cinematograf unde vizitatorii puteau viziona un scurt documentar despre fauna şi flora din regiune. Alesese personal fiecare diapozitiv, îi intervievase şi îi angajase pe oameni, comandase o machetă la scară a Văii Quinault şi a pădurii tropicale şi adesea însoțea grupurile în excursii în calitate de ghid.

În anul care trecuse de la deschiderea uşilor pentru public fusese extrem de mulțumită.

Nu avea de gînd să-l lase pe Noah să strice acea mulțumire cîştigată cu grijă.

Fiind cu mintea doar pe jumătate la ceea ce făcea, continuă să-şi poarte vizitatorii prin faţa mamiferelor locale.

– Elanul Roosevelt sau „Olympic" este cel mai mare din familia sa. Turme numeroase de elani Roosevelt s-au stabilit de-a lungul peninsulei Olympic. Într-un mod cît se poate de real acestui animal îi datorăm conservarea regiunii deoarece, pentru protejarea speciei şi a zonei în care acesta trăieşte, preşedintele Theodore Roosevelt a dat proclamaţia care a creat Monumentul Naţional al Muntelui Olympus, în ultimele zile ale administraţiei sale.

Ridică privirea cînd uşa de la intrare se deschise şi imediat nervii i se muiară.

Noah dădu din cap uşor şi îi zîmbi slab, după care începu să se plimbe prin încăperea principală, lăsînd doar o dîră de apă în urmă. Olivia continuă prezentarea, trecînd de la elan la căprioara cu coada neagră, de la căprioară la jder, dar cînd ajunse în dreptul lui *castor canadensis*, castorul, şi îşi aminti cum stătuse cu Noah pe malul rîului, îi făcu semn unuia din angajaţi să-i ţină locul.

Ar fi vrut să se ducă să se închidă în birou. Hîrtiile de rezolvat erau întotdeauna o scuză bună. Dar ştia că ar fi părut o laşă. Ba mai rău, s-ar fi simţit ca o laşă. Aşa că se duse spre el *unde se* uita la un diapozitiv mărit, aparent fascinat.

– Deci asta e o scorpie.

– O scorpie hoinară, *sorex vagrans*, foarte des întîlnită în această regiune. Avem de asemenea şi Trowbridge, scorpia mascată. Există scorpii de Pacific şi cîrtiţe-scorpii, deşi cea mascată e foarte rară.

– Cred că eu nu cunosc decît scorpii de oraş.

– Nu-i o glumă prea bună.

– Da, dar trebuie să-ncepi cu ceva. Ai făcut o treabă excelentă aici, Liv. Ştiam c-o să reuşeşti.

– Adevărat? Nu mi-am dat seama că ai dat atenţie aiurelilor pe care le-am trăncănit atunci.

– Am dat atenţie tuturor lucrurilor în legătură cu tine. Tuturor, Olivia. Ea se închise în sine.

– Nu vreau să mă mai gîndesc la zilele alea. Nici acum, nici altădată.

– Foarte bine, atunci vorbim numai despre prezent, spuse el continuînd să se plimbe prin încăpere şi uitîndu-se la ceea ce hotărî că era o creatură deosebit de urîtă numită liliac cu urechi mari. Vrei să-mi arăţi pe-aici?

– Puţin îţi pasă de ştiinţele naturale, aşa că de ce să ne pierdem timpul amîndoi?

– Scuză-mă dar stai de vorbă cu un om care a crescut cu cîntece de balene şi situaţia pelicanilor. Sînt un membru cu legitimaţie al *Greenpeace*, al *Nature Conservancy* şi al *World Wildlife Federation*. Primesc calendare în fiecare an.

Pentru că vru să zîmbească, ea oftă.

– Documentarul e prezentat din oră în oră în sala de cinematograf. Poţi să-l prinzi peste zece minute dacă intri pe uşa aceea din stînga ta.

– Unde sînt floricelele?

Pentru că pînă la urmă zîmbi, ea îi întoarse spatele.

– Sînt ocupată.

– Ba nu eşti, spuse el apucînd-o de braţ. Poţi să-ţi găseşti de lucru aşa cum poţi să-ţi faci şi timp liber cîteva minute.

– Nu vreau să discut despre familia mea cu tine.

– Foarte bine, o să discutăm despre altceva. Cum ai făcut asta? La design mă refer. Nu-i deloc lipsit de importanţă şi e mult mai interesant decît majoritatea locurilor unde m-a tîrît mama înainte să pot să mă împotrivesc.

– Sînt naturalistă. Locuiesc aici.

– Haide, Liv, este nevoie de mai mult. Ai studiat şi design-ul?

– Nu, n-am studiat design-ul. Pur şi simplu aşa mi l-am închipuit.

– Ei bine, e grozav. Nu-i nimic aici care să sperie copiii. Nu se oferă informaţii cu o voce seacă şi grafice care dau părinţilor migrene. Culori frumoase, spaţiu mult. Ce-i acolo? întrebă el trecînd pe lîngă biroul de la intrare pe care se aflau cărţi şi ilustrate de vînzare şi intrînd pe o uşă mare.

– Hei, dar e foarte frig!

În mijlocul încăperii în care se aflau plante şi animale, era macheta văii.

– Privire de ansamblu, spuse el aplecîndu-se pentru a se uita mai de aproape. Şi noi sîntem aici. Cabana, centrul, spuse el bătînd cu degetul în geamul protector. Asta e cărarea pe care am mers atunci pe malul rîului, nu-i aşa? Ai pus chiar şi barajul castorilor. Bunicii tăi au o casă. N-o văd aici.

– Pentru că e particulară.

El se îndreptă şi o privi pătrunzător.

– Şi tu eşti sub cupola asta de sticlă, Liv, ascunsă ca să nu ajungă nimeni la tine?

– Sînt exact acolo unde vreau să fiu.

– Cartea mea n-o să schimbe treaba asta, dar s-ar putea să alunge toate umbrele care încă mai ascund ceea ce s-a întîmplat în seara aceea. Am o şansă să scot adevărul la iveală, întregul adevăr. Sam Tanner vorbeşte pentru prima oară după proces şi un om care e pe moarte doreşte adesea să-şi descarce conştiinţa înainte să termine cu viaţa.

– Pe moarte?

– Tumoarea, zise el şi văzu şocat cum ea se făcu albă ca varul. Am crezut că ştii.

Ea nu îşi simţi decît gîtlejul şi fierbinţeala cuvintelor care voiau să iasă.

– Vrei să spui că o să moară?

– Are tumoare la creier, n-o să mai trăiască decît vreo cîteva luni. Vino, trebuie să stai jos.

O luă de braţ dar ea se smuci.

– Nu mă atinge, spuse apoi şi, întorcîndu-se repede, ieşi pe uşa următoare.

Ar fi trebuit să o lase în pace, îşi spuse. Dar nu vedea decît şocul care îi îngheţase privirea. Înjurînd printre dinţi se luă după ea.

Mergea cu paşi mari, ca o femeie hotărîtă să treacă peste orice obstacole în drum spre linia de sosire. El îşi spuse că nu trebuia să uite acest lucru dacă avea să fie nevoit vreodată să-i stea în cale.

Dar o prinse din urmă chiar cînd intră într-un birou din apropierea sălii de cinematograf şi fu cît pe ce să primească o uşă în nas.

Reuşi să o blocheze, după care intră şi o închise în urma lui.

– E o zonă unde numai angajaţii au acces.

Ceea ce era o minciună stupidă, îşi spuse ea dar cea mai bună la care se putea gîndi.

– Pleacă de-aici.

– Stai jos.

Se părea că i se punea în cale deja, aşa că o apucă de braţ din nou şi o făcu să se aşeze pe scaunul din spatele biroului. Avu impresia unui spaţiu mic şi metodic organizat. Lăsîndu-se pe vine, se concentră asupra ei.

– Îmi pare rău, spuse el luîndu-i mîna fără ca vreunul din ei să fie conştient de gest. Nu ţi-aş fi spus aşa. Credeam că ţi-a spus Jamie.

– Nu mi-a spus. Şi nici n-are importanţă.

– Ba sigur că are. Vrei puţină apă sau altceva? o întrebă el uitîndu-se în jur după o carafă, ceva care să-i dea ceva de făcut.

– Nu-mi trebuie nimic. Mă simt foarte bine, spuse ea şi, uitîndu-se în jos, observă uluită că degetele lor erau

împletite strîns.

Îngrozitor de stînjenită îşi desprinse mîna de alui.

– Ridică-te, pentru Dumnezeu. Asta mi-ar mai trebui, să intre cineva acum şi să te vadă în genunchi la picioarele mele.

– Dar nu sînt în genunchi.

Totuşi, se îndreptă şi se aşeză pe un colţ al biroului.

Nu numai părul i se schimbase. Olivia de acum era mult mai dură şi mai aspră decît studenta timidă de care se îndrăgostise el.

– Ai vorbit cu Jamie despre faptul că vreau să dicut cu tine, nu?

– Da.

– De ce nu ţi-a spus că Sam e pe moarte?

– Ne-am certat, zise Olivia rezemîndu-se de spătarul scaunului.

Nu mai simţea ameţeală ci doar oboseală.

– Noi nu ne certăm niciodată, aşa că ăsta e încă un lucru pentru care trebuie să-ţi mulţumesc ţie şi cărţii tale. Dacă a avut de gînd să-mi spună, bănuiesc că a uitat din cauza discuţiei.

– Vrea să-şi spună povestea înainte să moară. Dacă n-o face, o ia cu el în mormînt. Asta vrei?

Nevoia pe care se chinuise atît de mult să o îngroape încercă din răsputeri să se elibereze.

– N-are importanţă ce vreau eu, pentru că tot o s-o faci, oricum. Întotdeauna ai vrut asta.

– Da, aşa e şi de data asta ţi-o spun în faţă. Aşa cum ar fi trebuit s-o fac şi atunci.

– Am spus că nu vreau să discut despre asta. Tu vrei ceea ce vrei. Cît despre el, vrea să se spele de păcate pînă nu e prea tîrziu. Şi ce caută? Iertare? Izbăvire?

– Poate înţelegere. Cred că el însuşi încearcă să înţeleagă ce s-a întîmplat. Vreau şi varianta ta, Liv. Toţi ceilalţi cu care voi vorbi sînt părţi din întreg dar tu eşti

cheia. Bunicul tău zice că ai o memorie fotografică. Aşa este?

– Da, spuse ea absentă. Văd cuvinte. Doar că... bunicul? întrebă apoi ridicîndu-se brusc. Ai vorbit cu bunicul?

– Imediat după micul dejun.

– Nu te mai apropia de el.

– El a venit la masa mea, ceea ce am observat că e un obicei al lui cu oaspeţii. I-am spus cine sînt şi de ce mă aflu aici. Dacă te deranjează faptul că a acceptat să stea de vorbă cu mine, va trebui să lămureşti problema asta cu el.

– Are peste şaptezeci de ani. Nu se poate să-l încarci cu treaba asta.

– Aş vrea să arăt şi eu aşa la şaptezeci de ani. Nu l-am tras pe roată, pentru Dumnezeu.

La naiba, oare mereu avea să-l facă să se simtă vinovat?

– Am avut o conversaţie în timp ce ne-am băut cafeaua. Apoi a acceptat un interviu înregistrat în camera mea. Şi, cînd am terminat, n-a ieşit cocoşat şi tîrşîindu-şi picioarele. A părut chiar uşurat. Sam nu e singurul care are ceva de împărtăşit, Liv.

Acest lucru o zdruncină suficient de mult pentru a-şi trece mîna prin păr, nervoasă.

– A fost de acord? A vorbit cu tine despre asta? Ce-a zis?

– Ah, nu, spuse Noah privind-o intrigat. Nu procedez aşa. Vreau ca ceea ce-mi spui să vină de la tine nu să fie o reflectare a ceea ce gîndesc şi simt alţii.

– Dar n-a vorbit niciodată despre asta.

Ce era oare dincolo de uimire? se întrebă Noah. Durere?

– Astăzi a făcut-o şi a fost de acord s-o mai facă o dată înainte să plec.

– Ce se petrece? Nu pricep ce se petrece aici.

– Poate că a venit timpul. Ce-ar fi să încercăm aşa? Eu vorbesc cu tine, îţi povestesc despre viaţa mea nebunească şi captivantă şi despre opiniile mele fascinante despre lume, în general, Cînd o să vezi cît de fermecător şi deştept sînt, o să-ţi fie mai uşor să vorbeşti cu mine.

– Nu eşti deloc atît de fermecător cum te crezi.

– Ba sigur că sînt. Hai să cinăm împreună.

Ah, mai urmaseră ruta asta o dată.

– Nu.

– Bine, a fost o mitocănie. Să încercăm din nou. Hai să cinăm împreună.

De data aceasta ea înclină din cap şi ezită cinci secunde.

– Nu.

– Bine. În cazul ăsta va trebui să plătesc pentru tine.

– Crezi că mă interesează banii tăi? Că poţi să mă mituieşti? Tică...

– Stai puţin, nu asta am vrut să spun ci că va trebui să te angajez ca în „Cereţi informaţii referitoare la pachetele noastre de zi, inclusiv la excursiile conduse de unul din naturaliştii noştri profesionişti". Profesionistul ai fi tu. Deci, ce traseu ai recomanda pentru o excursie plăcută mîine?

– Las-o baltă.

– Ah, nu, tu faci reclama, tu propui. Eu sînt clientul plătitor. Deci, vrei să recomanzi un traseu sau aleg eu unul la întîmplare?

– Vrei să mergi în excursie?

Ah, avea să-i arate ea excursie, îşi spuse Olivia. Una pe care să n-o uite niciodată.

– Foarte bine, pentru asta sîntem aici. Fă rezervare la recepţie. Spune numele meu şi trece ora şapte mîine.

– Şapte dimineaţa?

– E vreo problemă, orăşanule?

– Nu, voiam doar să fie totul clar, spuse el dîndu-se jos de pe birou şi se trezi mult mai aproape de ea decît le convenea amîndurora.

Mirosea la fel. Timp de cîteva minute ameţitoare, nu se putu gîndi la nimic altceva.

Mirosea la fel.

Simţi tresărirea inconfundabilă a dorinţei trupeşti. Şi, deşi îşi spuse să nu o facă, îşi coborî privirea asupra gurii ei suficient de mult pentru a-şi aminti.

– Ei bine, hmmm, spuse el gîndindu-se că reacţia aceea nu era deloc convenabilă şi se îndepărtă. Pe mîine dimineaţă deci.

– Ai grijă să iei una din broşurile excursionistului ca să ştii cum să te îmbraci.

– Ştiu cum naiba să mă îmbrac, mormăi el şi, supărat pe sine, ieşi din birou.

Acum îl făcea să se simtă vinovat, iar în clipa următoare îl înfuria. Protectoare şi pe urmă agresivă. Nu voia să se simtă atras faţă de ea iarăşi.

Se opri la recepţie, aşa cum îi spusese ea şi făcu rezervarea. Recepţionera introduse informaţiile în computer şi îi oferi un zîmbet vesel.

– Îmi puteţi spune numele?

– Treceţi doar iniţialele, se auzi el spunînd. S. O. B. [1]

Avea sentimentul că Olivia trebuia să înţeleagă.

Olivia ştia că bunica ei plînsese. Intră pe uşa din spate din obişnuinţă, urmată de cătea. Îi aruncă o singură privire şi inima i se strînse.

Val insistă să pregătească masa de seară. În fiecare

1. son of a bitch - ticălos, dobitoc

seară la ora şase, ea era în bucătărie, amestecînd sau tăind, în timp ce arome delicioase ieşeau din cratiţele de pe aragaz şi Vanna White întorcea litere la televizorul aflat sub dulap. Adesea Val putea fi auzită strigînd sfaturi sau mormăind comentarii precum „Nu cumpăra vocală, prostule!" sau clătinînd din cap deoarece concurentul de la roată nu era în stare să ghicească „Leneşul mai mult aleargă" ca să-şi salveze sufletul.

Era o rutină liniştitoare, care varia foarte rar. Olivia intra, punea cîte un pahar de vin, cu ani în urmă fusese suc, şi pregătea masa în timp ce stăteau de vorbă.

În seara aceea însă intră înghețată de frig, cu impermeabilul ud după plimbarea pe care o făcuse cu Sherley şi nici nu auzi aplauzele neîncetate, nici nu văzu culorile vii ale micului televizor. Din cratiţe ieşea abur, Val amesteca în ele dar stătea cu spatele. Nu îi aruncă nici un zîmbet peste umăr.

Olivia puse vin în pahare şi, fără să se apuce să pregătească masa, aşeză paharul bunicii ei pe dulap.

– Ştiu că eşti supărată. Îmi pare rău că se întîmplă asta.

– Nu e nimic de discutat. În seara asta avem supă de orz cu carne de vacă. E aproape gata.

Primul instinct al Oliviei fu să încuviinţeze şi să scoată farfuriile adînci. Să lase subiectul îngropat iarăşi. Dar se întrebă dacă nu cumva Noah avusese dreptate cel puţin într-o privinţă. Poate că venise timpul.

– Bunico, se întîmplă, indiferent dacă discutăm sau nu.

– Atunci n-are nici un sens să deschizi subiectul, spuse ea luînd castronul în care compoziţia era deja pregătită şi, întinzînd mîna fără să se uite, răsturnă paharul cu vin care se sparse pe podea într-o mulţime de cioburi şi un vin roşu ca sîngele.

– Ce căuta acolo? Nu ştii că nu trebuie să pui paharul pe marginea dulapului? Uită-te ce e pe podeaua mea acum.

– Iartă-mă. O să curăţ imediat, spuse Olivia şi se duse repede la debara pentru a lua mătura, liniştind cîinele care sărise ca pentru a le apăra pe femei de nişte atacatori. Stai cuminte, Sherley, s-a spart un pahar, n-a fost o împuşcătură.

Dar orice amuzament dispăru cînd se întoarse şi o văzu pe bunica ei cu umerii tresăltînd şi cu faţa ascunsă într-un prosop.

– Ah, îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău, spuse ea dînd drumul măturii şi se repezi s-o îmbrăţişeze pe Val.

– Nu vreau să mai discut despre asta. Nu mai pot. I-am spus lui Rob să-i zică tînărului ăluia să plece. Să-şi facă bagajele şi să plece, dar el nu vrea. Zice că nu e corect şi că oricum n-ar schimba lucrurile cu nimic.

– Îl fac eu să plece, spuse Olivia sărutînd-o pe păr. O să-i spun să plece.

– Nu, n-are importanţă. Am ştiut asta chiar şi cînd mă certam cu Rob. N-are importanţă. Nu poate fi oprit. N-am putut împiedica nici să se vorbească, nici să se scrie despre asta acum douăzeci de ani, n-o să putem împiedica nici acum. Dar nu pot să-mi mai supun inima unei asemenea dureri.

Se dădu înapoi şi îşi şterse lacrimile.

– Nu pot şi nu vreau. Aşa că trebuie să-i spui să nu vină să-mi ceară să vorbesc. Şi n-o să permit să se discute în casa asta.

– N-o să vină aici, bunico. O să am grijă de asta.

– N-ar fi trebuit să ţip la tine pentru pahar. E doar un pahar, spuse Val apăsîndu-şi degetele pe ochiul stîng şi apoi pe tîmplă. Mă doare capul, atîta tot. Asta mă face

să mă enervez. Ai tu grijă aici, Livvy. Eu o să iau o aspirină şi o să mă întind cîteva minute.

– Bine, bunico.

Val o făcu să tacă aruncîndu-i o privire.

– Pune găluştele, Livvy. Bunicul tău se supără dacă mîncăm mai tîrziu de şase jumătate.

Şi cu asta basta, îşi spuse Olivia cînd Val ieşi din bucătărie. Se terminase. Nu era nimic de discutat. Alt cufăr pentru pod, hotărî ea şi se întoarse să ia mătura.

Dar de data aceasta încuietoarea nu avea să mai ţină.

La puţin timp după ora nouă, cam atunci cînd Noah încerca să aleagă între două ore de lucru şi vizionarea unui film, Mike se îndrepta fluierînd spre casa de pe plajă.

Voise să se ducă mai devreme să ude florile şi plantele înainte să se lase întunericul dar un lucru dusese la altul. Mai precis, unul din colegi îl provocase la o partidă maraton de „Mortal Kombat", care se întinsese de-a lungul a două ore şi optsprezece minute.

Dar victoria era propria-i răsplată, îşi spuse Mike. Ca să mai îndulcească pastila, o sunase pe cea cu care avea întîlnire şi îi propusese să vină şi ea la Noah ca să se plimbe puţin pe plajă, să facă o baie în cada prietenului său şi ce altceva le mai trecea prin cap.

Nu credea că Noah avea să se supere. Şi avea să se recompenseze trezindu-se devreme şi ocupîndu-se de grădină.

Aprinse lumina de pe verandă şi intră în bucătărie pentru a vedea dacă drăguţul de Noah avea vreun vin potrivit pentru seducţia în cadă.

Examina etichetele şi, avînd încredere în gusturile lui Noah, alese unul cu un nume care suna franţuzeşte. Puse sticla pe dulap întrebîndu-se dacă trebuia lăsat să

respire sau nu, după care, ridicînd din umeri, deschise frigiderul să vadă dacă Noah avea ceva interesant de mîncare.

Încă mai fluiera vesel stînd la îndoială între un pachet de brînză şi o farfurie pe care era un pui fript ce nu arăta prea grozav cînd sesiză cu coada ochiului o mişcare.

Se îndreptă repede şi deodată simţi o durere acută. Se dădu înapoi clătinîndu-se şi ridică mîna, crezînd că se lovise cu capul de frigider.

Şi-o retrase udă şi se uită ameţit la sîngele de pe vîrfurile degetelor.

– La dracu', izbuti el să îngaime înainte ca a doua lovitură să-i înmoaie genunchii şi să-l trimită în beznă.

Capitolul 19

Încă mai ploua la şase dimineaţa cînd sună ceasul lui Noah. Îi trase o palmă, deshise ochii în semiîntuneric şi se gîndi să facă exact ceea ce făcea orice bărbat cu capul pe umeri într-o dimineaţă ploioasă. Să doarmă mai departe.

Dar cîteva ore de uitare confortabilă nu meritau zîmbetul ironic şi comentariile dispreţuitoare ale Oliviei. Poate că fu mîndrie, poate că voia să le dovedească ceva amîndurora, dar, oricum, se dădu jos din pat şi se duse împleticindu-se la duş, unde se dezmetici puţin, după care ieşi tot împleticindu-se şi se îmbrăcă.

Hotărî ca oricine plănuia să hoinărească printre copaci prin ploaie trebuia să fie nebun. Îşi închipui că Olivia ştiuse că avea să plouă, ca să se răzbune pe el pentru că fusese un dobitoc. Se gîndi la acest lucru pînă ajunse în hol, unde găsi cîteva grupuri mici de oameni, îmbrăcaţi pentru a pleca în excursii, care îşi beau cafeaua şi mîncau gogoşile pe care cei de la cabană le ofereau celor care porneau la drum în zori.

Majoritatea păreau încîntaţi că se aflau acolo, din cîte observă Noah complet uluit.

La ora şapte, după o doză de cofeină şi zahăr, se simţi aproape omeneşte. Aduna suficientă energie pentru a filtra cu recepţionera, după care mai luă o gogoaşă pentru drum şi ieşi.

O zări pe Olivia imediat. Ploaia răpăia în pălăria ei, iar ceaţa i se răsucea în jurul picioarelor în timp ce ea vorbea cu un grup format din patru persoane despre traseul pe care îl aleseseră pentru ziua aceea. Cîinele se învîrtea în jurul lor, fermecîndu-i şi obţinînd mîngîieri după urechi şi strîngeri de lăbuţă.

Ea făcu un semn din cap spre Noah, după care privi în urma grupului care se îndepărta.

– Eşti pregătit?

Noah muşcă din nou din gogoaşă.

– Da.

– Ia să vedem, spuse ea dîndu-se în spate şi examinîndu-l din cap pînă-n picioare. De cînd ai scos ghetele astea din cutie?

De mai puţin de o oră, îşi spuse el, deoarece le cumpărase din San Francisco.

– Ei şi, n-am mai fost într-o excursie de ani de zile. În cazul în care n-ai de gînd să escaladăm un munte, sînt în formă. Chiar una foarte bună.

– Într-o formă de club de sport, spuse ea apăsîndu-i burta plată cu degetul. Chiar unul exclusiv. Asta n-o să

fie ca *StairMaster*. Unde ţi-e sticla de apă?

Deja enervat, el întinse mîna şi lăsă să se adune puţină apă de ploaie în căuşul palmei. Olivia clătină din cap doar.

– Aşteaptă puţin, zise ea şi porni înapoi spre cabană.

– Numai cu mine face aşa, sau cu toată lumea? o întrebă el pe Shirley, dar aceasta se aşeză şi se uită la gogoaşă plină de speranţă.

Noah rupse jumătate din ce mai rămăsese şi i-o aruncă. Shirley o prinse din zbor, o înghiţi pe nemestecate şi, apoi rîgîi mulţumită.

Noah încă mai zîmbea cînd Olivia se întoarse în pas alergător cu o sticlă de plastic şi un suport pentru centură.

– Întotdeauna trebuie să ai o sticlă de apă la tine, începu ea, şi, spre surprinderea lui, se apucă să i-o prindă la centură.

– Mulţumesc.

– Le-am spus s-o treacă în contul camerei tale.

– Nu, ţi-am mulţumit pentru serviciul personal. Mamă.

Ea fu cît pe ce să zîmbească. El zări un licăr în ochii ei, după care ea ridică din umeri şi pocni din degete, făcînd cîinele să stea la picior.

– Să mergem.

Avea de gînd să-l ducă la început pe un drum uşor, destinat de obicei celor fără experienţă şi părinţilor cu copii mici. Ca să-l facă să se relaxeze, îşi spuse ea zîmbind uşor.

Ceaţa plutea deasupra pămîntului, furişîndu-se printre copaci şi încolăcindu-se în jurul ferigilor. Ploaia o străpungea monoton. Fu mai întuneric cînd avansară în adîncul pădurii, apăsător ca şi cum ar fi avut greutate şi transformînd ceaţa într-un rîu-fantomă.

– Dumnezeule, ce loc, spuse el simţindu-se deodată mic şi ciudat de lipsit de apărare. N-ai impresia că vezi o

mînă ca o gheară apărînd din ceață, că te apucă de gleznă şi te trage în jos? Ai avea timp pentru un țipăt scurt şi, pe urmă, singurul sunet ar fi... de mestecat.

– Ah, deci ai auzit de Mîncătorul Pădurii.

– Las-o baltă.

– Pierdem în medie cincisprezece turişti pe an, spuse ea ridicînd din umeri cu indiferență. Încercăm să nu facem public acest lucru ca să nu descurajăm turiştii.

– Foarte bine, murmură Noah, dar aruncă ceții o privire precaută. Foarte bine.

– A fost uşor, îl corectă ea. Foarte uşor, adăugă apoi şi scoase o lanternă cu care lumina în sus.

Raza ei străpunse întunericul aruncînd toate celelalte lucruri în umbră.

– Nivelul superior e alcătuit din molizi Sitka, brazi-de-Canada, brazi Douglas şi cedru roşu. Fiecare din aceştia se deosebeşte prin lungimea acelor, forma conurilor şi, bineînțeles, modelul scoarței.

– Bineînțeles.

Ea îl ignoră.

– Copacii şi mulțimea de epifiți nu lasă să pătrundă lumina soarelui şi generează caracteristica lumină verde.

– Ce-i ăla un epifit?

– Sînt nişte paraziți. Ferigi, muşchi, licheni. În acest caz, nu dăunează gazdelor lor. Se vede cum atîrnă, formînd un fel de acoperiş la nivelele superioare. Şi, aici, jos, acoperă pămîntul şi trunchiurile copacilor. Viața şi moartea lucrează în permanență aici. Chiar şi fără Mîncătorul Pădurii.

Stinse lanterna şi o băgă la loc în buzunar.

Continua să vorbească în timp ce mergeau. El asculta doar pe jumătate descrierea copacilor. Vocea ei era atrăgătoare, puțin răguşită. Nu avea nici o îndoială că folosea termeni simpli, ca pentru un neavizat, dar nu îl făcea să se simtă un idiot.

Era de-ajuns doar să priveşti, îşi spuse Noah. De ajuns doar să fii acolo, cu toate formele şi umbrele şi mirosul de putreziciune ciudat de atrăgător. Să inhalezi aer la fel de dens ca apa. Crezuse că avea să se plictisească sau, cel mult, să se resemneze, folosind acel traseu pentru a o trage de limbă. În schimb, era fascinat.

În ciuda ploii şi ceții, era o lumină slabă, verzuie, ca de pe altă lume.

Auzi un trosnet deasupra capului şi ridică privirea la timp pentru a vedea o cracă groasă rupîndu-se şi prăbuşindu-se la pămînt.

– Nimeni n-ar vrea să fie prins sub aşa ceva, nu?

– Văduvioare, spuse ea cu un zîmbet sec.

El se uită din nou la cracă şi îşi dădu seama că ar fi putut să-l facă una cu pămîntul.

– Bine că nu sîntem căsătoriți.

– Uneori, epifitii absorb ploaia suficient de mult ca să îngreuneze cîte o cracă, făcînd-o să se rupă. Aici, jos o să devină o parte dintr-un ciclu, oferind un cămin pentru altceva, spuse ea oprindu-se brusc şi ridicînd mîna. Ia taci, îi spuse ea în şoaptă şi îi făcu semn să treacă în spatele trunchiului gros al unui molid.

– Ce e?

Ea clătină din cap doar şi îi apăsă buzele cu degetele pentru a le pecetlui, ținîndu-le astfel, în timp ce el se întrebă cum ar fi reacționat dacă ar fi început să i le muşte uşor. Apoi auzi zgomotul care o alertase şi simți cîinele tremurînd între ei.

Fără să aibă nici cea mai mică idee cu privire la ce să se aştepte, îi puse o mînă pe umăr într-un gest protector şi mîji ochii uitîndu-se printre copaci şi liane în direcția zgomotului pe care îl făcea ceva mare în mişcare.

Ieşiră din întuneric, păşind pînă la genunchi prin rîul de ceață. Doisprezece, nu cincisprezece, se corectă,

cincisprezece elani imenşi, cu coarnele asemeni unor coroane.

– Unde sînt fetele? murmură el în degetele Oliviei, care îi aruncă o privire scurtă şi furioasă.

Unul din ei scoase un muget care păru să zguduie copacii, după care trecură prin jocul de umbre şi lumină verde, zgomotul semănînd cu un vuiet. Noah avu impresia că le simți mirosul, ceva sălbatic, după care ei dispărură în întuneric.

– Femelele călătoresc în turme împreună cu puii, spuse Olivia. Masculii mai maturi, ca aceia pe care i-am văzut acum, umblă în turme mai mici pînă la sfîrşitul verii, cînd devin ostili unii față de alții ca să-şi păstreze haremul.

– Harem, hmm? spuse el zîmbind. Sună amuzant. Aceştia erau elanii Roosevelt? Cei despre care vorbeai ieri?

Dacă ea fu surprinsă că el fusese atent şi se ostenise să rețină, nu arăta.

– Da. Îi vedem adesea pe acest traseu în perioada asta.

– Atunci mă bucur că l-am ales. Sînt imenşi, foarte diferiți de Bambi şi familia lui.

– O să-i vezi şi pe Bambi şi pe familia lui. În perioada de împerechere sînt foarte multe momente interesante în pădure.

– Sînt convins. De ce n-a lătrat Shirley? De ce n-a fugit după ei? întrebă el, mîngîind căţeaua pe cap.

– Dresajul a învins instinctul. Eşti o fată cuminte, nu? spuse ea şi lăsîndu-se pe vine, o mîngîie pe Shirley, după care desfăcu lesa de la brîu şi i-o puse cîinelui.

– Pentru ce-i asta?

– O să ieşim de pe proprietatea MacBride. Cîinii trebuie ținuți în lesă pe o proprietate guvernementală. Nu ne place prea mult, nu-i aşa? îi spuse ea lui Shirley. Dar

asta e regula. Sau... zise ea îndreptîndu-se şi uitîndu-se la el. Putem să ne-ntoarcem, dacă te-ai săturat.

– Credeam că de-abia am pornit.

– Sînt banii tăi.

Porniră mai departe. El văzu că avea o busolă la brîu, dar nu o consulta. Părea să ştie exact unde se afla şi încotro mergea. Nu se grăbea, ci îi lăsa timp să privească şi să pună întrebări.

Ploaia se strecura prin acoperişul de frunze ca apa dintr-o mie de robinete defecte. Dar ceața începu să se ridice, rărindu-se şi retrăgîndu-se în sine.

Cărarea pe care o alesese ea începu să urce şi să urce abrupt. Lumina se schimbă subtil pînă cînd deveni de un verde intens.

– Îmi aduce aminte de vremea cînd mă scufundam.

– Poftim?

– M-am scufundat în Mexic, îi spuse el. Dacă eşti suficient de bun, poți să stai sub apă destul de mult şi să te joci. Lumina e ciudată, nu chiar verde ca aici, dar altfel, şi soarele străpunge suprafața. E uşor să te rătăceşti acolo. Te-ai scufundat vreodată?

– Nu.

– Ți-ar plăcea.

– De ce?

– Păi, te limitezi la un echipament cît se poate de sumar şi explorezi o lume care nu-i a ta. Nu ştii niciodată ce-o să vezi în clipa următoare. Îşi plac surprizele?

– Nu în mod deosebit.

– Mincinoaso, spuse el zîmbindu-i. Oricui îi plac surprizele. În plus eşti o naturalistă. S-ar putea ca lumea subacvatică să nu fie punctul tău forte, dar ți-ar plăcea. Prietenul meu Mike şi cu mine am petrecut două săptămîni memorabile în Cozumel acum vreo doi ani.

– Făcînd scufundări?

– Da. Tu ce faci ca să te relaxezi?

– Plimb băieți de oraș enervanți prin pădure.

– De cel puțin o oră nu te-am mai enervat. Am cronometrat. Ia uite!

– Ce anume? întrebă ea, întorcîndu-se.

– Ai zîmbit. Nu ți-ai dat seama, de data asta, și chiar mi-ai zîmbit, spuse el ducînd mîna la inimă. Acum m-am îndrăgostit. Hai să ne căsătorim și să creștem labradori.

Ea pufni în rîs.

– Vezi, m-ai enervat din nou. Ține minte cît e ceasul.

– Ba nu-i adevărat, spuse el reglîndu-și pasul după al ei. Începi să mă placi din nou, Liv. N-o să te poți abține.

– S-ar putea să te tolerez puțin, dar asta e foarte departe de a plăcea. Acum, dacă o să te uiți pe cărare, o să vezi coada rîndunicii...

– Nu mă satur niciodată de coada rîndunicii. Nu mergi niciodată la Los Angeles?

– Nu, spuse ea aruncîndu-i o privire scurtă. Nu.

– M-am gîndit că-ți vizitezi mătușa și unchiul din cînd în cînd.

– Vin ei încoace cel puțin de două ori pe an.

– Trebuie să recunosc că mi-e greu să mi-o imaginez pe Jamie hoinărind prin pădure. Este o doamnă foarte impresionantă. Totuși, bănuiesc că, din moment ce a crescut aici, s-ar adapta foarte repede. Și soțul ei?

– Unchiul David? O iubește suficient de mult ca să vină, să stea și s-o lase pe bunica să-l care la pescuit. Asta e rutina de ani de zile, chiar dacă toată lumea știe că nu poate să sufere pescuitul. Dacă are chiar ghinion și prinde ceva, trebuie să-i curețe. Odată l-am convins să meargă cu cortul.

– Numai o dată?

– Cred că așa a obținut mătușa Jamie colierul de perle și diamante. A mituit-o ca să nu-l mai facă niciodată să doarmă în pădure. Fără celulare, fără laptop-uri,

fără room-service, spuse ea aruncîndu-i o privire cu coada ochiului. Și tu ești la fel, bănuiesc.

– Hei, pot să renunț oricînd la celular. Nu sînt dependent de el. Și am dormit destul sub cerul liber.

– Într-un cort instalat în curtea din spate.

– Și într-o tabără de cercetași.

Ea izbucni în rîs fără să-și dea seama.

– Nu se poate să fi fost cercetaș.

– Bă am fost. Pentru o scurtă și strălucitoare perioadă de șase luni și jumătate. Uniformele nu-mi plăceau. Pălăriile alea sînt chiar îngrozitoare.

Începuse să obosească puțin, dar nu voia să tacă tocmai acum cînd o făcuse să vorbească.

– Tu ai făcut chestii din astea de cercetași?

– Nu, nu m-a interesat niciodată să mă alătur unor grupuri.

– N-ai vrut să porți pălăria aia stupidă.

– A fost un factor. Cum sînt ghetele?

– Foarte bune. Nu poți să dai greș cu *L.L Bean.*

– Ai început să gîfîi, grozavule. Vrei să ne oprim?

– Nu eu gîfîi, ci Shirley. Cum se face că eu îți spun pe nume și tu nu

– Îmi scapă, zise ea bătînd cu degetul în sticla de apă. Ia o înghițitură. Îți menține mușchii unși. Vei observa că, aici, arțarii sînt mai înalți decît la nivelele inferioare. Am urcat vreo sută șaizeci de metri.

Lumea se deschise iarăși, cu piscuri învăluite în ceață și văi verzi. Ploaia se oprise, dar pămîntul era încă ud și aerul era la fel de ud ca apa pe care o înghiți el.

– Ce e locul ăsta?

– Am intrat pe „Cărarea celor Trei Lacuri".

El văzu cum rîul șerpuia prin pădure și printre dealuri. Vîntul îi sufla în față, vuind printre vîrfurile copacilor din spatele lui pentru a fi înghițit apoi de pădure.

– Nimic blînd aici, nu?

– Nu. Şi este bine de ţinut minte acest lucru. Mulţi excursionişti de duminică n-o fac şi plătesc pentru asta. Natura nu e blîndă, ci necruţătoare.

– Ciudat, aş fi zis că o preferi oamenilor.

– Aşa e. Ţi-ai regăsit suflarea?

– Nici nu mi-o pierdusem.

„Nu chiar."

– Dacă trecem podul ăsta şi mai mergem pe o cărare trei mile şi jumătate, ajungem la zona lacurilor. Sau am putea să ne întoarcem.

– Pot să mai merg trei mile şi jumătate.

– Bine, atunci.

Podul Big Creek se întindea peste rîu. El auzi apa curgînd năvalnic cînd îl traversară, simţi forţa vîntului şi i se împotrivi. Olivia mergea înainte de parcă s-ar fi plimbat pînă atunci pe Wilshire Boulevard.

Încercă să nu o urască pentru asta.

După mai puţin de o milă, picioarele începură să-l doară îngrozitor. Ea nu-i spusese că ultima porţiune de drum era de urcat. Noah strînse din dinţi şi ţinu pasul.

Încercă să nu se gîndească la cît de tare îl dureau toate, admirînd priveliştea, gîndindu-se la masajul pe care avea să-l facă la întoarcerea la cabană şi întrebîndu-se ce o fi adus Olivia de mîncare. Zări o mişcare iute cu coada ochiului şi ridică privirea la timp pentru a vedea ceva sărind în aer printre copacii rari.

– Ce-a fost asta?

– O veveriţă zburătoare. Rareori se văd în timpul zilei. Sînt nocturne.

– Nu zău? Ca Rocky? *Rocky şi Bullwinkle,* explică el cînd o văzu privindu-l încruntată. Ştii, desenul animat.

– Nu prea mă uit la televizor.

– Trebuie să-l fi văzut cînd erai mică, spuse el întinzînd gîtul şi încercînd să mai zărească veverita. Nu e doar un simplu desen animat, ci o instituţie. Ce altceva mai e în afară de Rocky?

– Avem o listă cu animale sălbatice la centru, spuse ea, după care arătă spre trunchiul unui copac a cărui scoarţă fusese zgîriată adînc. Urs. Astea sînt zgîrieturi de urs.

– Zău?

În loc să fie alarmat, aşa cum era de aşteptat, se apropie mai mult şi examină adînciturile fascinat.

– Încă mai hibernează sau am putea să dăm peste unul?

– Ah, umblă prin zonă. Şi sînt înfometaţi, adăugă ea mai mult ca să se amuze.

– Ei bine, spuse el trecîndu-şi degetele peste adîncitură. Atîta timp cît n-o să dăm de unul care să mă confunde cu un copac, o să fie interesant.

Aproape că uită de muşchii care îl dureau cînd continuară să urce. Veveriţele se vedeau şi pe jos şi prin copaci. Un şoim pluti pe deasupra lor cu aripile larg desfăcute şi scoase un ţipăt care răsună la nesfîrşit. Apoi zări un corb şi primul petic de zăpadă.

– Putem să ne oprim aici, spuse Olivia dîndu-şi rucsacul jos şi aruncîndu-i o privire lui Noah cînd se lăsă pe vine ca să-l deschidă. Nu credeam c-o să reuşeşti, cel puţin nu fără să te plîngi.

– Am fost la un pas de a mă plînge, dar a meritat.

Se uita spre cele trei lacuri, fiecare fiind de un argintiu-întunecat ca o oglindă veche. Umbra munţilor se reflecta în ele, iar aerul mirosea a pini şi pămînt ud de ploaie, fiind foarte rece.

– Ca premiu pentru că nu te-ai plîns, o să mîncăm din supa de orz cu carne de vacă preparată de bunica mea.

– Aş fi în stare să mănînc un ocean întreg de supă din asta.

Ea scoase o păturică din rucsac.

– Întinde-o pe jos şi aşează-te. N-o să primeşti un ocean, dar suficient cît să te încălzeşti şi să nu te mai gîndeşti la picioarele care te dor.

– Am adus din fructele pe care le-am primit la cabană, spuse el zîmbind cînd întinse pătura. În cazul în care ţi-ai fi pus în cap să mă laşi să mor de foame.

– Nu, mă gîndisem să te las în pădure şi să văd dacă erai în stare să găseşti singur drumul înapoi. Dar îmi plac părinţii tăi şi ei ar fi fost tare supăraţi.

El îşi încrucişă picioarele şi acceptă cafeaua pe care ea o turnă din termos într-o cană. Ar fi vrut să-i dea pălăria la o parte ca să-i poată atinge părul. Îi plăcea cum arăta acesta, de culoare caramel şi cu breton.

– Ai putea să înveţi să mă placi.

– Nu cred.

El o mîngîie pe Shirley pe cap cînd aceasta veni să-i adulmece cafeaua.

– Cîinele tău mă place.

– E căţeaua bunicului. Şi îi place să bea din toalete. Nu trebuie să te încrezi în gusturile ei.

– Eşti o femeie dură, Liv. Dar faci o cafea grozavă. Dacă ne căsătorim, ai putea să-mi faci în fiecare dimineaţă şi te-aş trata ca pe-o regină.

– Ce-ar fi să faci tu cafeaua şi eu să te tratez ca pe un sclav?

– Asta include şi legarea mea şi solicitarea de favoruri sexuale? Pentru că ar trebui să ştii că, de curînd, am făcut un jurămînt de celibat.

Ea rîse şi scoase cel de-al doilea termos.

– Virtutea ta e în siguranţă cu mine.

– Ei, mi-ai luat o povară de pe suflet. Dumnezeule, miroase excelent!

– Bunica mea găteşte minunat, spuse ea turnînd supa în castronele.

– Atunci, pot să vin la cină?

Ea continuă să se uite la termos cînd îi puse capacul.

– Cînd am ajuns acasă aseară, am văzut că plînsese. Bunicul îi spusese că eşti aici, ce intenţionezi să faci şi că vorbise cu tine. Nu ştiu ce şi-au spus unul altuia, dar ştiu că n-au vorbit prea mult după aceea. Şi că ea a plîns.

– Îmi pare rău.

– Adevărat? întrebă ea ridicînd privirea acum.

El se aşteptase ca ochii ei să fie umezi, dar aceştia erau complet uscaţi şi aruncau flăcări.

– Îţi pare rău că ai reînviat o durere insuportabilă, că ai provocat o tensiune între doi oameni care se iubesc de mai bine de cincizeci de ani şi, într-un fel, ai reuşit să mă arunci exact în mijlocul acestor lucruri?

– Da, spuse el privind-o în ochi. Îmi pare rău.

– Dar tot vei scrie cartea.

– Da, spuse el ridicînd castronelul. O voi scrie. Deja s-a deschis totul, s-a ajuns prea departe ca să ne mai întoarcem din drum. Şi, adevărul e că Tanner tot o să-şi spună povestea, chiar dacă eu mă retrag de data asta. O să spună altcuiva. Şi acelui altceva s-ar putea să nu-i pară rău, să nu-i pară rău suficient de mult ca să acţioneze cu cît mai multă prudenţă, ca să se asigure că tot ceea ce scrie e adevărat. N-ar avea legătură, oricît de încordată ar fi ea, cu tine şi cu familia ta care să facă să aibă importanţă pentru el.

– Acum eşti un cruciat?

– Nu, spuse el lăsînd amărăciunea să-i iasă din suflet. Sînt doar un scriitor. Unul bun. Nu-mi fac iluzii că doar ceea ce scriu va schimba ceva, dar sper că va oferi

nişte răspunsuri.

Oare şi înainte fusese atît de sigur de sine? Ea nu credea. Amîndoi se maturizaseră mult în ultimii şase ani.

– E prea tîrziu pentru răspunsuri.

– Nu sînt de acord. Eu nu cred că e prea tîrziu pentru răspunsuri. Ascultă-mă, Liv, spuse el scoţîndu-şi pălăria şi trecîndu-şi degetele prin păr. Există lucruri pe care n-am apucat să ţi le explic niciodată.

– Am spus...

– La naiba, lasă-mă să termin. Aveam zece ani cînd s-a întîmplat totul. Tata era cel mai mare erou al vieţii mele. Bănuiesc că încă mai e. Oricum, ştiam cîte ceva despre slujba lui şi nu era doar că îi căuta pe oamenii răi. Ceea ce făcea el avea importanţă pentru mine, făcea o impresie asupra mea. Şi eram atent. Cînd a venit acasă după uciderea mamei tale, am citit durere pe chipul lui. N-o văzusem niciodată pînă atunci, nu din cauza serviciului. Poate era furie, uneori venea acasă părînd bolnav şi obosit, dar nu îl mai văzusem niciodată îndurerat. Şi n-am uitat niciodată.

Ca să aibă ceva de făcut, ea luă castronelul şi începu să amestece în supă fără nici un fel de interes. Auzi mai mult decît frustrare în glasul lui. Auzi pasiune. Şi hotărîre.

– Nu asta faci acum, reînviind durerea aceea?

– N-ai cum să reînvii o durere care n-a murit niciodată şi pentru că nici unul din voi n-a murit. Te-am văzut la televizor, continuă el. Erai doar un copil. Au arătat secvenţa aia de nenumărate ori, cînd ai ieşit în fugă din casă, plîngînd. Cu mîinile pe urechi. Ţipînd.

Ea îşi aminti perfect acel moment, ar fi putut să-l şi retrăiască, dacă ar fi vrut, îl retrăise cînd nu voise.

– Acum ţi-e milă de mine?

– Ca să poţi să mi-o arunci în faţă, spuse el clătinînd din cap şi studiind-o în timp ce mînca din supă.

Nu mai era o fetiţă lipsită de apărare şi înspăimîntată. Se întărise şi, dacă nu avea să ia măsuri, în curînd avea să devină o fiinţă foarte rece.

– Îţi spun că n-o să fac asta. N-o să presez şi n-o să sufoc. O să acţionăm în ritmul tău.

– Nu ştiu dacă o să fiu de acord sau nu, spuse ea după o clipă. Dar nici măcar n-o să mă gîndesc dacă să discut cu tine sau nu pînă cînd nu-mi promiţi că n-o să încerci să stai de vorbă cu bunica. Vreau s-o laşi în pace. Nu suportă.

– Bine, spuse el şi oftă cînd o văzu privindu-l suspicioasă. Ce e? Vrei să semnez cu sînge?

– Poate, spuse ea mîncînd numai pentru că ştia că avea să aibă nevoie de forţă pentru înapoiere. Nu te aştepta să am încredere în tine.

– Altădată ai avut. Şi o să ai din nou înainte să se termine totul.

– Eşti enervant de sigur de tine. Uite o pereche de raţe arlechin pe lac. Abia se zăresc, în partea cealaltă.

El aruncă o privire. Remarcase deja că, atunci cînd voia să schimbe subiectul, ea vorbea despre natură.

– O să stau aici toată săptămîna, spuse el. Numărul meu de acasă e trecut în registru la cabană. Dacă nu te hotărăşti înainte să plec, poţi să mă contactezi mai tîrziu. O să mă-ntorc.

– Mă mai gîndesc, spuse ea dîndu-i lui Sherley un biscuit din cutie. Acum taci. Unul din cele mai plăcute lucruri aici e liniştea.

Mulţumit de progresele făcute, Noah se apucă să-şi mănînce supa.

Tocmai voia să întrebe dacă mai era, cînd ţipătul îl făcu să azvîrle castronul imediat şi să sară în picioare.

– Stai aici, îi porunci apoi. Nu te mişca de aici.

Olivia se holbă la el timp de cinci secunde, după care se ridică şi o luă la fugă în direcţia din care se auzise zgomotul.

– Stai, aşteaptă! strigă ea întrebîndu-se dacă să-i sară în spate sau să i se aşeze în faţă.

Reuşi să-l apuce de mînecă, după care chiar se izbi în el cînd Shirley se ciocni de ea, sperînd că se întîmpla ceva palpitant.

– Cineva are necazuri.

Ţipătul străpuse aerul din nou, făcîndu-l să o împingă în spate.

– Vreau să stai aici pînă cînd...

– E o marmotă, spuse ea abţinîndu-se să nu rîdă. Probabil o marmotă Olympic.

– Ce naiba mai e şi asta?

Ea izbuti să rămînă serioasă.

– Cunoscută şi sub denumirea de porc fluierător sau fluierător, deşi strigătul de avertisment pe care-l scoate nu e ca un fluierat produs de corzile vocale. Nu e o domniţă la ananghie, ci o... uite

Continuînd să-l ţină de mînecă, îi arătă într-o anumită direcţie. Erau două, cu blana înspicată gri cu maro, şi se îndreptau spre un grup de stînci.

Una din ele se ridică pe labele dinapoi, adulmecînd în aer, după care se uită la cîine şi la oameni cu prudenţă.

– Abia au ieşit din hibernare, de obicei intră prin septembrie şi nu mai ies pînă în mai. Mai mult ca sigur că vizuina lor este pe undeva prin preajmă.

– Grozav, spuse el privind-o cu ochii mici.

– Ai fost foarte curajos. M-am simţit extrem de apărată împotriva oricăror marmote periculoase.

– Deşteapto, spuse el prefăcîndu-se că o loveşte cu pumnul în bărbie, după care îl lăsă acolo.

Ochii ei erau plini de umor şi pe buze avea un zîmbet. Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar vîntul îi răvăşea părul.

Îi văzu schimbarea din ochi, înţelegerea realităţii pe care o remarcase şi cu ani în urmă. I se păru că o aude ţinîndu-şi respiraţia cînd degetele lui se desfăcură şi îi mîngîiară maxilarul.

Nu îşi calculă mişcarea. Dar o făcu. În clipa în care gura i se contopi cu a ei, mintea lui striga „greşeală!" Dar cealaltă mînă îi aluneca deja prin păr şi dinţii muşcau deja buza de jos.

Ea tresări o dată, ca şi cum atingerea gurii lui ar fi şocat-o, după care rămase complet nemişcată. În acea neclintire el simţi un tremur extrem de slab şi buzele ei se încăzirâ sub ale lui.

Combinaţia îl făcu să se apropie şi mai mult şi să aprofundeze sărutul, deşi o parte din el ştia că n-ar fi trebuit să apuce iarăşi pe acel drum.

Ea voise să-l împingă, să-l oprească în clipa în care văzuse gîndul apărîndu-i în ochi, în clipa în care simţise întetirea propriului puls.

El o paraliză. Valul de emoţii care răbufniră în ea o uluiră, o lăsară deschisă pentru mai multe, în timp ce îşi ţinea mîna încleştată pe mîneca lui şi sîngele îi vuia ameţitor în cap.

La fel cum fusese între ei şi înainte. Exact la fel.

Vîntul sufla pe lîngă ei, printre ei, suspinînd printre copaci şi ea tot nu putu să se mişte. Nici spre el sau departe de el, nici să continue sau să respingă.

Acea senzaţie de neputinţă o înspăimîntă.

– Olivia, spuse el mîngîindu-i faţa uşor.

Amîndoi se schimbaseră şi, totuşi, gustul ei era acelaşi, forma gurii ei era aceeaşi, dorinţa care plutea între ei, exact aceeaşi.

Cînd el se îndepărtă puţin, voind să o vadă, simţind

nevoia să o vadă, murmură din nou. Doar „Olivia".

Acum ea se trase înapoi, găsind refugiu în furie.

– N-o să se întîmple din nou.

– Liv, spuse el încet şi serios. Deja se întîmplă.

Nu, îşi spuse ea. Categoric, nu.

– Tipic. Absolut tipic, zise ea apoi şi se întoarse brusc, ducîndu-se să strîngă totul în rucsac.

Tipic? Lui Noah nu i se păru nimic tipic în a-şi pierde capul. Tot nu putu să-şi adune toate gîndurile, dar izbuti să se ducă la ea şi s-o întoarcă.

– Ascultă...

– la mîinile de pe mine, spuse ea îndepărtîndu-i-le. Crezi că nu ştiu despre ce e vorba? Dacă nu poţi să mă convingi cu aşa-zisa ta logică şi cu farmecul tău, adaugi nişte stimulenţi fizici. Exact ca înainte.

– Ah, nu, zise el şi cu o forţă pe care ea i-o subestimase, o ţinu nemişcată, cînd ea ar fi vrut să se desprindă din mîinile lui.

În ochii lui apăru o furie care ea îşi dădu seama că era mai puternică decît trăda înfăţişarea lui leneşă.

– N-o să mai interpretezi aşa. Ştii foarte bine că n-am mers patru ore afurisite doar ca să pot să te pipăi. Dacă aş fi vrut să mă dau la tine, aş fi făcut-o într-o cameră plăcută şi caldă, înainte să fac băşici.

– Dar te-ai dat la mine, îl corectă ea pe un ton rece ca gheaţa făcîndu-l, însă, să-şi dezvelească dinţii.

– N-am plănuit asta, pur şi simplu, s-a-ntîmplat. Şi nu mi te-ai împotrivit. Dacă nu vrei să fii supărată pentru ceva, foarte bine, dar fă-o pentru adevăratul motiv.

Se priviră furioşi în timp ce Shirley se strecură printre ei scîncind.

– Bine, zise Olivia optînd să se retragă în spatele demnităţii. O să fiu supărată pentru că ai profitat de un moment de slăbiciune.

– Nu există nimic slab în tine, mormăi el şi îi dădu drumul. Cît mai ai de gînd să mă faci să plătesc pentru greşeala de acum şase ani? În cîte feluri vrei să-mi mai cer scuze?

– Nu vreau nici o scuză. Vreau să uit.

– Dar n-ai uitat. Şi nici eu. Vrei să ştii de cîte ori m-am gîndit la tine?

– Nu, spuse ea repede. Nu vreau. Dacă vrem să găsim o modalitate de a ne suporta reciproc, trebuie să ne concentrăm asupra momentului prezent, nu asupra trecutului, Noah.

– Ăsta e obiceiul familiei MacBride? Dacă e ceva greu de suportat, îngroapă-l.

Regretă acele cuvinte instantaneu, nu numai pentru că erau deplasate, ci din cauza şocului şi durerii din ochii ei.

– Iartă-mă, Liv.

Întinse mîna spre ea şi înjură uşor cînd ea se feri.

– Îmi pare rău, spuse el iarăşi. A fost ceva deplasat. Dar nu numai tu ai fost cea rănită. M-ai tăiat în două în ziua aia. Aşa că, poate, ai dreptate. Poate e mai bine să uităm ce-a fost şi s-o luăm de la-nceput.

Strînseră lucrurile în tăcere, avînd mare grijă să nu se atingă unul pe altul. Cînd ajunseră din nou în pădure, ea deveni ghidul impersonal, care îi arăta plante interesante, animale sălbatice, blocînd orice discuţie personală.

Noah îşi spuse că era ca şi cum s-ar fi închis sub o cupolă de sticlă. Acum era înăuntru, de neatins.

Acest lucru avea să simplifice lucrurile, îşi spuse el. Nu voia să o mai atingă. Nu putea să rişte asta.

Ultimele două ore de drum şi le petrecu visînd cum avea să dea foc ghetelor şi cum avea să îndepărteze gustul ei plăcut din gură cu o băutură bună şi tare.

Capitolul 20

Cînd cabana apăru în raza vizuală, planul lui Noah fu foarte simplu. Avea să se ducă la bar, să cumpere o sticlă, mai bine două sticle, de bere. Apoi avea să le ia în cameră şi avea să le bea în timp ce făcea duş fierbinte timp de o oră.

Dacă acest lucru nu avea să-l facă să se simtă om din nou, ei bine, avea să comande nişte carne crudă şi să roadă la ea.

Lumina începea să devină de un gri ca perla, cîteva fîşii de culoare apărînd pe cer spre apus, dar el nu avea chef să aprecieze asta.

Pentru Dumnezeu, nu făcuse decît să o sărute. Nu îi sfîşiase hainele, trăgînd-o la pămînt pentru a face sex ca un maniac. Faptul că imaginea aceea era mult prea atrăgătoare îi făcu să strîngă din dinţi cînd deschise uşa cabanei.

Se întoarse spre ea şi tocmai voia să facă un comentariu usturător de politicos la adresa priceperii ei, cînd recepţionera veni repede spre el.

– Domnule Brady, a sunat mama dumneavoastră. A spus că e urgent.

Totul îngheţă înăuntrul lui, după care simţi o căldură greţoasă.

– Mama?

– Da, a sunat la vreo oră după ce aţi plecat azi-dimineaţă şi încă o dată la ora trei. V-a rugat să sunaţi acasă cît puteţi de curînd.

În mintea lui apăru o imagine oribilă a unor poliţişti care veneau la uşă. Fiecare familie de poliţist ştia ce înseamnă cînd deschideai uşa şi nişte poliţişti stăteau în prag, cu chipurile intenţionat inexpresive.

Dar tatăl lui se pensionase. Nu se putea. nu.

– Eu...

– Poţi să suni de-aici, spuse Olivia luîndu-l de braţ cu blîndeţe şi vorbind cu un calm absolut.

Teama de pe chipul lui declanşa ţipete de alarmă în capul ei, dar mîna îi era fermă cînd îl conduse într-un birou din spate.

– Poţi să formezi direct de aici. Eu o să...

Dădu să iasă, intenţionînd să-i ofere intimitate, dar el o apucă de mînă.

Nu spuse absolut nimic, ci doar o ţinu astfel în timp ce forma numărul. Contactul acela cu ea îl ţinea ancorat cînd o mulţime de imagini îngrozitoare îi apăreau în minte. Palmele îi asudară pe receptor cînd telefonul sună o dată, de două ori şi, apoi, vocea mamei lui grăbită şi cu respiraţia tăiată, îl făcu să simtă un cuţit de gheaţă în stomac.

– Mamă?

– Ah, Noah, slavă Domnului!

– Tata?

Trăi o mie de iaduri în secunda în care îi trebui ei să răspundă.

– Nu, nu, dragul meu. Nu e vorba de Frank. Tatăl tău e bine, zise ea şi, înainte ca genunchii lui să se înmoaie de uşurare, continuă repede: E vorba de Mike, Noah.

– Mike? întrebă el şi îi strînse mîna Oliviei, făcînd ca încheieturile degetelor amîndurora să se albească. Ce e? Ce s-a-ntîmplat?

– Noah... Dumnezeule... E în spital. În comă. Nu ştim cît de rău este. Îi fac tot felul de analize, se face tot ce...

Cînd ea începu să plîngă, Noah simți o mulțime de noduri în stomac.

– Ce s-a-ntîmplat? Un accident de maşină?

– Nu, nu. L-a atacat cineva. L-a lovit în mod repetat. Din spate, au zis. Era la tine acasă aseară.

– În casa de pe plajă? Era la mine? Aseară s-a-ntîmplat?

– Da, am aflat abia azi-dimineață devreme. Tatăl tău e la spital acum. O să mă duc şi eu. Nu lasă decît pe unul din noi să stea cu el cîteva minute. E la reanimare.

– Vin cît pot de repede. Iau primul avion.

– Unul din noi o să fie la spital. Maggie şi Jim... spuse ea şi glasul i se frînse din nou cînd vorbi despre părinții lui Mike. Nu trebuie să fie singuri.

– Am plecat chiar în clipa asta. Vin direct acolo. Mamă... spuse el, dar nu se putu gîndi la nimic, absolut la nimic. Am plecat, repetă el, după care închise telefonul şi îl privi fix. Prietenul meu a fost atacat. E în comă. Trebuie să mă duc acasă.

Încă o mai ținea de mînă, dar nu o mai strîngea. Ea îi simți degetele tremurînd

– Du-te şi împachetează ce-ți trebuie. O să sun eu la aeroport, să-ți rezerv bilet.

– Poftim?

Ei i se făcu milă. Văzîndu-i chipul palid şi ochii şocați, nu putu să simtă altceva decît milă.

– O să economisim timp, Noah. Du-te şi pune-ți în bagaj tot ce-ți trebuie. Te duc eu la aeroport.

– Da... Doamne, spuse el dezmeticindu-se şi ochii i se limpeziră, iar chipul i se înăspri. Rezervă-mi un loc, orice mă poate ajuta să ajung la Los Angeles cît mai repede. Sînt gata în cinci minute.

Se ținu de cuvînt şi fu înapoi la uşa biroului înainte

ca ea să fi terminat de făcut rezervarea. Nu se ostenise să se schimbe, observă ea, şi avea doar rucsacul şi laptop-ul.

– S-ar rezolvat, spuse ea ridicîndu-se repede de la birou. La patruzeci de minute de aici este o pistă particulară, nişte prieteni de-ai bunicilor mei. Puteți decola imediat cum ajungi.

Luă un set de chei de pe panou şi ieşi împreună cu el, alergînd spre un jeep din parcare. Descuie uşa şi sări la volan, aruncîndu-i bagajul în spate.

– Îți mulțumesc.

– Pentru puțin. Nu-ți face griji în privința celeorlalte lucruri şi a maşinii. O să ne ocupăm noi de toate, spuse ea conducînd cu viteză, mîinile fiindu-i competente pe volan şi privirea ațintită drept înainte. Îmi pare rău de prietenul tău.

Şocul inițial trecuse, dar el îşi lăsă capul pe spate.

– Îl cunosc de-o viață. Din clasa a doua. S-a mutat lîngă mine. Un tip grăsuț, un idiot. Te acopereai de onoare dacă îl băteai măr. Cînd mi-a venit rîndul, n-am putut s-o fac. Habar n-avea că era idiot. Şi acum e la fel. Era îndrăgostit lulea de Marcia Brady.

– Verişoara ta?

– Hm? Ah, Brady. Nu, Marcia, Marcia, Marcia. *The Brady Bunch*, spuse el şi deschise ochii doar cît să-i arunce o privire plină de uimire, după care oftă. Am uitat că nu te uiți la televizor. N-are importanță. E cel mai de treabă om pe care-l cunosc. Extrem de loial şi complet inofensiv. Ticălosul! spuse el lovind cu pumnul în bordul maşinii, după care îşi acoperi fața cu mîinile. Ticălosul! E în comă, într-o comă afurisită. Mama plîngea. Ea e tare, e tare întotdeauna. Dacă a răbufnit aşa, înseamnă că trebuie să fie rău. Rău de tot.

Ea ar fi vrut să-l oprească, doar pentru o clipă, şi să-l îmbrățişeze pentru a-i oferi alinare. Era un sentiment pe

care nu îl simțise față de nimeni alticineva în afară de membrii familiei. Aşa că îşi încleştă mîinile pe volan şi apăsă pe accelerator.

– E numai vina mea, spuse Noah lăsînd mîinile pe genunchi.

– E ridicol. Nici măcar n-ai fost acolo, zise ea gîndindu-se că logica era mai bună decît o îmbrățişare liniştitoare.

– N-am luat-o destul de în serios. L-am trimis acolo. Să ude afurisitele de plante. Uda plantele, Mike. Şi ştiam că e aproape nebună.

– Despre cine vorbeşti?

– Am fost cu o tipă un timp. N-a fost ceva serios din partea mea, dar ar fi trebuit să-mi dau seama. Pur şi şimplu m-am lăsat purtat de val, de ce nu? Un sex bun cu un corp superb, o femeie frumoasă cu care să ieşi undeva. Cînd lucrurile s-au complicat, eu am pus punct. Atunci, a-nceput să fie urît. Au urmat scandaluri şi, pe urmă, chestia cea mare, cînd mi-a făcut praf casa în timp ce eram plecat.

– Ți-a făcut praf casa?

– În stil mare. A trebuit să adun cu lopata ce-a mai rămas.

– Dar e oribil. Zău. De ce n-ai pus să fie arestată?

– N-am putut să dovedesc. Toată lumea a ştiut că ea a făcut-o, că era stilul ei, dar n-am putut să fac nimic. Mi-a mai aruncat nişte amenințări în față, a mai făcut o scenă. Pe urmă, eu am plecat şi l-am rugat pe Mike să-mi ude florile.

– Dacă această femeie foarte bizară este cea care ți-a rănit prietenul, atunci e vina ei. E responsabilitatea ei. Ea e de vină.

El nu spuse nimic. Olivia îşi dădu seama că suferea. Simți durerea emanînd din el în valuri. Şi nu suporta.

– Cînd... după ce a murit mama, am trecut printr-o perioadă cînd m-am considerat vinovată. Fugisem şi mă ascunsesem în dulap. N-am făcut nimic s-o ajut.

– Dumnezeule, Liv, dar n-aveai decît patru ani.

– N-are importanță. Asta nu contează, Noah. Cînd iubeşti pe cineva şi i se întîmplă ceva îngrozitor, nu contează cîți ani ai. După aceea, continuă ea, am trecut prin altă fază, cînd am dat vina pe ea. Ce naiba a fost în mintea ei? I-a dat drumul în casă. A lăsat monstrul să intre în casă, murmură ea şi se cutremură o dată. Ea i-a dat drumul şi el a luat-o de lîngă mine. M-a părăsit. Am considerat-o vinovată pentru asta.

Tresări cînd el îi atinse obrazul, după care trase aer în piept pentru a se calma.

– Poate că trebuie să treci prin fazele astea înainte să ajungi la adevăr. Sam Tanner a fost de vină. El a fost singurul vinovat. Nici eu, nici mama.

– Ai dreptate. Îți sînt dator.

– Cei de la cabană ar fi făcut la fel pentru oricine.

– Nu. Ție îți sînt dator, spuse el lăsîndu-şi capul pe spate din nou, după care închise ochii şi nu mai vorbiră nimic tot drumul.

Noah era un pachet de nervi cînd ieşi repede din lift la reanimare. În timpul zborului, şi-l închipuise pe Mike mort. Apoi, şi-l imaginase pe prietenul său ridicîndu-se în capul oaselor şi făcînd o glumă proastă. Cînd taxiul îl lăsase în fața spitalului, era gata să creadă că totul nu fusese decît un vis ciudat. Apoi îşi văzu mama stînd pe o banchetă pe culoarul învăluit în liniște, cu brațul pe după umerii lui Maggie Elmo. Sentimentul de vinovăție şi teama i se strînseră în gîtlej.

– Ah, Noah, spuse Celia ridicîndu-se repede şi aruncîndu-se de gîtul lui. Mă bucur atît de mult că eşti aici. Nu s-a petrecut nici o schimbare, adăugă apoi în şoaptă.

– Trebuie să-l văd. Pot să... spuse el clătinînd din

cap, după care se forță să se desprindă din brațele ei și să o privească pe Maggie. Doamnă Elmo.

– Noah, spuse ea și lacrimile începură să-i curgă din ochii deja umflați cînd întinse brațele spre el.

Noah se așeză pe banchetă și o îmbrățișă strîns.

– O să vrea să fii aici. O să vrea să te vadă cînd se va trezi. Trebuie să se trezească dintr-o clipă în alta.

El se agață de speranța ei la fel de tare cum se agăța de ea.

– Am făcut cu schimbul, spuse Celia plimbîndu-și mîna pe spatele lui. Frank și Jim sînt înăuntru acum. Dar Maggie trebuie să se întindă puțin.

– Nu, eu...

– Ai zis c-o să te-ntinzi cînd vine Noah, spuse Celia cu blîndețe făcînd-o să se ridice. Ți-am pregătit un pat, ai uitat? Trebuie să te întinzi cîteva minute. Vrem să-l lăsăm pe Mike cîteva minute cu Noah, nu? O să stau și eu cu tine, zise ea aruncîndu-i o privire mută lui Noah, după care, murmurînd în continuare, se îndepărtă cu Maggie pe culoar.

Copleșit de tristețe, Noah, își lăsă capul în mîini. Tot așa stătea cînd Frank ieși din salon și îl văzu. Fără să spună nimic, Frank se așeză și îl luă după umeri.

– Nu știu ce să fac, spuse Noah cînd își recăpătă graiul.

– O și faci. Ești aici.

– Îmi vine s-o bat măr. O să găsesc eu o modalitate de a o face să plătească pentru asta.

– Nu la asta trebuie să te gîndești acum

– Știi foarte bine că ea a făcut-o, spuse Noah îndreptîndu-se și privindu-l pe Frank furios. Știi foarte bine.

– Tot ce se poate. Va fi interogată imediat cum se va da de urma ei, spuse el strîngîndu-i umărul pentru a stăvili șuvoiul de înjurături. Nu poate fi acuzată fără dovezi.

– O să scape. La naiba, tată, știi că o să scape. Iar eu n-am de gînd s-o las.

– Nu știu, spuse Frank cu fermitate. Și nici tu nu știi. Dar îți spun, în calitate de tată și de polițist, să stai departe de ea. Dacă te lași condus de sentimentele pe care le ai acum, o să înrăutățești lucrurile. Las-o să greșească singură ca să putem s-o închidem.

Dacă Mike murea, nu aveau să poată să o închidă suficient de bine.

Stătu la spital pînă în zori, cînd se duse acasă la părinții săi, unde se prăbuși cu fața în jos în patul din copilăria lui și dormi neîntors timp de patru ore.

După ce făcu un duș, se duse la bucătărie.

Mama lui era acolo, într-un halat vechi, bătînd ouă într-un castron. Pentru că se simți copleșit de dragoste pentru ea, o îmbrățișă și o strînse.

– Cine ești și ce-ai făcut cu mama mea?

Ea izbuti să rîdă ușor, ridicînd o mînă pentru a-l bate pe obraz.

– Am renunțat la regulile casei azi-dimineață. Ouă adevărate, cafea adevărată. Ne așteaptă încă o zi lungă.

– Da, spuse el privind pe deasupra capului ei, pe fereastra bucătăriei. Mai ții minte cînd Mike și cu mine am încercat să construim fortul acela în spate? Am adunat toate lemnele care nu erau bune, toate cuiele ruginite. Bineînțeles că el a călcat pe unul și a trebuit să facă o injecție antitetanos.

– A urlat ca din gură de șarpe cînd a călcat pe cuiul ăla. Am crezut că și-a tăiat brațul, spuse ea rîzînd și oftînd, fiind foarte aproape de un suspin. Îl iubesc pe băiatul ăsta. Și mi-e rușine că, după ce-am aflat ce s-a-ntîmplat, primul meu gînd a fost slavă Domnului că n-a fost Noah. Sărmana Maggie!

Se desprinse din brațele lui, luă castronul din nou și

se apucă să bată ouăle cu furie.

– Trebuie să fim optimişti. Să credem în lumina albă care vindecă. Am citit o mulţime de cărţi despre asta.

El nu putu să nu zîmbească puţin.

– Sînt convins.

– O să-l facem să iasă din situaţia asta, spuse ea luînd o tigaie şi privirea pe care i-o aruncă lui Noah fu aprigă şi înverşunată. Să crezi.

El voia să o facă, dar de fiecare dată cînd intra în acea încăpere mică de spital şi îl vedea pe Mike neclintit şi palid, cu capul înfăşurat în bandaje, cu ochii afundaţi în vînătăi, încrederea îi slăbea.

Cînd dimineaţa înainta spre amiază, el se plimba agitat pe coridor, în timp ce furia îl copleşea din ce în ce. Nu putea să o lase pe Caryn să scape atît de uşor. Nu putea să facă nimic altceva decît să spere, să se roage şi să stea lîngă patul prietenului său vorbind aiureli doar ca să nu mai audă ţiuitul monoton al aparatelor.

Voise să-l atace pe el, îşi spuse. Dumnezeule, avea să-i arate el. Se întoarse spre lift şi porni spre el, în timp ce ura îi înflorea în suflet.

– Noah?

– Poftim? spuse el uitîndu-se la brunetă cu pumnii strînşi.

Purta un halat alb peste cămaşă şi pantaloni şi, în buzunar, avea un stetoscop.

– Eşti una din doctoriţele lui Mike Elmo?

– Nu. Eu...

– Te cunosc, o întrerupse el. Nu-i aşa?

– Ne-am cunoscut la bar – tu erai cu Mike, eu cu prietena mea. Eu sînt Dory.

– Aşa e, spuse el frecîndu-şi ochii obosiţi.

Bruneta cea drăguţă cu accent sudic care fusese de partea lui în seara cînd Caryn îl atacase la bar.

– Eşti doctoriţă?

– Da. La urgenţă. Acum am o pauză şi m-am gîndit să vin să văd ce mai face Mike.

– Toţi spun că nu-i nici o schimbare.

– O să verific imediat. Arăţi ca şi cum ai avea nevoie de aer. Hai să ne plimbăm puţin.

– Tocmai ieşeam.

– Hai să ne plimbăm puţin, repetă ea.

Mai văzuse o privire criminală în ochii unui bărbat. Aşa ceva nu se uita.

– Ultima oară cînd am fost la el, semnele vitale erau stabile. Analizele au ieşit bine, spuse ea apăsînd pe butonul liftului. E într-o stare critică, dar e tînăr şi sănătos.

– E în comă de o zi şi jumătate.

Ea îl îndemnă să intre în lift.

– Uneori, coma este felul în care organismul se concentrează asupra vindecării. Şi şi-a revenit o dată, în ambulanţă, cînd veneam spre spital. Cîteva clipe, dar cred că m-a recunoscut şi ăsta e un semn foarte bun.

– Pe tine? Erai cu el?

Ea coborî în holul de la intrare, îl luă de braţ şi îl conduse spre uşă.

– Trebuia să mă întîlnesc cu el la tine acasă. Am întîrziat. Au fost aduse două persoane cu tentativă de sinucidere. Am pierdut una, am salvat-o pe cealaltă. Am ajuns acolo pe la zece.

Cînd ieşiră, ea întoarse faţa spre soare şi îşi roti umerii.

– Doamne, ce bine este aici. În orice caz, uşa era deschisă. Mike era pe podea în bucătărie, cu faţa în jos. Erau cioburi peste tot. O sticlă de vin. Probabil că fusese lovit cu ea. Aveam trusa în maşină. Am adus-o şi am făcut tot ce am putut pe loc. În jumătate de oră era la Urgenţă.

– O să moară?

Ea nu răspunse imediat, ci se aşeză pe bordură şi

aşteptă să i se alăture şi el.

– Nu ştiu. Din punct de vedere medical, are şanse egale, poate mai mult decît egale. N-au fost fragmente osoase în creier, ceea ce a fost foarte bine. Cu toate acestea, medicina îşi are limitele ei şi, acum, depinde numai de el. Sînt pe jumătate nebună după el.

– Serios?

– Da. Ştiu că, în seara aia, a început cu o simpatie pentru Steph. Şi, de fapt, acelaşi lucru l-am simţit şi eu pentru tine, spuse ea înclinînd capul şi zîmbind. Erai puţin cam absent ca să observi, aşa că m-am dus înapoi la masă şi am stat bosumflată.

– Da?

Ea trebui să zîmbească.

– Numai puţin. Mike şi Steph au trecut prin toate chestiile de început. Pe urmă, şi-au cam pierdut din interes şi îmi părea rău pentru Mike pentru că era îngrijorat din cauza ta şi nu ştia ce să facă. Am început să vorbim şi, atunci, s-a-ntîmplat totul. Am început să ieşim. Pe urmă, am început să stăm în casă.

– Deci tu erai cu el cînd am sunat atunci

– Da.

– Mike Elmo şi doctorita sexy, spuse Noah şi, absurd de încîntat, clătină din cap. E nemaipomenit, adăugă el şi, luîndu-i faţa în mîini, o sărută cu zgomot. E absolut nemaipomenit.

Ea rîse şi îl bătu pe genunchi.

– Are impresia că mergi pe apă. N-am spus asta ca să te întristez, adăugă ea repede cînd lumina din ochii lui se stinse. Am spus-o pentru că eu găsesc că e un tip grozav şi el găseşte că eşti un tip grozav. Aşa că, bănuiesc că are dreptate. Şi cred că, adineauri, cînd te-am întîlnit în hol, te pregăteai să porneşti în căutarea acelei nebune de Caryn şi... era să zic că ai fi făcut ceva ce aveai să regreţi, dar nu cred că ai regreta. Ceva ce n-ar

ajuta cu nimic şi care, în cele din urmă, te-ar băga în genul de bucluc care nu i-ar plăcea lui Mike.

– A vrut să-mi facă rău. Puţin i-a păsat de Mike.

– Noah, chiar ţi-a făcut rău. Te-a lovit acolo unde te doare cel mai tare. Hai să ne întoarcem. Mai am doar cîteva minute libere şi vreau să-l văd.

El încuviinţă, după care se ridică şi îi întinse mîna.

– Cred că am avut noroc că te-am întîlnit.

– Ce-ai zice să-mi faci cinste cu o bere la sfîrşitul programului? spuse ea zîmbind cînd intrară din nou în spital. Ai putea să-mi povesteşti tot felul de lucruri stînjenitoare despre Mike.

– Ce fel de prieten aş fi?

– El mi-a povestit cum te-a provocat să alergi în jurul pistei în fundul gol în ultimul an de liceu. Te-a înregistrat pe video şi a pus caseta la petrecerea de absolvire. Mai are şi acum o copie, apropo, spuse ea şi zîmbetul îi deveni şi mai luminos cînd intrară în lift. Arătai foarte bine la optsprezece ani.

– Ah, da? Ei bine, asta n-a fost nimic. Ştiu poveşti şi mai bune despre Mike. La ce oră ieşi din tură?

– La şapte, dacă dă Dumnezeu.

– Ne-am înţeles, zise el şi era aproape degajat cînd ieşi din lift.

Deodată, inima i se prăbuşi la picioare cînd o văzu pe Maggie plîngînd în braţele mamei lui.

– Nu.

Vuietul din capul lui era atît de tare, încît nu-şi auzi propria voce cînd repetă acel cuvînt iar şi iar, în timp ce alergă pe coridor, smulgîndu-se din mîna lui Dory.

– Noah, aşteaptă! spuse Celia aşezîndu-se repede în faţă, înainte ca el să dea buzna în salon. Spune-i, Maggie. Spune-i lui Noah.

– A deschis ochii. A zis „Mamă". S-a uitat la mine şi a zis „Mamă".

– Stai aici, îi porunci Dory. Stai aici şi lasă-mă să văd ce se- ntîmplă.

– A intrat o soră şi l-a chemat pe doctor, spuse Celia ştergîndu- şi lacrimile în timp ce Noah o ţinea pe Maggie. Frank şi Jim sînt jos la masă. Frank l-a convins cu greu pe Jim să mănînce ceva şi, pe urmă, aveam de gînd să fac şi eu acelaşi lucru cu Maggie. S-a trezit, Noah, spuse ea punînd capul pe umărul lui. S-a trezit.

Dory ieşi din salon. Noah îi privi zîmbetul radios şi îşi afundă faţa în părul lui Maggie.

Capitolul 21

– Şi cînd ai de gînd să-mi spui despre Doctorita Delicioasă?

Mike zîmbi, aproape cu acelaşi vechi licăr în ochi.

– Nu-i aşa că-i o scumpă?

– O scumpă de calitate, o scumpă cu cap. Ce caută de-şi pierde timpul cu tine?

– Ce pot să-ţi spun?

Încă mai avea tendinţa să obosească repede, iar durerile de cap veneau cu o regularitate plictisitoare. Dar îl aduseseră într-o stare bună după aventura de la reanimare şi într-un salon obişnuit, care era plin de flori, felicitări şi baloane. Îi spusese lui Noah că surorile îl numeau Party Central, lucru care îi făcea o deosebită plăcere.

Cu o zi în urmă, Noah îi adusese un laptop nou-nouţ,

încărcat cu o mulţime de jocuri. Îl numea terapie ocupaţională, dar ştia că era, pe de o parte dintr-un sentiment de vinovăţie şi, pe de alta, dintr-o imensă recunoştinţă.

– Cred că sînt îndrăgostit de ea, spuse Mike privindu-şi degetele.

Noah rămase cu gura căscată.

– Ai primit nişte lovituri zdravene în cap acum zece zile. Mi-ai distrus bunătate de sticlă de vin, apropo. Cred că nici acum nu-ţi funcţionează creierul cum trebuie.

– Nu-mi vine să cred că treaba asta are vreo legătură cu creierul.

Nemaigăsindu-şi cuvintele, Noah scoase un fluierat.

– Ştii că e un lucru foarte important. V-aţi văzut puţin înainte să fii lovit la cap. De atunci eşti imobilizat într-un pat de spital.

– Ţin foarte mult la patul ăsta, spuse Mike mîngîind aşternutul alb cu afecţiune. După seara trecută.

– Seara trecută? *Aici?* Ai făcut sex cu ea aici?

Era fascinat.

– Şşş. De ce nu-i spui responsabilei de etaj? zise Mike, dar zîmbea. A venit să mă vadă după ce a terminat tura şi un lucru a dus la altul. Apropo, altul a fost de-a dreptul uluitor.

– De ce naiba mi-o fi milă de tine? se întrebă Noah. Tu ai parte de toată acţiunea.

Luă cutia de Coca-Cola pe care o adusese cu el şi bău cu poftă.

– Am cerut-o de nevastă.

– Hî? Poftim? Dumnezeule, Mike!

– A zis da, spuse Mike zîmbind ca un cătel. Poţi să mai zici ceva?

– Cred c-o să fac infarct, spuse Noah apăsîndu-şi degetele pe ochi. Cheamă sora. Nu, mai bine o doctoriţă. Poate o să am şi eu parte de ceva acţiune.

– O să ne căsătorim în primăvara viitoare, pentru că

vrea totul aşa cum trebuie. Ştii, biserică, flori, rochie albă.

– Wow, fu cel mai bun lucru pe care putu să-l rostească şi se gîndi că mai bine ar fi stat jos, dar, apoi, îşi dădu seama că stătea deja. Wow!

– Mă externează mîine. Vreau să-i cumpăr un inel imediat. Şi vreau să mergi cu mine. Nu ştiu absolut nimic în legătură cu inelele de logodnă.

– Şi eu ce ştiu? spuse Noah trecîndu-şi degetele prin păr şi uitîndu-se cu atenţie la Mike, ai cărui ochi erau limpezi în dosul lentilelor. Chiar vorbeşti serios, nu?

Zîmbetul lui era relaxat, aproape leneş.

– Vreau să fiu cu ea. Şi, cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît îmi dau seama că aşa trebuie, spuse el şi, uşor stînjenit, mişcă din umeri. Nu ştiu cum să-ţi explic.

– Cred că tocmai ai făcut-o. Bravo, Mike.

– Atunci, îmi dai o mînă de ajutor în problema inelului, da?

– Sigur. O să-i luăm o splendoare de inel, spuse el şi rîzînd brusc, se ridică. La naiba. Însurat. Şi cu o doctoriţă. Al naibii de bine. O să poată să te coasă de fiecare dată cînd te loveşti de ceva sau te împiedici. Ştie că eşti complet neîndemînatic?

– Da, asta îi place la nebunie la mine.

– I-auzi, spuse Noah şi, ca să-şi arate afecţiunea, îl lovi cu pumnul în umăr. Bănuiesc că n-o să mai vii să-mi cotrobăi în frigider în fiecare seară, după...

Se opri, amintindu-şi.

– N-a fost vina ta. Uite ce e, ne cunoaştem suficient de bine ca să ştiu ce e-n capul tău, zise Mike şi ca să-l împiedice să dea înapoi, îl apucă de mînă. N-aveai de unde să ştii că avea să facă aşa ceva.

– Ştiam suficient.

– Şi eu ştiam la fel de mult ca tine şi nu m-am gîndit la nimic cînd m-am dus acolo. Pentru Dumnezeu, venea

şi Dory, spuse Mike şi, zguduit de acel gînd, îşi trecu degetele peste faţă, strecurîndu-le pe sub ochelari ca să-şi frece ochii. Ar fi putut să i se întîmple şi ei ceva. Eu i-am spus să ne întîlnim acolo.

– Asta nu e...

– E acelaşi lucru, îl întrerupse Mike. Am fost la bar în seara aia. Am auzit ce-a spus, am văzut ce-a făcut, zise el şi se întoarse să se uite pe fereastră la palmieri. Aş vrea să pot să-mi amintesc, dar este un gol în mintea mea. Nimic, absolut nimic după maratonul de după program. Îmi amintesc că l-am bătut măr pe Pete Bester la „Mortal Kombat". Pe urmă, ştiu că m-am trezit şi am văzut-o pe maică-mea. Între cele două momente nu mai ştiu nimic. Poate am văzut-o. Dacă aş putea să spun că am văzut-o, ar închide-o.

– Întîi trebuie s-o găsească. A şters-o, adăugă Noah cînd Mike se uită din nou la el. Nici una din prietenele ei nu ştie unde e sau nu vor să spună. Şi-a făcut bagajele, a luat un avans de bani gheaţă pe cărţile de credit şi a şters-o.

– Nu pot s-o caute, ca în *Evadatul*?

Chiar şi un rîs uşor îl făcu să se simtă mai bine.

– Richard Kimbale era nevinovat.

– Da, dar totuşi.

– Nu era acuzată. Bănuiesc că, dacă vor găsi vreo dovadă, or să înceapă s-o caute. Altfel...

Ridică din umeri.

– Oricum, nu cred c-o să ne mai facă necazuri nici unuia din noi, cel puţin un timp.

– E ceva. Aşa că, acum că ştii că o să supravieţuiesc şi că smintita aia e pe undeva, departe, bănuiesc că te vei apuca de lucru.

– Cine-a zis că n-am lucrat?

– Maică-ta.

– Doamne, ce e între tine şi maică-mea?

– Întotdeauna am vrut să mă însor cu ea, dar m-am gîndit că mă împuşcă taică-tău. Dory ştie că e a doua alegere a mea, dar e atît de îndrăgostită de mine, că nu-i pasă. Dar, mă îndepărtez de subiect, spuse el zîmbind. A zis că ai lăsat cartea albă, că doar te-ai jucat la ea de vreo săptămînă încoace. Eu aş zice că e timpul să-ţi pui fundul ăla leneş în mişcare.

– O să mă apuc, mormăi Noah ducîndu-se la fereastră.

– Nu trebuie să-ţi mai faci griji în privinţa mea. Nu mai am nimic. În afară de punctul ăla gol, sînt aproape normal iarăşi.

– Tu niciodată n-ai fost normal. Mă gîndeam să stau de vorbă din nou cu Jamie Melbourne, să-l fac şi pe soţul ei să discute cu mine. Să încerc să dau de Smith.

– Atunci, fă-o.

– Îmi aştept maşina.

Ştia că trăgea de timp.

– Cei de la cabană au trimis pe cineva să mi-o aducă. Ar trebui să ajungă mîine sau poimîine.

– Atunci du-te acasă şi dă telefoane şi fixează-ţi interviurile.

Noah îi aruncă o privire peste umăr.

– Mă dai afară?

– Pentru ce există prieteni?

Ce făcea? Ce naiba făcea?

Olivia stătea în maşină, cu mîinile încleştate pe volan, şi se chinuia să respire. Dacă respira adînc, inima ei avea să bată mai încet. Putea să controleze acele bătăi nebuneşti şi să înfrîngă panica.

Putea să o facă. Putea să lupte împotriva ei. Nu avea să o lase să pună stăpînire pe ea.

Dar mîinile voiau să-i tremure pe volan şi broboanele de sudoare care îi apăruseră pe faţă cînd valuri de

căldură şi apoi frig, căldură şi frig îi cuprindeau pielea şi trupul. Ştia ce ar fi văzut dacă s-ar fi uitat în oglindă. Ochii mari şi înspăimîntaţi, paloarea îngrozitoare.

Senzaţia de greaţă începu să avanseze, din stomac spre gîtlej.

Srînse din dinţi şi i se împotrivi. Ar fi vrut să ţipe, dar singurul sunet pe care îl scoase fu un geamăt prelung şi plin de disperare, rezemîndu-şi capul de tetieră, în timp ce se ţinea tare, se ţinea tare.

Cinci secunde, apoi zece. Douăzeci. Pînă cînd îşi impuse, se războiu cu propria minte, să se stăpînească.

Gîfîia, ca şi cum ar fi alergat, dar panica începu să se retragă încetul cu încetul. Îşi porunci să se relaxeze treptat. Dechise ochii şi îşi privi degetele, îndoindu-le şi întinzîndu-le, îndoindu-le şi întinzîndu-le.

Control. Avea control. Nu era o victimă, nu avea să fie niciodată o victimă. Nici a împrejurărilor şi nici a propriilor ei temeri prost îngropate.

Oftînd tremurător, îşi lăsă capul pe spate din nou. Mai bine, era mai bine, îşi spuse ea. Doar că o cuprinsese atît de subit, încît o luase prin surprindere. Trecuseră mai bine de doi ani de cînd nu mai avusese un atac puternic de panică.

Cu doi ani în urmă, îşi aminti ea, cînd făcuse planuri pentru a se duce la Los Angeles, în vizită la mătuşa şi unchiul ei. Atunci ajunsese pînă la aeroport, unde fusese cuprinsă de o sudoare rece, un tremurat teribil şi o nevoie puternică de a ieşi, de a ieşi, de a se îndepărta de toţi acei oameni.

O învinsese, dar nu putuse să se urce în avion, nu putuse să se gîndească la destinaţia acestuia. Ruşinea acelui eşec o făcuse să fie deprimată săptămîni întregi.

De data aceasta, ajunsese aici, îşi aminti ea. Înfruntase panica de două ori în timpul drumului şi fusese atît de sigură că o învinsese complet.

Dar învinsese, îşi spuse ea. Ajunsese acolo şi era teafără. Îşi recăpătase controlul.

Avusese dreptate în a-şi asculta impulsul şi a-i duce maşina înapoi lui Noah ea însăşi. Chiar dacă avusese dificultăţi cu bunicii ei, făcuse ceea ce trebuia. Concentrîndu-se asupra drumului, reuşise să ajungă acolo unde voise. Unde nu putuse să meargă timp de douăzeci de ani.

Sau aproape că ajunsese, îşi spuse ea dîndu-şi părul umed la o parte de pe ochi şi privind casa lui Noah.

Nu era deloc aşa cum şi-o închipuise. Era drăguţă, aproape feminină cu tonurile calde ale lemnului şi cu florile din jur.

Grădina lui nu era o încercare a unui burlac de a înviora atmosfera din jurul casei, ci un aranjament atent făcut de cineva care nu numai că avea cunoştinţe în domeniul florilor, dar le şi aprecia.

Coborî din maşină, răsuflînd uşurată cînd văzu că nu îi tremurau picioarele. Avea de gînd să se ducă direct la uşă, să bată, să-i dea cheile cu un zîmbet politicos. Avea să-l roage să-i cheme un taxi şi să plece cît mai repede spre casa mătuşii şi unchiului ei.

Dar nu le putu rezista florilor. Se vedea că fusese nevoie de multă muncă. Totuşi, nu avusese destulă grijă ca să smulgă buruienile şi inima ei de grădinar o făcu să se lase pe vine şi să înceapă să rupă buruienile.

După un minut, fredona şi era furată de îndrăgita ei activitate.

Noah fu atît de fericit că îşi văzu maşina la locul obişnuit, încît îi dădu un bacşiş mare taximetristului şi coborî în fugă.

– Oh, scumpo, bine ai venit acasă, murmură el trecîndu-şi mîna mîngîietor peste aripa din spate şi fu cît pe ce să danseze de bucurie cînd o zări pe Olivia.

Simţi întîi uimire, sau aşa bănuia, că acea tresărire din stomac era uimire. După aceea, veni căldura. Era atît de drăguţă, în genunchi în mijlocul florilor lui, cu o şapcă de un gri decolorat umbrindu-i ochii.

Porni spre ea, dar băgă degetele mari în buzunare, pentru că mîinile lui voiau să atingă.

– Ce surpriză, spuse el şi o văzu ridicîndu-şi capul brusc, în timp ce trupul ei încremeni.

Ca o căprioară la vederea armei, îşi spuse el.

– Nu mă aşteptam să te văd curăţîndu-mi grădina.

– Era nevoie, spuse ea, şi se ridică furioasă şi stînjenită, scuturîndu-şi mîinile de pămînt. Dacă plantezi flori, trebuie să ai grijă de ele.

– N-am prea avut timp în ultimul timp. Ce-i cu tine aici, Liv?

– Ţi-am adus maşina. Ai fost anunţat s-o aştepţi.

– De asemenea, mă aşteptam ca la volan să fie un tip pe nume Bob. Nu că m-aş plînge. Vino înăuntru..

– Nu vreau decît să-mi chemi un taxi.

– Vino înăuntru puţin, spuse el din nou şi trecu pe lîngă ea ducîndu-se la uşă. Să-ţi ofer măcar ceva de băut pentru că mi-ai curăţat grădina de buruieni.

Descuie uşa şi aruncă o privire în spate, unde ea rămăsese nemişcată.

– Nu fi prostuţă. La naiba!

Liv făcu ochii mari cînd îl văzu sărind înăuntru şi îl auzi înjurînd. Curiozitatea îl făcu să-l urmeze.

El introducea un cod într-un panou de siguranţă de lîngă uşă.

– Am instalat sistemul ăsta de curînd şi mereu uit de el. Dacă mai declanşez alarma o dată, vecinii or să mă linşeze. Aşa, spuse el răsuflînd uşurat cînd se aprinse beculeţul verde. Încă o victorie a omului asupra maşinii. Ia loc.

– Nu pot să stau.

– O să pun pentru fiecare cîte un pahar de vin în timp ce tu o să te gîndeşti la un motiv pentru care nu poţi să stai măcar un sfert de oră după ce ai condus atît.

– Mătuşa mea şi unchiul meu mă aşteaptă.

– Chiar în clipa asta? întrebă el din bucătărie.

– Nu, dar...

– Bine atunci. Vrei nişte cartofi prăjiţi la vin? Eu cred c-o să mănînc cîţiva.

– Nu. Nu vreau nimic.

Dar, din moment ce se afla acolo, ce rău ar fi fost dacă ar fi băut civilizat un pahar de vin?

Se gîndi că living-room-ul era sumar mobilat, dar nu neatrăgător. Apoi îşi aminti că el îi spusese că cineva îi distrusese tot ce avusese în casă. Acest lucru explica motivul pentru care totul părea scos din magazin şi nefolosit.

– M-am bucurat cînd am auzit că prietenul tău o să fie bine.

– Primele două zile a fost între viaţă şi moarte.

Şi numai acel gînd îi mai provoca o senzaţie neplăcută în stomac.

– Dar, aşa e, o să fie bine. Ba chiar o să fie grozav. A avut craniul fracturat, s-a îndrăgostit şi s-a logodit, nu neapărat în ordinea asta, într-o perioadă de două săptămîni.

– Bravo lui, pentru două din cele trei întîmplări, oricum.

– Am cumpărat inelul de logodnă azi-dimineaţă.

– Şi tu?

– A avut nevoie de un sfat. Hai să bem pentru Mike.

– De ce nu? spuse ea ciocnindu-şi paharul de al lui şi sorbind, după care ridică din sprîncene. *Pouill-Fuisse* într-o seară din cursul săptămînii. Foarte stilat.

El zîmbi încîntat.

– Văd că te pricepi la vinuri.

– Probabil că din cauza sîngelui italian din partea bunicii.

– Şi jumătatea MacBride ar putea să intre în *Guinness?*

– Poate.

Se simţea puţin cam prea bine acolo, cu el. Îi aducea aminte de trecut.

– Bine, dacă ai vrea să chemi...

– Hai să ieşim pe verandă, spuse el, luînd-o de mînă şi trăgînd-o spre uşă, deoarece nu avea de gînd să o lase să scape atît de uşor. E prea devreme pentru apus, continuă el dîndu-i drumul doar ca să deschidă uşa. Va trebui să mai vii. Apusul e spectaculos.

– Am mai văzut apusuri de soare.

– Nu din punctul ăsta.

Briza uşoară îi mîngîie faţa. Marea era îndrăzneaţă şi albastră şi valurile se spărgeau de ţărm.

– Grozavă curte din spate.

– Şi eu mi-am spus acelaşi lucru cînd ţi-am văzut pădurea, zise el rezemîndu-se de balustradă, cu spatele la peisaj şi cu privirea aţintită asupra ei. Nu vrei să vii să te joci în curtea mea, Liv?

– Nu, mulţumesc. Te pricepi la flori.

– Asta îmi scoate în evidenţă partea sensibilă.

– Scoate în evidenţă faptul că ştii ce arată frumos şi cum să faci să rămînă aşa.

– De fapt, am învăţat asta din milă şi plictiseală. Mama planta întotdeauna cîte ceva şi, apoi, le lăsa să moară. Plantele începeau să ţipe şi să tremure. Îşi jur că, odată am auzit-o pe una ţipînd „Nu, nu, nu eu! la margaretele Shasta". N-am mai suportat, continuă el cînd ea începu să rîdă. Am început să am coşmaruri, unde toate plantele pe care le ucidea ea înviau, maronii, veştejite,

rupte, lăsînd în urma lor pămînt uscat, şi formau o armată ca să se răzbune.

– Zombi.

– Exact, spuse el zîmbind încîntat de ea, fascinat de felul cum chipul ei se încălzea cînd era amuzată şi relaxată. Viorele vampiri, gălbenele monştri şi gardenii vîrcolaci. Era de-a dreptul înspăimîntător. De fapt, mă sperii numai gîndindu-mă.

– Ca naturalist, pot să-ţi garantez că eşti în siguranţă. Atîta timp cît le menţii în viaţă.

– Liniştitor, spuse el plimbîndu-şi degetul în jos pe braţul ei, de la cot la încheietură, într-un gest absent al unui bărbat obişnuit să atingă.

Ea tresări brusc, o mişcare caracteristică unei femei care nu era obişnuită.

– Chiar trebuie să plec. L-am sunat pe unchiul David din Santa Barbara, aşa că, probabil că mă aşteaptă deja.

– Cît o să stai?

– Cîteva zile doar.

– la cina cu mine înainte să pleci.

– O să fiu ocupată.

– la cina cu mine înainte să pleci, repetă el atingînd-o din nou, lăsîndu-şi vîrfurile degetelor să lunece uşor pe maxilarul ei. Îmi place să te văd. Ai vrut s-o luăm de la început. Dă-mi o şansă, Olivia.

Ea văzu totul foarte limpede, în timp ce stătea acolo cu el şi cerul exploda la apusul soarelui în acordurile unei muzici îndepărtate. Şi, în timp ce soarele devenea roşu şi se topea în mare, el avea să o atingă la fel ca mai înainte. Avea să-i cuprindă faţa în mînă. Şi avea să o sărute, la fel ca altădată. Încet, îndemînatic şi sexy.

Şi ea avea să uite de ce o făcea. Avea să uite să-i mai pese de ce.

– Vrei o poveste, spuse ea ferindu-se de mîna lui.

Încă nu m-am hotărît dacă să ţi-o ofer sau nu.

– Vreau o poveste, spuse el cu flăcări în ochi, dar cu o voce calmă. Ăsta e un punct. Am spus că-mi place să te văd şi am vorbit foarte serios. Ăsta e cu totul alt punct. M-am gîndit la tine, Olivia.

Făcu o mişcare uşoară, prinzînd-o între el şi balustradă.

– Mă gîndesc la tine de ani de zile. Poate că-mi doresc să n-o fi făcut şi tu ai spus foarte clar că nu voiai să mă gîndesc la tine.

– N-are importanţă ce vreau eu.

El o înghesuia şi, pe lîngă iritare, ea simţi şi un mic fior de plăcere.

– Putem fi de acord în privinţa asta, spuse el punînd paharul de vin pe balustradă. Ştii ce mi-a trecut prin cap cînd am venit acasă şi te-am văzut acolo în faţă? Asta. Exact asta.

Nu fu lent, de data aceasta. Ea îi simţi pasiunea cînd îi strivi gura cu a sa şi frustrarea cînd mîinile i se încleştară pe bluza ei în spate. Exact cum îi simţea şi dorinţa fierbinte care îi emana din trup, izbindu-se de al ei.

Dorinţa. Oare îl dorise întotdeauna? Şi dorinţa fusese întotdeauna atît de sălbatică?

Trebuia să ia. Trebuia să se hrănească.

Îşi încleştă mîinile în părul lui bogat şi decolorat de soare, duelîndu-şi limba cu a lui. Fierbinţeala care îi cuprinse sîngele îi spuse că trăia şi că putea să aibă ceea ce voia. Atîta timp cît voia.

Gustul ei se infiltra în sistem, alungînd orice altceva. Ar fi vrut să se înfrupte din ea cu înghiţituri mari şi lacome pînă cînd îşi potolea foamea aceea disperată.

Dar, din ce lua, din atît voia şi mai mult. Se dădu în spate doar cît să-i privească faţa îmbujorată.

– Dacă vrei să mă faci să cred că eşti supărată pentru asta, va trebui să încetezi să mai cooperezi.

Ea se gîndi că furia era, probabil, singurul lucru pe care nu îl simţea.

– Dă-te la o parte, Brady.

– Uite...

– Doar... spuse ea trăgînd aer în piept. Dă-te la o parte puţin.

– Bine, zise el şi îl surprinse cît de mult îl costa să se dea la o parte, să rupă contractul cu trupul ei. Sînt suficient de departe?

– Da, e bine. N-o să mă prefac că nu m-am aşteptat la asta sau că n-am dorit-o oarecum. Simt un fel de atracţie pentru tine. N-am avut intenţia să acţionez în nici un fel.

– De ce?

– Pentru că nu e bine. Dar... spuse ea ridicînd paharul din nou, sau poate era al lui, şi sorbind puţin în timp ce îl privea. Dacă hotărăsc să fiu proastă, atunci o să facem sex. Nu sînt împotriva sexului şi cred că eşti destul de bun la chestia asta.

El deschise gura şi o închise la loc. Îşi drese glasul.

– Scuză-mă puţin pînă îmi pun inima la loc în funcţiune. Lasă-mă să văd dacă am înţeles bine. Te gîndeşti să fii proastă şi să faci sex cu mine.

– Exact.

Bine, hotărî în sinea ei şi sorbi din nou. Pînă la urmă, reuşise să-l scoată din ritm.

– Nu într-acolo ne îndreptăm?

– În felul ăsta bîlbîit, presupun că da.

– N-a fost nimic bîlbîit în acel sărut.

El îşi trecu o mînă peste ceafă. Oare chiar îşi închipuise că avea să o cunoască din nou?

– De ce am senzaţia că ar trebui să-ţi mulţumesc?

El rîse şi ridică din umeri.

– Uite ce e, Noah, de ce să strici instinctele pur animalice cu emoţii şi scuze? Nu fac sex prea des, pentru că sînt ocupată şi pretenţioasă. Dar, cînd o fac, consider că e un act natural, uneori plăcut, care n-ar trebui încărcat cu o mulţime de vorbe. Îl abordez ca un bărbat.

– Da, ei bine. Hmm.

– Dacă nu te interesează la nivelul ăsta, nu-i nici o supărare, spuse ea golind paharul şi punîndu-l deoparte. Şi îmi amintesc că ai pomenit ceva de un jurămînt de celibat, aşa că poate că această conversaţie e depăşită.

– Nu i-aş spune chiar un jurămînt. Poate mai degrabă... un concept.

– Atunci, înseamnă că amîndoi avem la ce să ne gîndim. Acum chiar trebuie să pleç.

– Te duc eu.

– Un taxi ar fi foarte bun.

– Nu, te duc eu. O plimbare cu maşina mi-ar limpezi capul. Eşti fascinantă, Olivia. Nu-i de mirare că mi-ai rămas în minte ani de zile, spuse el luînd-o de mînă din nou, un obicei cu care ea aproape că începea să se obişnuiască. Bagajele îţi sînt încă în maşină, nu?

– Da.

– Atunci, hai să mergem. Cheile?

Ea le scoase din buzunar şi i le dădu cînd trecură prin casă.

– Nu conectezi alarma?

– La naiba! Ai dreptate.

Conversaţie, îşi spuse el după ce introduse codul şi încuie uşa. Conversaţie simplă, pentru că nu credea că sistemul său ar mai fi suportat încă o discuţie ca aceea pe care tocmai o avuseseră.

– Te-ai descurcat uşor pe-aici?

– Am avut o hartă. Mă pricep să citesc hărţi. Şi e o

maşină grozavă, adăugă ea urcînd în dreapta. Merge splendid.

– Ai îmblînzit-o?

Ea zîmbi vag.

– Poate.

Apoi rîse, bucurîndu-se de senzaţia plăcută pe care i-o dădea vîntul răvăşindu-i părul cînd maşina prinse viteză.

– E ca glonţul. Cîte amenzi aduni în medie pe an?

El se strîmbă.

– Sînt fiul unui poliţist. Am un mare respect faţă de lege.

– Bine, atunci cîte amenzi îţi rezolvă tatăl tău în medie pe an?

– Rudele nu ţin socoteala actelor de iubire. Ştii că i-ar plăcea să te vadă dacă tot eşti aici. Şi mamei la fel.

– Nu ştiu ce planuri a făcut mătuşa mea, dacă o să am timp.

– Credeam că nu-ţi plac scuzele.

Ea luă ochelarii de soare pe care îi lăsase pe bord şi şi-i puse.

– Bine, nu ştiu cum o să mă descurc dacă o să-l văd, nu ştiu cum o să mă descurc să stau aici din nou, chiar şi pentru cîteva zile. M-am hotărît să vin să aflu.

Îşi încleştă pumnii în poală, după care îi relaxă intenţionat.

– Nu-mi amintesc Los Angeles-ul. Tot ce-mi amintesc e... Ştii unde e casa mamei mele? Unde a fost?

– Da, zise el.

În prezent, încerca să-i facă pe actualii proprietari să-l lase să facă un tur.

– Mergi acolo. Vreau să merg acolo.

– Liv, nu poţi să intri.

– Nici nu e nevoie. Vreau s-o văd doar.

Panica era ca o şoaptă în capul ei, o mîngîiere rece pe piele. Dar îşi impuse să stea în faţa porţii. Zidurile care împrejmuiau proprietatea erau înalte, groase şi strălucitor de albe.

Copacii şi distanţa nu lăsau să se vadă prea bine casa, dar ea zări puţin din zidurile la fel de strălucitor de albe şi din acoperişul de ţiglă roşie.

– Sînt grădini, nu mai ştiu cîte. Nişte grădini superbe. Una era la umbra unor copaci mari şi avea un bazin cu peşti aurii şi nuferi. Era şi un pod. Un pod alb despre care mama zicea că era pentru zîne.

Îşi încrucişă braţele, cuprinzîndu-şi trupul de parcă i s-ar fi făcut frig dintr-o dată.

– Alta era numai cu trandafiri. Duzini întregi de tufe de trandafiri. El a cumpărat unul alb cînd m-am născut şi l-a plantat cu mîna lui. Îmi amintesc că mi-a spus asta. Îl plantase cu mîna lui pentru că era deosebit şi, ori de cîte ori trebuia să plece din oraş sau de fiecare dată cînd se întorcea, îmi lăsa un trandafir alb pe pernă. Mă întreb dacă or fi întreţinut grădinile la fel cum erau.

Noah nu spunea nimic, ci doar îşi plimba mîna pe spatele ei şi asculta.

– Casa era atît de mare. Mie mi se părea ca un palat. Tavane înalte şi ferestre imense. Cameră după cameră, fiecare dintre ele fiind deosebită într-un fel. Eu dormeam într-un pat cu baldachin, zise ea şi se cutremură o dată. Acum nu mai suport nimic deasupra capului cînd dorm. Nu-mi dădeam seama de ce. Cineva îmi spunea o poveste în fiecare seară. Mama sau el, sau, dacă ei plecau, Rosa. Dar Rosa nu spunea poveşti bune. Uneori dădeau petreceri, iar eu stăteam în pat şi ascultam muzica şi pe oameni rîzînd. Mamei îi plăcea foarte mult să aibă oameni în jur. Venea tot timpul cîte cineva. Mătuşa Jamie, unchiul David. Agentul ei. Unchiul

Lou, care îmi aducea întotdeauna o acadea mentolată. Una din acelea groase şi demodate. Habar n-am unde le găsea. Lucas Manning venea adesea. Trebuie să fi fost în perioada cînd... el plecase.

Nu putea să folosească numele tatălui ei. Pur şi simplu, nu putea să-l rostească.

– Îmi amintesc că Lucas era acolo, în casă, lîngă piscină. O făcea pe mama să rîdă. Era drăguţ cu mine într-un mod absent. Copiii ştiu cînd ceva se face numai de ochii lumii. Voiam să-l plac, pentru că o făcea pe mama să rîdă, dar îmi tot doream să nu mai vină, pentru că, dacă nu mai venea, poate că... poate că el se întorcea acasă.

Îşi rezemă capul de gratiile porţii.

– Pe urmă, bineînţeles, s-a întors. S-a întors acasă şi a omorît-o. Şi eu nu pot să fac asta. Eu nu pot s-o fac. Nu pot.

– E'n regulă, spuse Noah strîngînd-o în braţe, ţinînd-o chiar şi cînd ea rămase rigidă cu pumnii apăsaţi pe pieptul lui pentru a-l îndepărta. Nici nu trebuie. Nu trebuie să fii aici acum, Olivia.

Ea se forţă să deschidă ochii din nou şi privi peste umărul lui spre acele sclipiri de alb.

– Toată viaţa am fugit cînd de asta, cînd spre asta. A venit timpul să mă hotărăsc asupra unei direcţii şi s-o menţin tot timpul.

O parte din el ar fi vrut s-o ia pe sus, să o ducă la maşină şi să plece. Dar cineva o luase aşa aproape toată viaţa ei.

– Cînd fugi de ceva, lucrul respectiv vine după tine, Liv. Şi te prinde din urmă întotdeauna.

Temîndu-se că el avea dreptate şi simţind monstrul atingîndu-i călcîiele, ea se întoarse şi porni înapoi spre maşină.

Capitolul 22

Pînă cînd Noah intră cu maşina pe aleea casei Melbourne, culoarea îi reveni în obraji. Lui i se păru că ea îşi impusese să se îmbujoreze din nou, la fel cum făcuse să dispară acea expresie de durere din ochi.

– Wow, spuse ea şi zîmbetul îi păru natural cînd zări casa. Avem fotografii, chiar şi casete video, dar nimic nu seamănă cu realitatea.

– Una din locuinţele acelea frumoase pentru tinerii căsătoriţi.

Ea rîse şi se răsuci în scaun cînd văzu cîinii venind în fugă.

– Uite-i! Vai, cît aş fi vrut s-o aduc şi pe Shirley.

– De ce n-ai adus-o?

– Mă gîndeam c-o să te superi că lasă păr şi bale prin frumoasa ta maşină. Şi bunicul ar fi pierdut fără ea, spuse ea coborînd imediat cum opriră şi se năpusti spre cîini.

Femeia vulnerabilă cu ochi îndureraţi care stătuse în faţa porţii casei în care îşi petrecuse o parte din copilărie parcă nici nu existase. Cu siguranţă, alta era expresia pe care o avea pe chip cînd unchiul ei, David Melbourne, ieşi din casă.

Ea scoase un chiot de bucurie şi alergă spre el bucu-

roasă, aruncîndu-i-se în braţe.

Îmbătrînise bine, îşi spuse Noah, comparîndu-l cu bărbatul care o îmbrăţişa acum pe Olivia cu cel din fotografiile din perioada în care se comisese crima. Nu se îngrăşase, şi, ori descoperise elixirul tinereţii, ori avea un chirurg plastic excelent.

Ridurile de pe chipul lui erau mai degrabă atrăgătoare, ca şi şuviţele de păr argintiu. Era îmbrăcat lejer cu o pereche de pantaloni de un galben deschis şi o cămaşă *Henley* de culoarea unui fruct kiwi.

– Bine ai venit, drumeţule, spuse el rîzînd şi luîndu-i faţa în mîini. Lasă-mă să te privesc. Drăguţă ca întotdeauna.

– Mi-a fost dor de tine.

– Valabil şi pentru mine, spuse el sărutînd-o, după care, luînd-o protector pe după umeri, se întoarse spre Noah. Drăguţ din partea dumitale că mi-ai adus fata, zise el cu o răceală în glas şi în ochi, subtilă, dar inconfundabilă.

– Mi-a făcut plăcere.

– Unchiule David, el e Noah Brady.

– Da, ştiu.

– Trebuie doar să-mi iau lucrurile din portbagaj.

– Le scot eu, spuse Noah descuind portbagajul şi scoţînd singura valiză care era înăuntru.

– Asta-i tot? întrebă David.

– Nu stau decît vreo cîteva zile.

– Ce-ar fi s-o înveţi şi pe Jamie să-şi împacheteze puţine lucruri?

– Lasă că şi tu împachetezi la fel de multe ca ea.

El se strîmbă şi luă valiza din mîna lui Noah.

– Jamie era la telefon. Probabil că a închis pînă acum. Ce-ar fi să te duci înăuntru, Livvy? Rosa a făcut potecă prin hol tot aşteptînd să soseşti.

– Nu vii şi tu?

– Imediat.

– Bine. Îţi mulţumesc că m-ai adus, Brady.

– Nici o problemă, MacBride, spuse el pe acelaşi ton. Ţinem legătura.

Ea nu spuse nimic, ci doar o rupse la fugă şi intră în casă.

– Sper că mă scuzi că nu te invit înăuntru, începu David. Dar este o reuniune de familie.

– Am înţeles. Poţi să-mi spui aici ce-ai de spus.

David înclină din cap.

– Eşti perspicace, Noah. Îmi închipui că de aceea scrii atît de bine, spuse el lăsînd valiza Oliviei şi aruncînd o privire spre casă. Se pare că ai stabilit un anumit raport cu Livvy.

– Începem să ne înţelegem reciproc.

Din nou, îşi spuse el. Sau, poate, în sfîrşit.

– Te deranjează treaba asta?

– Habar n-am, spuse David şi desfăcu mîinile. Nici nu te cunosc.

– Domnule Melbourne, am avut impresia că aţi sprijinit ideea scrierii acestei cărţi.

– Am fost de acord, spuse David oftînd. M-am gîndit că a trecut destul timp şi că rănile s-au vindecat. Şi am mai crezut că un scriitor de calibrul tău va trata subiectul cu atenţia cuvenită.

– Mulţumesc. Ce te-a făcut să te răzgîndeşti?

– Nu mi-am dat seama cît de mult o s-o supere pe Val, spuse el şi îngrijorarea îi întuneca privirea, iar el băgă mîinile în buzunare. Soacra mea. Mă simt parţial vinovat, pentru că am fost de acord cu ideea şi sprijinul meu a făcut-o pe Jamie să-ţi acorde interviul, după care a încurajat-o şi pe Livvy să facă la fel. Şi eu mi-am pierdut mama cînd eram foarte mic. Val e una din per-

soanele cele mai importante din viața mea. Nu vreau s-o văd suferind.

Protecție, își spuse Noah. Familia era un puzzle alcătuit din bucățele de protecție și apărare.

– I-am dat deja cuvîntul lui Liv că n-o s-o contactez pe bunica ei și că n-o să-i cer să stea de vorbă cu mine. O s-o țin cît voi putea de departe de toată treaba asta.

– Cartea însăși o s-o implice, spuse David ridicînd o mînă pentru a-l împiedica să vorbească. Nu mă aștept să întorci spatele muncii tale pentru că efectul acesteia îi va răni pe cei dragi mie. Dar vreau să fii conștient de asta. Și vreau să te gîndești că un om care a ucis nu s-ar da înapoi să mintă. Sam Tanner nu-i un om demn de încredere și cel mai mare regret al meu e că va apuca să moară în afara închisorii.

– Dacă îți faci griji c-o să mă mintă, dacă sentimentele dumitale sînt atît de puternice, ar fi bine să înregistrăm totul.

David rîse și clătină din cap.

– Noah, mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine și să-ți spun ce simt, ce-mi amintesc. O să fac tot ce-mi va sta în putință s-o liniștesc pe soacra mea și, după aceea, dacă voi putea, voi discuta cu tine. Acum, te rog să mă scuzi, zise el luînd valiza. E prima oară cînd Livvy vine în vizită și nu vreau să pierd nici un moment al ei aici.

Oliviei îi plăcea casa foarte mult și tot ce făcuseră ei din ea. Îi plăcea pentru ei, era atît de perfectă pentru ei, cu eleganța, pastelurile și tavanele sale înalte. Ea, însă, prefera stilul și încăperile pline de culori din casa bunicilor.

Se bucura că, în sfîrșit, reușise să vină.

Cînd se băgă în pat, era epuizată din cauza drumului, a emoțiilor și a cinei pe care o pregătise mătușa ei și,

de asemeni, a conversației non-stop.

Totuși, ultimul ei gînd înainte de a adormi fu la Noah, așa cum stătuse pe veranda casei lui, cu spatele la mare.

Olivia ajunse foarte repede la concluzia că, în timp ce, lui Jamie i se potrivea pînă în vîrful degetelor, sudul Californiei nu era o zonă pentru Liv MacBride. Se convinse de acest lucru între expediția pentru cumpărături asupra căreia insistase mătușa ei și prînzul la un restaurant de lux al cărui nume îl uită imediat.

Porțiile fură imense, personalul suficient de strălucitor pentru a se vedea și în întuneric, iar prețurile erau atît de stupefiante încît ea nu putu decît să simtă că i se taie respirația.

– Am făcut o programare la coaforul meu pentru după-amiază, spuse Jamie învîrtind salata în farfurie. Marco e un geniu. Putem să strecurăm și manichiură și, poate, și un tratament cu parafină.

– Mătușă Jamie, spuse Olivia gustînd din ceea ce se numea *nouveau-club* și, în realitate, erau două bucăți de pîine ca scoarța de copac tăiate în triunghiuri micuțe și umplute cu niște legume misterioase, ceea ce făcu să se întrebe dacă exista cineva în Los Angeles care mînca mîncare adevărată. Încerci să faci o fată din mine.

– Ba nu-i adevărat, spuse Jamie bosumflîndu-se. Încerc doar să-ți ofer o... ei bine, doar o zi în care să te simți ca o fată. Ar fi trebuit să mă lași să-ți cumpăr rochia aceea neagră.

– Rochia aceea neagră costa patru mii de dolari și n-ar fi rezistat unei excursii prin pădure.

– Orice femeie care se respectă trebuie să aibă cel puțin o rochie neagră care să taie respirația. Aș zice s-o cumpărăm, împreună cu sandalele acelea *Pradas*. Dacă

pui astea pe corpul tău superb, bărbații or să sară pe ferestre ca să-ți cadă la picioare.

Olivia clătină din cap şi rîse.

– Nu vreau să fiu vinovată de aşa ceva. Şi n-am nevoie de rochie, de pantofi sau de toate lucrurile alea pe care ai încercat să mă convingi să le cumpăr.

– Cum se poate să fim rude?

– Genetica poate să joace feste teribile.

– Mă bucur atît de mult că eşti aici şi că nu mai eşti supărată pe mine, spuse Jamie şi ochii i se umplură de lacrimi cînd îi strînse mîna.

– N-am fost supărată pe tine. Nu chiar. Îmi pare rău că ne-am certat, spuse ea şi, întorcînd mîna, i-o strînse. Am fost supărată pe Noah, ceea ce a fost destul de inutil. Cu ani în urmă, cînd ai venit în vizită şi am fost în pădure în ziua aceea... ai fost sinceră cu mine. M-ai lăsat să fiu sinceră cu tine. De atunci, ori de cîte ori am vrut să vorbesc despre mama, tu m-ai ascultat. Ori de cîte ori am avut întrebări, tu mi-ai răspuns.

– Pînă cînd ai încetat să mai pui întrebări, murmură Jamie.

– Am crezut că ar trebui să uit totul. Am crezut că voi putea. O persoană care e mai deşteaptă decît am crezut eu, mi-a spus că, atunci cînd fugi de un lucru, acesta vine după tine şi te prinde din urmă întotdeauna. Cred că sînt pregătită să schimb direcția.

– N-o să fie uşor.

– Doamne, nu. Dar o să fiu din nou sinceră cu tine. Vreau să aud ce spune despre seara aceea. Vreau să aud povestea lui Sam Tanner.

– Şi eu la fel. Amîndouă am iubit-o, spuse Jamie strîngîndu-i mîna. Cum am putea să nu vrem să auzim cu urechile noastre?

– Bunica...

– A înfruntat treaba asta în felul ei întotdeauna. Nu înseamnă că felul tău e greşit sau că nu e corect ceea ce simți.

– Aşa e. Cred c-o să iau legătura cu Noah înainte să mă-ntorc acasă.

– E un tip de treabă, spuse Jamie şi zîmbetul ei deveni aproape felin. Şi foarte atrăgător.

– Am observat şi eu. Tocmai m-am decis să mă culc cu el.

Zgomotul care ieşi de pe buzele lui Jamie fu ceva între geamăt şi un țipăt.

– Ei, i-auzi. Ăăă... Ascultă, ce-ar fi să plecăm de-aici şi să mergem undeva să mîncăm o pizza şi să-mi povesteşti totul pe-ndelete.

– Excelent, spuse Olivia răsuflînd uşurată şi împingînd farfuria la o parte. Mi-e o foame de lup.

Frank stătea în bucătărie, savurînd singura bere de dinainte de cină pe care îl lăsa soția lui să o bea. Pe un carnețel, desena cerculeţe şi x-uri, gîndindu-se la o nouă tactică de joc pentru echipa de baschet pe care o antrena.

I-ar fi plăcut nişte cartofi prăjiți sau *Fritos* la bere, dar Celia îi găsise proviziile secrete cu cîteva zile în urmă. Nici acum nu ştia ce putuse să caute pe ultimul raft din cămară, dar nici nu putea să întrebe din moment ce spusese că nu ştia ce căutau acolo smîntîna şi cartofii prăjiți cu ceapă.

Susținea că, probabil, le lăsase Noah. Aceea era povestea lui, îşi spuse Frank mulțumindu-se cu covrigei fără sare. Şi nu avea să o schimbe.

Cînd sună soneria, îşi lăsă berea şi carnețelul pe masă, gîndindu-se că ar fi putut să fie vreunul din copiii pe care îi antrena. Nu credea că ar fi dat o impresie

bună dacă antrenorul ar fi apărut la uşă cu o bere rece în mînă.

Era o femeie înaltă şi cu un fizic potrivit pentru teren. Puţin cam prea mare pentru a intra în categoria doisprezece-şaisprezece ani a copiilor pe care îi antrena, îşi spuse el, după care imaginile care îi năvăliră în minte îl făcură să-i apuce repede mîinile.

– Liv. Livvy! Dumnezeule, ce ai crescut!

– Credeam că n-o să mă recunoşti.

Şi faptul că o recunoscuse şi era atît de încîntat îi făcu mare plăcere.

– Eu te-aş recunoaşte oriunde. Arăţi exact la fel.

– Niciodată să nu minţi un poliţist, chiar şi unul profesionist. Intră, intră, spuse el trăgînd-o înăuntru. Cît aş fi vrut să fie şi Celia acasă. Are o şedinţă. la loc, spuse el agitîndu-se prin living-room, luînd ziarul şi o revistă de pe scaun. Dă-mi voie să-ţi aduc ceva de băut.

– N-am nevoie de nimic, e-n regulă, spuse ea simţind o apăsare a pieptului. Mi-am spus să te sun mai întîi. Dar n-am făcut-o. Am venit direct.

El observă pe chipul ei lupta pe care o dădea pentru a-şi păstra stăpînirea de sine.

– Mă bucur că ai făcut-o. Ştiam că trebuie să fi crescut, dar, de fiecare dată cînd mi te închipuiam, chiar şi atunci cînd îţi citeam scrisorile, vedeam o fetiţă.

– Eu văd întotdeauna un erou, spuse ea lăsîndu-se îmbrăţişată şi nervii din stomac i se mai potoliră. Ştiam c-o să mă simt mai bine. Ştiam c-o să fie în regulă dacă o să te văd.

– Ce s-a-ntîmplat, Livvy?

– Multe. Încerc să le înfrunt, dar...

– În legătură cu cartea lui Noah?

– În parte. În legătură cu asta, cu el. E fiul dumitale, spuse ea oftînd şi desprinzîndu-se din braţele lui. Şi,

oricît de mult n-aş vrea s-o fac, am încredere că o să facă totul cum trebuie. O să fie dureros pentru mine să vorbesc, dar pot s-o fac. O s-o fac, cînd o să cred eu de cuviinţă. În felul meu.

– Poţi să ai încredere în el. Nu-i înţeleg munca, dar îl înţeleg pe Noah.

Ea clătină din cap uluită.

– Nu-i înţelegi munca? Cum se poate să nu i-o înţelegi? E excelentă.

Fu rîndul lui Frank să fie uluit. Se aşeză pe braţul canapelei, uitîndu-se la ea mirat.

– Trebuie să recunosc că mă mir să te aud vorbind aşa. Cum poţi să simţi asta fiind o supravieţuitoare a unei crime?

– Şi fiica criminalului, spuse ea. Exact pentru asta. Am citit prima lui carte imediat cum a apărut. Cum aş fi putut să rezist cînd i-am văzut numele pe copertă?

Şi o ţinuse ascunsă în camera ei ca pe un păcat.

– Nu m-am aşteptat să-mi placă.

Nu voise să-i placă, îşi spuse ea. Voise să o citească şi să-l condamne.

– Nici acum nu ştiu dacă pot să spun că mi-a plăcut, dar am înţeles ce a făcut. la crimele cele mai odioase, cele mai oribile, cele mai impardonabile. Şi aşa le lasă.

Dădu din mînă supărată că nu prea ştia să explice.

– Cînd auzi despre o crimă la ştiri sau citeşti despre una în ziar, spui vai, ce groaznic, după care îţi vezi de treburi mai departe. El o umanizează, o face reală, atît de reală, încît nu poţi să spui „Vai, ce groaznic", şi pe urmă să pui capul pe pernă şi să te culci. Îi dezbracă pe toţi cei implicaţi pînă la emoţiile lor cele mai disperate şi agonizante.

De acest lucru îi era cel mai teamă, îşi dădu ea seama. Că avea să o dezbrace pînă în adîncul sufletului.

– Îi face să aibă importanță, continuă ea. Așa încît ceea ce s-a-ntîmplat să aibă importanță.

Zîmbi puțin dar ochii îi erau groaznic de triști.

– Așa încît ceea ce a făcut tatăl lui zi de zi, an de an, să aibă importanță. Dumneata ești standardul lui pentru tot ce era rău și slab, își spuse ea.

– Livvy, spuse Frank cu un nod în gît. Mă faci să-mi fie rușine că n-am privit niciodată mai atent.

– Dumneata nu-l vezi decît pe Noah. Am emoții în legătură cu discuția cu el. Dar nu vreau să știe asta. Va trebui să încercăm să rezolvăm asta pe un teren egal. Bine, nu chiar egal, zise ea și zîmbetul îi deveni mai ferm. Mîine mă-ntorc acasă, așa că va trebui să mă înfrunte pe domeniul meu. Printre altele, voiam să te întreb dacă nu vrei să vii împreună cu doamna Brady cîteva zile vara asta pe la cabană. Am făcut cîteva îmbunătățiri și mi-ar plăcea să vezi Centrul și... oh, Doamne. Îmi pare rău. Dumnezeule!

Duse mîinile la gură, uluită că vorbele ieșiseră aiurea în graba ei de a ascunde adevărul.

– Livvy...

– Nu, mi-e foarte bine. Lasă-mă puțin, zise ea și se duse la fereastră, privind prin perdelele subțiri. Știu c-o să iasă peste cîteva săptămîni. M-am gîndit că, dacă ai fi acolo, măcar primele două zile după... ar fi în regulă. Nu mi-am dat voie să mă gîndesc bine la asta, dar se apropie momentul. Doar cîteva săptămîni.

Se întoarse din nou spre el, pentru a-și cere scuze iarăși. Dar ceva în expresia feței lui, linia sumbră a gurii, umbra din ochii lui, o împiedică să o facă.

– Ce este?

– E vorba de eliberarea lui, Liv. Am fost contactat azi-dimineață. Am unele relații și, ori de cîte ori este vorba de o noutate în privința lui Tanner, primesc un telefon.

Datorită stării sănătății lui, aglomerației din închisori, perioadei executate, bunei lui comportări... spuse Frank și ridică mîna, după care o lăsă din nou în jos.

– Îi dau drumul mai devreme, nu-i așa? Cînd?

Ochii îi erau mari și îl priveau fix. El se gîndi la fetița care îl privise astfel din locul unde se ascunsese. De data aceasta, nu putu să facă nimic pentru a atenua lovitura.

– L-au eliberat acum două săptămîni, îi spuse el.

Soneria telefonului îi făcu fărîme concentrarea. Înjură furios, ignorînd cel de al doilea țîrîit în timp ce se uita la ultimul rînd scris, încercînd să-și reia ritmul.

La cel de al treilea apel, înșfăcă telefonul portabil pe care îl adusese lîngă el din greșeală, îl strînse în mîini ca și cum l-ar fi strîns de gît pe cel care suna, după care îl deschise.

– Ce dracu'vrei?

– Doar să-ți spun la revedere. La revedere.

– Stai. Liv. Așteaptă, nu închide, fir-ar să fie. Nu-mi returnezi telefoanele timp de două zile și, pe urmă, mă prinzi într-un moment prost.

– Am fost ocupată, așa cum se pare că ești și tu acum. Așa că...

– Bine, bine. Iartă-mă. A fost o mitocănie. Sînt un dobitoc. Am sacul chiar lîngă mine. Ai primit mesajele mele?

„Toate cele zece mii", își spuse el.

– Da, dar n-am avut timp să te sun decît acum. Și n-am decît un minut la dispoziție. Au început deja îmbarcarea.

– Îmbarcarea? Ce-i asta? Ești la aeroport? Pleci deja?

– Da, mi-am schimbat planurile.

Tatăl ei ieşise din închisoare. Oare era deja în Los Angeles? Acolo avea să vină întîi? Îşi trecu o mînă peste gură şi încercă să sune degajată.

– Trebuie să mă întorc şi m-am gîndit să te anunţ. Dacă mai vrei să vorbeşti cu mine, în legătură cu cartea, mă găseşti la cabană, sau, cel mai sigur, la Centru.

– Pleacă mîine dimneaţă. O noapte în plus nu poate să aibă vreo importanţă. Olivia, vreau să te văd.

– Ştii unde să mă găseşti. O să facem un program convenabil pentru interviuri.

– Vreau...

„Te vreau pe tine", îşi dădu el seama. Cum naiba reuşise să o dea în bară şi a doua oară?

– Cartea nu e tot ce se întîmplă între noi. Schimbă-ţi cursa, spuse el apăsînd repede pe taste pentru a salva ce scrisese şi închise computerul. Vin să te iau imediat.

– Nu vreau să fiu aici, spuse ea simplu. Mă duc acasă.

Unde era în siguranţă. Unde putea să respire.

– Dacă vrei interviuri cu mine, va trebui să vii la cabană. E ultimul anunţ de îmbarcare. Am plecat.

– Nu-i vorba numai de afurisitele de interviuri, începu el, dar ea închisese deja.

Noah abia se abţinu să nu facă telefonul fărîme.

Femeia aceea îl înnebunea. Era cînd fierbinte, cînd rece, sărea cînd în sus, cînd în jos, cînd în părţi. Cum naiba să ţină pasul cu ea?

Acum plecase, îi dispăruse de sub nas înainte ca el să apuce să pună mîna pe ea. Şi el trebuia să se ducă după ea? Acela era jocul?

Dezgustat, se trînti pe scaun şi îşi aţinti privirea în tavan. Nu, ea nu funcţiona aşa. Cu Olivia nu era un joc, ci un meci. Era o mare diferenţă.

Erau anumite detalii de rezolvat, informaţii de obţinut.

Şi, apoi, îşi spuse el trîntind telefonul pe biroul aglomerat, apoi aveau să susţină acel meci. Era mai mult decît dispus să-şi măsoare forţele cu ea.

Olivia nu se relaxă pînă cînd avionul nu fu în aer şi, atunci, îşi lăsă scaunul pe spate şi închise ochii. Dedesubt, Los Angeles-ul se vedea din ce în ce mai slab, pînă cînd, în curînd, avea să dispară cu totul. Nu era nimic pentru ea acolo acum, nu mai avea de ce să se întoarcă. Casa care fusese pe vremuri castelul ei personal era încuiată în dosul unor porţi de fier şi aparţinea altcuiva. Şi urmele crimei care se comisese acolo fuseseră şterse demult.

Dacă şi cînd avea să o contacteze Noah, avea să ţină piept acelor sentimente, şi lui. Îşi dovedise sieşi că putea face faţă valului de amintiri. A le repovesti acum nu însemna nimic altceva decît nişte cuvinte, cuvinte care nu puteau să-i mai facă rău.

Monstrul era în libertate.

Părea să-i şoptească la ureche o avertizare combinată cu un fel de bucurie.

Nu avea importanţă. Nu avea să lase să aibă importanţă. Indiferent dacă îi descuiaseră celula, îi dăduseră un costum şi banii pe care îi cîştigase în cursul acelor ani pe care îi trăise într-o cuşcă, pentru ea, el era mort de foarte mult timp.

Spera că şi ea era moartă pentru el. Că nu se gîndea la ea. Sau, dacă o făcea, se ruga în adîncul sufletului ca fiecare gînd să-i provoace durere.

Întoarse capul şi îşi impuse să doarmă.

Pentru unii, somnul nu veni prea uşor. Era plin de spaimă, de zgomote şi de imagini însîngerate.

Monstrul era liber. Şi ţopăia în vise, pătrundea în

inimă pe nişte picioare groase şi se revărsa în lacrimi amare.

Monstrul era liber şi ştia că nu avea să se termine nimic, că nu exista sfîrşit fără mai multă moarte.

Livvy. Numele fu un suspin mut, tremurînd într-o minte disperată.

Dragostea pentru ea era la fel de reală ca în clipa în care se născuse. Şi frica de ea era la fel de reală ca în noaptea în care vărsase sînge.

Avea să o sacrifice doar dacă nu avea de ales.

Şi pierderea ei avea să fie veşnic o rană deschisă în inimă.

Capitolul 23

– Afară? Cum adică e afară?

– A ieşit cu două săptămîni în urmă. Avocatul lui a făcut un apel şi l-au eliberat mai devreme, spuse Frank aşezîndu-se pe un şezlong afară, unde fiul său se hotărîse să lucreze în ziua aceea înnorată, cînd plaja era pustie.

– Ticălosul, spuse Noah ridicîndu-se brusc şi începînd să se plimbe dintr-un capăt în celălalt al verandei. Ticălosul! Trebuia să fi ştiut asta ultima oară cînd am fost la el. Nu mi-a spus nimic. În sfîrşit, astăzi am primit un telefon prin care am fost anunţat că mă întîlnesc cu Smith după-amiază şi nici asistenta lui nu mi-a spus nimic. Şi bine, unde naiba s-a dus?

– Asta nu mai ştiu. De fapt, am crezut că ştii tu. Nu m-ar deranja să ştiu ce învîrte Tanner, spuse Frank gîndindu-se la şocul şi spaima din ochii Oliviei. De dragul trecutului.

– Nu s-a ostenit să-mi dea afurisita de adresă la care se mută. Cartea e moartă fără el, spuse apoi şi se uită la teancul de hîrtii ancorate cu sticle, scoici, orice avusese la îndemînă. Fără el şi fără Liv, totul se opreşte. Restul porneşte de la ei. Eliberat mai devreme? întrebă el şi se uită din nou la Frank. Nu condiţionat, deci nu trebuie să ţină legătura cu un poliţist.

– Şi-a ispăşit pedeapsa. Statul California îl consideră reabilitat.

– Şi tu?

– Care parte din tine pune întrebarea asta? Fiul meu sau scriitorul?

Noah se întunecă la faţă imediat.

– Las-o baltă.

– N-am vrut să spun că n-aş răspunde, Noah. Eram curios doar.

– Tu eşti cel care compartimentează ceea ce sînt şi ceea ce fac. Pentru mine, cele două lucruri nu sînt separate.

– Ai dreptate. M-am gîndit la asta de curînd, spuse Frank oftînd şi proptindu-şi mîinile pe genunchi. Credeam c-o să fii poliţist. Bănuiesc că aveam ideea asta în cap de mult timp. Îmi închipuiam c-o să începi să lucrezi chiar înainte să plec eu.

– Ştiu că te-am dezamăgit. Dar nu sînt aşa.

Negarea îi veni pe limbă instinctiv. Însă, Frank ezită şi, pînă la urmă, îi spuse fiului său adevărul.

– N-aveam nici un drept să fiu dezamăgit. Şi ştiu că nu eşti aşa, Noah, însă unele obiceiuri dispar greu. Cînd

erai mic te interesa întotdeauna ce făceam. Obişnuiai să-mi scrii rapoartele, spuse el rîzînd puţin. Îmi puneai o grămadă de întrebări legate de un caz şi, pe urmă, scriai totul. Nu mi-am dat seama ce era cu adevărat. Cînd te-ai apucat de jurnalism, mi-am spus, ei, o să renunţe la asta. Dar n-ai făcut-o şi am fost dezamăgit. E greşeala mea, nu a ta.

– N-am vrut niciodată să rezolv cazuri, tată, ci doar să le studiez.

– Eu nu voiam să aud asta. Mîndria are două tăişuri, Noah. Cînd ai început să scrii cărţi, să cercetezi lucruri care erau terminate şi încheiate, am luat-o ca pe o reflecţie asupra lucrurilor pe care le făcusem eu, ca şi cum ai fi spus că nu era suficient să-ţi faci datoria, să aduni probe, să faci arestarea, să obţii condamnarea.

– Nu-i vorba de asta. Niciodată n-a fost vorba de asta.

– Nu, dar am lăsat mîndria să mă împiedice să văd ce făceai şi ce însemna pentru tine. Vreau să ştii că-mi pare rău pentru asta. Şi îmi pare şi mai rău că nu ţi-am arătat respectul pe care-l meritai pentru faptul că făceai munca potrivită ţie şi o făceai chiar foarte bine.

– Ei bine, spuse Noah copleşit de emoţie. E ziua surprizelor.

– Întotdeauna am fost mîndru de tine, Noah. Ai fost o bucurie pentru mine, şi ca fiu şi ca bărbat, spuse Frank şi trebui să facă o pauză, pentru că emoţia pusese stăpînire pe el.

– N-aş fi fost ceea ce sînt dacă tu nu mi-ai fi fost alături.

– Noah, spuse el cu dragoste. Sper ca, într-o bună zi, copilul tău ajuns la maturitate să-ţi spună aşa ceva. Numai atunci poţi să-ţi dai seama ce înseamnă, zise el, după care trebuia să-şi dreagă glasul. O să mă gîndesc

mai mult la ceea ce faci. Destul de corect?

– Da, e destul de corect.

– O să încep prin a-ţi spune că sînt de acord cu interviul ăla, oricînd o să ai timp.

– Acum am timp. Dar tu?

– Acum? Păi...

Nu fusese pregătit pentru aşa ceva şi căuta o scuză.

– Aşteaptă să aduc o casetă nouă.

Noah ştia cînd avea un peşte în cîrlig şi se mişcă repede. Se întoarse cu o casetă şi două cutii de Coca-Cola.

– Nu-i atît de greu cum îţi închipui, spuse el în timp ce însemnă caseta şi o introduse în casetofon. Nu trebuie decît să-mi vorbeşti, să-mi povesteşti despre caz. Aşa cum făceai odată. Mi-ai spus cîte ceva despre asta. Mi-am notat cîteva lucruri chiar şi atunci. Tanner a sunat el însuşi la nouă-unu-unu. Am apelul lui.

Vrînd acurateţe şi nu ceea ce îşi aducea aminte, Noah scoase la iveală dosarul respectiv.

– A sunat la douăsprezece şi patruzeci şi opt. *E moartă. Oh, Doamne, Julie! E moartă. E sînge peste tot. Nu pot să opresc sîngele. Să mă ajute cineva.*

Noah puse hîrtia deoparte.

– E mai mult, dar asta-i partea cea mai importantă. Operatoarea de la nouă-unu-unu i-a pus întrebări, continua să primească de fiecare dată acelaşi răspuns, dar, pînă la urmă, a reuşit să scoată adresa de la el.

– Poliţiştii în uniformă au ajuns primii, spuse Frank. Procedura standard. Ei răspund apelurilor de la nouă-unu-unu. Poarta era deschisă, la fel şi uşa de la intrare. Au intrat şi au găsit cadavrul şi pe Tanner în living-room. Au îngrădit locul, au raportat că era vorba de o crimă şi au cerut prezenţa unor detectivi. Tracy Harmon şi cu mine am răspuns la telefon.

Capitolul 24

Pentru Noah fu ca şi cum ar fi intrat în casă în noaptea aceea împreună cu tatăl său. Simți adierea caldă a vîntului care mişca frunzele palmierilor şi dansa prin grădinile argintate de razele lunii. Casa era albă ca o dorință şi avea o mulțime de ferestre care străluceau inundate de luminile orbitoare.

Maşinile poliției erau oprite în față, una dintre ele avînd încă girofarul în funcțiune, ceea ce făcea ca luminile albastră şi roşie să cadă alarmant pe treptele de marmură, pe chipurile polițiştilor şi pe dubă.

Şi mai multă lumină se revărsa prin uşa deschisă.

Un polițist tînăr, abia ieşit de pe băncile academiei, vărsa între oleandri.

Înăuntru, candelabrul imens îşi revărsa cascada de lumini asupra podelelor imaculate, scoțînd în evidență dîra de sînge întunecat.

Se întindea în toate direcțiile, în holul de la intrare, pe scara largă ce cotea maiestuos spre stînga.

Mirosea încă puternic şi părea încă ud.

Era obişnut cu moartea şi cu violența acesteia. Dar prima imagine a ceea ce i se făcuse lui Julie MacBride îi frînse inima. Îşi amintea senzațiile exact, trosnetul subit şi aproape perceptibil, mila clocotitoare şi groaza din stomac. Şi valul copleşitor de furie care îi explodă în cap

înainte să închidă toate acele sentimente şi să-şi facă meseria.

La prima vedere, părea să fi avut loc o luptă teribilă. Cioburile, mobilierul răsturnat, multitudinea de picături de sînge.

Dar existau indicii şi indicii. Cei morți le lăsau întotdeauna. Unghiile îi erau întregi şi curate, urmele de apărare de pe mîini şi brațe erau superficiale.

El o lovise din spate. Mai tîrziu, Frank avea să coroboreze acest lucru cu raportul medicului legist, dar, cînd se lăsă pe vine lîngă ea, avu scena în fața ochilor.

Prima lovitură fusese adîncă, exact sub omoplați. Probabil că țipase, se împleticise, încercase să se întoarcă. Trebuia să fi fost un şoc pe lîngă durere. Oare îi văzuse fața? Îi văzuse expresia?

El o lovise din nou. Oare ea ridicase brațul pentru a se apăra? *Te rog, nu! Dumnezeule, nu!*

Încercase să se îndepărteze, răsturnînd şi spărgînd lampa, tăindu-şi picioarele goale chiar în clipa în care el o tăia pe ea. Se prăbuşise, se tîrîse plîngînd. El înfipse lamele foarfecii în ea iar şi iar, chiar şi după ce ea nu mai mişca. Chiar şi cînd era moartă.

Doi polițişti îl păzeau pe Sam în încăperea alăturată. Ca şi prima imagine a lui Julie, şi aceea avea să-i rămînă întipărită în mintea lui Frank toată viața. Era palid şi frumos. Trăgea fumuri scurte din țigară, cu brațul ridicîndu-se şi lăsîndu-se în jos, sus, jos, ducînd țigara la buze, trăgînd fumul, eliminîndu-l, trăgînd din nou.

Ochii îi erau sticloşi şi îi jucau în cap. Şoc şi droguri.

Era plin de sîngele soției lui.

– Cineva a omorît-o. Cineva a omorît-o pe Julie, spunea el iar şi iar.

– Povesteşte-mi ce s-a întîmplat, domnule Tanner.

– E moartă. Julie e moartă. N-am putut să-l opresc.

– Ce să opreşti?

– Sîngele, spuse Sam privindu-şi mîinile, după care începu să plîngă.

La un moment dat, în timpul acelui prim interogatoriu, Frank îşi aminti că exista o fetiţă. Porni în căutarea ei.

În biroul lui, Noah introducea în computer însemnările din urma discuţiei cu tatăl său. Îi era de ajutor cînd scria, cînd vedea cuvintele.

Cînd sună telefonul, tresări brusc, dîndu-şi seama că fusese pierdut, că lucra de ore întregi. Primele culori ale apusului pătau cerul şi pătrundeau prin fereastra lui.

Îşi apăsă ochii cu degetele şi răspunse.

– Sînt Sam Tanner.

Instinctiv, Noah puse mîna repede pe un creion.

– Unde eşti?

– Privesc apusul. Sînt afară şi mă uit cum se scufundă soarele în mare.

– Nu mi-ai spus că-ţi dau drumul mai devreme, Sam.

– Nu.

– Eşti în San Francisco?

– Am stat destul în San Francisco. E frig şi umezeală. Voiam să vin acasă.

Noah simţi cum i se înteţeşte pulsul.

– Eşti la Los Angeles?

– Am luat o cameră în apropiere de Sunset. Nu e ca altădată, Brady.

– Dă-mi adresa.

– Nu sînt acolo acum. De fapt, sînt aproape de tine. Şi privesc apusul, zise el aproape visător. În faţa unui local unde se servesc *tacos* şi bere şi un sos care face să-ţi dea lacrimile.

– Spune-mi unde eşti. Vin imediat.

Sam purta o pereche de pantaloni kaki şi o cămaşă cu mînecă scurtă, ambele atît de dureros de noi, încît

nici nu-şi pierduseră cutele de la călcat. Stătea la una din mesele de fier din curtea restaurantului mexican şi privea marea. Mai erau cîteva persoane la alte mese, puşti care mîncau *nachos* şi beau beri pe care abia dacă aveau vîrsta necesară pentru a le comanda.

Spre deosebire de ei, Sam părea bătrîn, palid şi, inexplicabil, mai naiv. Noah comandă alte porţii de *tacos* şi cîte o bere pentru fiecare.

– Cum te simţi?

Sam se uită cu un fel de mirare la un tînăr care trecu pe role.

– Am stat cîteva zile în San Francisco, să mă obişnuiesc. Pe urmă, am luat un autobuz încoace. O parte din mine tot aşteaptă să fiu recunoscut, să aud pe cineva strigînd: „Uite-l pe Sam Tanner" şi să vină să-i dau un autograf. Există două vieţi tăiate la mijloc şi mintea mea sare dintr-una în alta.

– Vrei să fii recunoscut?

– Am fost un star. Un actor important. Ai nevoie de atenţie, nu doar ca să-ţi hrănească ego-ul, ci ca să mîngîie copilul. Dacă n-ai fi copil, ai putea să fii un actor bun? După un timp, înăuntru, a trebuit să uit totul. Cînd mi-am dat seama că apelurile nu aveau să dea rezultate, că uşa cuştii nu avea să se deschidă, a trebuit să uit totul ca să pot să supravieţuiesc. Pe urmă, am ieşit şi totul a răbufnit. Şi, oricît de mult aş vrea să se uite cineva la mine, să mă vadă şi să-şi amintească, mi-e o frică teribilă că ar putea s-o facă cineva. Trac, spuse el şi zîmbi stins. De mult timp n-am mai simţit aşa ceva.

Noah nu spuse nimic cînd chelneriţa le trînti mîncarea şi băuturile în faţă. După ce plecă ea, se aplecă însă în faţă.

– Ai riscat venind la Los Angeles, pentru că cineva tot o să te recunoască mai devreme sau mai tîrziu.

– Unde să mă duc în altă parte? S-a schimbat. M-am

rătăcit de două ori mergînd pe străzi. Chipuri noi peste tot, pe stradă, pe afişe. Oameni conducînd jeep-uri mari. Şi nu poţi să fumezi dracului nicăieri.

Noah nu putu să nu rîdă cînd auzi cît de uimit era.

– Îmi închipui că mîncarea e mai bună decît la San Quentin.

– Am uitat că există asemenea locuri, spuse Sam luînd un *taco* în furculiţă şi examinîndu-l. Uitasem de astea înainte să intru acolo, dacă nu era cel mai bun, nu mă interesa. Dacă nu era să fiu văzut, admirat, invidiat, la cel bun totul?

Muşca, mestecînd, ignorînd bucăţele de roşii şi salată şi picăturile de sos care cădeau din farfurie. Timp de cîteva clipe, mîncă în tăcere, cu un fel de concentrarea sumbră pe care Noah bănuia că o deprinsese în timpul meselor din închisoare.

– Am fost un dobitoc.

Noah ridică o sprînceană.

– Pot să te citez?

– Asta e, nu? Aveam totul, succes, adulaţii, putere, bani. Aveam cea mai superbă femeie din lume care mă iubea. Am crezut că meritam totul, aşa că n-am apreciat ceea ce aveam. N-am apreciat nimic, consideram că mi se cuveneau toate. Aşa că am pierdut. Absolut tot.

Fără să-şi ia ochii de la chipul lui, Noah sorbi din bere.

– Ţi-ai omorît soţia?

La început, el nu răspunse, ci doar privi cum ultima fîşie roşie de soare se cufunda în mare.

– Da, spuse el uitîndu-se din nou la Noah. Te aşteptai să neg? La ce bun? Am făcut douăzeci de ani de puşcărie pentru asta. Unii or să spună că nu-i de-ajuns. Poate că au dreptate.

– De ce ai omorît-o?

– Pentru că nu puteam să fiu cum îmi cerea ea.

Acum întreabă-mă dacă am luat foarfeca şi am înjunghiat-o în spate, în trup, dacă i-am tăiat gîtul cu ea.

– Bine. Ai făcut toate astea?

– Nu ştiu, spuse el uitîndu-se din nou spre mare, devenind iarăşi visător. Pur şi simplu, nu ştiu. Îmi amintesc totul în două feluri şi ambele par absolut reale. Încetasem să mai cred că are vreo importanţă, dar, pe urmă, mi-au spus că o să mor. Trebuie să ştiu şi tu o să cauţi să afli care din cele două moduri e real.

– Pe care o să mi-l spui?

– Pe nici unul. Am nevoie de bani. Am deschis un cont la banca asta, zise el scoţînd o bucată de hîrtie. Ăsta este numărul contului. Efectuează transferuri electronice. E cel mai bun mod.

– Bine, spuse Noah băgînd hîrtia în buzunar. Banii or să fie acolo mîine.

– Atunci o să stăm de vorbă mîine.

Noah o sună pe Olivia a doua zi dimineaţă, găsind-o la biroul ei de la Centru, Încă era umed după duşul pe care îl făcuse după ce alergase pe plajă şi abia începuse să-şi bea cafeaua. Sunetul vocii ei, grăbită şi uşor răguşită, îi făcu să zîmbească.

– Bună, domnişoară MacBride. Ţi-era dor de mine?

– Nu în mod deosebit.

– Nu cred. Mi-ai recunoscut vocea prea uşor, spuse el şi o auzi oftînd, fiind convins că o făcuse intenţionat suficient de tare ca s-o audă el.

– De ce n-aş face-o? Vorbeşti mult mai mult decît trei persoane la un loc.

– Tu nu vorbeşti prea mult, dar îţi am vocea în cap. Te-am visat azi-noapte în culori estompate şi mişcîndu-te încet. Făceam dragoste pe malul rîului, iarba era rece şi udă, presărată cu flori sălbatice. M-am trezit cu gustul tău în gură.

Urmă un moment de tăcere.

– Foarte interesant.

– E cineva în birou?

– Momentan. Îți mulțumesc, Curtis, mă ocup eu de asta, spuse ea, după care făcu o pauză. Malul rîului e un loc public.

El rîse atît de tare încît trebui să se aşeze pe un scaun înalt.

– Încep să devin în mod serios nebun după tine, Liv. Ți-au plăcut florile?

– Sînt foarte frumoase şi absolut necesare. Te fac să te gîndeşti la mine. Vreau să mă ai tot timpul în fața ochilor minții, Liv, ca să putem relua lucrurile atunci cînd o să ajung acolo.

– Cînd ai de gînd să vii?

– Peste o săptămînă, două, mai repede, dacă reuşesc.

– Locurile la cabană sînt rezervate cu mult timp înainte în perioada asta a anului.

– O să mă gîndesc eu la ceva. Liv, trebuie să-ți spun că l-am văzut pe Tanner, am vorbit cu el. E aici, în Los Angeles.

– Înțeleg.

– M-am gîndit că o să te simți mai bine dacă ştii unde este.

– Da, bănuiesc că da. Trebuie să închid acum...

– Liv, poți să-mi spui ce simți. În afara cărții, ca unei persoane care ține la tine. Poți să vorbeşti cu mine.

– Nu ştiu ce simt. Ştiu doar că nu pot să las ca locul unde se află sau ceea ce face să-mi schimbe viața. N-o să las nimic şi pe nimeni să facă asta.

– S-ar putea să descoperi că unele schimbări nu trebuie să doară. O să te anunț cînd o să vreau să vin. Continuă să te gîndeşti la mine, Olivia.

Ea închise şi oftă adînc.

– Continuă să visezi, murmură ea şi atinse cu un deget petalele unei margarete.

Nu putuse să nu le țină în birou, unde putea să le vadă cînd era obligată să stea înăuntru.

Îşi dăduse seama ce făcuse şi găsi că era incredibil de drăguț şi foarte inteligent. Florile pe care le comandase erau din toate soiurile care existau în grădina lui. Grădina căreia ea nu putuse să-i reziste. Trebuia să ştie că, uitîndu-se la ele, avea să se gîndească la el.

Oricum s-ar fi gîndit.

Şi mințise cînd îi spusese că nu îi era dor de el. O surprinse cît de dor îi era şi o îngrijora puțin faptul că îşi dorea să fi fost altfel de oameni într-o altfel de situație. Atunci ar fi putut fi amanți, poate chiar prieteni, fără umbrele care atîrnau de colțul relației lor.

Nu fusese niciodată prietenă cu un iubit, îşi spuse ea. Nu avusese niciodată un iubit, din moment ce acel termen adăugă dimensiune şi intimitate simplului sex.

Dar se gîndi că Noah avea să insiste să fie şi una şi alta. Dacă îl voia, avea să fie nevoită să ofere mai mult decît intenționase sau putuse, să ofere altcuiva.

Un lucru în plus la care să se gîndească, îşi spuse ea, şi masîndu-şi ceafa, se întoarse spre computer şi începu să lucreze la ideile pentru programele de toamnă, luînd în considerare şi taberele de copii.

Răspunse cu un mormăit cînd auzi o bătaie în uşă.

– Ce-a fost asta, intră sau du-te naibii? întrebă Rob scuturînd uşor pachetul pe care îl ținea în mînă.

– Intră, pentru tine şi du-te naibii pentru oricine altcineva. Tocmai lucram la programele pentru toamnă, zise ea înclinînd capul şi răsucindu-şi scaunul. Ce e-n cutie?

– Nu ştiu. A venit la cabană şi pare ceva de la Los Angeles, pentru tine.

– Pentru mine?

– Bănuiesc că e de la acelaşi tînăr care ți-a trimis

florile, spuse el punînd pachetul pe birou. Şi trebuie să recunosc că are gusturi bune în ceea ce priveşte femeile.

– Lucru pe care-l spui cu absolută obiectivitate.

– Bineînţeles, zise Rob aşezîndu-se pe colţul biroului şi luîndu-i mîinile într-ale sale. Ce mai face fata mea?

– Foarte bine, spuse ea strîngîndu-i mîinile. Nu-ţi face griji pentru mine, bunicule.

– Am voie să-mi fac griji, e una din sarcinile mele.

Şi ea fusese atît de tensionată şi de palidă cînd se întorsese din California.

– Nu contează ce-a ieşit, Livvy. M-am împăcat cu gîndul ăsta. Sper ca şi tu s-o faci.

– Încerc, spuse ea ridicîndu-se şi se apucă să aranjeze nişte dosare care nu trebuiau aranjate. Noah m-a sunat adineaori. A vrut să-mi spună că l-a văzut şi a vorbit cu el.

– E mai bine să ştii.

– Aşa e. Apreciez faptul că înţelege şi respectă asta. Că nu se poartă cu mine ca şi cum aş fi atît de fragilă încît să fiu gata să mă sparg, că nu consideră că trebuie să fiu protejată împotriva... spuse ea şi tăcu, simţind un val de căldură cuprinzîndu-i faţa. N-am vrut să spun...

– Nu-i nimic. Nu ştiu dacă am făcut bine aducîndu-te aici şi făcînd abstracţie de toate celelalte lucruri. Am făcut-o spre binele tău.

– Aţi făcut exact ce trebuia aducîndu-mă aici, spuse ea lăsînd dosarele şi ducîndu-se să-l îmbrăţişeze. Nimeni n-ar fi putut să-mi ofere mai multă dragoste sau un cămin mai bun decît mi-aţi oferit voi. N-o să lăsăm ca gîndurile legate de el să ne facă să punem acest lucru la îndoială, spuse ea cu ochii plini de emoţie şi se dădu înapoi. N-o să facem asta.

– Încă mai vreau tot ce e mai bun pentru tine. Numai că nu sînt la fel de sigur ca altădată cu privire la ce

anume e cel mai bun. Tînărul ăsta... spuse el arătînd spre flori. Te face să te înfrunţi cu prea multe deodată. Dar are o privire sinceră, mă face să vreau să te las cu încredere cu el.

– Bunicule, spuse ea aplecîndu-se şi sărutîndu-l pe obraz. Sînt destul de mare şi de deşteaptă ca să hotărăsc asta singură.

– Eşti tot copilul meu. N-ai de gînd să deschizi pachetul?

– Nu, asta l-ar încuraja şi mai mult, spuse ea zîmbind. Încearcă să mă cunoască.

– Şi reuşeşte?

– Bănuiesc că da, puţin. Intenţionează să revină curînd. Cînd o să-l revăd, o să hotărăsc exact cît de cucerită sînt. Acum, înapoi la treabă, şi lasă-mă să fac la fel.

– Dacă o să vină din nou o să-l ţin sub observaţie, spuse Rob făcîndu-i cu ochiul, după care se ridică şi porni spre uşă.

Deodată, se opri, cu mîna pe clanţă, şi aruncă o privire în spate.

– Te-am ţinut prea din scurt, Livvy? Te-am ţinut prea strîns? o întrebă el şi clătină din cap înainte ca ea să apuce să răspundă. Indiferent dacă da sau nu, tu ai crescut în felul tău. Mama ta ar fi mîndră de tine.

După ce se închise uşa, ea se aşeză, luptîndu-se cu lacrimile care erau şi de tristeţe şi de bucurie. Spera să aibă dreptate, că mama ei ar fi fost mîndră şi că n-ar fi considerat că fiica ei era prea distanţată, prea dură, că se temea prea mult să se deschidă în faţa altcuiva în afara familiei, care îi fusese întotdeauna alături.

Oare Julie, frumoasa, strălucitoarea Julie, şi-ar fi întrebat fiica: „Unde îţi sînt prietenii? Unde sînt băieţii după care ai tînjit, bărbaţii pe care i-ai iubit? Unde sînt oamenii pe care i-ai atins sau au făcut parte din viaţa ta?"

Ea ce-ar fi răspuns? se întrebă Olivia. Nu exista nici

unul. Nici unul. Acest lucru o făcu să se simtă deodată atît de insuportabil de tristă, încît lacrimile ameninţară din nou. Clipind pentru a le reţine, se uită la pachet.

Noah, îşi spuse ea. El încerca să ajungă la ea. Oare nu era timpul să-l lase?

Scoase cuţitul *Leatherman* din buzunar şi tăie banda adezivă. Apoi ezită, lăsîndu-se cuprinsă de emoţie şi de plăcere. Să se gîndească la el cînd dădea capacul la o parte. Grăbindu-se acum, pipăi printre bucăţelele protectoare de polistiren, împrăştiindu-le pe birou cînd scoase conţinutul. Din sticlă sau porţelan, îşi spuse ea, vreo figurină. Se întrebă dacă nu cumva reuşise să găsească pe undeva statueta unei marmote şi încă mai rîdea cînd scoase obiectul la iveală.

Rîsul îi îngheţă în gîtlej amestecîndu-se cu panica rece ca gheaţa. Propria-i respiraţie întretăiată deveni un ţipăt în capul ei. Dădu drumul figurinei ca şi cum ar fi fost un şarpe viu, gata să atace. Şi se uita, tremurînd şi clătinîndu-se, la chipul blînd şi frumos al Zînei de pe cutia muzicală.

Capitolul 25

– Niciodată n-am vrut să fiu singur, spuse Sam ţinînd cafeaua pe care i-o oferise Noah şi miji ochii în soare. A fi singur era ca o pedeapsă pentru mine. Julie prefera asta adesea. Nu avea nevoie de reflectoare la fel de mult ca mine.

– Aveai sau ai? întrebă Noah şi îl văzu zîmbind.

– Am învăţat că singurătatea îşi are avantajele ei. Julie a ştiut întotdeuna asta. Cînd ne-am despărţit şi eu mi-am cumpărat casa din Malibu, gîndul de a locui acolo singur era aproape la fel de înspăimîntător ca acela de a trăi fără ea. Nu-mi amintesc prea multe în legătură cu casa din Malibu. Bănuiesc că semăna cu asta, spuse el aruncînd o privirea spre casa cu lemnul său alb, cu ferestrele sclipitoare, cu florile sale.

Apoi întoarse privirea spre ocean.

– Peisajul nu trebuie să fi fost prea diferit. Îţi place aici, să fii singur?

– Munca mea necesită multă singurătate.

Sam încuviinţă doar şi rămase tăcut.

Noah se întrebase dacă era înţelept să ţină interviurile acasă la el şi, în cele din urmă, i se păruse mai practic. Aveau intimitatea necesară şi, stînd pe verandă, îi satisfăcea dorinţa lui Sam de a fi în aer liber. Nu putuse să găsească un motiv întemeiat de a se împotrivi, din moment ce Sam avea deja adresa lui.

Aşteptă pînă cînd Sam îşi aprinse altă ţigară.

– Povesteşte-mi despre noaptea de 28 august.

– Nu voiam să fiu singur, spuse Sam din nou. Nu lucram, îmi concediasem agentul recent. Eram furios pe Julie. Cine naiba se credea de mă dădea afară din casă cînd ea era cea care călca strîmb? Am sunat-o pe Lydia. Voiam companie, voiam înţelegere. Ea o ura pe Julie, aşa că ştiam că avea să spună ceea ce voiam să aud. M-am gîndit c-o să ne drogăm şi o să facem sex, ca pe vremuri. Asta ar fi învăţat-o minte pe Julie.

Mîna îi era încleştată pe genunchi şi el începu să bată cu pumnul în acel loc, ritmic.

– Nu era acasă. Servitoarea a zis că era plecată în seara aia. Aşa că m-am înfuriat şi pentru asta. Nu puteam să contez pe nimeni, nimeni nu era de găsit cînd aveai nevoie de ei. M-am enervat foarte tare. Mai erau

femei pe care aş fi putut să le sun, dar mi-am zis, să le ia dracu'. Am inhalat puţin ca să mă mai binedispun, după care m-am urcat în maşină şi am pornit spre Los Angeles.

Făcu o pauză, masîndu-şi tîmpla uşor de parcă ar fi început să-l doară capul, după care începu să bată din nou cu pumnul în genunchi.

– Nu ştiu prin cîte baruri am fost. Au venit la proces diverşi oameni care mă văzuseră în diverse locuri în seara aia. Spunînd că eram scandalagiu şi căutam necazuri. De unde ştiau ei ce căutam cînd nici eu însumi nu ştiam?

– Martorii au susţinut că-l căutai pe Lucas Manning, că te-ai înghiontit cu paznicul unuia din baruri, că ai aruncat o tavă cu băuturi în altul.

– Se poate, spuse Sam mişcînd din umăr nepăsător, dar mîna lui îşi continuă ritmul constant. Totul e ca în ceaţă. Lumini puternice, culori vii, chipuri, trupuri. Am mai inhalat puţin în maşină. Poate de vreo două ori înainte să mă duc spre casa noastră. Şi băusem. Eram plin de energie şi furie şi nu puteam să mă gîndesc decît la Julie. Trebuia să rezolvăm odată lucrurile, fir-ar să fie. O dată pentru totdeauna.

Se lăsă pe spate şi închise ochii. Mîna i se opri, după care începu să-şi maseze genunchiul.

– Mi-aduc aminte cum se profilau copacii pe cer, ca într-un tablou. şi farurile altor maşini erau ca nişte sori, rănindu-mi ochii. Îmi auzeam bătăile inimii răsunînd în cap. Pe urmă, totul se împarte în două.

Deschise ochii, albaştri şi intenşi, privind într-ai lui Noah.

– Poarta este încuiată. Ştiu că el e acolo cu ea. Ticălosul! Cînd ea răspunde la interfon, îi spun să deschidă poarta că trebuie să-i vorbesc. Am grijă, am mare grijă, să păstrez un ton calm. Ştiu că n-o să-mi deschidă

poarta dacă îşi dă seama că m-am drogat. N-o să mă lase să intru. Îmi zice că-i tîrziu, dar eu insist şi o conving. Conduc pînă în faţa casei. Lumina lunii e atît de puternică încît mă dor ochii. Şi ea stă în prag, cu lumina aprinsă în spate. Poartă cămaşa de noapte albă de mătase pe care i-am cumpărat-o la ultima noastră aniversare. Părul îi e liber, răsfirat pe umeri şi e desculţă. E atît de frumoasă. Şi rece, chipul îi e atît de rece, de parcă ar fi sculptat în marmură. Îmi spune să vorbesc repede, pentru că e obosită şi intră în livig. Pe masă sînt o sticlă de vin şi reviste. Foarfeca. E argintie şi cu lame lungi. Ea pune mîna pe sticla de vin. Acum ştie că m-am drogat şi e furioasă. „De ce-ţi faci aşa ceva? mă întreabă. De ce ne faci aşa ceva nouă, mie şi lui Livvy?"

Sam duse o mînă la buze şi începu să şi le frece, înainte şi înapoi.

– Îi zic că e vina ei şi numai a ei pentru că l-a lăsat pe Manning s-o atingă, pentru că şi-a pus cariera înaintea căsniciei noastre. E o discuţie pe care am avut-o de multe ori, dar, de data asta, ia o altă întorsătură. Zice că a terminat cu mine, că nu există nici o şansă pentru noi doi şi că vrea să dispar din viaţa ei. Că-i fac greaţă, că o dezgust.

Actorul rămînînd actor, rosti cuvintele cu măsură, folosind pauze şi pasiune.

– Nu ridică vocea, dar îi văd cuvintele ieşindu-i din gură. Le văd ca pe un fum de un roşu închis care mă îneacă. Îmi spune că n-a fost niciodată mai fericită ca acum, de cînd m-a dat afară şi că n-are de gînd să se împovăreze cu un fost star care are o problemă cu drogurile. Manning nu numai că e un actor mai bun, dar e şi un amant mai bun. Şi eu am avut dreptate tot timpul, s-a săturat să mai nege. Îi oferă tot ce vrea.

Noah îi văzu ochii devenind sticloşi şi îi îngustă pe ai săi.

– Mi-a întors spatele ca şi cum aş fi fost un nimic, mormăi Sam, după care ridică vocea şi aproape că strigă. Ca şi cum ceea ce avusesem împreună ar fi fost nimic. Fumul roşu al cuvintelor ei îmi acoperă faţa şi îmi arde gîtlejul. Foarfeca e în mîinile mele. Vreau s-o înfig în ea, adînc. Ea ţipă, paharul îi zboară din mînă, se sparge. Sîngele e fierbinte pe mîinile mele, pe faţa mea. Sîntem pe jos, ea se tîrăşte, foarfeca parcă mi-e lipită de mînă. Nu pot s-o opresc. Nu pot s-o opresc.

Pleoapele i se închiseră şi pumnii de pe genunchi aveau încheieturile albe.

– O văd pe Livvy în prag, privindu-mă cu ochii mamei ei.

Mîna îi tremura cînd luă ceaşca de cafea. Sorbi îndelung, ca un om însetat după ce a hoinărit prin deşert.

– Ăsta e un mod în care-mi amintesc lucrurile. Pot să beau ceva rece acum? Nişte apă?

– Bine, spuse Noah şi, oprind casetofonul, se ridică şi se duse la bucătărie.

Se sprijini cu mîinile de dulap. Pielea îi era acoperită de o sudoare rece. Imaginile erau îngrozitoare. Citise stenogramele, studiase rapoartele. Ştiuse la ce să se aştepte. Dar felul în care povestise Sam făcuse să i se strîngă stomacul. Asta şi ideea ca Olivia coborîse din patul ei de copil într-un coşmar.

Oare de cîte ori retrăise totul?

Turnă apa minerală peste gheaţă şi îşi luă inima în dinţi pentru a se întoarce şi a continua.

– Te întrebi dacă mai poţi să fii obiectiv, spuse Sam cînd Noah apăru din nou. Te întrebi cum de suporţi să stai aici cu mine şi să respiri acelaşi aer.

– Nu, zise Noah dîndu-i paharul şi aşezîndu-se. Asta mi-e meseria. Mă întreb cum de te suporţi tu însuţi. Ce vezi cînd te uiţi în oglidă în fiecare dimineaţă.

– Doi ani m-au supravegheat să nu mă sinucid.

Aveau dreptate. Dar, după un timp, înveţi să trăieşti de la o zi la alta. Am iubit-o pe Julie şi dragostea asta a fost cea mai bună parte a vieţii mele. Totuşi, n-a fost de-ajuns ca să mă facă bărbat.

– Şi douăzeci de ani de puşcărie te-au făcut?

– Douăzeci de ani de puşcărie m-au făcut să-mi pară rău că am distrus tot ce avusesem. Cancerul m-a făcut să mă hotărăsc să iau ce mi-a mai rămas.

– Ce-a mai rămas, Sam?

– Adevărul şi confruntarea cu el, spuse el sorbind din nou din apă. Îmi amintesc şi altfel seara aia. Începe la fel, mă enervez, colind barurile, las drogul să-mi alimenteze furia. Dar, de data asta, poarta este deschisă cînd ajung acolo. Doamne, ce mă înfurie treaba asta! Ce naiba e în capul ei? O să avem o mică discuţie pe tema asta. Dacă Manning e înăuntru... Ştiu foarte bine că-i acolo, parcă-l şi văd călărindu-mi nevasta. Mă gîndesc să-l omor cu mîinile goale, chiar în faţa ei. Uşa de la intrare larg deschisă. Lumina se revarsă afară. Asta îmi pune capac. Intru gata să fac scandal. Dau să urc, ferm convins c-o să-l găsesc în pat, dar aud muzică din salon. Trebuie să se reguleze acolo, cu muzică, cu uşa deschisă, cu fiica mea sus. Pe urmă, am...

Se opri, bău îndelung şi puse paharul deoparte.

– E sînge peste tot. La început, nici nu mi-am dat seama ce era. E mult prea mult ca să fie real. Apoi văd o mulţime de cioburi. Lampa pe care o cumpărasem în luna de miere e spartă pe jos. Capul îmi vuieşte de la cocaină şi vodcă, dar îmi zic, Dumnezeule, cineva a intrat în casă. Şi o văd. Oh, Doamne, o văd pe podea!

Glasul i se frînse, îi tremura.

– Îngenunchez lîngă ea, îi rostesc numele, încerc s-o ridic. Sînge, e plină de sînge. Ştiu că e moartă, dar îi zic să se trezească, trebuie să se trezească. I-am tras foarfeca din spate. Dacă i-o scoteam, nu mai avea cum să-i

facă rău. Şi am văzut-o pe Livvy uitîndu-se fix la mine.

Scoase o ţigară din pachetul de pe masă, aprinse un chibrit şi flacăra pîlpîi ca şi cum ar fi bătut vîntul.

– Poliţia n-a crezut asta, spuse el dînd fumul afară. Nici juraţii. După un timp şi eu am încetat să cred.

– Eu sînt aici ca să cred ceva sau nu, Sam.

– Nu, spuse el încuviinţînd. Dar o să te pună pe gînduri, nu?

– Din cîte zice Manning, între el şi Julie n-a fost nimic. Nu că n-ar fi încercat, a fost foarte sincer în privinţa asta, îi spuse Noah tatălui sau stînd în faţa centrului de tineret, în timp ce un grup de copii jucau baschet pe teren. Era îndrăgostit de ea, îşi petreceau mult timp împreună, dar ea îl considera un prieten.

– Aşa a zis şi în timpul anchetei.

– L-ai crezut?

Frank oftă şi clătină din cap, uitîndu-se la unul din băieţi cum greşi o pasă.

– Era convingător şi declaraţia menajerei i-a confirmat cuvintele. A spus că nici un bărbat nu şi-a petrecut noaptea în casa aceea în afară de cel cu care se căsătorise stăpîna ei. Îi era extrem de loiala lui Julie şi era posibil s-o acopere. Dar niciodată nu i-am pus la îndoială cuvintele. Singurele dovezi pentru contrariul erau convingerea lui Sam Tanner şi obişnuitele bîrfe. Oricum, n-avea nici o importanţă. Tanner credea în acea relaţie, aşa că, pentru el, era ceva real şi o parte din motiv.

– Nu ţi se pare ciudat ca Manning şi Lydia au avut o relaţie amoroasă la numai cîteva luni după aceea?

– Nu-i nimic ciudat.

– Să zicem că nu-l aveaţi pe Tanner pe tavă; unde aţi fi căutat în altă parte?

– Îl aveam şi totuşi am căutat. L-am interogat pe Manning, pe Lydia, pe menajeră, pe agent, pe membrii

familiei. Ba chair am studiat-o foarte atent pe Jamie Melbourne, care moştenea o sumă considerabilă la moartea surorii ei. Am examinat corespondenţa lui Julie, am identificat nişte fani nebuni pe care i-am luat la bani mărunţi, în caz că vreunul ar fi putut să pătrundă în casă. Realitatea e că Tanner era acolo. Amprentele lui erau pe arma crimei. Avea motivul, mijloacele necesare şi prilejul. Şi propria lui fiică l-a văzut.

Frank se mişcă uşor.

– În primele zile am avut nişte probleme cu cazul. Nu era atît de solid cum aş fi vrut.

– Cum adică?

– Felul în care s-a purtat Tanner, în care a amestecat două seri diferite, două altercaţii cu Julie, diferite în capul lui sau se prefăcea... La început, nu mi s-a părut perfect. Pe urmă, şi-a luat avocat şi a devenit dur. Mi-am dat seama că jucase teatru. Nu lăsa să facă acelaşi lucru şi cu tine, Noah.

– Nu-l las, spuse el, dar vîrî mîinile în buzunare şi începu să se plimbe încoace şi încolo. Acum cîteva zile mi-a povestit două versiuni ale acelei seri. Prima se potriveşte cu descoperirile tale aproape perfect. Parcă interpretează un rol cînd o descrie. Parcă ar repeta scena unei crime oribile dintr-un film. Pe urmă, mi-a povestit- o altfel, cum a ajuns acolo şi a găsit-o. Mîinile îi tremurau şi era palid. Vocea îi era cînd ridicată, cînd scăzută.

– Pe care ai crezut-o?

– Pe amîndouă.

Frank încuviinţă.

– Şi ţi-a spus-o la urmă pe cea care îl face nevinovat. Ca impresia asta să fie mai puternică.

Noah oftă adînc.

– Da, m-am gîndit la asta.

– Poate că încă îşi mai doreşte ca varianta a douasă fie adevărată. Un singur lucru am crezut, Noah, că, după

toate astea, şi-ar fi dorit ca ea să nu-i fi descis uşa în seara aia. Şi nu poţi să uiţi un lucru vital. E un actor care ştie să se vîndă.

– Nu uit, murmură Noah.

Dar îl pusese pe gînduri.

Se hotărî să treacă pe la mama lui. Avea de gînd ca, a doua zi, să plece spre Washington. De data aceasta, avea să ia avionul şi, acolo, să închirieze o maşină. Nu voia să mai piardă timp pe drum.

Celia stătea pe mica lor verandă, citind corespondenţa şi bînd un ceai de plante. Ridică obrazul ca s-o sărute Noah, după care îi arătă o scrisoare.

– Ai văzut asta? Ameninţă să reducă fondurile pentru protejarea focii- elefant.

– Am scăpat-o pe-asta.

– E ruşinos. Congresul îşi votează o majorare a salariilor, cheltuie milioane din banii contribuabililor pe studii ca să „studieze studii ale studiilor", dar stau liniştiţi şi lasă încă specie de pe planeta noastră să dispară.

– Pe ei, mama.

Ea pufni, puse scrisoarea deoparte şi deschise alta.

– Tatăl tău e la centrul pentru tineret.

– Ştiu, de-acolo vin. M-am gîndit să trec să te văd înainte să plec mîine la Washington.

– Mă bucur c-ai făcut-o. De ce nu rămîi la cină? Am o reţetă nouă pentru tulpina de anghinare pe care aş vrea s-o încerc.

– Dumnezeule, sună... tentant, dar trebuie să-mi fac bagajul.

– Mincinosule, spuse ea rîzînd. Cît o să fii plecat?

– Depinde.

– Cartea îţi face probleme?

– Oarecum, nu cine ştie ce.

– Atunci ce este?

– Am o mică problemă, spuse el sorbind din ceai şi se strîmbă, fiindcă ea nu punea nici un pic de zahăr. O problemă de ordin personal. Cu Olivia MacBride.

– Nu mai spune, zise ea prelungind cuvintele şi zîmbind încîntată. Ce drăguţ!

– Nu ştiu cît de drăguţ e sau de ce ai fi atît de încîntată. N-ai mai văzut-o de cînd era o puştoaică.

– I-am citit scrisorile pe care i le-a trimis tatălui tău. Mi se pare o tînără deşteaptă şi cu capul pe umeri, ceea ce e o diferenţă uriaşă faţă de alegerile pe care le faci de obicei, îndeosebi acea creatură pe nume Caryn. Tot nu i s-a dat se urmă, apropo.

– Foarte bine. Să stea în groapa pe care şi-a săpat-o singură.

– Cred că trebuie să fiu de acord. Şi, ca să revin la subiect, mă bucur că te aud spunînd că te interesează cineva. Nu mi-ai spus niciodată că te interesează o femeie. Doar că te vezi cu una.

– Liv mă interează de mulţi ani.

– Zău? Cum? Avea doisprezece ani cînd ai văzut-o ultima oară.

– Nouăsprezece. Am fost la ea la colegiu acum şase ani.

Surprinsă, Celia încetă să mai deschidă scrisori.

– Ai fost la ea? Nu mi-ai spus niciodată.

– Nu, în cea mai mare parte pentru că n-am fost încîntat de felul cum au decurs lucrurile, spuse el oftînd. Bine, o să-ţi povestesc pe scurt. Voiam să scriu cartea, încă de atunci. M-am dus s-o conving să coopereze. Pe urmă, am văzut-o şi... Doamne, pur şi simplu, m-a lovit. Toate lucrurile care se petreceau în mine m-au făcut să nu mai pot să gîndesc.

– Noah, spuse Celia acoperindu-i mîna cu a ei. Habar n-am avut că ai simţit vreodată aşa ceva pentru cineva.

– Am simțit pentru ea şi am stricat totul. Cînd a aflat de ce mă aflam acolo, a durut-o. N-a vrut să asculte nici o scuză şi nici o explicație. Pur şi simplu, a închis uşa.

– Şi a deschis-o din nou?

– Cred că a tras vreo două zăvoare.

– N-ai fost sincer cu ea atunci şi s-a terminat prost. Asta ar trebui să-ți spună ceva.

– Îmi spune. Dar întîi trebuie s-o mai înmoi puțin, zise el şi, simțindu-se mai bine, acum că rostise acele cuvinte, zîmbi. E mult mai dură decît la nouăsprezece ani..

– O să ai o părere mai bună, dacă o să-ți cedeze, spuse ea bătîndu-l pe mînă, după care reveni la scrisorile ei. Te cunosc foarte bine, Noah. Cînd vrei ceva, faci tot posibilul să obții lucrul respectiv. Poate nu dintr-o dată, dar insişti pînă cînd îl obții.

– Se pare că încerc să pun mîna pe Olivia MacBride dintotdeauna. Pînă una-alta... Mama? Ce este?

Ea pălise îngrozitor deodată, făcîndu-l să se teamă de un infarct.

– Noah! Oh, Doamne, spuse ea strîngîndu-i mîna pe care el i-o pusese pe față. Uite. Uite!

El îi luă hîrtia din mînă, dar o ignoră, încercînd să-şi păstreze calmul şi să o liniştească şi pe ea.

– Stai nemişcată, respiră uşor. Îl sun pe doctor.

– Nu, pentru Dumnezeu, uită-te! spuse ea apucîndu-l de încheietură şi luînd hîrtia înapoi.

El o văzu atunci. Fotocopia era neclară, prost reprodusă, dar el recunoscu opera fotograful lui polițist care înfățişa cadavrul lui Julie MacBride la locul crimei.

Avea şi el o copie în dosare şi, deşi se uitase la ea de nenumărate ori, fotografia aceea alb-negru îl îngrozi din nou.

Nu, nu era o fotocopie, îşi dădu el seama. Era scanată pe computer, la fel cum şi literele de dedesubt erau generate de computer.

SE POATE ÎNTÎMPLA DIN NOU.

ȚI SE POATE ÎNTÎMPLA ȚIE.

O furie rece şi controlată îl cuprinse cînd se uită în ochii îngroziți şi nedumeriți ai mamei lui.

– A apăsat pe butonul care nu trebuie de data asta, murmură el.

Aşteptă pînă cînd tatăl lui veni în fugă acasă. Dar nimic nu îl convinse să aştepte pînă cînd venea poliția.

Ticălosul îi păcălise, pînă la urmă. Acum îi amenințase familia. Răzbunare, bănui Noah coborînd din mașină şi pornind pe Sunset.

Răzbunare împotriva polițistului care ajutase la închiderea lui. Atacă-i familia. Atrage-l pe fiu, flutură-i o poveste prin față, ia banii şi terorizează soția.

Noah deschise uşa blocului, aruncă o privire spre lift şi alese scările. Tencuiala se cojea, pereții erau murdari şi el simți mirosul dulceag de droguri.

Ticălosului îi plăcea să aibă ca victime femei. Noah bătu cu pumnul în uşa apartamentului de la etajul al doilea. Femei şi fetițe. Avea să vadă cum se descurca atunci cînd avea de-a face cu un bărbat.

Bătu din nou, gîndindu-se în mod serios să spargă uşa.

– Dacă-l cauți pe bătrîn, a şters-o.

Noah se întoarse şi o văzu pe femeie, la naiba, pe prostituată, se corectă el.

– Unde?

– Hei, nu-mi întreb vecinii ce fac, scumpule. Eşti polițai?

– Nu, am o treabă cu el, atîta tot.

– Arăți a polițai, hotărî ea după ce îl măsură din cap pînă-n picioare. Ofițer de eliberare condiționată?

– Ce te face să crezi că ar avea nevoie de aşa ceva?

– La dracu', crezi că nu sînt în stare să recunosc un puşcăriaş? A făcut mult. Pentru ce, a omorît pe cineva?

– Vreau doar să vorbesc cu el.

– Eh, nu-i aici, spuse ea mergînd mai departe şi Noah simţi miros de parfum ieftin şi sex vechi. Şi-a făcut valiza şi a plecat ieri.

Mult timp după ce Centrul se închisese, Olivia lucra în biroul ei. Hîrtiile aveau prostul obicei de a se aduna în timpul verii. Prefera să conducă grupuri pe trasee sau să ţină prelegeri.

Se trezi uitîndu-se fix la telefon, din nou, şi înjură uşor. Era umilitor, absolut îngrozitor, că îşi dădea seama că motivul pentru care lucra pînă tîrziu era speranţa ca Noah avea să sune.

Ceea ce nu mai făcuse de două zile, îşi aminti ea. Bineînţeles că nu era obligat să o sune. Şi, dacă voia, putea să-l sune ea. Ceea ce nu avea să facă, pentru că, fir-ar să fie, ar fi dat impresia că îi aşteptase telefonul.

Se purta că o elevă de liceu care făcuse o pasiune fulgerătoare. Cel puţin, aşa avea impresia. Nu făcuse niciodată o pasiune fulgerătoare în liceu. Se părea că avusese mai multă minte la şaisprezece ani decît acum.

Acum visa cu ochii deschişi uitîndu-se la florile pe care i le trimisese el. Îşi amintea exact tonul vocii lui cînd îi rostise numele. După ce o sărutase. Felul cum îi fuseseră mîinile pe faţa ei. Mica zvîcnitură de uimire şi plăcere pe care o simţise în stomac. Felul cum vorbea tot timpul, îşi spuse ea acum, cum o descosea pînă cînd ea renunţa şi începea să rîdă. Era primul bărbat de care se simţea atrasă, care o putea face să rîdă.

Era, cu siguranţă, singurul bărbat la care se gîndea după ce dispăruse din faţa ei.

Nu, poate ar fi trebuit să spună al doilea bărbat, din moment ce şi Noah mai tînăr o atrăsese, o fermecase, o derutase. Amîndoi erau suficient de diferiţi acum pentru

ca acea... indiferent ce era între ei, să fie ceva nou. Şi foarte interesant.

Ceea ce, bănui ea, spunea la fel de mult despre ea ca şi despre el.

Nu voise decît relaţii de suprafaţă şi nici din acelea nu voise multe.

Ce naiba îi venise de stătea acolo să-şi analizeze sentimentele, cînd nici nu voia să aibă vreun sentiment? Avea destule griji şi fără Noah Brady.

Aruncă o privire spre debara, unde ascunsese cutia muzicală. De ce i-o trimisese? Era o ofertă de pace sau o ameninţare? Nu o voia pe prima şi refuză să se lase intimidată de a doua.

Dar nu putuse să o arunce.

Cînd sună telefonul, tresări prosteşte, după care îşi dădu ochii peste cap supărată. Trebuia să fie Noah, îşi spuse ea.

Cine altcineva ar fi putut să sune atît de tîrziu?

Se linişti înainte să ridice receptorl, lăsîndu-l intenţionat să sune de trei ori, în timp ce ea trăgea adînc aer în piept.

Cînd răspunse, vocea îi era calmă şi alertă.

– Centrul Naturalist MacBride.

Auzi muzica foarte vag şi îşi închipui că Noah pregătea atmosfera pentru un telefon romantic. Dădu să rîdă, să deschidă gura să spună ceva ironic, cînd, deodată, nu putu să mai scoată nici un cuvînt.

Acum recunoştea muzica, *Frumoasa adormită* a lui Ceaikovski.

Acordurile înălţătoare o făcură să-şi amintească de o noapte caldă de vară şi de mirosul metalic al sîngelui.

Încleştă mîna pe receptor cînd o cuprinse panica.

– Ce vrei? întrebă ea şi cu mîna cealaltă se freca între sîni ca pentru a îndepărta presiunea aceea care tot

creştea. Ştiu cine eşti. Ştiu şi ce eşti.

Monstrul era liber.

– Nu mi-e frică de tine.

Era o minciună. Groaza îi umplea stomacul şi i se prelingea de piele. Ar fi vrut să se vîre sub birou şi să se facă ghem. Să se ascundă. Doar să se ascundă.

– Stai deoparte de mine, strigă ea cu teamă în glas. Stai deoparte!

Trînti receptorul apoi şi, înnebunită de spaimă, o rupse la fugă.

Clanța îi aluneca din mînă, făcînd-o să scîncească de frustare pînă cînd reuşi să o apuce ferm. În incinta Centrului era întuneric şi linişte. Telefonul sună din nou. Propriile ei țipete o şocară. Respirația îi răbufnea din plămîni, suspina în liniştea aceea. Trebuia să iasă. Să fugă. Să fie în siguranță.

Dar cînd ajunse la uşa, clanța se răsuci deodată. Uşa se deschise larg şi, în prag, se văzu silueta întunecată a unui bărbat.

Vederea i se înceţoşa şi auzi vag pe cineva strigîndu-i numele. Nişte mîini o apucară de brațe. Simți cum se clătină şi apoi se prăbuşi în beznă.

– Hei, hei, hei. Trezeşte-te.

Avea amețeală. Simți palme uşoare peste față şi atingerea buzelor lui de ale ei. Îi trebui un moment ca să-şi dea seama că se afla pe podea şi era legănată ca un copil în poala lui Noah.

– Nu-mi mai da palme, deşteptule, spuse ea stînd nemişcată, epuizată de stînjeneală şi din cauza panicii.

– Ah, da, aşa e mai bine. În regulă, spuse el acoperindu-i gura cu a sa şi punînd un ocean de uşurare în acel sărut. E prima oară cînd îmi leşină o femeie la picioare. Nu pot să zic mi-a plăcut.

– N-am leşinat.

– Atunci te-ai prefăcut al naibii de bine.

El îşi dădu seama că ea fusese lipsită de cunoştință doar cîteva secunde, dar i se păruse o veşnicie.

– Îmi pare rău că te-am speriat intrînd aşa. Am văzut lumina în biroul tău.

– Lasă-mă să mă ridic.

– Hai să stăm aici puțin. Nu cred că pot să mă țin pe picioare încă, spuse el lipindu-şi obrazul de al ei. Şi, altfel, ce mai faci?

Ei îi venea să rîdă, să plîngă.

– Foarte bine, mulțumesc. Dar tu?

El se mişcă uşor, ca să o poată privi în față şi zîmbi. În clipa aceea, doar înfățişarea ei, ochii limpezi de culoarea ambrei, pielea albă, făcu să se mişte ceva înăuntrul lui.

– Mi-a fost dor de tine, spuse el mîngîindu-i părul. E atît de ciudat. Ştii cît timp am petrecut împreună?

– Nu.

– Nu suficient, murmură el şi îşi lipi din nou gura de a ei.

De asta aceasta, buzele ei erau moi şi îmbietoare. Ea ridică brațele şi le încolăci după gîtul lui. Nu mai avea nici un fel de apărare acum.

– Liv, spuse el lăsîndu-i sărutări de-a lungul maxilarului şi la tîmplă. Lasă-mă să închid uşa.

– Hmmm?

– Uşa, spuse el trecîndu-şi mîna peste sînul ei. Nu vreau să fac dragoste cu tine cu uşa larg deschisă.

Ea mai scoase un geamăt, muşcîndu-i buza de jos uşor, în timp ce împinse uşa cu mîna într-o încercare de a o închide.

Deodată, sună telefonul şi ea se zbătu să se elibereze.

– Nu-i decît telefonul. Dumnezeule, spuse el şi, ca să

se apere, o apucă de brațe.

– El e. Dă-mi drumul! El e.

Noah nu o întrebă la cine se referea, pentru că folosea tonul acela numai cînd vorbea despre tatăl ei.

– De unde știi?

În ochii ei se putea citi panica.

– A sunat înainte, chiar înainte să vii tu.

– Ce ți-a spus?

– Nimic, răspunse ea și, copleșită, se făcu ghem și își astupă urechile cu mîinile. Nimic, nimic.

– E-n regulă, gata. Stai aici, spuse el dînd-o la o parte și pornind spre birou.

Chiar în clipa în care dădu să ridice receptorul, telefonul încetă să mai sune.

– El a fost, zise ea izbutind să se ridice și să se ducă la ușă, dar tremura. N-a spus nimic. Doar a pus muzică. Muzica din seara în care a omorît-o pe mama. Vrea să știu că n-a uitat.

Capitolul 26

Izbutise să-și ia o cameră, dar fusese avertizat că nu era liberă decît pentru o noapte. Tot restul lunii, camerele din cabană erau rezervate. Mai erau disponibile două locuri pentru cort, dar pe el nu prea îl entuziasma acea idee.

Totuși, dacă avea de gînd să rămînă, trebuia să ia

unul și să-și cumpere echipament pentru camping.

Și avea de gînd să rămînă.

Planul lui inițial fusese de a lua o cameră la un hotel aflat destul de aproape, unde ar fi putut să lucreze în liniște și să o seducă pe Olivia cu stil. După cele ce aflase cu o seară în urmă, nu mai voia să stea chiar atît de departe.

Voia să o țină sub supraveghere. Singurul mod de a reuși acest lucru era să se mențină pe poziție și să fie mai încăpățînat decît ea.

Cu o seară în urmă, dăduse un test și în acest sens. Ea îi povestise despre telefon și cutia muzicală și teama ei fusese palpabilă în atmosferă. Dar, imediat după ce se eliberase, se înăsprise iar și se îndepărtase de el.

El se gîndi că, în parte, fusese stînjeneala pentru faptul că dăduse dovadă de slăbiciune. Dar, pe de altă parte, își spuse că așa astupase toate golurile din sistemul ei defensiv de-a lungul anilor. Închidea totul într-un ungher al minții și nu mai vorbea despre lucrul respectiv.

Parcă luase foc cînd el îi spusese că avea să o ducă acasă. Ea cunoștea drumul, el s-ar fi rătăcit la întoarcere, nu avea nevoie de paznic. Și nimeni nu avea să o ducă nicăieri.

Noah ieși pe balcon și privi spre verdele închis al pădurii. Niciodată nu tîrîse o femeie pînă la mașină, își spuse el acum. Niciodată nu se luptase cu una fără ca sexul să se afle în mințile amîndurora. Și nu fusese niciodată atît de aproape de a fi învins de o fată.

Își frecă absent coastele.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să-i fie rușine că îi plăcuse atît de mult, după care hotărî că nu. O dusese acasă în siguranță și reușise să-i pareze ultimul pumn atît cît să marcheze victoria cu un sărut foarte satisfăcător.

Pînă cînd ea îl muşcase.

Doamne, era nebun după ea.

Şi suficient de îngrijorat pentru a fi hotărît să se răfuiască cu Sam Tanner. Să o ţină pe Olivia în siguranţă şi să-i ofere liniştea sufletească.

Se întoarse înăuntru şi îl sună pe tatăl lui.

– Ce face mama?

– E bine. Am dus-o cu maşina la serviciu astăzi şi am pus-o să promită că nu pleacă nicăieri singură. O să fac la fel pînă... pînă.

– Nici o veste despre Tanner?

– Nu. A scos două mii de dolari din bancă. Şi-a plătit camera. Noi, poliţia, vrea să-i pună nişte întrebări în legătură cu fotografia, dar nu pot să facă prea mult. Am tras nişte sfori şi am rugat doi amici să verifice la aeroporturi şi în gări să vadă dacă s-a făcut vreo rezervare pe numele lui. Nimic.

– Trebuie găsit. Angajează un detectiv. Cel mai bun pe care-l ştii. Îmi pot permite.

– Noah...

– E petrecerea mea, eu plătesc. O să aranjez să-mi laşi mesaje aici, la cabană. O să stau în cort un timp, aşa că n-o să am nici un telefon în preajmă. O să vin cît de des să verific mesajele.

– Noah, dacă a hotărît să se răzbune, tu eşti ţinta. El e pe moarte, n-are nimic de pierdut.

– Am crescut cu un poliţist. Ştiu cum să-mi port de grijă. Ai grijă de mama.

Frank aşteptă o secundă.

– Ştiu cum să apăr ce-i al meu. Ai grijă de tine, Noah.

– Am înţeles, spus el şi închise, după care începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere, încercînd să se gîndească la ceva.

Cînd îşi veni ideea, aceasta fu atît de simplă şi atît de perfectă, încît nu putu decît să zîmbească.

– Şi eu ştiu cum să apăr ce-i al meu, murmură el şi, sperînd că se mai calmase, se duse să o caute pe Olivia.

Ea nu se calmase. De fapt, îşi hrănea furia la fel cum îşi hrăneşteo mamă bebeluşul neliniştit.

Cînd Noah intră în birou, ea se ridică încet şi îl privi cu răceală.

– Ieşi naibii din biroul meu. Şi pleacă de pe proprietatea MacBride. Dacă nu predai camera şi nu pleci în zece minute, chem poliţia şi te acuz de agresare fizică.

– N-o să te creadă nimeni, spuse el cu o bună dispoziţie care ştia că avea să o enerveze. Eu sînt cel cu vînătăile. Nu înjura, adăugă el repede şi închise uşa. Acolo sînt nişte tineri impresionabili. Uite ce e, vreau să-ţi fac o propunere.

– Să-mi faci o propunere? repetă ea arătîndu-şi dinţii într-un zîmbet disprețuitor şi tresări violent cînd sună telefonul.

Înainte ca ea să apuce să facă vreo mişcare, Noah ridică repede receptorul.

– Centrul Naturalist *River's End?* Biroul domnişoarei MacBride. La telefon Raoul, asistentul ei personal. Îmi pare rău, este într-o şedinţă. Doriţi să...

– Idiotule, spuse ea printre dinţi şi îi smulse receptorul din mînă. Olivia MacBride la telefon.

Noah ridică din umeri, după care se plimbă prin încăpere în timp ce ea vorbi la telefon. Cînd termină şi nu spuse nimic, el zise:

– M-am gîndit să plec cîteva zile departe de tehnologie. Să mă testez. Omul împotriva naturii, ştii tu, adăugă el şi se întoarse spre ea.

Olivia stătea tot în picioare, dar ţinea mîinile împreu-

nate acum. Flăcările i se stinseseră în ochi, lăsîndu-i inexpresivi.

– Aş avea o părere mai proastă despre tine dacă nu ţi-ar fi frică, pentru că aş crede că eşti proastă.

O spuse încet, cu o uşoară umbră de supărare în glas. Cum putea să vadă atît de multe cînd nici măcar nu părea să se uite? se întrebă ea.

– Nu sînt o prinţesă la ananghie. Pot să-mi port şi singură de grijă.

– Bine, pentru că sper c-o să ai grijă şi de mine în următoarele cîteva zile. Aş vrea să fac o excursie cu cortul în Hinterland.[1]

Ea rîse instantaneu şi deloc măgulitor.

– Pe naiba.

– Trei zile. Tu şi cu mine. Plecăm pentru un timp, tu faci lucrul care te pricepi cel mai bine. Eu la fel. Ai fost de acord cu interviurile, aşa că o să vorbim. Locul ăsta e unul pe care-l iubeşti şi vreau să mi-l arăţi şi mie. Vreau să văd ce vezi tu cînd îi priveşti.

– Pentru carte?

– Nu, pentru mine. De asemenea, vreau să fiu singur cu tine.

Ea simţi cum fermitatea şi furia începeau să i se risipească.

– M-am mai gîndit la problemă şi nu sînt interesată.

– Ba eşti, spuse el fără să se simtă jignit şi, luîndu-i mîna, îşi plimbă degetul mare peste încheieturile degetelor ei. Eşti supărată pe mine doar pentru că te-am învins aseară. De fapt, n-a fost... zise el şi se întrerupse

1. regiune relativ rigidă din punct de vedere tectonic, situată în spatele unui sistem muntos cutat.

cînd îi văzu vînătăile uşoare şi îi sărută încheietura. Iartă-mă.

– Termină, spuse ea dîndu-i mîna la o parte. Bine, sînt supărată pentru că m-ai văzut într-un moment de slăbiciune. Sînt supărată pentru că nu vrei să mă laşi în pace şi pentru că-mi place să fiu cu tine chiar şi atunci cînd mă enervezi.

– Atunci, poţi să fi sigură că o să mai stai supărată cîtva timp, pentru că n-am de gînd să plec nicăieri pînă cînd nu se rezolvă totul. Hai să mergem să ne jucăm în pădure, Liv.

– Am de lucru.

– Sînt un client plătitor. Îmi dai o listă cu tot ce trebuie să am la mine şi o să cumpăr tot ce voi găsi la cabană. O să cîştigaţi vreo două mii uşor. Pune pe cineva să-ţi ţină locul, Liv. Ştii că poţi s-o faci.

– Este nevoie, de asemenea şi de permis pentru hinterland.

– La ce or să se mai gîndească după aceea?

– După douăzeci şi patru de ore o să plîngi după laptop.

– Punem pariu?

– Pe o sută de dolari.

– S-a făcut, zise el şi îi strînse mîna.

El nu se aşteptase să-i trimită o listă care includea detalii precum cîte perechi de ciorapi şi de chiloţi îi recomanda să-şi ia la el. Parcă avea doisprezece ani din nou şi primea o listă de la mama lui cu treburile pe care le avea de făcut. Cumpără echipamentul, inclusiv un rucsac nou, deoarece ea îi scrisese pe listă că a lui era prea mic şi avea cîteva găurele. Şi, deşi aveau să-l împovăreze, el cumpără şi două sticle de vin pe care le vîrî printre ciorapi.

Campingul era una. A deveni primitiv era alta.

Cînd termină de strîns totul, bănui că avea să care vreo şaptesprezece kilograme în spate. Şi îşi închipui că, după cinci mile, aveau să i se pară cincizeci.

Cu puţin regret, îşi încuie celularul şi laptop-ul în portbagajul maşinii închiriate.

– O să mă-ntorc, băieţi, murmură el.

– Se pare că o să cîştig suta chiar înainte să plecăm.

– Asta n-a însemnat că am plîns. Pur şi simplu, mi-am luat la revedere cu dragoste, spuse ei întorcîndu-se.

Ea era îmbrăcată cu o pereche de blugi largi şi decoloraţi, un tricou *River's End* şi o jachetă subţire legată în jurul taliei. Bocanci, observă el, cu un număr impresionant de zgîrieturi şi crestături. Îşi ţinea rucsacul în spate de parcă ar fi fost uşor ca fulgul.

– Eşti sigur că te simţi în stare?

– Abia aştept.

Ea îşi aranjă şapca şi făcu un semn cu degetul mare.

– Se mergem, atunci.

El găsi pădurea mai atrăgătoare, dacă nu mai puţin primitivă, fără ploaia prin care merseseră ultima oară. Raze firave de soare străpungeau frunzişul des la copacilor.

Aerul se răci.

El îşi aminti şi recunoscu multe din lucrurile din jurul lor acum. Diversele modele ale scoarţei copacilor, forma frunzelor. Covorul de muşchi nu mai părea atît de străin.

Păstră tăcerea în timp ce îşi obişnui muşchii cu ritmul, ascultînd foşnetele şi zgomotele care alcătuiau muzica pădurii.

Ea îl aştepta să vorbească, să-i pună întrebări sau să înceapă unul din acele monologuri la care se pricepea atît de bine. Dar el nu spunea nimic şi vaga tensiune pe care o împachetase odată cu lucrurile se risipi.

Trecură peste un pîrîiaş, după care începură să urce

pe cărarea care avea să-i ducă în hinterland.

Lianele erau dense şi încîrligate pe potecă. Olivia le ocolea cînd putea, trecea printre ele cînd nu putea să le ocolească şi, odată, apucă una repede înainte să-i izbească pe Noah în faţă.

– Mulţumesc.

– Credeam că ai amuţit.

– Ai vrut linişte, spus el frecîndu-şi mîna la ceafa ei. Te-ai săturat?

– Pot să fac în aşa fel, încît să nu te mai aud cînd vorbeşti prea mult.

Noah rîse uşor, după care continuă.

– Chiar îmi place să fiu cu tine, Liv, spuse el luînd-o de mînă şi împletindu-şi degetele cu ale ei. Întotdeauna mi-a plăcut.

– O să-ţi pierzi ritmul.

– De ce ne grăbim? spuse el ducîndu-şi mîna la buze într-un gest absent. Credeam c-o aduci şi pe Shirley.

– Stă mai mult cu bunicul şi accesul cîinilor e interzis în hinterland. Uite, spuse ea oprindu-se brusc şi, lăsîndu-se pe vine, bătu cu degetul lîngă nişte urme vagi pe cărare.

– Sînt...

– Urme de urs, spuse ea. Şi destul de proaspete.

– De unde ştii? Întotdeauna spun asta în filme. Urmele sînt proaspete, zise el îngroşîndu-şi vocea. A trecut pe-aici acum vreo oră, purtînd o pălărie neagră, mîncînd o banană şi fluierînd *Sweet Rosie from Pike*.

O făcu să rîdă.

– Toţi urşii pe care-i cunosc eu fluieră melodii din spectacole.

– Ai făcut o glumă, Liv, spuse el sărutînd-o cu zgomot. Felicitări.

Ea se încruntă, ridicîndu-se.

– Sărutatul pe cărare e interzis.

– N-am citit asta în ghidul meu, spuse el ridicînd-se, de asemenea şi urmînd-o. Dar mîncatul? Ai voie să mănînci pe cărare?

Ea se aşteptase să i se facă foame, aşa că scoase o punguţă din buzunar şi i-o dădu.

– Hmm, scoarţă de copac şi rămurele, preferatele mele, spuse el, dar deschise punga şi o servi şi pe ea.

Ar fi luat-o de mînă din nou, dar poteca se îngusta şi ea îl împinse în spate. Totuşi, el se gîndi că, în ultimele zece minute, ea zîmbise mai mult decît o făcea de obicei într-o zi întreagă. Cîtva timp petrecut singuri în lumea care ei îi plăcea cel mai mult era indicat pentru amîndoi.

– Ai un fund grozav, Liv.

De data aceasta, ea nu mai ţinu liana şi zîmbi din nou cînd auzi plesnitura şi înjurătura lui înăbuşită. Luă o înghiţitură de apă în timp ce urcau.

Alesese cărarea aceea, care ocolea canionul, pentru că nu prea era frecventată de alţi excursionişti. Străbătură pădurea deasă şi verde, urcînd şi coborînd pante, zărind rîul argintiu din cînd în cînd. Animalele sălbatice se întîlneau din belşug acolo, elani, ratoni.

– Visez chestia asta, spuse Noah pe jumătate pentru sine şi se opri să pivească.

– Excursia?

– Nu, faptul că sîntem împreună, spuse el încercînd să prindă fragmentele alunecoase de subconştient. Verde şi des, sunetul apei care curge. Şi... te caut, zise el uitîndu-se din nou la ea brusc. Olivia. Te caut de mult timp.

Cînd vru să se apropie, ea simţi cum inima începuse să-i bată cu putere.

– Avem mult de mers.

– Nu cred, spuse el lăsîndu-şi uşor mîinile pe umerii ei şi, apoi, coborîndu-le pînă cînd îi cuprinse încheieturile. Vino încoace puţin.

– Nu.

– Vrei sărutări pe cărare, încheie el. Păcat, zise apoi şi, lăsînd capul în jos, îşi frecă buzele de ale ei o dată, apoi din nou. Tremuri.

– Ba nu-i adevărat.

Oasele i se înmuiaseră prea tare ca să tremure.

– Poate că eu tremură. Oricum, se pare că, de data asta, te-am găsit.

Ea se temea că avea dreptate.

Se îndepărtă şi, fiind prea nesigură pe ea ca să vorbească, îşi continuă drumul.

Copacii bătrîni erau drepţi ca nişte soldaţi, înalţi ca nişte uriaşi şi vîrfurile lor susurau ca marea în bătaia vîntului care nu putea să ajungă la nivelele inferioare ale pădurii.

Printre crengile lor, Noah zări aripile întunecate ale unui vultur ce se vedea foarte limpede pe cerul albastru.

Fără să spună nimic, el îşi dădu jos rucsacul.

– Înţeleg că vrei să facem un popas.

– Vreau doar să stau aici puţin. E un loc superb.

– Atunci, înseamnă că nu vrei un sandviş.

El ridică din sprîncene.

– Cine a zis?

Exact cînd ea întinse mîna în spate pentru a-şi desface rucsacul, el sări şi i-l dădu jos. Ea bănui că era cincizeci la sută politeţe, cincizeci la sută pofta pentru ceea ce era înăuntru.

Din moment ce le aprecia pe amîndouă ea deschise buzunarul în care se aflau sandvişurile.

El avea dreptate în legătură cu locul. Era superb să stai acolo să te relaxezi, să-ţi laşi trupul să-şi reîncarce bateriile. Apa pîrîului trecea peste pietre şi sclipea în razele soarelui care reuşeau să străpungă frunzişul des. Mirosul pinilor înmiresma aerul.

– Cît de des vii aici? o întrebă el cînd nu mai ră-

maseră decît firimiturile.

– Vin cu grupuri de vreo patru, cinci ori pe an.

– Nu m-am referit la serviciu. Cît de des vii aşa, să stai şi să nu faci absolut nimic un timp?

– N-am făcut-o demult, spuse ea trăgînd aer în piept, sprijinindu-se în coate şi închizînd ochii. De prea mult timp.

El observă că părea relaxată. Ca şi cum, în sfîrşit, gîndurile ei ar fi tăcut. Nu trebui decît să se mişte uşor ca să-i acopere mîna cu a sa, ca să-şi contopească buzele cu ale ei.

Uşor, atît de blînd, încît inima ei oftă cînd deschise ochi să-l privească.

– Începi să mă îngrijorezi puţin, Noah. Ia spune-mi, ce urmăreşti?

– Cred că am fost destul de sincer în legătură cu asta. Şi mă-ntreb de ce ne miră pe amîndoi că, în tot acest timp, poate chiar de la-nceput, am avut nişte sentimente pentru tine. Vreau puţin timp ca să-mi dau seama ce sentimente sînt. În mommentul ăsta, Liv, te doresc extrem de mult.

– Cît de sănătoasă poate fi legătura asta în care crezi tu, din moment ce îşi are rădăcinile în crimă? Nu-ţi pui niciodată întrebarea asta?

– Nu. Dar bănuiesc că tu ţi-o pui.

– N-am făcut-o pînă acum şase ani. Dar acum, da, mi-o pun. E o parte din viaţa mea şi din persoana care sînt. Monstrul şi victima trăiesc în mine, spuse ea trăgîndu-şi genunchii la piept şi înconjurîndu-i cu braţele.

O tulbura faptul că îşi dădea seama că nu mai vorbise cu nimeni aşa, nici chiar cu rudele ei.

– Trebuie să te gîndeşti la asta înainte să... avansăm.

– Liv, spuse el şi aşteptă pînă cînd ea întoarse capul, după care îi luă faţa în mîini şi o sărută apăsat. Tu trebuie să te gîndeşti la asta. Pentru că treaba asta avansează deja şi, pentru mine, cel puţin, avansează chiar rapid.

Mai tulburată decît voia să recunoască, ea se ridică.

– Sexul e ceva uşor, e doar o necesitate fiziologică.

El o privi în ochi în timp ce se ridică.

– O să-mi placă la nebunie să-ţi dovedesc că te înşeli, zise el, după care, schimbîndu-şi brusc starea de spirit, lucru cu care ea nu putea ţine pasul, îşi săltă rucsacul în spate şi îi aruncă un zîmbet arogant. Cînd o să fiu în tine, îţi promit că n-o simţi ceva uşor.

Ea considera că era mai înţelept să nu continue acea discuţie. El nu putea să o înţeleagă, să înţeleagă limitele emoţiilor ei, zidurile pe care trebuise să le ridice pentru a putea supravieţui. Şi, în timp ce urca pe cărare din nou, el era primul bărbat care o făcuse să simtă o umbră de regret pentru necesitatea aceea.

Îi plăcea să fie cu el. Chiar şi numai acest lucru era îngrijorător. O făcea să uite că, odată, îi frînsese inima, o făcea să uite că nu voia să rişte acest lucru din nou. Alţi bărbaţi pe care îi cunoscuse o plictisiseră sau o iritaseră după numai cîteva săptămîni. Olivia nu considerase niciodată că aceea ar fi fost problema, ci mai degrabă un lucru bun. Dacă nu-i păsa suficient de mult ca să se implice, nu exista pericolul de a rătăci drumul, de a-şi pierde capul sau inima.

Şi de a ajunge victimă.

Soarele devenea mai puternic pe măsură ce urcau.

Cînd ajunseră la următorul pod, rîul curgea cu repeziciune, puţin mai departe fiind o cascadă.

– Acolo. Uite acolo, spuse Olivia arătîndu-i şi căutînd binoclul. Pescuieşte.

– Cine? întrebă Noah mijind ochii şi privind în direcţia indicată.

Văzu o siluetă întunecată ghemuită pe o piatră în mijlocul rîului înspumat.

– Este... Dumnezeule! E un urs, spuse el smulgînd binociul pe care i-l întindea ea şi uitîndu-se spre punctul respectiv.

Se aplecă pe podul acela rudimentar şi privi ursul, în timp ce acesta privea apa. Cu o iuţeală fulgerătoare, vîrî o labă în apă şi scoase un peşte ce se zbătea argintiu în razele soarelui.

– A prins unul! Doamne, ai văzut? L-a înşfăcat din apă, din prima.

Ea nu văzuse. Se uitase la Noah, la uimirea şi încîntarea de pe chipul lui, la acea fascinaţie extraordinară.

Noah clătină din cap cînd ursul îşi devora captura.

– O mare îndemînare la pescuit, dar nişte maniere îngrozitoare, spuse el lăsînd binoclul în jos şi dădu să i-l înapoieze, cînd îi surprinse privirea.

– S-a-ntîmplat ceva?

– Nu.

Poate că totul e ori foarte greşit, ori foarte corect, îşi spuse ea.

– Nimic. Ar trebui să plecăm dacă vrem să ne instalăm tabăra înainte să se lase întunericul.

– Ai un loc anume în minte?

– Da. O să-ţi placă. Vom merge pe malul rîului acum. Încă vreo oră.

– Încă o oră, spuse el săltînd rucsacul pe umeri. Unde mergem, în Canada?

– Ai vrut hinterland, îi aminti ea. Hinterland o să ai.

Ea avusese dreptate în privinţa unui singur lucru, îşi spuse Noah cînd ajunseră în locul respectiv. Îi plăcea. Se aflau în mijlocul copacilor uriaşi, în apropierea rîului care curgea peste pietre cu repeziciune. Lumina era aurie, iar aerul mirosea a pini şi apă.

– Mă duc să prind ceva pentru cină, spuse ea scoţînd o undiţă telescopică din rucsac.

– Foarte interesant.

– Dacă o să am puţin noroc, o să mîncăm ca urşii în seara asta. Dacă nu, avem nişte mîncare deshidratată la pachet.

– Ai grijă să ai noroc, Liv.

– Poţi să instalezi cortul cît pescuiesc eu?

– Sigur, tu du-te şi vînează, eu o să pregătesc cuibul. Nu mă deranjează inversarea rolurilor.

– Ha. Dacă vrei să hoinăreşti, nu te îndepărta de rîu, consultă-ţi busola. Dacă te rătăceşti...

– N-o să mă rătăcesc. Nu sînt idiot.

– Dacă te rătăceşti, repetă ea, rămîi pe loc şi aşteaptă să te găsesc.

El păru atît de jignit, încît ea îl bătu uşor pe obraz.

– Te-ai descurcat foarte bine pînă acum, orăşeanule.

Privi în urma ei şi îşi promise să se descurce şi mai bine.

Capitolul 27

Cortul nu se vindea cu instrucţiuni, ceea ce Noah considera că era o mare greşeală. Instalarea cortului îi lua de trei ori mai mult decît i-ar fi luat Oliviei, după părerea lui. Dar hotărî să ţină acea informaţie pentru sine.

Ea era plecată de mai bine de o oră cînd el considera că putea spune despre cort că avea să stea în picioare. Bănuind că ea nu avea acelaşi noroc la pescuit ca ursul, se uită să vadă ce altceva aveau de mîncare. Fructe

conservate şi supă deshidratată îl asigurară că, deşi nu aveau să mănînce ca regii, nu aveau nici să moară de foame.

Nemaiavînd nimic de făcut şi nici un chef de hoinărit după o zi întreagă de mers, se apucă să scrie de mînă.

Se concentră asupra Oliviei, ce făcuse cu viaţa ei, ţelurile pe care şi le propusese, ceea ce realizase şi felul în care îşi stabilise anumite limite. Ceea ce trăise în copilărie o făcuse să crească în anumite direcţii.

Oare ar fi fost mai deschisă, mai sociabilă, dacă mama ei ar fi trăit? Ar fi fost mai puţin hotărîtă să fie pe propriile picioare dacă ar fi crescut ca un copil răsfăţat al unei vedete de la Hollywood?

Cîţi bărbaţi ar fi trecut prin viaţa ei? Oare îşi punea acele întrebări vreodată? Toată acea energie şi inteligenţă ar fi fost canalizate în domeniul spectacolului sau tot s-ar fi întors în locul unde crescuse mama ei, alegînd izolarea?

Gîndindu-se la toare acele lucruri, puse carneţelul pe genunchi şi privi peisajul. Rîul curgea în apropiere şopotind. Copacii înalţi străpungeau cerul şi se legănau în bătaia vîntului. Nemişcarea era întreruptă de susurul apei şi de ciripitul păsărilor. Văzu un elan singuratic apărînd dintre copaci şi oprindu-se să bea din apa rîului.

Ar fivrut să poată desena, dar se mulţumi să-şi întipărească imaginea aceea în minte, cînd elanul intra din nou agale printre brazii maiestuoşi.

S-ar fi întors, hotărî el. Poate că viaţa ei nu şi-ar fi avut nucleul acolo, dar ar fi fost atrasă de locul acela mereu. Aşa cum fusese şi mama ei.

Memoria simţurilor, îşi spuse el, sau rădăcinile care se prind în inimă înainte de fim suficient de mari ca să ne dăm seama. Ar fi avut nevoie de locul acela, de mirosurile şi zgomotele caracteristice lui. Avea nevoie de acel loc acum, nu numai pentru munca ei şi liniştea sufletească. Numai acolo îşi putea găsi mama.

Tipătul unui vultur îl făcu să ridice privirea şi să-i urmărească zborul. Şi ea îşi desfăcea aripile acolo, îşi spuse Noah. Dar îşi dădea seama că, pentru fiecare dată cînd se înălţa, compensa acest lucru fugind înapoi la dulap şi închizîndu-se în întuneric?

Îşi puse gîndurile şi impresiile pe hîrtie, asculta viaţa din jurul lui. La un moment dat, se întinse pe mal şi lunecă pe tărîmul viselor.

Ea prinsese trei păstrăvi frumoşi. Pe primii doi îi prinsese într-o oră, dar, ştiind ce poftă de mîncare avea el, aşteptase să-i mai pice unul în cîrlig. Găsise tufa de afine şi îşi umpluse pălăria cu ele, încă mai simţind gustul lor dulce pe limbă în timp ce se întorcea spre tabără.

Timpul pe care îl petrecuse singură îi liniştise mintea şi îi potolise nervii care păreau să ia naştere cînd se afla prea aproape de Noah şi prea mult în compania lui. Era problema ei, îşi aminti ea. Pur şi simplu, nu era obişnuită să fie cu un bărbat la nivelul asupra căruia insista Noah Brady. Nu era mai pregătită pentru el acum decît în urmă cu şase ani.

Din punct de vedere sexual, ar fi trebuit să fie destul de simplu. Dar el tot strecura elemente de intimitate şi prietenie cu atîta degajare încît ea se trezea răspunzîndu-i la fel pînă să apuce să se gîndească.

Era vital să se gîndească.

Îl plăcea suficient de mult, îşi spuse ea acum. Era un bărbat uşor de plăcut. Atît de mult încît ea avea tendinţa să uite cît de aproape putea ajunge el, cît de mult putea să vadă. Pînă cînd ochii lui deveneau întunecaţi şi tăcuţi şi, pur şi simplu, o dezbrăcau pînă la cele mai tainice secrete.

Nu voia un bărbat care să vadă înăuntrul ei astfel. Prefera genul care abia atingea suprafaţa, îl accepta şi

mergea mai departe.

Dacă recunoașterea acestui lucru îi provoca o durere în jurul inimii, avea să o suporte.

Mai bine singură decît mistuită.

Se gîndi că aveau să se înțeleagă destul de bine acum. În definitiv, acela era terenul ei și era în avantaj. Luase hotărîrea de a-i vorbi despre copilărie și ce îșI amintea, ce simțise. Nu avea să-i fie ușor, dar hotărîrea era luată.

O hotărîre pe care înțelegea că nu ar fi putut să o ia cînd el o vizitase la colegiu. Pe vremea aceea era încă prea slabă, prea nesigură. El ar fi putut s-o convingă, pentru că era atît de îndrăgostită, dar ar fi fost un dezastru pentru ea.

Într-o parte a inimii ei, întotdeauna voise să spună totul, să scoată totul la lumină și să și-o amintească pe mama ei într-un mod palpabil. Acum era pregătită să o facă. Aceea era ocazia ei și era bucuroasă că putea vorbi cu o persoană pe care o respecta.

Cu o persoană care își dădu seama că înțelegea suficient de bine pentru a face ca totul să aibă importanță.

Îl văzu dormind pe mal și zîmbi. Îl forțase foarte mult, își spuse ea și ținuse pasul. Aruncă o privire în jur și văzu că și acolo se descurcase destul de bine. Puse undița deoparte și vîrî peștii în apă pentru a-i menține proaspeți, după care se așeză lîngă el să privească apa.

El o simți și ea pătrunse în visul lui, în care mergea prin lumina verde a pădurii. Se mișcă ușor, întinzînd mîna s-o atingă.

Dar ea se feri în mod automat. Protestul format pe jumătate pe care începuse să-l rostească i se întoarse în gîtlej cînd el deschise ochii, verzi și pătrunzători. I se tăie răsuflarea cînd văzu ce era în ei, în felul în care rămaseră ațintiți asupra ochilor ei cînd se ridică în capul

oaselor și îi luă fața în mîini. Ținîndu-i-o ca și cum ar fi avut dreptul. Ca și cum ar fi avut dreptul întotdeauna.

– Uite ce e, eu nu...

El clătină din cap, însă, pentru a-i opri cuvintele și continua să o privească în ochi în timp ce se apropia din ce în ce mai mult, în timp ce gura lui o acoperea pe a ei. Și gustul era fierbinte și pregătit.

Ea tremura, poate în semn de protest, poate de teamă. El, însă, nu voia să accepte nici una, nici alta. De data aceasta, ea avea să ia ceea ce îi oferea, ceea ce el ajunsese să-și dea seama că păstrase în adîncul lui ani de zile numai pentru ea.

Își plimbă mîinile pe fața ei, prin părul ei, peste umerii ei, în timp ce sărutul se înăspri și o întinse pe pămînt, acoperind-o cu trupul său.

Panica se lupta cu dorința înăuntrul ei și îi împingea umerii ca pentru a-l ține la distanță, deși se arcuia să-i întîmpine nevoia cu nevoia ei.

– Nu pot să-ți ofer ceea ce vrei. Nu am în mine așa ceva.

Cum putea să nu vadă ceea ce vedea el? Cum de nu simțea ceea ce simțea el? Își plimba gura pe fața ei, în timp ce ea tremura sub el.

– Atunci, ia ceea ce vrei, spuse el frecîndu-și mîinile peste coastele ei și simțindu-i freamătul în clipa în care îi cuprinse sînul în mînă. Lasă-mă să te am. Aici, sub razele soarelui.

Își coborî gura foarte aproape de a ei, după care o mută spre maxilar și o auzi gemînd. Gustul ei acolo, chiar în punctul acela delicat și vulnerabil unde pulsul zvîcnea, îl inunda.

El îi rosti numele, doar numele și ea fu pierdută.

Degetele i se afundară în umerii lui, după care i se încleștară în păr, pentru a-i trage gura în jos spre a ei.

Un val sălbatic de încîntare, un fior sublim de dorință.

Ea le simți cum se războiau cu ale ei și cunoscu o lăcomie nesăbuită cînd el îi scoase tricoul, umplîndu-și mîinile cu ea.

Pentru prima oară cînd trupul unui bărbat era deasupra ei, ea ceda. În clipa în care ceva înăuntrul ei deveni mătăsos, mintea i se goli complet, după care i se umplu cu el.

El sezisă schimbarea, nu doar în capitularea trupului ei, ci și în întețirea respirației. Capitularea veni dulce și neașteptată.

Încă era femeia de care el se îndrăgostise nebunește.

Mîinile începură să i se miște mai încet, mai blînd, potolind tremurul, incitînd mai mult.

Plăcerea îi învălui pielea, încălzind-o, senzibilizînd-o. Murmurînd aprobator, îi scoase cămașa și savură senzația pe care i-o dădea pielea ce se atingea de piele, bătăile liniștitoare ale inimii lui lîngă inima ei.

– Mai mult, spuse ea cu răsuflarea întretăiată și arcuindu-se. Ia mai mult.

Linia minunată a gîtului ei îi atrăgea buzele. Rotunjimea sînului ei era fascinantă. Ei i se tăie respirația cînd i-l cuprinse cu gura.

Era mai mult, mai mult de gustat, mai mult de luat. Cînd pielea și mușchii ei fremătară, gura lui deveni și mai febrilă.

Îi descheie blugii și, cînd își plimbă limba pe sub ei, ea zvîcni șocată. I-i trase în jos peste șolduri și, cînd ea se împinse în sus, el luă ceea ce voia.

Fu o senzație fierbinte și sufocantă, aerul era prea dens pentru a fi respirat, sîngele îi vuia ca un țipăt în urechi. Cu gura, cu dinții și cu limba o aduse pînă la o culme pe care nu era pregătită să o înfrunte. Îi îngăima numele, luptînd împotriva unei plăceri care amenința să o înghită cu totul.

Apoi, degetele îi se împletiră strîns. Căldura puse stăpînire pe trupul ei, acoperindu-i pielea cu o peliculă de sudoare.

Deodată, totul exploda în ea, spărgîndu-se în fărîme și lăsînd-o inertă și lipsită de apărare.

Țipătul ei de eliberare se reverberă în el. Mîinile ei deveniră moi într-ale lui. Tot ce voia el se rezuma la ea, la acel loc, la acel moment. Astfel că îi privi chipul cînd o aduse iarăși pe culme. Iarăși.

Ea deschise ochii mari, orbiți de plăcere. Buzele îi tremurară cînd răsuflarea îi ieși printre ele. Razele soarelui îi mîngîiau pielea cînd ea i se revărsa în mînă.

El se ridică deasupra ei.

– Olivia, spuse apoi cu o voce răgușită și plină de dorință. Uită-te la mine cînd te posed. Uită-te la mine cînd ne posedăm unul pe altul. Pentru că are importanță.

Se cufundă adînc în ea. Chiar și atunci cînd vederea îi deveni puțin neclară, tot se abținu. Femeia, momentul și certitudinea lui în legătură cu fiecare. Agățîndu-se de acea limpezime încă o clipă, își lipi fruntea de a ei.

– Tu ești, izbuti el să îngăime. Tu ai fost întotdeauna.

Apoi îi strivi gura într-un sărut la fel de aprig ca eliberarea trupului său.

Ea nu putea să se miște. Nu numai pentru că el o țintuia cu greutatea plăcută a unui bărbat satisfăcut, ci și pentru că propriul ei trup era vlăguit.

Și pentru că mintea ei, oricît s-ar fi chinuit s-o limpezească, rămînea amețită și încețoșată.

Își spuse că nu era vorba decît de sex. Era important de crezut asta. Dar fusese ceva total diferit de ceea ce simțise vreodată.

Întotdeauna considerase că sexul era o valvă de eliberare la îndemînă, o funcție umană necesară care era, adesea, un exercițiu plăcut. Orgasmele variau de la o

surprinzătoare explozie de plăcere la o ușoară senzație și întotdeauna se considerase lucidă.

Cu Noah nu apucase să se simtă lucidă. Pur și simplu, o luase pe sus. Își pierduse controlul, nu numai asupra trupului, ci și asupra voinței. Și, datorită acestui lucru, îi dăruise o parte din ea, de existența căreia nici nu știuse. O parte care nu voise să existe.

Trebuia să o recupereze și să o încuie iarăși undeva.

Dar, cînd vru să se dea la o parte, el o luă în brațe, se rostogoli pe spate și o trase deasupra.

Ea ar fi vrut să-și culce capul pe inima lui, să închidă ochii și să rămînă acolo o veșnicie.

Acest lucru o speria de moarte.

– În curînd o să se întunece. Trebuie să fac focul.

El îi mîngîie părul, plăcîndu-i felul cum acesta se întrerupea brusc pe ceafă.

– Avem timp.

Ea îl împinse, dar el o trase înapoi. O înfurie faptul că îi subestima forța și încăpățînarea, tot timpul.

– Uite ce e, amice, dacă nu vrei să mori de frig și de foame, avem nevoie de lemne.

– Le aduc imediat, spuse el și, pentru a fi sigur că ea rămînea în punctul în care o voia el, inversă pozițiile din nou și îi studie chipul.

– Vrei să fugi, Liv. Dar n-o să-ți dau voie. N-o să fugi iarăși, spuse el încercînd să-și mascheze durerea. Vrei să pretinzi că a fost doar o partidă plăcută de sex în pădure, fără nici o legătură cu ce am început înainte, cu ani în urmă, zise el încleștîndu-și mîna în părul ei. Dar nu poți. Nu-i așa?

– Lasă-mă să mă ridic, Noah.

– Și îți spui că n-o să se mai întîmple asta niciodată, zise el furios. Că n-o să mai simți niciodată ce ai simțit cu mine. Dar te înșeli.

– Nu-mi spune tu ce gîndesc, ce simt.

– Îți spun ceea ce văd. Este chiar acolo, în ochii tăi. Nu poți să minți cu ochii ăștia. Așa că uită-te la mine, zise el ridicîndu-i șoldurile și lunecînd din nou înăuntrul ei. Uită-te la mine și spune-mi ce gîndești acum. Ce simți.

– Nu...

El împinse cu putere și adînc.

– Oh, Doamne, gemu ea înconjurîndu-l cu brațele și picioarele. Stăpînit și de un sentiment de triumf, nu numai de frustrare, el o posedă cu o furie sălbatică pînă cînd se goli.

Cînd ea încă se mai cutremura, el se dădu la o parte și, fără să spună nimic, se ridică, se îmbrăcă și se duse să adune lemne de foc.

Ea se întreba de ce își închipuise vreodată că putea să-l înfrunte. Nimeni altcineva nu reușise să o zăpăcească atît de mult și de des.

O convinsese să fie singură cu el, cînd el știa că mai bine ar fi fost să-și rezolve afacerile cu el într-un mediu mai tradițional. O făcea să rîdă cînd ea nu voia să-l găsească amuzant. O făcea să se gîndească la anumite lucruri, la durerea pe care o ascunsese cu atîta grijă.

Acum o ademenise să facă sex pe malul rîului în plină zi, pe un traseu care, chiar dacă nu era prea frecventat, era, totuși, domeniu public.Dacă totul ar fi mers conform programului făcut de ea, pînă la ora aceea ar fi trebuit să fi mîncat, poate chiar să fi făcut puțină conversație, după care ar fi făcut o partidă simplă de sex în intimitatea întunecoasă a cortului.

După ce s-ar fi terminat totul, și-ar fi văzut de treburi în continuare.

În schimb, totul era complicat iarăși. El era furios pe ea pentru ceva ce nu putea și nu voia să schimbe. Și, da, pentru ceva ce ea nu putuse să-i ierte. Se simțea nesigură, nelalocul ei și stingheră.

Pentru a compensa, se apucă să aranjeze secțiunea bucătăriei la cîțiva metri de spațiul de dormit. Agață mîncarea sus, după care își luă ustensilele și se apucă să curețe peștii pentru cină.

Era exact la fel ca oricare bărbat, își spuse ea. Jignit pentru că o femeie nu îl ridica în slăvi pentru capacitatea sa sexuală. Uluit pentru că ea nu era amețită.

Era mult mai înțelept să gîndești ca un bărbat, își spuse ea și să eviți suferințele.

„Lasă-l să stea bosumflat", își spuse ea îngropînd cu grijă tot ce se arunca de la pești.

Cînd îl auzi apropiindu-se, pufni ironică și habar nu avea cît de bonsumflată părea ea însăși cînd el îi ridică bărbia.

– Ce vrei?

El își dădu seama că l-ar fi omorît dacă ar fi știut cît de ușor o putea citi. Așa că doar îi oferi paharul de vin.

– L-am adus cu mine și l-am ținut la rece în apă. M-am gîndit că poate vrei să bei puțin acum.

– Trebuie să prăjesc peștele, spuse ea ignorînd vinul și ducîndu- se înapoi la foc.

– Știi ceva? Din moment ce tu l-ai prins și l-ai curățat, lucruri la care eu nu mă pricep deloc, eu o să-l prăjesc.

– Asta nu e bucătăria ta frumoasă. Nu vreau să se irosească tot peștele.

– Ah, o provocare clară, spuse el punîndu-i paharul de vin în mînă și luînd tigaia. Stai jos, bea-ți vinul și uită-te la maestru.

Ea ridică din umeri și luă o afină din pălărie.

– Dacă-l strici, nu mă duc să prind altul.

– Ai încredere în mine, spuse el și privirile li se întîlniră. N-o să te dezamăgesc, Liv.

– Nu riști să fii dezamăgit dacă faci lucrurile cu mîna ta.

– Destul de adevărat, dar pierzi niște aventuri interesante. Am fost nevoit să învăț să gătesc, continuă el pe un ton degajat turnînd ulei în tigaie. Habar n-ai cum e să fii un băiat în creștere și să găsești o mîncare de „tofu" surpriza după o zi grea de școală.

Fără să vrea, ea deveni interesată. El scosese punga de făină și trecu peștele prin ea. Fără să se gîndească, ea sorbi din paharul de vin, găsindu-l perfect.

Abia izbuti să-și înăbușe un oftat.

– Nu te înțeleg.

– Bine, e un progres. Ți-ai petrecut aproape tot timpul asigurîndu-te că o faci și, cînd colo, ai dat-o în bară.

Mulțumit, puse peștele în tigaie.

– Acum o oră erai foarte furios pe mine.

– Exact.

– Și acum îmi pui vin, prăjești peștele și stai aici ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Nu ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Pentru el se întîmplase. Trebuia doar să aștepte să-și dea și ea seama.

– Dar m-am gîndit că ești tu supărată destul pentru amîndoi, așa că de ce să-mi irosesc energia?

– Nu-mi place să fiu manipulată.

El îi aruncă o privire.

– Nici mie nu-mi place.

– Amîndoi știm că ai vrut să vii aici că să-ți vorbesc despre carte fără să fim deranjați. Dar n-ai spus absolut nimic despre asta.

– Am vrut să te las o zi, să avem o zi numai pentru noi. Te voiam, spuse el plimbîndu-și degetul în jos pe brațul ei. Încă te mai vreau. Mi-ar plăcea mai mult dacă te-ai simți mai bine în privința asta.

– Mie mi-ar plăcea mai mult dacă ai menține lucrurile simple.

– Ei bine, spuse el împungînd peștii. Unul din nou n-o să obțină ceea ce vrea. Mai bine pregătește farfuriile,

partenere. Băieții sînt aproape gata.

– Noah.

– Hmm? spuse el ridicînd privirea cu o expresie de tandrețe pe chip și inima ei ar fi vrut să se topească.

Clătină din cap.

– Nimic, spuse ea, apoi scoase farfuriile.

Mai tîrziu, după ce mîncase, iar pădurea era întunecată și plină de zgomote, ea fu cea care se duse la el. Ea fu cea care simțea nevoia să fie ținută în brațe pentru a i se alunga visele care o urmăreau și teama care le însoțea. Și el era acolo, pentru a o ține în brațe în timpul nopții, pentru a se mișca împreună cu ea într-un ritm dulce și ușor.

Așa că, atunci cînd adormi, era ghemuită lîngă el, cu mîna strînsă în pumn pe inima lui și cu capul în scobitura umărului. Noah stătu treaz, privind lumina lunii cum scălda cortul și ascultînd urletul unui coiot, strigătul unei bufnițe și țipătul scurt al prăzii sale.

Se întreba cum de era posibil să nu fi încetat niciodată să o iubească și ce avea să facă fiecare, ce aveau să facă amîndoi, în legătură cu acel lucru.

MONSTRUL

Privind îndelung în întuneric,
Am stat întrebîndu-mă și temîndu-mă,
Avînd îndoieli și visînd vise pe care nici un muritor
Nu a-ndrăznit să le visese vreodată.

Edgar Allen Poe

Capitolul 28

Noah se trezi ameţit şi cu dureri în tot corpul în ciripit de păsărele. Se ridică în capul oaselor, îşi trase blugii şi se gîndi vag la micul dejun. Prin mirosul puternic de pini şi pămînt, simţi aroma minunat de civilizată a cafelei şi îi veni să plîngă de recunoştinţă pentru eficienţa Oliviei.

Făcuse focul de dimineaţă şi lăsase ibricul să stea cald. El se fripse cînd puse mîna pe mîner, înjură printre dinţi, după care luă cîrpa pe care ea o lăsase împăturită frumos tocmai pentru ca el să-şi protejeze mîna.

O singură înghiţitură îi limpezi privirea şi îl învioră. Domnul să binecuvînteze femeia care apreciază cafeaua neagră, îşi spuse el, după care se duse mai aproape de rîu ca să o caute.

Ceaţa se ridica de pe rîu împletindu-se cu razele soarelui în panglici argintii şi aurii. O turmă de căprioare se adăpa în punctul în care rîul făcea un cot ca un deget îndoit şi dispărea printre copaci.

Şi o văzu, cu părul ud şi strălucind, plutind prin ceaţa aurită şi privindu-l cu ochi la fel de prudenţi ca ai unei pisici. Arăta ca şi cum locul ei ar fi fost acolo, în sălbăticie, în acea lumină ireală şi sclipitoare.

Apa făcea valuri cînd ea îşi mişca braţele, umerii apărîndu-i la suprafaţă. Ceaţa părea să se deschidă pentru ea, apoi închizîndu-se la loc.

– Nu mă aşteptam să te trezeşti atît de repede, spuse ea cu o voce liniştită, dar ochii îi erau plini de furtuni.

– Obişnuiesc să mă trezesc devreme. Cum e apa?

– Udă.

Şi rece ca gheaţa, îşi închipui el. Totuşi, îşi bău toată cafeaua, după care lăsă cana deoparte şi îşi scoase blugii. Văzu cum vru să-şi ferească privirea, dar nu o făcu. „Ce te îngrijorează, Olivia? Că n-o să mai fie ce-a fost între noi aseară? Sau posibilitatea ca lucrurile să fie la fel?"

Apa era îngrozitor de rece şi o văzu zîmbind uşor cînd el se strîmbă. Pentru nici un allt motiv decît acela, el îşi reţinu o exclamaţie cînd se lăsă să alunece în apă. Îşi închipui că trupul i se albăstrise de la gît în jos.

– Ai dreptate, zise el cînd fu sigur că nu aveau să-i clănţăne dinţii. E udă.

O miră faptul că păstră o distanţă de două braţe între ei. Se aşteptase să vină spre ea. Niciodată nu părea să facă exact ce se aştepta ea. Asta, ar fi putut să-i spună, o îngrijora cel mai mult.

Nu era niciodată exact ceea ce anticipa ea.

Şi sentimentele ei pentru el nu erau deloc cele plănuite.

„Cînd el se apropie, ea aproape că răsuflă uşurată. Acest lucru era logic. Sexul de dimineaţă, o necesitate a omului. După aceea, aveau să-şi continue activitatea de pe picior de egalitate.

Dar el doar îşi împleti degetele cu ale ei şi îi privi chipul.

– Faci o cafea excelentă, Liv.

– Dacă nu e tare, nu e cafea.

– Unde mergem astăzi?

Ea se încruntă.

– Credeam că vrei să începem cu interviul.

– O s-o facem şi pe asta. Ce traseu ţi-ar plăcea să urmăm de-aici?

Era petrecerea lui, îşi aminti ea şi ridică din umeri.

– E unul frumos care duce în munţi. Peisaje minunate, cîteva pajişti alpine.

– Pare interesant. Vrei să te ating?

Ea îl privi brusc.

– Poftim?

– Vrei să te ating sau preferi să n-o fac?

– Am făcut sex, spuse ea cu grijă. Mi-a plăcut destul de mult.

El rîse scurt.

– Nu-i nevoie să mă flatezi, spuse el dîndu-i la o parte de pe obraz o şuviţă udă. Şi, pe urmă, nu asta te-am întrebat. Ci dacă vrei să te ating acum, spuse el, continuînd să o privească în ochi, în timp ce îşi lăsă degetul să alunece uşor pe gîtul şi pe umărul ei. Dacă vrei să fac dragoste cu tine acum.

– Deja mă atingi.

Simţi furnicături prin piele cînd el lăsă degetul să lunece pe mijlocul corpului ei, penetrînd-o apoi cu el.

– Da sau nu, murmură el cînd i se tăie respiraţia.

Greutatea aceea lichidă i se instală jos de tot în stomac, îndemnîndu-i şoldurile să se mişte, stabilind un ritm pentru propria-i plăcere. Capitulînd, îşi înfipse mîinile în părul lui şi il trase spre ea.

– Da, spuse ea cu gura lipită de a lui.

I se deschise, înconjurîndu-i mijlocul cu picioarele, pregătindu-se pentru acea cursă rapidă spre orgasm, tînjind după ea. Dar el îşi folosi mîinile, pînă cînd o făcu să-i rostească numele.

El se miră că apa nu se înroşea şi nu clocotea cuprinsă de flăcări datorită dorinţei lui. Se miră cum de putuse trăi toată viaţa fără să fie înconjurat de ea exact ca acum. Picioare lungi, subţiri şi puternice, o piele cati-

felată şi alunecoasă care sclipea udă în razele soarelui. Îi dădu capul pe spate pentru ca sărutul să poată fi din ce în ce mai adînc, în timp ce soarele sfîşie ceaţa cu o explozie de lumină, transformînd apa din jurul lor într-o oglindă mişcătoare.

Găsi un punct de sprijin pe fundul apei şi lunecă în ea încet şi prelung.

– Ţine-te de mine, Liv, spuse el respirînd sacadat şi ascunzîndu-şi faţa în curbura gîtului ei, muşcînd-o uşor pentru a o auzi gemînd. Înconjoară-mă, murmură el şi îi simţi muşchii strîngîndu-l ca într-o menghină fierbinte cînd fu zguduită de orgasm.

Prin bătăile puternice ale inimii care îi răsunau în cap, ea îl auzi murmurîndu-i, dar nu mai putu să separe promisiunile de comenzi. Vocea lui era încă un strat de catifea, încă o sursă de plăcere începeţoşată. Dar cînd îi simţi trupul întărindu-i-se, îl înconjură, ţinîndu-l strîns în timp ce se rostogoleau dincolo de margine împreună.

El nu îi dădu drumul. Ea aştepta să-i dea drumul, să se îndepărteze, aruncîndu-i un zîmbet triumfător şi ieşind din apă pentru a mai bea o cafea.

Dar el o ţinea strîns, plimbîndu-şi buzele uşor de la tîmplă la maxilar într-o mişcare liniştitoare care o tulbura mai mult decît sexul.

Trebuia să se mişte, îşi spuse ea, trebuia să se desprindă înainte să alunece în intimitate.

– Apa e rece.

– Rece, pe naiba. E gheaţă, spuse el muşcîndu-i uşor urechea şi plăcîndu-i felul în care inima continua să-i bată cu putere lîngă a lui. Ştii, în clipa în care mintea ţi se limpezeşte, trupul ţi se încordează. De ce?

– Nu ştiu ce vrei să spui. Trebuie să ieşim. Trebuie să pornim dacă...

El întoarse capul şi îi strivi gura cu a sa.

– Am şi pornit deja, Liv. Am pornit demult, spuse el

cuprinzîndu-i bărbia, după care îi dădu drumul şi se întoarse spre mal. Trebuie să stabilim unde vrem să ne oprim.

Ea pregăti ouăle, după care goliră ibricul de cafea. El fu de acord cu ea să lase cortul unde era şi să considere excursia aceea o excursie de plăcere, care nu putea să dureze mai mult de cinci ore.

Luînd cu ei pachete uşoare, începură să urce pe o potecă abruptă care ducea spre locuri şi mai abrupte. Valea se vedea în dreapta lor, iar pădurea se înălţa spre cer în stînga. Urcară din ce în ce mai mult în aerul rece şi curat, unde se ridicau vulturii şi nu se mai vedea nici picior de om.

El se gîndi că ea se mişca la înălţimea aceea ameţitoare aşa cum se mişcau alte femei într-o sală de bal, cu o graţie feminină ce trăda o totală încredere.

Era răbdătoare cînd el se oprea să facă fotografii, ceea ce se întîmpla destul de des. Îi răspundea la întrebări şi îi punea mai multe decît s-ar fi aşteptat, în termeni simpli şi clari. Şi stătu lîngă el, uşor amuzată, cînd el se opri brusc şi se uită uimit la cărarea care cotea şi la cerul acoperit de munţi.

– Daci ai avea o casă aici, n-ai face nimic. Cum ai putea să încetezi să mai priveşti?

De ce nu putea să fie superficial şi simplu, aşa cum voia ea?

– E un loc public.

El clătină din cap şi o luă de mînă.

– Gîndeşte-te puţin. Noi sîntem singurii oameni din lume şi am aterizat aici. Am putea să ne petrecem tot restul vieţii aici, cu minţile zăpăcite.

Albastru, alb, verde şi argintiu. Lumea era alcătuită din acele culori tari şi din alte cîteva nuanţe estompate. Piscuri, văi şi curgerea apei. Mîna lui caldă într-a ei, de parcă aşa ar fi trebuit să fie.

Şi nimic altceva, nimeni altcineva nu mai există. Nici teamă, nici durere, nici amintiri, nici zile de mâine.

Pentru că descoperi că i-ar fi plăcut aşa ceva, ea se îndepărtă.

– Nu ţi-ar mai plăcea atît de mult în toiul iernii cînd ai îngheţa de frig şi n-ai putea să comanzi o pizza.

El o privi tăcut şi răbdător şi o făcu să se ruşineze.

– De ce ţi-ar fi cel mai dor dacă n-ai mai putea să te întorci niciodată?

– De familie.

– Nu, nu mă refer la oameni. Ce lucru ţi-ar lipsi cel mai mult?

– Verdele, spuse ea imediat, fără să stea pe gînduri. Lumina verde şi mirosul verde al pădurii. Aici e altfel, continuă ea cînd îşi reluară drumul. Deschis, frig, mult deasupra pădurii.

– Nu sînt prea multe locuri unde să te ascunzi.

– Nu mă ascund. Ăsta e muşchi-de-munte, spuse ea apoi. E cel mai cunoscut lichen comestibil. În Suedia, se vinde ca plantă medicinală, zise ea şi, surprinzîndu-i privirea, ridică din sprîncene. Ce este?

– Îmi place tonul cu care vorbeşti cînd te superi şi începi să ţii un curs despre natură.

– Dacă nu vrei să ştii la ce te uiţi, foarte bine.

– Ba vreau. Şi, în plus, cînd începi să vorbeşti despre licheni şi ciuperci, mă apucă o dorinţă teribilă să fac dragoste cu tine.

– Atunci va trebui să vorbesc despre florile sălbatice.

– N-o să meargă. Tot o să vreau să sar pe tine, zise el şi ceva de culoare roz îi atrase privirea. Hei, alea sînt lacrimile-lui-Isus-Hristos?

– Exact, zpuse ea şi supărarea nu mai avu nici o şansă în faţa entuziasmului său sincer cînd sări peste cîteva pietre ca să se uite mai de aproape. Seamănă foarte mult cu stilul în care e grădina ta.

– N-am umbră potrivită sau pământul necesar pentru a cultiva genul ăsta de flori acasă. Am încercat s-o fac la mama, dar e lucrul cel mai apropiat de crimă. Întotdeauna mi-a plăcut cum arată.

– Avem cîteva specii frumoase în grădina bunicilor. Hai să-i luăm pe aici, spuse ea pornind într-o altă direcţie. Cred că ştiu un loc care o să-ţi placă.

Poteca se întindea pe la marginea pădurii, abruptă şi plină de pietre într-o parte, unde florile se chinuiau să iasă prin crăpături şi prindeau rădăcini în solul subţire.

El auzi vuietul şi zîmbi ca un copil cînd văzu cascada. De o mulţime de ori trebui să-şi înfrîneze impulsul de a rupe un mănunchi de flori.

Muşchii începură să-şi ardă şi picioarele implorau să se odihnească. Tocmai se pregătea să cedeze, cînd ea escaladă cîteva stînci şi îi întinse mîna.

– Excursia trebuia să dureze cinci ore, nu-i aşa, *buana?* întrebă el apucîndu-i mîna, gîfîind uşor şi urcînd după ea. Pentru că, altfel, o să... Oh, Doamne!

Uită de durere şi de oboseală cînd văzu peisajul.

Era un ocean de flori, rîuri de culoare care curgeau prin verdeaţă, urcînd spre o pantă împădurită care ţîşnea spre albastrul cerului asemeni turnului unui castel. Pe culmile cele mai înalte se vedeau petice de zăpadă care străluceau printre stînci şi copaci, făcînd ca existenţa florilor să i se pară şi mai miraculoasă.

Fluturii zburau, albi, galbeni, albaştri, flirtînd cu florile sau aşezîndu-se cu delicateţe pe ele.

– Uluitor. Incredibil. Aici o să ne facem casa.

De data aceasta, ea rîse.

– Ce sînt acelea, cafeluţe?

– Ai ochi buni. Cafeluţe cu frunze late, pe care le preferă fluturele albastru. Şi, printre ele, sînt margarete de munte. Iar cele albe cu mijloc galben sînt crini de avalanşă.

– Şi coada-şoricelului, spuse el studiind frunzele ca de ferigă şi florile albe.

– Te pricepi la flori. N-ai nevoie de mine aici.

– Ba da, spuse el luînd-o de mînă din nou. Am. A meritat fiecare pas pe care l-am făcut, zise el întorcîndu-se şi luînd-o prin surprindere cu un sărut tandru. Îţi mulţumesc.

– La *Rivers's End* primeşti lucrurile pentru care plăteşti, spuse ea şi dădu să se îndepărteze, dar el o apucă de braţe şi o trase înapoi. Nu, zise ea atunci, închizînd ochii înainte ca gura lui să o captureze pe a ei din nou.

– De ce?

– Eu... spuse ea deschizînd ochii iarăşi şi nu putu să facă nimic în privinţa emoţiilor care se citiră în ei. Pur şi simplu, nu.

– Bine, spuse el şi, în schimb, îi ridică mîinile la buze, sărutîndu-i încheietura fiecărui deget şi privind cum uimirea se adăugă norilor din ochii ei.

– Ce cauţi, Noah?

El continuă să o privească în ochi şi îi desfăcu pumnul pentru a-i săruta centrul palmei.

– Am şi găsit deja. Trebuie doar să mă ajungi din urmă.

Se temea că nu exista decît o cale pentru acest lucru.

– Hai să stăm jos, Liv. E un loc foarte bun. Şi momentul, de asemenea, spuse el, după care îşi dădu rucsacul jos de pe umeri, se aşeză pe o stîncă şi îl deschise pentru a scoate casetofonul.

Cînd îl văzu în mîna lui, ea simţi cum răsuflarea începu să-i ardă plămînii.

– Nu ştiu cum să fac asta.

– Eu ştiu. Dar vreau să-ţi spun ceva mai întîi, zise el aşezînd casetofonul alături, după care îşi scoase carnetelul. M-am gîndit să renunţ la ideea acestei cărţi. S-o

las deoparte, aşa cum am făcut cînd ţi-am provocat suferinţă mai demult, spuse el deschizînd carnetelul şi uitîndu-se la ea. Dar n-aş fi rezolvat nimic. Ar fi existat întotdeauna în mintea mea. Întotdeauna. Ca şi într-a ta. Nu-mi dau seama dacă asta stă între noi sau dacă datorită acestui lucru sîntem aici împreună. Dacă de aceea ne-am reîntîlnit după atîta timp. Dacă de aceea ne iubim acum. Dar ştiu că, dacă nu terminăm povestea asta, o să batem mereu pasul pe loc. Eu simt nevoia să înaintez. La fel şi tu.

– Am spus c-o s-o fac. Mă ţin de cuvînt.

– Şi să mă urăşti pentru asta? Să mă condamni pentru că am scos totul la lumină? Aşa cum m-ai urît în ziua aceea la hotel?

– M-ai mintit.

– Ştiu. Niciodată nu mi-a părut mai rău ca atunci.

Ea se aşteptase să nege, să se scuze, să-i explice. Şi ar fi trebuit să-l cunoască mai bine. Era un om de onoare, care fusese învăţat ce erau onoarea şi compasiunea. De aceea tot ce făcea el avea importanţă, îşi spuse ea acum. De aceea el avea importanţă.

– Nu te urăsc, Noah şi n-o să te urăsc, pentru că eşti sincer în legătură cu ceea ce simţi că trebuie să faci. Dar ceea ce simt eu mă priveşte.

– Acum nu mai e aşa, spuse degajat, dar ea îi sesiză o uşoară răceală în glas. Dar putem să vorbim despre asta, despre noi, mai tîrziu.

– Nu există „noi".

– Mai gîndeşte-te, spuse el şi, de data aceasta, răceala era în ochii lui. Dar, deocamdată, ce-ar fi să stai jos?

– N-am nevoie să stau jos, spuse ea, dar îşi dădu jos rucsacul şi desfăcu sticla de apă.

– Foarte bine. Povesteşte-mi despre mama ta.

– Aveam patru ani cînd a murit. Ai putea să afli mai

multe despre ea din alte surse.

– Cînd îți aduci aminte de ea, la ce te gîndeşti întîi?

– La parfumul ei. La parfumul pe care-l avea într-una din sticlele de pe măsuța de toaletă. Eu credeam că sînt fermecate. Era una de culoarea cobaltului şi cu o bandă argintie pe mijloc. Era ceva specific ei, cald, uşor dulceag, cu tentă vagă de iasomie. Pielea ei mirosea întotdeuna aşa şi cînd mă îmbrățişa, cînd mă lua în brațe, era mai tare aici, spuse Olivia atingîndu-şi gîtul chiar sub maxilar. Îmi plăcea s-o adulmec acolo şi ea rîdea. Era atît de frumoasă, continuă ea cu o voce îngroşată şi întoarse privirea spre marea de flori. Nu poți să-ți dai seama. Acum i-am văzut filmele, pe toate. De nenumărate ori. Dar era mult mai frumoasă în realitate. Se mişca la fel ca o balerină, ca şi cum gravitația ar fi fost, pur şi simplu, ceva ce tolera. Ştiu că era o actriță excelentă. Dar era o mamă minunată. Răbdătoare şi amuzantă... atentă. Atentă să fie acolo, să-mi acorde atenție, să-mi dea impresia că, indiferent ce altceva ar fi existat, eu eram centrul lumii. Înțelegi?

– Da. Şi eu am avut noroc în privința asta.

Ea se aşează pînă la urmă lîngă el.

– Bănuiesc că am fost răfățată. Aveam timp, atenție şi o casă plină de jucării şi plăceri.

– După părerea mea, un copil răsfățat e unul care nu apreciază şi nu respectă aceste lucruri.

– M-a iubit foarte mult. N-am avut niciodată vreun motiv să mă îndoiesc de asta, nici chiar atunci cînd mă certa pentru ceva, Şi o adoram. Voiam să fiu exact ca ea. Obişnuiam să mă uit în oglindă şi să-mi închipui cum o să cresc şi o să fiu exact ca mama.

– Semeni foarte mult cu ea.

– Ba nu, spuse ea ridicîndu-se brusc de pe piatră. Nu sînt frumoasă. Nu vreau să fiu. Şi n-o să fiu niciodată judecată după felul cum arăt, aşa cum a fost ea prea

adesea. Asta a omorît-o. În povestea asta, bestia a ucis-o pe frumoasă.

– Pentru că era frumoasă?

– Da. Pentru că era dorită. Pentru că bărbații o doreau şi el n-a suportat asta. Nu suporta exact ceea ce îl atrăsese şi pe el la ea de la început. Chipul ei, corpul ei, felul ei de a fi. Dacă îl atrăgeau pe el, atrăgeau şi alți bărbați şi nu aveau să existe alți bărbați. Singurul mod în care putea s-o păstreze numai pentru sine era distrugînd-o. Indiferent cît de mult îl iubea, nu era de-ajuns.

– L-a iubit?

– Plîngea după el. Credea că eu nu ştiu, dar ştiam. Am auzit-o într-o seară stînd de vorbă cu mătuşa Jamie, cînd ar fi trebuit să fiu în pat. Mai devreme în cursul verii, cînd era lumină pînă mai tîrziu. Erau în camera mamei şi le vedeam în oglindă cum stăteau pe pat din locul unde mă aflam, lîngă uşă. Mama plîngea şi mătuşa Jamie o ținea pe după umeri.

Şi aşa, vorbind, făcu să se întoarcă amîndoi în timp.

– Ce-o să mă fac? Ce-o să mă fac fără el, Jamie?

– O să te descurci foarte bine, Julie. O să treci peste povestea asta.

– Doare, spuse Julie întorcîndu-şi fața în umărul lui Jamie. Nu vreau să-l pierd, să pierd tot ce avem împreună. Dar, pur şi simplu, nu ştiu cum să păstrez totul.

– Ştii că nu poți continua să trăieşti ca în ultimele cîteva luni, Julie, spuse Jamie dîndu-i părul auriu la o parte de pe față. Te-a rănit, nu numai inima ta, ci pe tine însăți. Nu pot să stau liniştită cînd văd vînătăile pe care ți le-a făcut.

– Nu vrea, spuse Julie trecîndu-şi mîinile peste față şi ştergîndu-şi lacrimile, după care se ridică. Drogurile sînt de vină. Ele l-au schimbat. Nu pricep de ce s-a luat din nou de ele. Nu ştiu ce găseşte la ele şi nu i-am oferit eu.

– Auzi ce spui, zise Jamie cu o umbră de furie în glas

şi se ridică. Te consideri vinovată pentru asta? Pentru faptul că el îşi găseşte plăcerea în cocaină, pastile şi alcool?

– Nu, nu, dar, dacă aş reuşi să înţeleg ce-i lipseşte, ce caută... Oh, Doamne, spuse ea închizînd ochii strîns, strecurîndu-şi degetele prin păr şi dîndu-l pe spate. Eram atît de fericiţi. Jamie, tu ştii că am fost fericiţi. Eram totul unul pentru celălalt şi, cînd a apărut Livvy, a fost... ca un cerc complet. De ce nu mi-am dat eu seama cînd a-nceput să se crape cercul ăsta? Cît de mare a fost ruptura cînd am văzut ce se întîmplă? Aş vrea să mă întorc în timp. Îmi vreau bărbatul înapoi. Jamie, spuse ea apoi întorcîndu-se şi apăsîndu-şi burta cu o mînă. Mai vreau un copil.

– Oh, Doamne! Oh, Julie, exclamă Jamie traversînd camera din doi paşi mari şi luînd-o pe după umeri. Nu-ţi dai seama ce greşeală ar fi acum? În momentul ăsta?

– Poate că da, dar poate că asta e soluţia. I-am spus în seara asta. I-am zis Rosei să pregătească o cină minunată. Lumînări, muzică şi şampanie. Şi i-am spus că vreau să mai avem un copil. La început a fost atît de fericit. Atît de mult ca Sam cel de altă dată. Am rîs, ne-am îmbrăţişat şi, pe urmă, am început să ne gîndim la nume, exact cum am făcut şi pentru Livvy. Apoi, deodată a devenit îngîndurat şi distant şi a zis...

Se întrerupse pentru că lacrimile începură să şiroiască din nou.

– A zis că de unde era să ştie că era copilul lui? Că de unde era să ştie că nu sînt deja însărcinată cu bastardul lui Lucas?

– Ticălosul! Cum a-ndrăznit să-ţi spună aşa ceva?

– I-am tras o palmă. Nu m-am gîndit, pur şi simplu, l-am pălmuit şi i-am strigat să plece, să plece naibii din casă. Şi a plecat. A privit prin mine şi a plecat. Nu ştiu ce să fac.

Se aşeză din nou pe pat, îşi acoperi faţa cu mîinile şi plînse.

– Nu ştiu ce să fac.

Noah nu spuse nimic cînd Olivia rămase nemişcată, cu o mînă încă apăsată de burtă, aşa cum o ţinuse mama ei. Îl dusese înapoi, îl duseşe în intimitatea acelui dormitor, în mijlocul durerii şi disperării unei femei. Cuvintele, glasurile, mişcările curgeau din ea.

Acum, fără să se uite la el, lăsă mîna în jos.

– M-am dus înapoi în camera mea şi mi-am spus că mama repeta. Obişnuia s-o facă foarte des. Aşa că mi-am spus că mama era într-un film, că nu vorbea despre tatăl meu. M-am culcat. Şi, mai tîrziu în seara aia, m-am trezit cu el în cameră. Pornise cutia muzicală şi eu eram atît de fericită. L-am rugat să-mi spună o poveste.

Ochii i se limpeziră cînd se uită din nou la Noah.

– Se drogase. Pe atunci n-am ştiut asta. Ştiam doar că s-a înfuriat, a început să strige şi mi-a stricat cutia muzicală. Ştiam doar că nu era tatăl pe care-l cunoşteam eu; pe urmă, a venit mama în fugă şi a lovit-o. M-am ascuns în dulap. Am stat ascunsă în timp ce ea plîngea, se lupta cu el şi îl dădea afară din cameră. Pe urmă, a venit şi a stat cu mine, spunîndu-mi că totul o să fie bine. A sunat la poliţie de la telefonul meu mic şi a înaintat divorţul. I-au trebuit mai puţin de patru luni ca să se întoarcă s-o omoare.

Noah opri casetofonul, se ridică de pe piatră şi se duse lîngă ea.

Într-un gest automat de apărare, ea se dădu înapoi.

– Nu, nu vreau să fiu ţinută în braţe. Nu vreau să fiu alinată.

– Păcat, atunci, zise el înconjurînd-o cu braţele şi ţinînd-o strîns chiar şi atunci cînd încerca să se desprindă. Lasă-te puţin, murmură el. N-o să păţeşti nimic.

– N-am nevoie de tine, spuse cu furie.

– Lasă-te, oricum.

Rămase rigidă încă o clipă, după care se înmuie, punîndu-şi capul pe umărul lui şi înconjurîndu-i mijlocul cu braţele.

Se rezemă puţin de el, dar ţinu ochii deschişi. Şi nu plînse.

Capitolul 29

Noah puse o mulţime de întrebări pe drumul de întoarcere. Dar nu pomeni nimic despre părinţii ei. O întrebă în legătură cu mama ei, cu programul ei, cu Centrul şi cu cabana. Ea îşi dădu seama ce făcea şi nu putea să decidă dacă acest lucru o enerva sau dacă aprecia încercarea lui de a face să se simtă iarăşi în largul ei.

Nu putu să-şi dea seama de ce mergea atît de bine.

De fiecare dată cînd ea ridica o barieră, el o ocolea şi o făcea să se simtă din nou bine. Era o îndemînare pe care se vedea nevoită să o admire. Şi, cînd se opriră iarăşi să admire peisajul, ea se trezi stînd lîngă el ca şi cum l-ar fi cunoscut de o viaţă.

Bănui că, într-un mod ciudat, chiar aşa era.

– Bine, deci o să ne construim casa acolo, spuse el arătînd în spate spre panta stîncoasă.

– Ţi-am spus doar, e un loc public.

– Cooperează cu mine, Liv. O construim acolo, cu

geamuri mari spre partea asta, ca să vedem apusul.

– Ar fi foarte greu, din moment ce aici e sudul.

– Ah, eşti sigură?

Ea îi aruncă o privire uşor amuzată.

– Vestul e încolo, spuse apoi arătîndu-i.

– În regulă. Atunci living-room-ul o să aibă ferestrele în partea aia. Avem nevoie de un şemineu mare. Cred că ar trebui să facem camere înalte, cu balcon. Fără spaţii închise. Patru dormitoare.

– Patru?

– Sigur. Copiii trebuie să aibă propriile camere, nu? Cinci dormitoare, se corectă apoi, plăcîndu-i cum făcu ochii mari. Unul pentru oaspeţi. Pe urmă, eu o să am nevoie de un birou, o încăpere destul de mare, cu multe rafturi şi ferestre. Asta ar trebui să fie spre răsărit. Tu unde vrei să ai biroul?

– Am unul.

– Ai nevoie de unul şi acasă. Doar eşti o femeie de carieră. Cred că ar trebui să fie lîngă al meu, dar ar trebui să stabilim nişte reguli pentru respectarea spaţiului celuilalt. Or să fie la etajul trei, spuse el împletindu-şi degetele cu ale ei. Ăla o să fie teritoriul nostru. Spaţiul de joacă al copiilor ar trebui să fie la parter, cu ferestre spre pădure, ca să nu se simtă niciodată închişi. Ce zici de o piscină acoperită?

– Nici n-aş concepe o casă fără aşa ceva.

El zîmbi şi, deodată, se aplecă să o sărute îndelung şi apăsat.

– Bine. Casa ar trebui să fie din piatră şi lemn, nu crezi?

Îşi ţinea mîna în părul ei, jucîndu-se cu vîrfurile.

– Nu e locul potrivit pentru vinilin.

– O să plantăm grădina împreună, spuse el muşcîndu-şi uşor buza de jos. Sărută-mă şi tu, Olivia. Participă. Măcar o dată.

Ea o făcea deja, pentru că nu putea altfel. Imaginea pe care o crea el era atît de plăcută, încît luneca în ea. Şi îl găsi. Îl găsi surprinzător de ferm şi de real. Şi acolo. Sunetul pe care îl scoase fu provocat în egală măsură de disperare şi încîntare şi îl îmbrăţişă strîns.

Cum de făcea ca totul să pară firesc? Să se potrivească? Toate dorinţele ei din copilărie, toate fanteziile formate pe jumătate de cînd era adolescentă, toate necesităţile întunecate ale unei femei se învolburau în ea, realcătuindu-se într-o singură întrebare.

Şi el era răspunsul.

Zguduită de salturile propriei inimi, se trase brusc înapoi. Nu putea să lase să se întîmple aşa ceva, nu cu el. Cu nimeni.

– Ar trebui să pornim.

În ochi avea teamă. El nu prea era sigur de felul cum se simţea ştiind că i-o provocase.

– De ce eşti atît de convinsă că te voi face să suferi iarăşi?

– Nu sînt sigură de nimic în ceea ce te priveşte şi nu-mi place. Trebuie să plecăm. Mai avem o oră de mers pînă cînd să ajungem în tabără.

– Timpul nu-i o problemă, ce-ar fi...

Se întrerupse brusc cînd o mişcare în spatele ei îi atrase privirea. Se uită mai bine şi simţi cum i se scurge tot sîngele din creier.

– Dumnezeule! Nu te mişca.

Simţi mirosul acum, sălbatic şi periculos. Inima începu să-i bată cu putere şi, înainte să apuce să se ridice, Noah ţîşni în picioare, aşezîndu-se între ea şi puma.

Era un mascul matur, pe stîncile de deasupra lor şi ochii îi scînteiau în lumina soarelui. Acum se mişcă, scoase un răget gros şi gutural şi îşi dezveli colţii.

– Priveşte-l drept în ochi, îi spuse Olivia ridicîndu-se. Să nu fugi.

Noah ţinea mîna deja pe mînerul cuţitului. Nu avea deloc intenţia să fugă.

– Pleacă, spuse el şi se mişcă în clipa în care Olivia vru să iasă în faţa lui. Mergi pe cărare încet.

– Aşa, spuse ea cu o voce calmă. Fără mişcări bruşte, fără s-o rupem la fugă. Ne îndepărtăm încet, oferindu-i spaţiu. E în avantaj fiind mai sus decît noi. Şi dă dovadă de un comportament agresiv. Nu-ţi lua ochii de la el, nu-i întoarce spatele.

– Am zis „Pleacă", spuse el făcînd un efort teribil să se abţină să nu o împingă pe cărare.

Un firicel de sudoare i se prelinse pe spate.

– Trebuie să aibă o pradă pe undeva prin preajmă. Încearcă doar s-o apere, spuse ea aplecîndu-se, tot cu privirea aţintită asupra ochilor pumei şi luă două pietre. Ne dăm înapoi, ne dăm înapoi.

Puma şuieră iarăşi şi-şi dădu urechile pe spate.

– Strigă! spuse Olivia continuînd să meargă cu spatele chiar şi cînd azvîrli prima piatră.

Aceasta nimeri animalul într-o parte.

Olivia continuă să strige şi aruncă şi a doua piatră. Felina scuipă furioasă şi dădu cu laba în aer. Chiar cînd Noah scoase cuţitul de la brîu, se îndepărtă.

Noah continuă să se mişte încet, ţinînd-o pe Olivia în spate, uitîndu-se foarte atent spre stînci şi tufişuri.

– Eşti teafără?

– O prostie! Absolut o prostie! spuse ea scoţîndu-şi şapca şi dînd cu piciorul într-o piatră. Să stăm aici să ne giugiulim, de parcă am fi fost pe bancheta din spate a unui *Buick*. N-am fost atentă. Ce naiba se-ntîmpla cu mine?

Furioasă pe sine, îşi puse şapca din nou, după care îşi şterse palmele asudate de pulpe.

– Nu se întîmplă prea des să se vadă o puma, dar se întîmplă. La fel şi atacurile, mai ales dacă eşti un idiot,

spuse ea frecîndu-şi ochii. Nu mă uitam după semne, nici măcar nu mă uitam. Şi mai şi stăteam aşa, fără să fiu în alertă. Aş concedia pe oricare din ghizii mei pentru o asemenea neatenţie.

– Bine, eşti concediată, spuse el stînd şi acum cu cuţitul în mînă şi în alertă. Hai să plecăm de-aici.

– N-o să ne mai supere, spuse ea oftînd. Îşi apăra prada, făcînd ceea ce trebuia să facă. Noi sîntem intruşii aici.

– Bine. Cred c-o să ne construim casa în altă parte.

Ea deschise gura, o închise şi apoi se surprinse pe sine cînd începu să rîdă.

– Eşti un idiot, Noah. Era să mori sau, cu siguranţă, să fii desfigurat, din cauza mea. Ce naiba aveai de gînd să faci cu asta, orăşeanule? întrebă ea încercînd să nu rîdă cînd se uită la cuţit.

El îl răsuci în mînă, studiindu-i lama.

– Să apăr femeile.

Ea izbucni din nou în rîs, clătinînd din cap.

– Iartă-mă. Iartă-mă. Nu-i deloc amuzant. Trebuie să fie reacţia la prostia mea crasă. Am mai văzut pume de cîteva ori, dar niciodată atît de aproape şi întotdeauna, eu eram mai sus.

Oftă din nou şi răsuflă uşurată cînd stomacul i se linişti. Atunci observă că mîinile lui nu tremurau deloc.

Îşi dădu seama că nici măcar nu tresărise. Nu era uluitor?

– Te-ai descurcat foarte bine.

– Mulţumesc, domnule antrenor, spuse el vîrînd cuţitul la loc.

– Nu, spuse ea calmă din nou şi îi puse mîna pe braţ. Chiar te-ai descurcat foarte bine. Te tot subestimez mereu, Noah. Tot încerc să te introduc într-un şablon şi tu nu te potriveşti.

– Poate că încă n-ai găsit şablonul potrivit.

– Poate, dar cred că nu te potriveşti nicăieri decît dacă vrei.

– Şi tu? Tu unde vrei să te potriveşti, Liv?

– Sînt acolo unde vreau.

– Nu mă refer la loc, Liv. Nu vorbim despre pădure sau ocean aici.

– Sînt acolo unde vreau, repetă ea.

Sau unde crezuse că voia să fie, recunoscu în sinea ei.

– Am o profesie care contează şi o viaţă care-mi convine.

– Şi cît loc mai e acolo, în şablonul tău?

Ea îl privi şi, apoi, se uită iarăşi în altă parte.

– Nu ştiu. N-am fost nevoită să fac loc.

– Pregăteşte-te s-o faci, fu tot ce spuse el.

Nici unul din ei nu ştiu dacă era un ordin sau o sugestie. El se oferi să încerce să pescuiască, dar ea spuse că nu are permis, aşa că renunţă. În schimb, insistă să facă el supa şi îi povesti cîteva aventuri trăite în copilărie împreună cu Mike.

– La un moment dat, a hotărît că rolele aveau să agaţe fete, spuse Noah gustînd din supă şi considerînd că ar fi putut fi şi mai rea. Coordonarea nu e punctul lui forte, dar creierul unui puşti de şaisprezece ani este o glandă mare şi pulsîndă, aşa că şi-a cheltuit cea mai mare parte din economii pe o pereche de role. Mi-am zis, ce naiba, o fi ştînd el ceva şi mi-am cumpărat şi eu o pereche. Ne-am îndreptat spre Venice ca să-i verificăm teoria.

Făcu o pauză şi puse vin în pahare. Era încă lumină şi aerul era minunat de răcoros.

– Acolo e plin de fete. Înalte, scunde, cu pantaloni foarte scurţi. Trebuie să dai o raită întîi, să tatonezi terenul. Eu am pus ochii pe o blondă micuţă dintr-o haită de fete.

Olivia se înecă.

– O haită de fete?

– Specia voastră unblă întotdeauna în haite. Legea pămîntului. Îmi puneam rolele şi mă gîndeam cum s-o agăţ, cînd Mike se ridică şi se ţinu pe picioare vreo trei secunde înainte să se prăbuşească. Dînd din mîini disperat l-a dărîmat şi pe un tip care trecea pe lîngă el şi au căzut amîndoi ca retezaţi. Mike s-a lovit cu capul de bancă şi şi-a pierdut cunoştinţa. Pînă cînd şi-a revenit, eu o pierdusem pe blondă şi eram în drum spre Urgenţă, unde Mike avea mereu rezervare.

– E predispus accidentelor?

– E în stare să se rănească şi în somn.

– Îl iubeşti.

– Cred că da, spuse el şi, sesizînd o oarecare nostalgie în afirmaţia ei, îi studie chipul. Cu cine ai copilărit?

– Cu nimeni. Am avut cîţiva prieteni cînd... înainte să vin încoace, dar după... Uneori, mă jucam cu copiii de la cabană sau din camping, dar aceştia veneau şi plecau. N-am nici o prietenie trainică aşa cum e a ta cu Mike. Se simte bine acum?

– Da. Din ce în ce mai bine.

– Au găsit persoana care a intrat în casa ta şi l-a atacat?

– Nu. Poate că e mai bine aşa. Nu ştiu ce-aş face dacă aş pune mîna pe ea. Ar fi putut să-l omoare. Orice i-aş face, tot n-ar fi de-ajuns.

Ea văzu ceva întunecat în ochii lui, o violenţă latentă. O mai zărise o dată sau de două ori. Era ciudat faptul că nu o speria, aşa cum se întîmpla întotdeauna în faţa semnelor de violenţă. O făcea să se simtă... în siguranţă, bănui ea. Şi se întrebă de ce.

– Orice ai face n-ar schimba ceea ce s-a-ntîmplat deja.

– Nu, spuse el relaxîndu-se din nou. Dar aş vrea să

ştiu de ce. E important să ştii de ce. Tu nu vrei să ştii de ce, Olivia?

Ea luă castronelele goale şi se ridică.

– Mă duc să spăl astea, zise ea pornind spre rîu, dar ezită. da. Da, vreau să ştiu de ce.

În timp ce ea spăla castronelele, Noah scoase casetofonul şi puse o casetă nouă. Avea carneţelul şi creionul pregătite cînd se întoarse ea.

Îi observă încordarea. Se văzu în felul în care culoarea îi dispăru din obraji.

– Stai jos, îi spuse el cu blîndeţe. Şi povesteşte-mi despre tatăl tău.

– Nu-mi amintesc prea multe în legătură cu el. Nu l-am văzut de douăzeci de ani.

Noah nu spuse nimic. Ar fi putut să menţioneze că pe mama ei şi-o amintea foarte bine.

– Era foarte frumos, spuse ea, în cele din urmă. Arătau superb împreună. Îmi amintesc cum se îmbrăcau pentru petreceri şi cum credeam că părinţii tuturor copiilor erau frumoşi, aveau haine frumoase, mergeau la petreceri şi îşi aveau fotografiile în reviste şi la televizor. Mi se părea atît de natural, atît de normal. Ei păreau atît de naturali împreună. Se iubeau. Ştiu asta, spuse ea încet acum, concentrîndu-se. Mă iubeau. Nu se poate să mă înşel în privinţa asta. În filmul în care au jucat amîndoi... radiau, pur şi simplu, plini de dragoste unul pentru celălalt. Emana din ei. Îmi amintesc cum se întîmpla asta ori de cîte ori se aflau în aceeaşi încăpere. Pînă cînd lucrurile au început să se schimbe.

– Cum s-au schimbat?

– Furie, neîncredere, gelozie. Pe atunci n-aveam cuvinte pentru ele. Dar strălucirea aceea era mînjită; oarecum. Se certau. La început, seara tîrziu. Nu auzeam atît cuvintele, cît vocile, tonul lor. Şi mă făceau să-mi fie frău.

Ridică paharul, liniştindu-se.

– Uneori îl auzeam plimbîndu-se în hol, rostind replici sau recitînd poezii. Mai tîrziu, am citit un articol despre el în care se menționa faptul că, adesea, recita poezii ca să se calmeze înaintea unei scene importante. Avea trac. Ciudat, nu? Întotdeauna părea atît de sigur de sine. Probabil că folosea aceeași metodă de calmare și cînd se certau. Se plimba prin hol, recitînd poezii.*„Pentru bărbat adesea e nedrept, la fel și pentru femeie; o legătură-i așteaptă trădarea-i toată încrederea lor"*, spuse ea și oftă o dată. Byron.

– Da, știu.

Ea zîmbi din nou, dar ochii îi erau îngrozitor de triști.

– Citești poezii, Brady?

– Am studiat jurnalismul. Am citit de toate, spuse el mîngîindu-i obrazul ușor. *„Dă cuvinte durerii; suferința ce e mută sfîșie inima zdrobită"*.

O mișcă.

– Cu sau fără cuvinte, inima mea a supraviețuit. Cea a mamei a fost zdrobită și ea a fost cea care n-a rezistat lucrurilor pe care el le voia de la ea sau de care avea nevoie. Și n-am vorbit cu nimeni despre asta în afară de mătușa Jamie și asta foarte rar. Nu știu ce să-ți mai spun acum. Mă lua în brațe.

Glasul i se frînse, dar încercă să se stăpînească.

– Cu o mișcare iute, așa încît stomacul îmi cădea la picioare pentru o clipă. E o senzație delicioasă cînd ești mic. Îmi zicea „Livvy, iubirea mea" și dansa cu mine prin living-room. Camera în care a omorît-o. Și, cînd mă ținea în brațe, mă simțeam atît de în siguranță. Cînd venea să-mi spună o poveste, spunea povești atît de minunate, eram atît de fericită, Spunea că eram prințesa lui. Și, ori de cîte ori trebuia să plece din oraș la filmări, mi-era atît de dor de el, încît mă durea inima.

Duse o mînă la gură, parcă pentru a reține înăuntru cuvintele și durerea. După aceea o lăsă în jos.

– În seara aia, cînd a venit în camera mea și a spart cutia muzicală, țipînd la mine, a fost ca și cum cineva îmi furase tatăl și îl dusese undeva. După seara aia n-a mai fost niciodată la fel. Toată vara am așteptat să se întoarcă, am așteptat ca totul să fie ca înainte. Dar nu s-a mai întors. Niciodată. Monstrul a venit.

Respirația i se tăie. Și mîna îi tremur, vărsînd din vin. Instinctiv, Noah îi luă paharul din mînă înainte să-l scape. Chiar în clipa în care el îi rosti numele, ea își duse la inimă mîinile strînse în pumni.

– Nu pot, izbuti ea să ingăime cu greu, iar ochii îi erau mari și plini de uimire și durere. Nu pot.

– E-n regulă. Bine, spuse el dînd drumul carnețelului și paharului pentru a o înconjura cu brațele.

Mîinile ei erau prinse între ei, dar el tot îi simți inima bătînd nebunește și tremurul care îi zguduia trupul.

– Nu-ți face așa ceva. Nu. Răbufnește. Dacă n-o faci, te distrugi.

– Și acum văd. Și acum văd. Stă în genunchi lîngă ea și-mi rostește numele cu vocea tatălui meu. Auzisem țipătul ei, îl auzisem. Țipătul ei, zgomotul de sticlă spartă. Asta m-a trezit. Dar m-am dus în camera ei și m-am jucat cu sticlele de parfum. Mă jucam în timp ce el o omora. Pe urmă am fugit și n-am mai văzut-o niciodată. Nu m-au lăsat s-o văd niciodată.

El nu avea ce să spună; nu existau cuvinte de alinare. O ținu în brațe, mîngîindu-i părul în timp ce soarele părăsea cerul, lăsînd în urmă o lumină slabă.

– Pe nici unul din ei nu l-am mai văzut niciodată. Nu s-a vorbit niciodată despre ei în casă. Bunica i-a încuiat într-un cufăr în pod ca să-și salveze inima. Iar eu am vorbit în secret cu mătușa Jamie și mă simțeam ca o hoață pentru că furam fărîmele din mama mea pe care putea să mi le ofere. L-am urît pentru asta, pentru faptul că m-a făcut să-mi fur mama în șoapte pe furiș. Voiam

să moară în închisoare, singur şi uitat. Dar e încă în viaţă. Şi eu încă îmi mai amintesc.

El îşi lipi buzele de părul ei, legănînd-o în timp ce plîngea. Lacrimile fierbinţi care îi udau cămaşa îl bucurau. Oricît ar fi costat-o faptul că le vărsa, avea să se simtă mai bine după aceea. O trase în braţe ca pe un copil şi ea stătu aşa pînă cînd, la un moment dar, rămase nemişcată şi tăcută.

Capul o durea ca o rană deschisă şi ochii îi ardeau. Oboseala fu, deodată, atît de mare, încît ar fi adormit, dacă nu şi-ar fi impus să nu o facă. Dar clocotul din stomacul ei încetase şi apăsarea din piept dispăruse.

Obosită şi jenată, se desprinse de el.

– Aş vrea puţină apă.

– Îţi aduc eu, spuse el dînd-o la o parte şi venind înapoi cu o sticlă.

Se aşeză pe vine în faţa ei şi îi şterse o lacrimă de pe obraz cu degetul mare.

– Pari epuizată.

– Nu plîng niciodată. E inutil, spuse ea deschizînd sticla şi bînd mult ca să-şi răcorească gîtlejul uscat. Ultima oară cînd am plîns a fost din cauza ta.

– Îmi pare rău.

– M-a durut atît de tare cînd mi-am dat seama de ce veniseşi, de fapt. După ce te-am făcut să pleci, am plîns pentru prima oară de cînd nu mai eram copil. Habar n-ai ce îmi dădusem voie să simt pentru tine în acele două zile.

– Ba am habar, murmură el. M-a speriat. Aproape la fel de mult ca lucrurile pe care le simţeam eu pentru tine.

Cînd ea dădu să se ridice, el pur şi simplu îi puse mîinile pe pulpe, o privi în ochi şi o ţintui în loc.

– Ce e? Nu vrei să auzi?

– Asta a fost demult.

– Nu chiar atît de demult, dar poate suficient. Ai făcut

bine că m-ai alungat, Liv. Amîndoi eram prea tineri pentru ceea ce voiam de la tine atunci. Pentru ambele lucruri pe care le voiam.

– Ţi-ai obţinut cartea acum, spuse ea calmă. Şi facem progrese şi în privinţa atracţiei. Aşa că bănuiesc că, în sfîrşti, ne-am maturizat amîndoi.

El se mişcă rapid, uluind-o cînd o trase în picioare, aproape ridicînd-o de la pămînt. Ochii îi erau plini de răceală.

– Crezi că asta-i tot ce vreau de la tine, cartea şi sex? Fir-ar să fie, asta crezi sau asta preferi să crezi? În felul ăsta, nu-i nevoie să oferi prea mult sau să-ţi asumi nişte riscuri adevărate.

– Crezi că, descoperindu-mi sufletul despre părinţii mei în faţa ta nu-i un risc? spuse ea împingîndu-l cu putere. Crezi că ştiind că oricine are bani şi e interesat o să-mi cumpere amintirile şi sentimentele nu-i un risc?

– Atunci de ce o faci?

– Pentru că a venit timpul, spuse ea dîndu-şi părul la o parte de pe obrajii uzi. Ai avut dreptate în privinţa asta. Eşti mulţumit? Ai avut dreptate. Trebuie s-o spun cu glas tare şi poate că, undeva, în cartea ta, o să citesc de ce a trebuit să se întîmple. Atunci o să-i pot îngropa pe amîndoi.

– Bine, spuse el încuviinţînd. Asta acoperă partea aia. Cum rămîne cu restul? Cum rămîne cu noi doi?

– Cum rămîne? Am avut cîteva scîntei acum cîţiva ani şi ne-am hotărît să facem ceva acum.

– Asta e tot pentru tine? Cîteva scîntei?

Ea se dădu înapoi din calea lui.

– Nu mă sufoca.

– Nici măcar n-am început să te sufoc. Asta e problema ta, Liv, nu laşi niciodată pe cineva să se apropie suficient de mult ca să-ţi împarţi spaţiul cu el. Îţi vreau trupul, foarte bine, dacă ai chef, dar orice altceva e cate-

goric interzis. Asta nu ține cu mine. Nu cu tine.

– Asta e problema ta.

– Al naibii de corect, spuse el apucînd-o de braț și răsucind-o cînd ea îi întoarse spatele. Dar e și a ta. Am niște sentimente pentru tine.

Îi dădu drumul brusc pentru a se plimba agitat, pentru a sta în picioare pe malul rîului fremătînd de neputință. Era întuneric acum, astfel că focul mic pîlpîia auriu și primele raze ale lunii se strecurau firave printre copaci.

– Crezi că pentru mine e ușor? spuse el obosit. Crezi că, datorită faptului că am mai avut și alte femei, mi-e ușor să mă înfrunt cu singura care a contat vreodată?

Se întoarse. Ea stătea în același loc unde o lăsase, dar se înconjurase cu brațele ca pentru a se apăra.

– Olivia, prima oară cînd te-am văzut erai un copil. Ceva în legătură cu tine m-a capturat chiar de-atunci, mult mai mult decît acea imagine tristă de la televizor. Și nu mi-a mai dat drumul niciodată. Nu te-am mai revăzut decît la doisprezece ani, o fată deșirată, curajoasă și cu ochii îndureraţi. Exista o legătură. Nu era nimic sexual în asta.

Începu să se apropie din nou de ea și o văzu mișcîndu-se ușor, ca pentru a-și lua inima în dinți.

– Nu te-am uitat niciodată. Cînd erai, cînd nu erai în capul meu. Pe urmă, la nouăsprezece ani. Ai deschis ușa apartamentului tău și, iată-te, înaltă, subțire și frumoasă. Puțin absentă, puțin nerăbdătoare. Pe urmă, ochii ți s-au limpezit. Doamne, am ochii tăi în minte de cînd mă știu. Mi-ai zîmbit și mi-ai retezat picioarele de la genunchi. N-am mai fost niciodată același de atunci, spuse el oprindu- se la cîțiva centimetri de ea și văzu că tremura. N-am mai fost *niciodată* același.

Pielea ei tremura, inima îi bătea prea tare.

– Visezi, Noah. Ai lăsat frîu liber imaginației.

– Te-am visat mult, spuse el calm acum, pentru că

vedea în ce stare de nervozitate era ea. Nici o femeie n-a avut asupra-mea puterea pe care o ai tu. Știu că te-am făcut de suferi. Atunci, nu te-am înțeles și nu m-am înțeles pe mine însumi suficient de bine. Nici cînd am venit încoace și te-am revăzut, n-am înțeles. Știam doar că simțeam o emoție puternică atunci cînd te vedeam. N-am reușit să te uit niciodată. Știi cum a fost să-mi dau seama că nu te uitasem niciodată?

Panica voia să răbufnească, împingînd-o să fugă. Mîndria o obliga să rămînă pe loc.

– *Confunzi lucrurile, Noah.*

– Ba nu, zise el atingîndu-i fața, după care i-o luă în mîini. Uită-te la mine, Liv. Uită-te. De un lucru sînt foarte sigur. Sînt cît se poate de îndrăgostit de tine.

Un amestec ciudat de bucurie și groază îi formă un nod în gîtlej.

– Nu vreau să fii.

– Știu, spuse el atingîndu-i buzele ușor cu ale sale. Te sperie.

– Nu vreau asta, zise ea apucîndu-i încheieturile mîinilor. N-o să-ți pot oferi ceea ce cauți.

– Pe tine te caut și te-am găsit deja. Urmează să-mi dau seama ce *vrei tu și ce cauți tu.*

– Ți-am mai spus că am deja tot ce-mi doresc în viață.

– Dacă ar fi fost adevărat, nu ți-ar fi frică de mine. O să-mi clădesc o viață alături de tine, Olivia. Am tot așteptat să încep și nici măcar n-am știut. E cît se poate de corect să-ți las timp să mă ajungi din urmă.

– Nu mă interesează căsătoria.

– Încă nici nu te-am cerut, spuse el și o sărută din nou zîmbind. Dar o s-o fac și pe-asta. Pînă atunci, spune-mi un lucru, zise el prelungind sărutul pînă cînd amîndoi simțiră că pluteau. Asta simți pentru mine, doar cîteva scîntei?

Simțea căldura, un val constant şi o dorință atît de profundă, atît de dureroasă, încît bătea ca o inimă.

– Nu ştiu ce simt.

– Bun răspuns. Lasă-mă să te iubesc, zise el împingînd-o uşor cu spatele spre cort, ameținд-o cu mîinile şi buzele. Şi o să vedem dacă răspunsul o să se schimbe.

Fu răbdător şi atent, arătîndu-i cum era să fie atinsă de un bărbat care o iubea. De fiecare dată cînd ea încerca să se abțină, el, pur şi simplu, găsea o nouă modalitate de a-i înfrînge defensiva. De a umple inima care nu voia să fie umplută. De a fura inima hotărîtă să nu fie furată.

Cînd lunecă în ea încet, lin şi adînc, văzu în ochii ei răspunsul pe care îl dorea.

– Te iubesc, Olivia.

Apoi îi acoperi gura cu a sa, tăindu-i respirația şi se întrebă cît avea să aştepte pînă cînd avea să spună şi ea aceleaşi cuvinte.

Capitolul 30

El era atît de neglijent de vesel, îşi spuse Olivia, încît îi era imposibil să nu răspundă la fel. Nu conta că dimineața începuse cu o ploaie uşoară care, fără îndoială, că i-ar fi udat pînă la piele într-o oră dacă ar fi plecat.

El se trezi abătut, ascultă răpăitul ploii şi îşi spuse că era un semn de la Dumnezeu că trebuiau să rămînă în cort şi să facă dragoste nebuneşte.

Din moment ce se rostogolise deasupra ei şi începuse o mică luptă sexy, ea nu găsi nici un motiv logic de a se împotrivi. Şi, pentru prima oară în viață, rîse în timp ce făcu sex.

Apoi, exact cînd se convinsese că un sex bun n-ar fi trebuit să fie un barometru pentru sentimentele ei, el îi sărută gîtul şi îi spuse să stea liniştită, că făcea el cafeaua.

Ea se ghemui în căldura cortului şi savură momentele ulterioare actului de iubire. Nu se mai lăsase răsfățată din copilărie. Se învățase să creadă că, dacă nu avea grijă de sine, dacă nu se ocupa personal de detalii şi nu se deplasa în direcția pe care şi-o stabilise, avea să predea altcuiva controlul asupra vieții ei.

Aşa cum făcuse mama ei. Şi, da, îşi spuse ea închizînd ochii, poate chiar aşa cum făcuse tatăl ei. Dragostea era o slăbiciune sau o armă şi ea se convinsese că nu avea să-şi permită niciodată să o simtă pentru altcineva în afara familiei.

Nu poseda ambele forțe? De a capitula în fața ei complet şi de a o folosi cu violență? Cum putea să rişte să răsucească acea ultimă cheie în acea ultimă broască şi să se deschidă pentru ceea ce ştia deja că exista în ea pentru Noah?

Atunci el se întoarse în cort cu două căni de cafea aburindă. Părul decolorat de soare îi era ud, picioarele goale şi blugii descheiați la nasture. Valul de dragoste o copleşi, cuprinzîndu-i inima şi capul.

– Cred c-am văzut o scorpie, spuse el dîndu-i cafeaua. Nu ştiu dacă era hoinară sau mascată, dar sînt sigur ca era o scorpie.

– Cea hoinară se întîlneşte cel mai adesea la nivelurile mai joase, se auzi ea spunînd. La altitudinea asta probabil că era una din cele mascate.

– Oricum, semăna cu un şoarece şi scormonea după

mîncare, bănuiesc.

– Mănîncă tot timpul, rareori trec trei ore fără să înghită ceva. Foarte asemănător cu unii băieți de oraş pe care-i cunosc.

– Nici măcar n-am pomenit de micul dejun, spuse el bînd din cafea. M-am gîndit, dar n-am spus nimic. O să se facă frumos.

Ea ridică dintr-o sprînceană şi privi în sus spre acoperişul cortului în care se auzea răpăind ploaia.

– Cel mult o oră şi o să se înseninеze, insistă el. Dacă am dreptate, o să pregăteşti micul dejun la soare. Dacă nu, îl pregătesc eu în ploaie.

– S-a făcut.

– Deci, ce zici de o întîlnire la întoarcere?

– Poftim?

– O întîlnire, ştii tu. Cina, un film, giugiuleli în maşina mea închiriată.

– Credeam că te întorci la Los Angeles.

– Pot să lucrez oriunde. Tu eşti aici.

Era atît de simplu pentru el, îşi dădu ea seama.

– Tot încerc să fac un pas înapoi față de tine. Tu înaintezi tot timpul.

El îi netezi părul ciufulit cu degetele.

– Te deranjează?

– Da, dar nu atît de mult cum mi-aş fi închipuit. Nu atît de mult cum ar trebui, spuse ea oftînd. Țin la tine. Nu mi-e uşor. Nu mă pricep la asta.

El se plecă şi îşi lipi buzele de fruntea ei.

– Exersează.

În timp ce Noah şi Olivia erau în cort în pădurea scăldată de ploaie, Sam Tanner privea în beznă pe fereastra cabanei închiriate.

Niciodată nu înțelesese ce anume o atrăsese pe Julie la zona aceea, cu ploile şi pădurile sale, cu singurătatea sa. Ea fusese făcută pentru lumină, îşi spuse el. Reflectoare, strălucirea elegantă a candelabrelor, sclipirea albă şi fierbinte a plajelor exotice.

Dar întotdeauna fusese atrasă de acel loc de o legătură invizibilă. Acum îşi dădu seama că el făcuse tot ce-i stătuse în puțință să reteze acea legătură. Invocase scuze ca să nu o însoțească sau găsise diverse modalități de a o împiedica să se ducă singură. De cînd se născuse Olivia fuseseră în vizită acolo doar de două ori.

Ignorase nevoia lui Julie de a merge acasă, pentru că nu voise ca altcineva sau altceva să fie mai important decît el pentru ea.

Înainte ca acele gînduri să-i dispară, scoase micul casetofon pe care îl cumpărase pentru a le înregistra. Intenționa să mai stea de vorbă cu Noah, dar nu ştia cît timp îi mai rămăsese. Durerile de cap reveneau cu o regularitate înspăimîntătoare acum.

Bănuia că doctorii fuseseră prea optimişti, aşa că trebuia să apeleze la casete.

Orice s-ar fi întîmplat, oricînd s-ar fi întîmplat, avea să se asigure că, pînă la urmă, cartea avea să fie scrisă.

Avea tot ce îi trebuia. Cumpărase alimente de la magazinul stațiunii. Erau momente cînd nu avea energia necesară pentru a mînca în salon. Avea o mulțime de casete pentru a-şi continua povestea pînă cînd avea să poată lua legătura iarăşi cu Noah.

Unde naiba e? se întrebă Sam furios. Timpul trecea şi el simțea nevoia acelei legături. Simțea nevoia să nu fie singur.

Durerea începu să apară în centrul craniului. Scoase cîteva pastile din flacoane, unele prescrise de medici, altele pe care riscase să le cumpere de pe stradă. Trebuia să învingă durerea. Nu putea să gîndească, nu putea să funcționeze dacă o lăsa să pună stăpînire pe el.

Şi avea atîtea lucruri de făcut încă. Atîtea de făcut.

Olivia, îşi spuse el sumbru. Avea o datorie de plătit.

Puse flacoanele înapoi pe masă, lîngă cuţitul lung şi strălucitor şi pistolul *Smith & Wesson* de calibru 38.

Noah ar fi putut să se simtă plin de sine pentru faptul că avusese dreptate în legătură cu ploaia, dar se simţi mai bine cînd ajunseră în pădurea de la nivelele inferioare. Acum putea să înceapă să se gîndească la un duş fierbinte, o cameră plăcută şi cîteva ore singur cu computerul său şi cu un telefon.

– Ai pierdut două pariuri pînă acum, îi aminti el. Ploaia s-a oprit şi n-am plîns după laptop.

– Ba da. Tocmai ai făcut-o în gînd.

– Asta nu se pune. Dă banii. Nu, uită că am spus asta. O să plăteşti în natură. O să fim chit dacă-mi găseşti o cameră unde să pot lucra cîteva ore.

– S-ar putea să găsesc eu ceva.

– Şi un loc unde să pot face un duş şi să mă schimb? întrebă el zîmbind cînd ea îi aruncă o privire piezişă. Sînt amator în caz că s-a anulat vreo rezervare la cabană, dar, pînă una-alta, trebuie să stau în camping şi să folosesc duşurile comune. Sînt foarte pudic.

Încîntat de chicotitul ei, o luă de mînă.

– Cu excepţia momentelor cînd sînt cu tine. Poţi să faci şi tu duş cu mine.

Ea se încruntă, dar numai de formă.

– Putem să trecem pe acasă, spuse apoi uitîndu-se la ceas. Bunica ar trebui să mai stea cîtva timp cu unul din grupurile de copii, după care, de obicei, se duce la cumpărături. O oră, Brady, cît să faci un duş şi să te shimbi. Nu vreau să se supere.

– Nici o problemă. Dar tot va trebui să mă întîlnească la un moment dat. La nuntă, oricum.

– Ha, ha, spuse ea trăgîndu-şi mîna.

– Putem să mai punem un pariu. Zic că pot s-o farmec într-o oră.

– Nici vorbă.

– Ţi-e teamă numai pentru că ştii că o să fie de partea mea şi o să-ţi spună ce proastă eşti că nu-mi cazi la picioare.

– Ar cam trebui să revii la realitate.

– Ah, n-am pierdut contactul cu realitatea.

„Şi te am pe tine, îşi spuse el. Amîndoi ne-am dat seama de asta recent."

Zări întîi fragmente de culoare printre copaci. Roşu, albastru, galben şi, apoi, sclipirea soarelui în geamuri.

Cînd ajunse în luminiş, se opri brusc şi o ţinu pe Olivia lîngă el.

Cînd o condusese acasă, era întuneric şi nu văzuse decît conturul casei şi o fereastră luminată.

Acum, i se păru că semăna cu o căsuţă din poveşti. Pe verandă erau două balansoare, ghivece cu flori strălucitoare şi ferestre mari pe toate părţile care trebuiau să deschidă lumea din interior spre pădure.

– E perfectă.

Ea îi privi chipul cînd rosti acele cuvinte şi fu surprinsă cînd văzu că vorbise serios.

– Este casa familiei MacBride de generaţii întregi, îi spuse ea.

– Nu-i de mirare.

– Ce anume?

– Nu-i de mirare că e căminul tău. E perfectă pentru tine. Asta, nu casa din Beverly Hills. Acolo n-ai fi fost niciodată tu însăţi.

– N-o să ştiu asta niciodată.

El se întoarse şi o privi în ochi.

– Ba ştii.

Dacă ar fi fost vorba de altcineva, ea n-ar fi vorbit despre acel lucru.

– Da, ştiu. Tu de unde ştii?

– Exişti în mine de douăzeci de ani.

– N-are nici un sens.

– Nici nu e nevoie. Ceea ce ştiu e că, atunci cînd încerc să mă văd peste încă douăzeci de ani, tu eşti tot acolo.

Inima ei începu să bată năvalnic şi ea trebui să se întoarcă pentru a o potoli.

– Doamne, ştii cum să mă zăpăceşti, spuse ea şi clătină din cap cînd el îi puse mîinile pe umeri. Nu, nu acum.

– Oricînd, spuse el încet şi îşi lipi buzele de ale ei visător.

Fără să scoată un sunet, fără să se opună, ea îl înconjură cu braţele şi se lipi de el. De data aceasta, nu fu capitulare. De data aceasta, fu acceptare.

Emoţiile vuiră prin el fierbinţi şi puternice. Şi gura îi deveni lacomă.

– Spune-mi, zise el dorind cu disperare să audă cuvintele, să audă de pe buzele ei ceea ce gusta cu ele.

Ea ar fi vrut să o facă, ar fi vrut să-şi dea drumul în gol şi să aibă încredere în el că avea să cadă cu ea. Teama şi bucuria îi vuiau în cap. Se clătină acolo, trasă în ambele direcţii şi, deodată, tresări cînd auzi motorul unei maşini ce venea pe alee.

– Vine cineva.

El rămase cu mîinile pe umerii ei, cu ochii aţintiţi asupra ochilor ei.

– Eşti îndrăgostită de mine. Spune-o doar.

– Aaa... e camioneta. Bunica, spuse ea ducînd mîna la gură. Doamne, ce-am făcut?

Camioneta luă curba deja. Prea tîrziu ca să-i mai spună să plece, îşi dădu seama Olivia.

Se întoarse şi îşi luă inima în dinţi cînd maşina opri lîngă ei.

– Rezolv ei treaba asta.

– Nu, spuse el ţinîndu-i mîna strîns. O rezolvăm împreună.

Val rămase cu mîinile încleştate pe volan în timp ce ei veneau spre maşină. Văzu regretul şi scuzele pe chipul Oliviei şi-şi întoarse privirea.

– Bunico, spuse Olivia oprindu-se lîngă ea şi punînd mîna pe care o avea liberă pe geamul deschis.

– Te-ai întors, deci.

– Da, chiar adineauri. Credeam că eşti cu grupul de copii.

– L-a preluat Janine.

Furia îi încleştă gîtlejul şi cuvintele ieşiră înainte să le poată opri.

– Şi te-ai gîndit că poţi să te furişezi înăuntru şi să pleci înainte să mă-ntorc, nu?

Olivia clipi stupefiată, rămînînd încremenită cînd Noah trecu în faţa ei, aproape la fel ca atunci cînd o apărase de puma.

– Am întrebat-o pe Olivia dacă aş putea să fac un duş şi să mă schimb, din moment ce, la cabană, nu mai este nici o cameră liberă. Sînt Noah Brady, doamnă MacBride.

– Ştiu cine eşti. Asta e casa lui Livvy, spuse ea scurt. Dacă ţi- a spus că poţi să intri, e dreptul ei. Dar eu n-am nimic să-ţi spun. Dă-te la o parte. Am nişte lucruri de dus înăuntru.

Răsuci de volan şi, fără să le mai arunce măcar o privire, duse maşina în spatele casei.

– Mi-am încălcat cuvîntul faţa de ea, murmură Olivia.

– Nu-i adevărat.

Ea scoase un oftat care îi rămase în gîtlej cînd îl văzu pornind după camionetă.

– Ce faci? Unde te duci?

– S-o ajut pe bunica ta să ducă alimentele înăuntru.

– Ah, pentru Dumnezeu, zise ea ajungîndu-l din urmă şi apucîndu-l de braţ. Pleacă! N-ai văzut cît am rănit-o?

– Ba am văzut. Şi am văzut şi cum te-a rănit ea, spuse el din nou cu răceală în glas şi îi dădu mîna la o parte. Nu dau înapoi. Va trebui să vă obişnuiţi amîndouă cu ideea asta.

Se duse în spatele casei şi, înainte ca Val să apuce să protesteze, luă o pungă din braţele ei, după care mai luă una din camionetă.

– Le duc eu, spuse el intrînd în bucătărie.

– Îmi pare rău, zise Olivia ducîndu-se repede lîngă Val. Îmi pare nespus de rău, bunico. N-ar fi... O să-i spun să plece.

– Ai ales deja, rosti Val înţepată şi luă altă pungă.

– N-am gîndit lucid. Îmi pare rău, continuă ea şi simţi gustul isteriei în gîtlej. Îmi pare nespus de rău. O să-l oblig să plece.

– În nici un caz, spuse Noah venind din nou afară şi făcînd un efort pentru a nu se înfuria.

Luă ultimele două pungi din camionetă.

– Aşa cum nici eu nu te oblig să faci nimic. Dacă vreţi să vă vărsaţi năduful pe cineva, doamnă MacBride, vărsaţi-l pe mine.

– Noah, nu vrei să pleci?

– Şi să te las aici, simţindu-te vinovată şi nefericită? întrebă el aruncîndu-i o privire lungă şi tăcută care o făcu pe Val să-şi îngusteze ochii. Doar mă cunoşti mai bine. Îmi pare rău că nu sîntem de aceeaşi părere în privinţa cărţii, continuă el întorcîndu-se spre Val. Îmi pare rău că prezenţa mea aici vă supără. Dar adevărul e că voi scrie cartea şi voi face parte din viaţa Oliviei. Sper că vom putea să cădem de acord în ambele probleme, pentru că vă iubeşte. Vă iubeşte suficient şi vă este suficient de recunoscătoare pentru tot ce-aţi făcut pentru ea şi pentru cum v-aţi purtat cu ea, încît, dacă ar trebui să aleagă

între liniştea dumneavoastră sufletească şi propria ei fericire, v-ar alege pe dumneavoastră.

– Nu-i drept, începu Olivia, dar Val o făcu să tacă ridicînd o mînă.

Poate că rana dinăuntrul ei se deschisese din nou, poate că era extrem de dureroasă, dar ochii îi erau încă limpezi şi ageri. Ar fi vrut să nu-i placă faţa lui, să o găsească rece, dură şi necruţătoare. Ar fi vrut să vadă egoism.

Dar nu văzu decît sclipirea de furie care apăruse în clipa în care ea se răstise la Olivia. Şi mai văzu forţa pe care o văzuse odinioară pe chipul tatălui său.

– Nu se va discuta despre această carte în casa mea.

Noah încuviinţă.

– Am înţeles.

– În pungile alea sînt alimente perisabile, remarcă ea apoi şi se întoarse. Trebuie să le pun în frigider.

– Lasă-mă pe mine, spuse Olivia, după care oftă frustrată cînd el trecu pe lîngă ea şi intră în casă în spatele bunicii ei.

Neavînd încotro, Olivia îşi trînti rucsacul pe verandă şi intră repede după ei.

Apucîndu-se deja să scoată alimentele din pungile în care le adusese, Val aruncă o privire spre uşă cînd intră Olivia. Văzu enervarea în ochii nepoatei ei şi se simţi ruşinată.

– Ai face bine să dai rucsacul ăla jos, îi spuse ea lui Noah. Îmi închipui că te-oi fi săturat de el pînă acum.

– Dacă aş recunoaşte asta, Liv ar rîde. Vrea să mă facă să cred că mă consideră un orăşean superficial care habar n-are să deosebească estul de vest.

– Nici nu ştii să le deosebeşti, murmură Olivia şi îl făcu să-i zîmbească.

– Te necăjeam doar.

– Şi eşti? întrebă Val. Un orăşean superficial.

Chiar dacă ar fi fost oarbă tot ar fi văzut legătura din privirea pe care şi-o aruncară.

– Nu, doamnă, nu sînt. Adevărul e că m-am îndrăgostit, nu doar de Liv, deşi asta a fost un şoc pentru amîndoi, dar de Washington. Cel puţin de zona aceasta. Am ales deja cîteva locuri unde am putea să ne construim casa, dar Liv zice că am avea necazuri pentru că e rezervaţie naturală.

– Vorbeşte prostii, spuse Oliva cînd îşi recăpătă graiul. Nu e...

– A-ţi petrece cîteva zile la cabană sau în camping nu e acelaşi lucru cu a trăi aici, o întrerupse Val.

– Sînt convins, spuse Noah rezemîndu-se degajat de dulap. Dar sînt un tip foarte flexibil în numite privinţe. Şi ăsta e locul unde ea e fericită. Aici înseamnă acasă pentru ea. De cum am văzut casa asta, m-am gîndit că i-ar plăcea să se căsătorească aici chiar, în curte, între flori şi pădure. I s-ar potrivi, nu?

– Of, încetează! răbufni Olivia. Nu e...

– Nu vorbeam cu tine, spuse Noah cu blîndeţe şi îi zîmbi lui Val. E nebună după mine, dar îi e cam greu să recunoască.

Val aproape că zîmbi. I se frînse inima, dar apoi i se umplu din nou de dragoste cînd văzu exasperarea amuzată de pe chipul fetiţei ei.

– Eşti un tînăr inteligent, nu?

– Asta-mi place să cred.

Ea oftă uşor, împăturind ultima pungă maro.

– Du-te şi adu-ţi şi celelalte bagaje. Poţi să stai în camera de oaspeţi.

– Mulţumesc. O să las rucsacul aici, spuse el, după care se întoarse, o apucă pe Olivia de bărbie şi o sărută profund şi cu căldură. N-o să lipsesc mult.

– Eu...

Uşa de plasă se închise în urma lui şi Olivia ridică mîinile exasperată.

– Nu trebuia să faci asta. Poate să stea foarte bine în camping. N-o să te simţi în largul tău dacă o să stea aici.

Val duse pungile în debara.

– Eşti îndrăgostită de el?

– Eu... e doar... zise ea şi se întrerupse neputincioasă cînd Val se întoarse să o privească.

– Eşti îndrăgostită de el, Livvy?

Ea nu putu decît să dea din cap afirmativ cînd ochii i se umplură de lacrimi.

– Şi, dacă ţi-aş spune că nu vreau să-l mai văd aici, că nu vreau să ai de a face cu el? Că-mi eşti datoare să-mi respecţi sentimentele în privinţa asta?

– Bine, dar...

– N-o să fiu niciodată liniştită dacă o să-l laşi pe acest tînăr să intre în viaţa ta.

Ea se făcu albă ca varul şi deveni rigidă din cauza durerii. Aceea era femeia care îi dăruise totul, care îşi deschisese braţele, inima, casa. Trebui să se agaţe de marginea dulapului ca să nu se clatine.

– O să... o să-i spun că trebuie să plece.

– Ah. Ah, Livvy, spuse Val prăbuşindu-se pe un scaun şi acoperindu-şi faţa cu mîinile cînd izbucni în plîns.

– Nu! Nu plînge. O să-l alung. N-o să se mai întoarcă, zise Olivia îngenunchiind şi înconjurîndu-i mijlocul cu braţele. N-o să-l mai văd niciodată.

– A avut dreptate, spuse Val cu faţa scăldată de lacrimi şi îi luă în mîini chipul palid. Aş fi vrut să-i spun că nu e aşa, dar a avut dreptate. Ai fi în stare să-l alungi din inima ta dacă ai crede că asta vreau. Voiam ca el să fie cel egoist, dar eu sînt.

– Nu. Niciodată.

– Te-am ţinut în frîu, Livvy, spuse Val şi, cu o mînă

tremurătoare, îi mîngîie părul. Atît pentru binele tău cît şi pentru al meu, la început, dar... Cu trecerea timpului, doar pentru mine. Am pierdut-o pe Julie a mea şi mi-am promis că n-o să ţi se-ntîmple nimic niciodată.

– Ai avut grijă de mine.

– Da, am avut grijă de tine, zise Val şi, plîngînd în continuare, o sărută pe frunte. Te-am iubit, Livvy, am avut nevoie de tine. Am avut nevoie de tine cu disperare. Aşa că nu ţi-am dat drumul niciodată cu adevărat.

– Nu mai plînge, bunico.

O durea sufletul cînd îi vedea lacrimile.

– Trebuie să recunosc. Amîndouă trebuie s-o facem. N-am vrut să văd, Livvy. De fiecare dată cînd bunicul tău încerca să-mi vorbească de asta, să mă facă să văd, eu mă închideam în mine. Nici acum cîteva zile n-am vrut să-l ascult. Ştiam că are dreptate, dar nu voiam să-l ascult. Acum, un străin m-a obligat s-o fac.

– Vouă vă datorez tot ce am, tot ce sînt.

– Nu-i o datorie, spuse Val şi supărarea îi înăspri vocea. Mi-e ruşine să ştiu că te-am lăsat să crezi că aşa ar trebui să fie. Mi-e ruşine că m-am îndepărtat de tine cînd ai acceptat să cooperezi la cartea asta. Am văzut că era ceva de care aveai nevoie, dar m-am îndepărtat intenţionat şi te-am făcut să suferi. Am strecurat o distanţă între noi şi am fost prea mîndră, mi-a fost prea teamă să o fac să dispară din nou.

– Trebuie să ştiu de ce s-a întîmplat.

– Şi eu nu te-am lăsat niciodată. N-am lăsat pe nici unul din noi, spuse Val, trăgînd-o mai aproape şi lipindu-şi obrazul de părul ei. Nici acum nu ştiu dacă o să pot suporta. Dar ştiu că vreau să fii fericită. Nu doar în siguranţă. A fi în siguranţă nu-i de-ajuns în viaţă.

Mai stăpînă pe sine, Val îşi şterse lacrimile.

– E mai bine dacă tînărul tău o să stea aici.

– Nu vreau să te deranjeze.

Val făcu ceea ce spera că era următorul pas şi izbuti să zîmbească.

– Prefer să stea aici, unde pot să-l ţin sub observaţie şi să văd dacă e suficient de bun pentru tine. Dacă hotărăsc că nu e, o să am grijă ca bunicul să-l biciuiască pînă o să fie.

Olivia îşi întoarse obrazul în mîna lui Val.

– Zice că poate să te cucerească în mai puţin de o oră.

– Ei bine, vom vedea, spuse Val ridicîndu-se şi, luînd un şervetel de hîrtie, îşi suflă nasul. E nevoie de mai mult decît un chip frumos ca să fiu cucerită. O să mă hotărăsc cînd voi crede eu de cuviinţă. Cred că ar trebui să mă duc să fac puţină ordine în camera de oaspeţi.

– Mă duc eu. Trebuie să-mi duc rucsacul sus şi să mă apuc de treabă, zise ea ridicîndu-l. Ar trebui să dau o fugă pe la Centru să văd cum mai merg lucrurile. N-o să-mi ia mult.

– Nu te grăbi. O să am ocazia să-ţi interoghez tînărul. N-ai mai adus nici unul acasă.

– E şmecher.

– Eu sînt ageră.

– Bunico, te iubesc atît de mult.

– Da, ştiu. Hai, du-te. Trebuie să mă aranjez puţin. O să stăm de vorbă, Livvy, murmură ea după ce Olivia începu să urce scările. A venit timpul să stăm de vorbă.

Pasul îi era uşor cînd străbătu holul spre camera ei. Era îndrăgostită şi nu durea absolut deloc. Golurile care apăruseră între ea şi bunica ei în ultimele luni începeau să se umple.

Viitorul era un spaţiu imens şi minunat plin de posibilităţi. Vrînd să se grăbească, deschise larg uşa camerei. Şi bucuria care abia începuse să-i umple sufletul se evaporă. Pe perna ei, scăldat în lumina soarelui, era un trandafir alb.

Capitolul 31

Nu putea să respire. În cap îi răsunau clopote puternice care vibrau din craniu, prin şira spinării şi în picioarele amorţite pînă cînd ea se prăbuşi, pur şi simplu, în patru labe şi începu să tragă aer în piept ca o femeie care se îneca.

Simţea o dorinţă teribilă de a se tîrî cît mai departe.

În dulap, în întuneric.

Luptă împotriva ei şi a panicii care îi încleşta pieptul rece ca gheaţa. Îşi atinse bluza, după care se uită în jos şi se miră că nu era murdară de sînge.

Monstrul era acolo.

În casă. Fusese în casă. Cu sunetul acelui chicotit hidos răsunîndu-i în cap, se ridică repede şi se împiedică de rucsac. Se prăbuşi pe pat, cu degetele la numai cîţiva centimetri de coada acelui trandafir alb perfect.

Îşi trase mîna brusc, ca şi cum floarea ar fi fost un şarpe veninos pregătit să atace.

Se trase înapoi, făcînd ochii mari şi ţipătul îi sfîşie gîtlejul în dorinţa de eliberare.

În casă, îşi spuse ea iarăşi. Venise în casă. Şi bunica ei era jos, la bucătărie, singură. Mîna îi tremura, dar scoase cuţitul de la brîu şi porni încet spre uşă.

Nu mai era un copil neputincios şi avea să-i apere pe cei pe care îi iubea.

Probabil că nu mai era acolo. Încerca să gîndească

logic, dar nu simţea decît gustul fricii.

Ieşi în hol, mergînd cu spatele lipit de perete. Ţinea urechile ciulite la orice zgomot, iar mînerul cuţitului era fierbinte în mîna ei.

Se mişca repede dintr-o cameră în alta, avînd tot atîta grijă ca atunci cînd lua urma unei căprioare. Căuta în fiecare un semn, un miros, o modificare în aer. Genunchii îi tremurau cînd se îndreptă spre uşa podului.

Oare se ascundea acolo unde erau închise amintirile? Oare ştia, într-un fel, că tot ce era de preţ în legătură cu mama ei era strîns acolo?

Îşi imagină cum ar fi fost să urce scara aceea îngustă şi să audă scîrţîitul slab al lemnului vechi sub greutatea ei. Apoi să-l vadă stînd acolo, cu capacul cufărului deschis şi parfumul mamei ei chinuindu-se să trăiască în aerul muced.

Cu foarfeca însîngerată în mînă şi cu ochii demenţi ai monstrului privind de pe chipul tatălui ei.

Aproape că îşi dori să fie aşa cînd mîna îi tremura pe clanţă. Avea să ridice cuţitul şi să-l împlînte în el, la fel cum el împlîntase lamele foarfecii în mama ei odată. Şi avea să încheie totul.

Dar mîna îi era inertă pe clanţă şi îşi lipi fruntea de uşă. Pentru prima oară în douăzeci de ani, voia cu disperare să plîngă şi nu putea.

Cînd auzi o maşină intrînd pe alee, trase zăvorul şi se duse repede la o fereastră, deşi îi tremurau picioarele. Primul impuls de teamă pe care îl simţi cînd nu recunoscu maşina se transformă într-un sentiment de uşurare cînd îl văzu pe Noah coborînd de la volan. Îşi încleştă mîinile pe pervaz şi se uită printre copaci, ale căror umbre începuseră să se lungească.

Oare era acolo? Oare urmărea totul?

Se întoarse, dorind cu disperare să coboare şi să dea frîu liber groazei.

Şi se gîndi la bunica ei.

Nu, nu, nu putea să o sperie aşa. Avea să rezolve totul singură. Cu prudenţă, băgă cuţitul înapoi în toc, dar îl lăsă pe acesta desfăcut.

Se rezemă de perete din nou şi respiră adînc. Cînd auzi paşii lui Noah pe scară, se întoarse în hol.

– Începe să mă placă. M-a întrebat dacă-mi place friptura de porc.

– Lasă-mă să te ajut.

Cît de fermă îi era vocea, se miră ea. Cît de calmă. Luă laptop-ul şi îi lăsă geanta şi rucsacul.

– Camera de oaspeţi e aici. Are baie proprie.

– Mulţumesc, spuse el urmînd-o înăuntru şi aruncînd o privire în jur cînd îşi trînti bagajele pe pat. E mult mai atrăgător decît un cort în camping. Şi ghici cine-i aici?

– Aici?

El îşi îngustă ochii şi o privi atent cînd îi auzi vocea firavă.

– Ce s-a-ntîmplat, Liv?

Ea clătină din cap şi se aşeză pe marginea patului. Avea nevoie de un minut, doar de un minut.

– Cine-i aici?

– Părinţii mei, spuse el şi continuă să o privească atent, după care se aşeză lîngă ea şi o luă de mînă.

Aceasta era umedă şi rece.

– Frank? Frank e aici? întrebă ea strîngîndu-i mîna cu putere.

– La cabană, zise Noah încet. Rezervaseră o cameră mai demult. Vreau să-mi spui ce s-a-ntîmplat.

– O să-ţi spun. Frank e aici, zise ea şi lăsă capul pe umărul lui. Eu l-am rugat să vină. Cînd am fost la Los Angeles, l-am întrebat dacă ar putea să vină. Şi a venit.

– Eşti foarte importantă pentru el. Întotdeauna ai fost.

– Ştiu. E ca un cerc şi tot continuă. Noi toţi iar şi iar. Nu putem să ne oprim, nu putem să încetăm să ne

învîrtim pînă cînd n-o să se termine totul. A fost în casă, Noah.

– Cine?

Ea se îndreptă şi, deşi era palidă, ochii îi erau calmi.

– Tatăl meu. A fost în casă.

– De unde ştii?

– Am găsit un trandafir pe pat. Un trandafir alb. Vrea să ştiu că o să se întoarcă.

Singura schimbare fu răceala care îi apăru în ochi.

– Stai aici.

– Am căutat, spuse ea strîngîndu-l de mînă. Am căutat deja prin casă. În afară de pod. N-am putut să mă duc acolo pentru că...

– Bineînţeles că n-ai putut să te urci în pod, spuse el, căci ideea îi făcu rău. Stai aici sau du-te jos la bunica ta.

– Nu, nu înţelegi. N-am putut să mă duc sus pentru că voiam să fie acolo. Voiam să fie, pentru că voiam să-l omor. Să-mi omor tatăl. Domnul să mă aibă în pază, dar parcă vedeam cum aş împlînta cuţitul în el. Cum i s-ar prelinge sîngele pe mîinile mele. Voiam asta. O voiam. Ce înseamnă că sînt?

– Om, spuse el şi cuvîntul acela avu efectul unei palme.

Ea tresări şi se cutremură o dată.

– Nu. Aş fi exact ca el.

– Ai fost sus, Olivia?

– Nu, am încuiat uşa pe dinafară.

– Încui-o pe asta pe dinăuntru şi aşteaptă-mă.

– Nu te duce.

– Nu-i aici, spuse el ridicînd-se. Dar o să te simţi mai bine dacă o să ne convingem. Încuie uşa şi aşteaptă.

Dispreţuindu-se, ea făcu exact ce i se spusese. Se ascunse, aşa cum mai făcuse şi altădată. Cînd el se întoarse, ea îi deschise şi îl privi cu ochii goi.

– Nu-i nimeni acolo. Şi nici n-am văzut ceva care să

arate că ar fi fost. Trebuie să le spunem bunicilor tăi.

– Bunica o să se sperie.

– Trebuie să ştie. Vezi dacă poţi să dai de bunicul tău. Sună la cabană. Eu o să-i sun pe ai mei, zise el şi îi mîngîie obrazul cu încheieturile degetelor. O să te simţi mai bine cu poliţistul tău.

– Da, Noah, spuse ea punîndu-i mîna pe braţ. Cînd te-am văzut coborînd din maşină adineauri, am ştiut că mă pot bizui pe tine. Am vrut s-o fac.

– Liv, dacă ţi-aş spune că aş avea grijă de tine, te-ai enerva, nu?

Ea rîse printre lacrimi şi se aşeză din nou pe pat.

– Dar, nu acum, cînd sînt tulburată, dar mai tîrziu.

– Ei bine, din moment ce eşti tulburată, o să risc. O să am grijă de tine, spuse el şi, luîndu-i faţa în mîini, o sărută. Crede-mă. Acum sună-l pe bunicul tău.

Riscase atît de mult. Un risc atît de prostesc şi de satisfăcător. Cît de uşor ar fi putut să fie prins.

Şi, pe urmă?

Nu era pregătit încă să înfrunte acest lucru. Stînd în camera lui, duse paharul de whisky la gură cu o mînă care tremura uşor.

Dar nu de teamă. Ci de emoţie. De viaţă.

Timp de douăzeci de ani, nu putuse decît să se conformeze unor reguli. Să facă doar ceea ce era de aşteptat. Să joace jocul. Nu avea de unde să ştie, n-ar fi putut să-şi închipuie niciodată cum era să fie eliberat de acest lucru.

Era înspăimîntător. Era eliberator.

Ea trebuia să ştie ce semnificaţie avea trandafirul. Nu se putea să fi uitat ce simboliza.

Tata e acasă.

Bău din nou şi simţi o putere extraordinară după mulţi ani de neputinţă. Fusese cît pe ce să fie prins. Ce

calculare incredibilă a timpului. Abia ieşise din casă pe uşa din spate, nu era minunat că asemenea oameni aveau încredere şi lăsau uşile descuiate, cînd îi văzuse ieşind din pădure.

Livvy, micuţa Livvy, şi fiul poliţistului. Era suficientă ironie pentru orice scenariu. Ciclul, cercul, ironia soartei făcea ca fiica femeii pe care o iubise să se încurce cu fiul poliţistului care investigase uciderea ei.

Julie, frumoasa lui Julie.

Se gîndise că avea să fie suficient doar pentru a o speria pe Livvy, *suficient* pentru a o face să se gîndească la acea noapte sîngeroasă din urmă cu atîţia ani, să îşi amintească ce văzuse şi de ce anume fugise.

Cum ar fi putut să ştie, după toţi acei ani, că avea să se uite la ea cum se uita la alt bărbat şi să o vadă pe Julie? Julie lipindu-şi trupul mlădios de un alt bărbat?

Cum ar fi putut să ştie că avea să-şi amintească, că într-un fel de coşmar, cum era să distrugi persoana pe care o iubeai? Şi să simţi nevoia cu atîta disperare să o faci din nou?

Şi, cînd totul se termină... Luă cuţitul şi îl răsuci în lumina lămpii... Avea să fie gata. Cercul avea să fie închis, în sfîrşit. Nu avea să mai rămînă nimic din femeia care îl respinsese.

– Trebuie să vă luaţi măsurile de precauţie elementare, spuse Frank în living-room-ul familiei MacBride şi sîngele îi clocotea în vene.

Înapoi la lucru, îşi spuse el. Să termine un caz despre care niciodată nu simţise că era încheiat.

– Cît timp? întrebă Olivia, care era îngrijorată mai mult pentru bunica ei.

Însă, momentul de criză părea să o fi întărit pe Val, aceasta stînd dreaptă, cu ochii în alertă şi cu buzele strînse.

– Oricît va fi nevoie. Veți evita să ieșiți singuri, stați cît mai mult cu putință în grupuri. Și începeți să încuiați ușile.

Olivia avusese timp să se liniștească. Așa că încuviință.

– Chiar nu putem face nimic, nu?

El își aminti de fetița ascunsă în dulap și de felul cum se întinsese spre el. Acum era femeie în toată firea și, de data acesta, el nu putea să o ia în brațe și să o ducă într-un loc sigur.

– O să fiu cît pot de sincer cu tine, Livvy. Pînă acum, n-am făcut nimic pentru care să-l acuzăm.

– Hărțuire, izbucni Noah. Trecere pe o proprietate particulară. Pătrundere prin efracție.

– Întîi trebuie să dovedești, spuse Frank. Dacă reușim să facem asta, poliția ar putea să-l caute, dar nimic mai mult. Un telefon fără nici o amenințare clară, un dar, o floare pusă într-o casă descuiată. Ar putea să spună că a vrut doar să stabilească un contact cu fiica pe care n-a mai văzut-o de douăzeci de ani. Nici o lege nu-i interzice asta.

– E un criminal, spuse Rob încetînd să se mai plimbe de colo-colo și punînd o mînă pe umărul Oliviei.

– Care și-a ispășit pedeapsa. Și adevărul e... spuse Frank uitîndu-se la chipurile tuturor. Că s-ar putea să nu vrea altceva decît acest contact.

– Atunci de ce nu mi-a vorbit la telefon?

Frank își aținti privirea asupra Oliviei. Era puțin palidă, dar se descurca destul de bine. Își închipui că, dincolo de acea stăpînire de sine, nervii îi erau încordați la maximum.

– Nu pot să pătrund în mintea lui. Niciodată n-am putut. Poate de aceea n-am reușit să uit niciodată cazul ăsta.

„Tu ești tot ce-a mai rămas din Julie, își spuse Frank.

Tot ce i-a mai rămas lui din ea. Și tu ești cea care a ajutat la închiderea lui." Iar ea știa acest lucru. El văzu în ochii ei că știa.

– Tot ce putem să facem este să cerem poliției locale să facă niște verificări, continua el. Să facă tot ce le stă în putință pentru a afla dacă Tanner e în zonă.

Olivia încuviință din nou, ținîndu-și mîinile nemișcate în poală.

– Și dacă e?

– Or să stea de vorbă cu el.

„Și eu la fel", își spuse Frank.

– Dacă ia legătura cu tine, să mă anunți imediat. Dacă o să fie mai mult, poate o să reușim să-l acuzăm de hărțuire, mai zise el, după care ezită și se ridică. Nu uita un lucru, Livvy. Se află pe terenul tău. Nu e în elementul lui. Și e singur. Tu nu.

Acest lucru îi dădu curaj, ceea ce Frank și urmărise. Se ridică și ea.

– Mă bucur că ești aici, spuse ea și îi zîmbi Celiei. Că sînteți amîndoi aici.

– Toți ne bucurăm, spuse Val. Sper că rămîneți la cină.

– Ai atîtea pe cap, începu Celia.

– Ne-ar face plăcere să rămîneți, spuse Val punînd o mînă pe brațul Celiei și privind-o rugător.

– Atunci, ce-ar fi să-ți dau o mînă de ajutor? N-am avut ocazia să-ți spun cît de mult îmi place casa voastră.

Cînd ieșiră, Celia ținînd-o pe după umeri pe Val, Olivia se întrebă cine pe cine conducea.

– Nici măcar nu v-am oferit nimic de băut, spuse Rob făcînd un efort pentru a intra în rolul de gazdă. Ce doriți?

Cafea, vru să spună Frank. Întotdeauna bea cafea cînd lucra. Dar Olivia se duse lîngă Rob și îl luă de braț.

– Avem un *Fume Blanc* excelent. Lui Noah îi place un vin bun. Ce-ar fi să vă faceți comozi în timp ce noi o

să deschidem o sticlă?

– Ar fi grozav. Nu mă supăr să-mi întind puțin picioarele întîi. Noah, ce zici, facem o plimbare?

El ar fi vrut să obiecteze, pentru a o putea ține pe Olivia sub observație. Dar fusese mai degrabă un ordin decît o rugăminte şi ştia că trebuia să existe un motiv.

– Sigur. O să aruncăm o privire grădinii domnului MacBride ca să-ți dai seama ce pierzi, spuse Noah şi, întorcîndu-se spre Olivia, o sărută uşor. Ne întoarcem repede.

Frank aşteptă pînă cînd ajunseră afară. Dar cum ieşiră pe verandă, îşi roti privirea în jur cu atenție.

– Înțeleg că, între tine şi Livvy, e mai mult decît povestea legată de carte.

– Sînt îndrăgostit de ea. Ne vom căsători.

Frank se opri brusc şi trase adînc aer în piept.

– Data viitoare, băiete, ține cont de vîrsta mea şi spune-mi să stau jos întîi.

El se pregăti pentru împotrivire, chiar dorea aşa ceva.

– Te deranjează treaba asta?

– Nu, deloc, spuse Frank calm şi îi studie chipul. Dar am impresia că tu ai o problemă.

– Eu i-am adus chestia asta pe cap.

– Nu-i adevărat, zise el îndepărtîndu-se intenționat de casă, vrînd să fie sigur că vocile lor nu aveau să fie auzite prin ferestrele deschise. Nu tu l-ai adus aici, Noah.

– Afurisita asta de carte.

– Poate că el a considerat-o ca pe un instrument, poate că doar a vrut lumina reflectoarelor din nou, spuse Frank clătinînd din cap. Sau poate că la început, a vrut să-ți spună povestea, aşa cum ți-a mărturisit. Niciodată n-am putut să-l înțeleg. O să-ți spun ceva: dacă nu-ți păstrezi mintea limpede, n-o s-o faci niciodată. Şi nici n-o s-o ajuți.

– Am capul limpede.

Şi era teribil de furios.

– Suficient de limpede ca să ştiu că, dacă dau de el înaintea polițiştilor, o să fac mai mult decît să vorbesc cu el. O terorizează şi a implicat-o şi pe mama. S-a folosit de mine.

Se duse la marginea grădinii, unde ultimele raze ale soarelui aruncau o lumină delicată asupra florilor.

– La naiba! Am stat lîngă el. L-am privit în ochi. L-am ascultat. Se presupune că ştiu ce se petrece în mințile oamenilor, cînd mă păcălesc. Şi eu care începusem să cred că a fost nevinovat.

– Şi eu am crezut la fel, la un moment dat. Tu de ce te-ai gîndit la asta?

Noah băgă mîinile în buzunare şi privi spre copaci.

– A iubit-o. Oricît de aiurit era, a iubit-o. Şi încă o mai iubeşte. Îți dai seama de asta din felul cum vorbeşte despre ea. Era totul pentru el. Acum ştiu ce înseamnă să simți asta. Cînd ai aşa ceva în tine, cum poți să omori?

Clătină din cap înainte ca Frank să spună ceva.

– Şi asta-i o prostie, pentru că se-ntîmplă tot timpul. Droguri, alcool, obsesie, gelozie. Dar o parte din mine a crezut, a vrut să creadă.

– O iubeşti. El e tatăl ei. Şi mai e ceva, Noah. Au găsit-o pe Caryn.

– Poftim?

Pentru o clipă, acel nume nu însemnă nimic.

– N-are importanță acum.

– Ba s-ar putea să aibă. E la New York. Încurcată cu un fotograf pe care l-a cunoscut la o petrecere. Un fotograf bogat.

– Bravo ei. Sper să rămînă acolo. Un continent întreg între noi ar trebui să fie de-ajuns, spuse el, după care îşi aduse aminte de Mike. Au arestat-o?

– A fost interogată. A negat tot. Se pare că a fost cam violentă negînd.

– Tipic.

– De asemenea, are un alibi pentru seara în care Mike a fost atacat. Petrecerea. Vreo două duzini de oameni au văzut-o acolo.

– Ei bine, a dispărut puțin în timpul petrecerii.

– Se pare că nu. Alibiul e tare. Avem intervalul de timp cînd a avut loc atacul redus la treizeci de minute între momentul cînd Mike a ajuns acasă şi cel care în care l-a găsit Dory. În acea jumătate de oră, Caryn se giugiulea cu fotograful în fața a douăzeci de martori.

– Asta nu... spuse el, dar se întrerupse brusc şi simți că i se strînge stomacul. Tanner? Dumnezeule, zise el apăsîndu-şi ochii cu degetele. Ştia unde locuiesc. Era liber deja şi ştia unde să mă găsească. Ticălosul, ce rost a avut?

– L-ai lăsat să vadă ceva din ce-ai lucrat?

– Nu, bineînțeles că nu.

– S-ar putea să fie foarte simplu. A vrut să vadă ce progrese ai făcut. Lucrurile de calitate erau importante pentru el, probabil că încă mai sînt. Şi ai nume, adrese în dosare. Însemnări, casete.

– Răzbunare? La asta se rezumă totul? Vrea să se răzbune pe cei care au depus mărturie împotriva lui?

– Nu ştiu. Dar e pe moarte, Noah. Ce are de pierdut?

Nu avea nimic de pierdut. Astfel că stătea, îşi sorbea băutura şi privea cum se lasa seara. Durerea era plăcut estompată de droguri şi acestea se combinau cu alcoolul.

Exact ca pe vremuri.

Acest lucru îl făcea să-i vină să rîdă. Îl făcea să-i vină să plîngă.

Timpul trecea cu repeziciune, îşi spuse el. Nu era ciudat cum, timp de douăzeci de ani, se tîrîse şi, acum,

că era liber, gonea ca un alergător la o întrecere?

Era liber să facă oare ce? Să moară de cancer?

Sam studie pistolul, îl mîngîie. Nu, nu credea că avea să lase cancerul să-l omoare. Nu avea nevoie decît de curaj.

Făcînd o încercare, întoarse pistolul şi privi în lungul țevii, după care o băgă uşor între buze.

S-ar fi petrecut repede. Iar, dacă ar fi fost durere, totul s-ar fi terminat înainte să se facă simțită cu adevărat. Atinse trăgaciul.

Putea să o facă. Era doar un alt gen de supraviețuire, nu? În puşcărie învățase totul despre supraviețuire.

Dar nu încă. Întîi era Livvy.

Mai presus de toate, era Livvy.

La masă, nimeni nu vorbi despre acel lucru. Conversația curgea lin, trecînd peste tensiunile din interiorul fiecăruia.

După primele zece minute, Noah îşi privi mama cu admirație. Aceasta o ținea de vorbă pe Olivia, întrebînd-o despre Centru, cerîndu-i părerea în legătură cu orice.

El hotărî că Olivia ori era o actriță la fel de bună ca mama ei, ori se simțea bine într-adevăr.

Val luă o farfurie cu cartofi şi i-o întinse lui Frank.

– Mai serveşte.

– Mîine o să folosesc sala de sport, spuse el, dar acceptă să-şi mai pună o porție. Totul e delicios, Val.

– Frank tolerează modul meu de a găti, spuse Celia.

– Gătit? întrebă Frank făcîndu-i cu ochiul lui Noah. Cînd ai început să găteşti?

– I-auzi, spuse ea dîndu-i un pumn în glumă. Toate viața am muncit ca o sclavă la aragaz pentru bărbații mei.

– Toate acele „tofu" care şi-au dat viețile, spuse Noah şi primi şi el un pumn. Dar eşti drăguță, mamă.

Nu-i aşa că e drăguţă? spuse el şi îi luă mîna să i-o sărute.

– Crezi că aşa mă dai gata?

El îşi puse o porţie de cartofi.

– Da.

Asta o cuceri pe Val. Cum ar fi putut să aibă ceva împotriva unui băiat care îşi iubea mama atît de mult? Luă un coş şi i-l întinse.

– Mai ia o chiflă, Noah.

– Mulţumesc, spuse el şi, de data aceasta, cînd el zîmbi, zîmbi şi ea.

Îşi băură cafeaua pe îndelete. În alte împrejurări, familiile MacBride şi Brady ar fi putut lega o prietenie lejeră, fără complicaţii, fără umbre, îşi spuse Noah.

Dar umbrele existau. Le vedea în felul în care Olivia arunca priviri spre ferestre, în întuneric. În felul cum tatăl lui studia casa cu ochi de poliţist.

Şi văzu încordarea de pe chipul lui Val cînd părinţii lui se pregătiră de plecare.

– O să vin pe la Centru mîine, spuse Celia punîndu-şi o jachetă subţire. Şi sper c-o să mai fie loc pentru o persoană în plus în excursia ta.

– O să facem loc.

Celia îi ignoră mîna întinsă şi o îmbrăţişă cu căldură.

– Pe mîine dimineaţă, deci. Val, Rob, mulţumim pentru o cină minunată, spuse ea apoi şi, cînd o îmbrăţişă pe Val, îi şopti la ureche: Stai liniştită. Sîntem aici.

O bătu pe spate după aceea încurajator şi îl luă pe Noah de braţ.

– Condu-ţi mama pînă la maşină.

Astfel, Frank avea să aibă prilejul de a linişti familia MacBride.

Celia trase în piept aerul serii şi se întrebă ce părere ar fi avut Frank în legătură cu cumpărarea unei căsuţe de vacanţă în zona aceea. La urma urmei, erau obişnuiţi

să-şi aibă puiul în preajmă.

Era un loc bun pentru rădăcini, îşi spuse ea inhalînd mireasma lucrurilor care creşteau. Un loc bun pentru fiul ei. Se întoarse spre el şi îi luă faţa în mîini.

– Eşti deştept, inteligent şi întotdeauna ai fost o bucurie pentru mine. Dacă o laşi pe fata asta să-ţi scape, te bat măr.

El ridică dintr-o sprînceană.

– Le ştii chiar pe toate?

– În legătură cu tine, da. Ai cerut-o în căsătorie?

– Oarecum. Îmi dă de furcă. Da, aşa cum ai zis tu, adăugă el cînd o văzu dîndu-şi ochii peste cap. Dar n-o să scape de mine. Şi n-o să las să i se întîmple nimic.

– Întotdeauna m-am întrebat de cine o să te îndrăgosteşti şi pe cine o să aduci în viaţile noastre. Şi întotdeauna mi-am promis că, indiferent pe cine ai aduce, indiferent cît de mult mi-ar displăcea, o să fiu o soacră tăcută şi n-o să mă amestec în treburile voastre. Şi poţi să-ţi ştergi zîmbetul ăla de pe faţă.

– Iartă-mă. Mi s-a părut că te-am auzit spunînd ceva despre faptul că ai fi tăcută.

– O să trec cu vederea asta şi o să-ţi spun cît de mult apreciez că ai ales o femeie pe care pot s-o admir, s-o respect şi s-o iubesc.

– N-am ales-o eu. Cred că n-am mai avut alternative în clipa în care am văzut-o.

– Ah, spuse Celia trăgîndu-şi nasul. O să mă faci să plîng. Vreau nepoţei, Noah.

– Asta vine din partea aia tăcută şi care nu se amestecă?

– Taci din gură, spuse ea apoi şi îl îmbrăţişă cu putere. Ai grijă. Te rog, ai foarte mare grijă.

– O să am. Cu ea. Cu toată povestea asta, zise el privind în întuneric peste umărul mamei lui. N-o să ne facă nici un rău.

Capitolul 32

Aşteptă pînă cînd se făcu liniştе în toată casa pentru a se duce la ea. Bătu încet la uşă, dar nu aşteptă să-i răspundă. Şi, în clipa în care ea se întoarse de lîngă fereastră, văzu că nu îl aşteptase.

– Chiar credeai că o să te las singură în noaptea asta?

– Nu cred că se cuvine să dormim împreună în casa bunicilor mei.

El trebui să aştepte un minut.

– O spui ca să mă înfurii sau chiar îşi închipui că singurul motiv pentru care mă aflu aici e să mă culc cu tine?

Ea ridică din umeri şi îi întoarse spatele din nou. Vîntul bătea mai tare. Acel zgomot şi cel al păsărilor nocturne alcătuiau o muzică ce o liniştea întotdeauna.

Dar nu şi în seara asta.

Încercase să facă o baie fierbinte, bău ceaiul de plante pe care bunica ei îl bea mereu înainte de culcare. Acestea mai adăugaseră un strat de oboseală şi nu făcură nimic pentru a-i linişti mintea.

– N-am nimic împotriva sexului, spuse ea calmă, dorindu-şi ca el să plece înainte să se apropie şi mai mult. Dar sînt obosită şi bunicii dorm în capătul holului.

– Foarte bine. Culcă-te, zise el şi, ducîndu-se la rafturile ei de cărţi, alese una la întîmplare. O să stau să

citesc asta un timp.

Ea închise ochii.

– Poate ar trebui să lămurim problema asta înainte să mai avanseze. Cele cîteva zile petrecute în natură au fost mai plăcute decît m-aş fi aşteptat. Şi, din cauza asta, n-aş vrea să te rănesc.

– Ba o faci. Întrebarea e de ce.

– Nu vreau să-ţi fac rău, Noah. Am petrecut nişte momente interesante împreună, sexul a fost grozav. Acum am mai multe pe cap. Şi adevărul e că nu vreau ceea ce se pare că-ţi închipui că doreşti de la noi. Nu sînt făcută pentru asta.

– Eşti îndrăgostită de mine, Olivia.

– Te amăgeşti singur, spuse ea deschizînd uşa-fereastră şi păşind pe terasa îngustă.

– La naiba.

Nu se aşteptase să se mişte atît de repede, cu siguranţă nu atît de tăcut, dar fu deodată lîngă ea şi o întoarse furios.

– Trebuie să te fac eu s-o spui? zise el trăgînd-o aproape. Ăsta e singurul mod? Nu poţi să-mi oferi nici măcar cuvintele de bună voie?

– Şi dacă aş fi îndrăgostită de tine? Ce dacă? spuse ea luptîndu- se să se elibereze şi vîntul îi flutura capotul subţire. N-o să meargă. N-o să las eu să meargă, spuse ea ridicînd glasul, după care făcu un efort să nu strige. Poate că, dacă nu mi-ar păsa, aş lăsa să se-ntîmple.

– Asta explică totul. Dacă nu m-ai iubi, am putea fi împreună.

– Pentru că n-ar avea importanţă. Mă tem şi tu ai avea grijă să nu fiu singură. Te-aş lăsa să faci ceea ce îţi doreşti atît de mult să faci, să ai grijă de mine, cel puţin pînă cînd o să se termine totul.

Puţin mai calm, el întinse mîna pentru a-i atinge părul la vîrfuri.

– Ştiam eu că nu e bine să spun asta. A avea grijă de tine nu înseamnă a pune stăpînire pe tine, Liv.

– Ai chestia asta în tine. Nu te poți abține.

Ideea aceea îl ului atît de mult încît nu putu decît să se uite la ea.

– Ba nu-i adevărat.

– Of, pentru Dumnezeu, spuse ea trecînd furioasă pe lîngă el şi întorcîndu-se în cameră. Vrei să ai grijă de toți cei la care ții. Ascultă-te o dată cînd vorbeşti despre Mike. Întotdeauna îi sari în ajutor. Nici măcar nu realizezi. E o a doua natură. La fel faci şi cu părinții tăi.

– Nu-mi salvez părinții.

– Ai grijă de ei, Noah. E minunat, e chiar minunat. Numai în seara asta am ascultat-o pe mama ta vorbind despre felul cum te duci la ei şi încerci să le salvezi florile. Sau cum îți petreci timpul cu tatăl tău la centrul pentru tineret, cum îi iei pizza.

– Altfel ar muri de foame. Asta nu înseamnă grijă. E familie.

– Nu, numai tu.

Şi ar fi putut să se înece în dragoste pentru el numai pentru acel lucru. Era superb, atît pe dinăuntru cît şi pe dinafară.

– Te concentrezi, continuă ea. Asculți şi faci ca lucrurile să aibă importanță. Toate lucrurile pe care voiam să le cred despre tine, toate modurile în care încercam să-mi spun că eşti superficial sau nepăsător erau modalități de a mă împiedica să simt. Pentru că nu pot.

– Nu vrei, o corectă el. Par o partidă chiar foarte bună, zise el apropiindu-se de ea. De ce încerci să mă îndepărtezi?

– Nu provin din acelaşi gen de familie ca tine. Mama mea a fost o victimă, tatăl meu, un criminal. Asta am în mine.

– Deci, vrei să spui că o persoană care provine dintr-un mediu dificil sau violent nu este capabilă de dragoste?

– Asta nu e dezbatere. Îți spun doar cum stau lucrurile. Îți spun că nu vreau să mă încurc cu tine.

– Şi cum o să împiedici treaba asta?

– Am şi făcut-o deja, spuse ea cu răceală în glas îndreptîndu-se spre uşă. Totul s-a terminat între noi. Ți-am oferit tot ce-am putut pentru carte. Nu e nevoie să mai rămîi.

El se îndreptă spre uşa pe care ea o deschisese. Inima ei sîngera cînd se dădu într-o parte. Mai tîrziu avea să-şi spună că ar fi trebuit să-şi dea seama, ar fi trebuit să recunoască licărul din ochii lui.

O apucă de încheietură pentru a o îndepărta de clanță. Închise uşa. Răsuci cheia.

– Dacă jucăm aşa cum vrei tu şi sînt de acord cu ideea că îți poți răsuci sentimentele la fel de uşor cum am răsucit eu cheia în broască, atunci, tot ce-a fost între noi a fost afacere, care s-a încheiat, şi sex. Am dreptate?

O ținea lipită de uşă. După ce trecu şocul inițial, ea îşi dădu seama că o speria. Şi, pe lîngă teamă, mai era şi o emoție teribilă.

– Eşti destul de aproape. E mai bine aşa, pentru amîndoi.

– Sigur, hai să păstrăm lucrurile simple. Dacă este vorba doar de sex... zise el desfăcîndu-i cordonul capotului. Atunci, hai s-o facem.

Ea îşi înălță bărbia şi se forța să-i susțină privirea.

– Foarte bine.

Dar gura lui o strivea deja pe a ei, avînd gust de furie şi violență. Degetele lui se afundară în ea, aducînd-o pe culme înainte ca mintea ei să țină pasul cu trupul. Scoase un strigăt, de uimire, de negare, de încîntare, dar sunetul fu înăbuşit de gura lui necruțătoare.

Îi dădu capotul la o parte chiar în timp ce o umplea de o fierbințeală teribilă.

– Nu contează. E numai sex.

Durerea şi furia țîşniră prin el şi el se lăsă condus doar de dorință.

Mîinile îi fură aspre cînd o traseră spre pat, trupul fiindu-i tare şi pretențios cînd se întinse deasupra ei. Nu-i oferi nici timp, nici de ales. Dar îi oferi plăcere.

Ea îşi înfipse unghiile în umerii lui, dar nu în semn de protest. Sub el, ea se cutremură şi se zvîrcoli, iar gemetele pe care le scotea din gîtlej erau sunetele specifice împerecherii.

Ea îi trase de haine, zgîriindu-i cu unghiile spatele asudat. Cu înjurături în loc de promisiuni, el îi ridică şoldurile şi se cufundă în ea. Era fierbinte şi udă şi îl strînse ca într-un pumn instantaneu.

Pielea îi lucea transpirată în lumina veiozei şi îl privea şocată. Nu putea să supraviețuiască acelui lucru. Era un gînd înspăimîntător care îi trecu deodată prin mintea amețită. Nimeni n-ar fi putut supraviețui acelei fierbințeli brutale, acelor pumni furioşi de senzații.

Se chinui să tragă aer în piept şi îi şopti numele.

Orgasmul o sfîşie brusc, două lame de plăcere şi durere. O deschise, lăsînd-o neputincioasă şi expusă.

El rămase agățat ca de marginea unei prăpastii, în timp ce sîngele îi zvîcnea ca un tunet în cap, în inimă, în stomac.

– Spune-o, zise el gîfîind şi îi apucă şoldurile în aşa fel încît ea nu putu decît să-l primească şi mai adînc. Să aud cuvintele. La naiba, Liv, spune-le acum.

Ea nu-i mai văzu decît chipul. Nu mai exista nimic altceva.

– Te iubesc. Oh, Doamne, zise ea. Noah!

El îşi dădu drumul din locul unde se ținea agățat şi, după ce ultima împingere disperată îi făcu să se goleaască, se prăbuşi deasupra ei.

O simțea tremurînd şi inima îi bătea puternic lîngă a lui. Cine învinsese? se întrebă el dîndu-se la o parte.

– Încerc să-mi pară rău pentru că m-am purtat aşa, zise el. Dar nu pot.

– N-ar avea nici un rost.

Îşi dădu seama că îi era frig, pentru că el se îndepărtase.

– N-o să plec dimineață. N-o să plec pînă cînd nu se rezolvă treaba asta. Va trebui să găseşti o modalitate de a te obişnui cu ideea.

– Noah, spuse ea ridicîndu-se în capul oaselor. Vina o am eu, nu tu.

– Atunci e foarte bine, spuse el dîndu-se jos din pat şi luîndu- şi blugi. I-am spus mamei că-mi dai de furcă. Nu-i adevărat nici pe jumătate. Eşti o luptă, Liv. Eşti o afurisită de zonă de conflict şi nu ştiu niciodată dacă o să fluturi drapelul alb, dacă o să ataci sau o să te retragi doar. Şi poate că ai dreptate, zise el punîndu-şi blugii. Poate că nu merita.

Era prima oară în şase ani cînd o rănea, o rănea cu adevărat. Îl privi şocată. Cuvintele erau suficient de mortale, dar le rostise cu o asemenea finalitate rece, cu o asemenea indiferență, încît ea se înconjură cu brațele strîns parcă pentru a se apăra de un frig cumplit.

– Ți-e frig, spuse el aplecîndu-se să-i ridice capotul şi i-l aruncă pe patul răvăşit. Culcă-te.

– Crezi că poți să-mi vorbeşti aşa şi să pleci liniştit?

– Da, spuse el găsind ceea ce mai rămăsese din cămaşă şi o băgă în buzunar.

– Ticălos ce eşti, zise ea şi el doar ridică dintr-o sprînceană cînd ea se dădu repede jos din pat şi îşi puse capotul furioasă. Sînt o zonă de conflict? Ei bine, cine naiba te-a obligat să intri în luptă?

– Cred că aş putea spune că am fost recrutat. Încuie

uşa aia de afară, îi mai spuse el şi dădu să iasă.

– Să nu îndrăzneşti să pleci. Tu ai început. N-ai cum să înțelegi. Habar n-ai cum e pentru mine. Apari în viața mea cînd vrei şi cînd ai chef şi eu ar trebui să fiu de acord?

– Tu mă excluzi din viața ta cînd vrei, zise el atunci. Şi ar trebui să fiu de acord.

– Vrei să vorbeşti despre căsătorie, case, copii şi eu nu ştiu nici ce-o să se întîmple mîine.

– Asta-i tot? Păi, nu trebuie decît să-mi consult globul de cristal.

În mod normal, privirea ucigătoare pe care i-o arunca ea l-ar fi făcut să zîmbească. Acum, însă, o privi cu interes cum îl înjura şi începu să se plimbe furioasă prin cameră.

– Întotdeauna ai un răspuns, o glumă. Îmi vine să-ți trag o palmă.

– Fă-o. Nu dau în fete.

Ştia că ar fi rezolvat problema. Ea se opri la cîțiva centimetri de el, cu pumnii încleştați şi tremurînd. Respira sacadat luptîndu-se să-şi păstreze controlul şi era îmbujorată de furie.

Dincolo de zidul de răceală pe care el îl ridicase, se strecura un firicel de admirație pentru puterea ei de voință. Ar fi vrut să-l lovească, dar nu voia să-i dea satisfacție. Doamne, ce femeie!

– Prefer să fiu civilizată.

– Ba nu. Dar probabil că eşti suficient de deşteaptă ca să ştii că, dacă mă loveşti, o să ajungem din nou în pat. Acolo îți pierzi controlul, cînd te ating, cînd sînt în tine. Uiți să-ți iei tot bagajul emoțional pe care l-ai cărat cu tine toată viața şi sîntem numai noi doi.

– Poate că ai dreptate. Poate că e chiar aşa. Dar nu pot să-mi petrec toată viața în pat cu tine şi bagajul e tot acolo cînd mă trezesc.

– Atunci mai aruncă din el, Liv, şi călătoreşte lejer.

– Eşti atît de plin de tine, nu? spuse ea detestînd gustul amărui al cuvintelor. Cu copilăria ta frumoasă şi liniştită. Mămica şi tăticul stînd acasă în weekend-uri şi cu toți prietenii tăi pregătindu-vă să vă plimbați cu bicicletele în parc după orele de şcoală.

Progrese, îşi spuse el. În sfîrşit, ea sfîşia scutul.

– Aş spune că n-a fost chiar ca *Beaver Cleaver,* dar n-ai înțelege, pentru că nu te uiți la televizor.

– Aşa e, nu m-am uitat. Pentru că bunicii îi era frică să nu se transmită vreo emisiune despre mama sau să nu dau cumva peste vreun film de-al ei ori peste vreunul din cele făcute de ea. Nu m-am dus la şcoală, pentru că cineva ar fi putut să mă recunoască şi s-ar fi vorbit. Sau ar fi putut să fie vreun accident. Sau Dumnezeu mai ştie ce. Eu nu mi-am petrecut după-amiezele de duminică stînd acasă cu părinții mei, pentru că mama era moartă şi tata în puşcărie.

– Atunci cum poți să ai o viață normală acum? E o scuză slabă pentru faptul că ți-e teamă să te încrezi în propriile sentimente.

– Şi?

Ruşinea încerca să străpungă zidul de furie, dar ea îl întări.

– Cine eşti tu să mă judeci? Pe cine ai pierdut? N-ai de unde să ştii cum e să pierzi pe unul din cei mai vitali oameni din viața ta printr-un act de violență. Să vezi. Să faci parte.

– Pentru Dumnezeu, tata a fost polițist. De fiecare dată cînd îşi punea arma şi pleca, ştiam că ar fi putut să nu se mai întoarcă. În unele seri, cînd întîrzia, stăteam la geam în întuneric şi aşteptam să-i văd maşina.

Nu spusese acele lucruri nimănui, nici măcar mamei lui.

– L-am pierdut în minte în o mie de feluri în o mie de

seri. Nu-mi spune că nu înțeleg. Mi se frînge inima pentru tine, pentru ce-ai pierdut, dar, fir-ar să fie, nu-mi spune că nu înțeleg.

Pentru că acest lucru îl tulburase foarte tare, se îndreptă spre uşă.

– La naiba!

– Stai.

Ar fi fugit la uşă să-l oprească, dar îi tremurau genunchii.

– Te rog. Nu m-am gîndit. Nu m-am gîndit la asta, spuse ea şi ochii îi erau umezi. Îmi pare rău. Nu pleca. Te rog să nu pleci. Am nevoie de aer.

Se îndreptă spre uşa terasei şi îşi încleştă mîinile pe balustradă. Cînd îl auzi venind în spatele ei, închise ochii. Uşurare, ruşine, dragoste curseră prin ea ca un rîu.

– Sînt îngrozitoare, Noah. Întotdeauna mi-am fixat ţeluri şi mi-am impus să le ating. Era singurul mod în care puteam să suport totul. Puteam să înlătur din mintea mea tot ce s-a întîmplat pentru perioade lungi de timp şi mă concentram asupra lucrurilor pe care le aveam de făcut, pe care voiam să le realizez. Nu mi-am făcut prieteni. N-am făcut nici un efort în sensul ăsta. Nu, spuse ea încet cînd el îi mîngîie părul. Nu cred că mai pot să-ţi spun ceva dacă mă atingi.

– Tremuri. Hai să mergem să vorbim înăuntru.

– Mă simt mai bine afară. Întotdeauna mă simt mai bine afară, spuse ea trăgînd aer în piept. Am avut primul iubit la două săptămîni după ce ai venit să mă vezi la colegiu. M-am lăsat să cred că eram îndrăgostită de el, dar nu eram. Eram îndrăgostită de tine. M-am îndrăgostit de tine cînd ai stat lîngă mine pe mal, lîngă barajul castorilor, şi m-ai ascultat. N-a fost o simplă pasiune de adolescentă.

Îşi făcu curaj şi se întoarse să-l privească.

– N-aveam decît doisprezece ani, dar m-am îndrăgostit de tine. Cînd te-am revăzut, a fost ca şi cum tot ce aveam în mine aşteptase. Aşteptase doar, Noah. După ce ai plecat, am închis toate acele sentimente din nou. Ai avut dreptate cînd ai spus că pot să răsucesc sentimentele cum vreau. Am făcut-o. M-am culcat cu altcineva ca să dovedesc asta. A fost ceva rece şi calculat.

– Te rănisem.

– Da. Şi am avut grijă să nu uit asta, să nu te mai las s-o faci din nou. Chiar şi după atîta timp, tot nu voiam să cred că ai putea să înțelegi ce-am simțit. În legătură cu ce s-a-ntîmplat cu mama, cu mine, cu familia mea. Dar cred că o parte din mine a ştiut întotdeauna că eşti singurul care ar putea înțelege cu adevărat. Cartea nu e numai pentru tine.

– Nu, nu e.

– Nu ştiu dacă, nu sînt sigură...

Se întrerupse iar şi clătină din cap frustrată.

– Am vrut să te fac să pleci. Voiam să te fac să te înfurii suficient de mult ca să pleci, pentru că nimeni n-a contat pentru mine vreodată aşa cum contezi tu. Şi asta mă sperie îngrozitor.

– N-o să te mai rănesc niciodată, Liv.

– Nu e vorba de asta, Noah, spuse ea şi ochii îi străluciră în întuneric. De data asta, e invers. Ceea ce e în mine, ceea ce ar putea fi acolo, ar putea să răbufnească o dată şi...

– Încetează, spuse el brusc şi fu ca o palmă. Tu nu eşti tatăl tău la fel cum nici eu nu sînt tata.

– Dar tu îl cunoşti pe al tău, Npah, spuse ea şi, totuşi, pentru prima oară, întinse mîna şi îi atinse obrazul. Tot ce simt pentru tine... mă umple pe dinăuntru. Toate locurile pe care nu le ştiam goale sînt pline de tine.

– Dumnezeule, Liv, spuse el cu o voce îngroşată. Nu-ți dai seama că şi pentru mine e la fel?

– Ba da. Îmi dau seama. Cu tine am fost mai fericită decît am crezut că pot fi vreodată. Mai fericită decît am crezut că vreau să fiu vreodată. Dar, chiar şi aşa, mi-e teamă de lucrurile pe care le vrei. Lucrurile la care ai dreptul să te aştepţi. Nu ştiu dacă pot să ţi le ofer sau cît o să-mi ia. Dar ştiu că te iubesc.

Îşi aminti cuvintele pe care obişnuia să le spună el şi cînd le folosi la rîndul ei.

– Sînt atît de complet de îndrăgostită de tine. Poate fi de-ajuns deocamdată?

El îi luă mîna pe care o ţinea încă pe obrazul lui şi îi sărută palma ca o promisiune.

– Este exact ce trebuie deocamdată.

Mai tîrziu visă că alerga prin pădure, umezeala rece amestecîndu-se cu sudoarea şi inima îi bătea cu putere. Pentru că nu putea s-o găsească şi ţipătul ei era asemeni unei săbii care îi sfîşia stomacul.

Se trezi brusc în lumina firavă a zorilor cînd ultimul ţipăt al unei bufniţe se stingea în aer. Şi Olivia era ghemuită lîngă el.

Ploaia se oprise. Dar avea să reînceapă înainte de lăsarea serii. Olivia îi simţea mirosul în aer în timp îşi conducea grupul prin pădure. Numărase cincisprezece persoane şi fusese prosteşte de bucuroasă cînd o văzuse pe Celia în grup.

Faptul că ea era acolo fusese suficient pentru a-l convinge pe Noah să rămînă să lucreze în camera lui.

Explica ciclul supravieţuirii, al succesiunii, al toleranţei pădurii tropicale. Din obişnuinţă, îi lăsă pe oameni să întindă gîturile, să murmure uimiţi, să facă fotografii în timp ce ea vorbea despre importanţa şi scopul nivelului superior. Întotdeauna dura ceva timp pînă cînd oamenii începeau să observe lucrurile mai mărunte.

Cuvintele ei nu erau niciodată aceleaşi. Se pricepea

să se adapteze ritmului celor din grup. Le arăta adîncîturile care identificau scoarţa bradului Douglas, conurile bradului-de-Canada.

Fiecare copac avea un scop, chiar dacă acesta era de muri şi de a servi drept harnă pentru puieţi, ciuperci, licheni. Chiar dacă era să se prăbuşească şi să doboare şi alţi copaci pentru a lăsa un loc gol prin care să pătrundă razele soarelui necesare unor plante.

Întotdeauna o amuza faptul că, pe măsură ce se afundau în pădure şi lumina devenea mai verde, oamenii erau mai tăcuţi. De parcă ar fi intrat într-o biserică.

În timp ce vorbea, obişnuia să se uite la chipurile oamenilor să vadă cine asculta, cine se afla acolo doar pentru că părinţii sau soţii îi făcuse să vină. Îi plăcea să găsească mereu ceva care să-i fascineze, aşa încît atunci cînd ieşeau iarăşi la lumină, să ia şi ceva din lumea ei.

Un bărbat îi atrase atenţia. Era înalt, lat în umeri, cu chipul proaspăt ars de soare, ceea ce dovedea că nu era obişnuit cu soarele sau că era imprudent în privinţa acestuia. Avea o pălărie, o cămaşă cu mîneci lungi şi nişte blugi atît de evident de noi, încît ar fi putut să stea drepţi şi dacă n-ar fi fost pe el. În ciuda luminii slabe, continua să ţină ochelarii de soare la ochi. Nu îi vedea ochii în spatele lentilelor negre, dar îi simţi aţintiţi asupra chipului ei. Simţea că asculta.

Îi zîmbi, o reacţie automată în faţa atenţiei lui. Se uita deja în altă parte cînd trupul lui tresări.

Avea un fotograf amator pasionat în grup care stătea pe vine lîngă un buştean nutritor, vrînd să fotografieze nişte ciuperci. Ea i le identifică, după care le arătă nişte ciuperci albe foarte frumoase.

– Acestea se numesc Ingeri Distrugători şi, deşi sînt rare, sînt otrăvitoare.

– Sînt atît de frumoase, spuse cineva.

– Da. Frumusețea e adesea otrăvitoare.

Privirea îi fu atrasă spre bărbatul cu ochelari de soare. Acesta se apropiase mai mult şi, în timp ce majoritatea celorlalți examinau ciupercile şi sporovăiau, el stătea nemişcat şi tăcut. Ca şi cum ar fi aşteptat.

– Şi, dacă mergeți în excursii fără ghizi în zonă, vă rog să fiți prudenți. Oricît de atrăgătoare ar fi natura, oricît de minunată, are propriul ei sistem de apărare. Să nu vă închipuiți că, dacă vedeți că un animal a muşcat dintr-o ciupercă, înseamnă că aceasta e comestibilă. Ar fi mai bine dacă ați privi doar.

Simți o ciudată apăsare a pieptului, o senzație care o făcea să vrea să se maseze cu podul palmei între sîni pentru a o alunga. O recunoscu, un prim semn al unei crize de panică.

O prostie, îşi spuse ea, respirînd adînc şi conducînd oamenii pe o potecă şerpuitoare. Era în siguranță. În jurul ei nu erau decît pădurea pe care o cunoştea şi cîțiva turişti.

Bărbatul se apropiase şi mai mult, suficient cît să observe că avea fața uşor asudată. Simți că îi era frig şi avu o senzație vagă de greață.

– Umezeala rece...

De ce asuda el, oare?

– Umezeala rece a Pădurii Tropicale Olympic, continuă ea, oferă un mediu perfect pentru vegetația luxuriantă pe care o vedeți în jur. Conține cele mai multe forme de viață per acru din lume. Toate ferigile, toți muşchii şi lichenii pe care-i vedeți aici sînt nişte paraziți. Ceea ce înseamnă că trăiesc de pe urma altei plante fie la un nivel superior, fie pe trunchiurile copacilor vii, fie în cele uscate.

Imaginea cadavrului mamei ei îi apăru brusc în minte.

– Deşi multe din plantele pe care le vedem aici cresc

şi în alte părți, numai în această regiune ating adevărata perfecțiune. Aici, pe versantul vestic al muntelui Olympic, în văile rîurilor Ho,Quinalt şi Queets, există combinația ideală de saturație, temperatura blîndă şi topografie pentru pădurea tropicală.

Rutina prezentării o mai liniştii. Mulțimea de comentarii şi întrebări îi reținură atenția.

Țipătul unui vultur îi făcu pe toți să-şi ridice privirile. Deşi frunzişul des acoperea cerul, Olivia se folosi de acel moment pentru a începe să ofere unele explicații în legătură cu păsările şi animalele din pădure.

Bărbatul cu ochelari de soare se ciocni de ea, apucînd-o de braț. Ea tresări şi aproape că îl împinse, cînd văzu că el se împiedicase de o încîlceală de liane.

– Îmi pare foarte rău, spuse el aproape în şoaptă, dar continuă să-şi țină mîna pe brațul ei. N-am vrut să te sperii.

– Nu m-ați speriat. Lianele îi fac pe turişti să se împiedice de secole. Vă simțiți bine? Parcă tremurați puțin.

– Mi-e... Sînteți... spuse el şi degetele îi tremurau pe brațul ei. Sînteți foarte bună la ceea ce faceți. Mă bucur c-am venit astăzi.

– Mulțumesc. Dorim să vă simțiți bine. Vă cunosc cumva?

– Nu, spuse el lăsîndu-şi mîna să lunece pe brațul ei, o atinse uşor pe a ei, după care el şi-o retrase. Nu, nu mă cunoaşteți.

– Semănați cu cineva. Nu-mi dau seama cu cine. Ați...

– Domnişoară! Vai, domnişoara MacBride, puteți să ne spuneți ce sînt astea?

– Da, bineînțeles. Vă rog să mă scuzați o clipă, zise ea şi se duse la cele trei femei care se strînseră în jurul unei porțiuni acoperite de licheni de un roşu-închis. Se numesc licheni cîine. După cum vedeți, dacă vă folosiți

imaginația, dau impresia unor colți de cîini.

Apăsarea reveni, ca o menghină care îi strîngea coastele. Se trezi frecîndu-şi mîna în locul unde i-o atinseseră degetele lui.

Îl cunoştea, îşi spuse ea. Era ceva... Se întoarse să se uite după el din nou. Dar nu mai era.

În timp ce inima îi bătea cu putere, numără persoanele. Cincisprezece. Semnase pentru cincisprezece şi atîția erau. Dar el fusese acolo, întîi la periferia grupului, apoi din ce în ce mai aproape.

Se duse la Celia.

– Eşti extraordinară, îi spuse aceasta aruncîndu-i un zîmbet strălucitor. Aş vrea să trăiesc chiar aici, lîngă licheni şi Îngerii Distrugători. Nu-mi vine să cred cîte lucruri poți să ştii.

– Uneori uit că trebuie să-i fac pe oameni să se simtă bine şi să învețe cîte ceva şi încep să folosesc termeni prea tehnici.

Celia îşi roti privirea peste grup.

– Am impresia că toată lumea se simte foarte bine.

– Sper. Ai observat cumva un bărbat înalt, cu părul cărunt şi scurt şi ochelari de soare? Bronzat, bine făcut. În jur de vreo şaizeci de ani.

– Sinceră să fiu, nu prea m-am uitat la oameni. M-a furat peisajul. Ai pierdut pe cineva?

– Nu. Am... Nu, spuse ea cu mai multă fermitate. Trebuie să fi fost pe cont propriu şi s-a alăturat grupului pentru cîteva minute. Nu-i nimic, spuse ea, dar îşi freca absentă dosul mîinii. Nimic.

Cînd ajunse înapoi în Centru, Olivia fu încîntată să vadă cîțiva membri ai grupului ei îndreptîndu-se spre standul de cărți. O excursie reuşită putea să genereze o mai mare vînzare a cărților.

– Ce-ar fi să luăm masa împreună? o întrebă Celia.

– Mulțumesc, dar am foarte mult de lucru, spuse ea şi, surprinzîndu-i privirea, oftă uşor. Nu trebuie să-ți faci griji. O să stau legată de birou cîteva ore bune. Pe urmă, voi ține o prelegere înăuntru, voi merge în altă excursie, voi ține altă prelegere. Singurul loc unde voi fi singură pînă la ora şase va fi biroul meu.

– La ce oră ai prima prelegere?

– La trei.

– O să fiu aici.

– Dacă o ții tot aşa, va trebui să te angajez aici.

Celia rîse şi îi strînse umărul uşor.

– Este supărător să te păzească cineva tot timpul, nu?

– Da, spuse ea şi, în clipa aceea se strîmbă. Îmi pare rău. A fost nepoliticos din partea mea. N-am vrut să spun...

– Nici mie nu mi-ar plăcea, o întrerupse Celia şi o uimi sărutînd-o pe obraz. O să ne înțelegem foarte bine, Liv. Îți promit. Ne vedem la trei.

Ciudat de amuzată, Olivia se duse să-şi ia o Coca-Cola şi o cutie de stafide pentru a se fortifica în timp ce avea să lucreze în birou.

Făcu un ocol, pentru a vedea cum mergeau lucrurile peste tot. Cînd îşi dădu seama că se uita după bărbatul cu fața arsă de soare, îşi ordona să nu se mai poarte ca o proastă.

Îşi scoase şapca, o băgă în buzunarul de la spate şi intră în birou uitîndu-se la ceas.

La doi paşi de birou încremeni. Şi se uită fix la trandafirul alb aşezat pe sugativă. Cutia de Coca-Cola îi scăpă din mînă căzînd cu o bufnitură la picioarele ei.

Chipul i se schimbase. Douăzeci de ani, douăzeci de ani de închisoare îl schimbaseră. Într-un fel ştiuse, dar

nu fusese pregătită. Respirînd agitată, îşi frecă mîna pe care i-o atinsese el.

– Tată! Oh, Doamne!

Fusese atît de aproape. O atinsese. Pusese mîna pe ea şi ea nu ştiuse cine era. Se uitase la el şi nu îl recunoscuse.

Cu toţi acei ani în urmă, prin geamul care îi despărţea, Jamie îi spusese că Olivia nu avea să-l recunoască.

Era fiica lui şi îi aruncase un zîmbet absent, ca un străin altui străin. El se aşeză pe o bancă la umbră şi înghiţi nişte pastile cu apă, după care îşi şterse faţa de sudoare cu o batistă.

Avea să-l recunoască, îşi promise în sinea lui. Înainte să mai treacă o zi, ea avea să se uite la el şi să-l recunoască. Atunci, totul avea să se termine.

Capitolul 33

Noah era supărat că nu putea să ia legătura cu Lucas Manning. Nu era de găsit. Era plecat din oraş. Voia să-i mai ia un interviu cît de curînd.

Apoi era Tanner însuşi.

Ah, sigur aveau să mai vorbească, îşi spuse el ridicîndu-se şi ducîndu-se la fereastră. Avea multe să-i spună lui Sam Tanner. Poate că ticălosul se gîndise la carte ca la un instrument, poate chiar ca la o armă. Dar nu avea să fie nici una, nici alta.

Cînd avea să fie gata, avea să afle adevărul. Şi atunci, dacă ei avea îndemînarea necesară, avea să-i aducă liniştea Oliviei. Avea să însemne sfîrşitul acelei părţi oribile a vieţii ei şi începutul vieţii lor împreună.

Trebuia să fi venit din excursie pînă acum, îşi spuse el. Şi lui i-ar fi prins bine o pauză. Atunci ce îl împiedica să se ducă la Centru? Poate avea să se supere, să-l acuze că o supraveghea.

Ei bine, era ceva cu care trebuia să se obişnuiască. Pentru că avea de gînd să-şi petreacă următorii şaizeci de ani avînd grijă să fie în siguranţă şi fericită.

Închise laptop-ul şi coborî, străbătînd casa goală. Soţii MacBride erau la cabană şi îşi închipuia că mama lui îi convinsese să ia masa cu ea. Draga de ea!

Controlă uşile întîi, convingîndu-se că erau toate încuiate. Şi ca fiu de poliţist clătină din cap cînd văzu încuietorile. Oricine ar fi vrut să intre ar fi putut s-o facă, îşi spuse el.

Aflase acest lucru pe propria-i piele.

Lăsîndu-se purtat de instinct, făcu un ocol spre grădină şi, aruncînd o privire vinovată peste umăr, rupse cîteva flori pentru a i le duce Oliviei.

Aveau să o facă să zîmbească, îşi spuse el, deşi avea să se arate supărată pentru că el le rupsese din grădina bunicului ei.

Se îndreptă brusc cînd auzi o maşină şi îşi aminti că nu se gîndise să-şi ia cuţitul. Deodată o recunoscu pe Jamie Melbourne la volan.

Pînă cînd ajunse el lîngă maşină, ea coborîse deja.

– Toată lumea e bine? Sînt teferi cu toţii.

– Oh, Doamne, spuse ea rezemîndu-se de aripa maşinii şi trecîndu-şi o mînă prin păr.

Nu mai era la fel de imaculată ca altădată, observă el. Era fardată puţin, avea cearcăne, iar pantalonii şi bluza îi erau şifonate din cauza drumului.

– Mi-am imaginat tot felul de lucruri, spuse ea lăsînd mîna în jos şi închizînd ochii pentru o clipă. Mama m-a sunat aseară şi mi-a spus. A zis că a fost aici, în casă.

– Aşa se pare. Ce-ar fi să stăm jos?

– Nu, nu, am stat atîta timp. În avion, în maşină. N-am putut să ajung mai devreme. Ea n-a vrut să vin, dar trebuia s-o fac. Trebuia să fiu aici.

– Nu l-a văzut nimeni, cel puţin din cîte ştiu eu. Liv e la Centru iar părinţii tăi sînt la cabană cu ai mei.

– Bine, în regulă, spuse ea oftînd adînc. Nu sînt o persoană isterică. Cred că odată ce ai trecut prin cele mai cumplite momente şi ai supravieţuit, suporţi orice. Dar am fost foarte aproape de a-mi pierde cumpătul aseară. David era la Chicago şi n-am putut să dau de el timp de ore întregi parcă. Probabil că n-au trecut mai mult de douăzeci de minute pînă cînd mintea mi s-a limpezit din nou şi m-am gîndit la celularul lui.

Pentru că arăta ca şi cum ar fi avut nevoie de aşa ceva, Noah îi zîmbi.

– Iubesc tehnologia.

– Şi eu am avut gînduri bune în legătură cu ea aseară. Nimic n-a sunat mai plăcut ca vocea lui. Vine încoace. Şi-a anulat restul întîlnirilor. Trebuie să fim cu toţii împreună pînă cînd... zise ea şi ochii i se întunecară. Pînă cînd ce, Noah?

– Pînă cînd o să se termine, fu tot ce spuse el.

– Ei bine, cred că va trebui să-mi duc bagajele înăuntru şi să beau ceva tare.

– Îţi duc eu bagajul.

– Nu, e doar geanta. Dumnezeu ştie ce-am azvîrlit în ea azi- dimineaţă. Probabil că am o rochie de cocktail şi o pereche de bocanci. Şi ca să fiu sinceră, aş vrea să stau cîteva minute singură să mă adun.

– Tocmai am încuiat, zise el şi scoase cheia pe care i-o dăduse Rob.

– Pun pariu că n-au făcut asta de mai mult de şase ori de cînd m-am născut eu, spuse ea luînd cheia şi studiind-o. Cum suportă mama?

– E mai tare decît îţi închipui. Poate decît şi-a închipuit ea însăşi.

– Sper să ai dreptate, murmură Jamie cînd deschise portbagajul şi scoase o geantă. Am vreo şase mii de telefoane de dat ca să-mi aranjez programul, zise ea punînd geanta pe umăr, după care se uită la florile din mîna lui. Te duci să-ţi vezi iubita?

– Ăsta era planul.

– Îmi place planul tău. Cred că eşti bun pentru ea, spuse ea studiindu-i chipul. Eşti un tip dur dincolo de aspectul ăsta, nu-i aşa, Noah Brady?

– N-o să fie nevoie să se teamă atîta timp cît eu voi fi aici şi nici să se întrebe vreodată dacă o iubesc.

– Frumos, spuse ea şi oboseala începu să-i dispară din ochi. Ştiu perfect cît de important este acest lucru. Ciudat, Julie a vrut asta. Ba nu, mai mult decît atît, şi eu am avut parte. Mă bucur că şi fiica ei are parte de aşa ceva.

El aşteptă pînă cînd ea dispăru înăuntru, pînă cînd încuie uşa în urma ei şi abia atunci porni spre Centru prin pădure, cu simţurile alertate.

El privea din umbră, răsucind cuţitul în mînă. Şi plîngînd.

Olivia era foarte calmă şi exact aşa avea să şi rămînă. Timp de zece minute după ce văzuse trandafirul, stătuse pe podea tremurînd, dar nu fugise. Îşi învinsese panica şi se ridicase.

Îşi ordonase să fie calmă şi să acţioneze. Cît putu de discret întrebă pe fiecare angajat pe care îl văzu dacă observase pe cineva intrînd în biroul ei. De fiecare dată

răspunsul era nu şi de fiecare dată ea oferea după aceea o descriere a tatălui ei, aşa cum îl văzuse în dimineaţa aceea.

Cînd avu toate răspunsurile pe care le putea găsi, ieşi şi porni spre cabană.

– Hei!

Trupul ei ar fi vrut să tresară, dar ea se forţă să rămînă nemişcată. Apoi răsuflă uşurată cînd îl văzu pe Noah traversînd parcarea şi venind spre ea.

Natural, îşi promise ea. Avea să se poarte natural.

– Bunicul o să te scalpeze pentru că i-ai rupt crinii.

– Ba n-o s-o facă, pentru că o să ştie că am făcut-o din dragoste.

– Eşti un prost. Mulţumesc.

Îi aruncă zîmbetul pe care el îl aştepta, dar era puţin încordată.

– Ai nevoie de o pauză. De ce nu rogi pe cineva să-ţi ţină locul restul zilei?

– Trebuie să-mi văd de serviciu. E important pentru mine. Tocmai voiam să mă duc să-l caut pe Frank, zise ea aruncînd o privire în jur.

Oamenii veneau şi plecau. Intrau şi ieşeau din cabană, din Centru, din pădure.

– Hai să stăm jos cîteva minute.

Îl conduse spre o bancă aflată la umbră, pe care tatăl ei stătuse mai devreme puţin.

– Am găsit alt trandafir alb. Era pe biroul meu.

– Du-te la cabană, zise Noah cu o voce calmă. O să arunc o privire prin jur.

– Nu, stai. I-am întrebat pe angajaţi. Nimeni n-a văzut pe cineva intrînd în biroul meu. Dar vreo doi au observat pe cineva azi-dimineaţă cînd eu pregăteam grupul cu care am fost în excursie. Un bărbat înalt cu părul cărunt şi scurt, ars de soare. Purta ochelari de soare, o şapcă, o pereche de blugi noi şi o cămaşă albastră cu mînecă

lungă, spuse ea strîngînd din buze. Şi eu l-am observat în timpul excursiei. S-a alăturat grupului. Tot simţeam ceva ciudat, nu eram deloc în apele mele dar nu puteam să-mi dau seama ce era. Mi-a vorbit. Mi-a atins mîna. Nu l-am recunoscut. S-a schimbat, pare bătrîn, mult mai bătrîn decît ar trebui şi... aspru. Dar la o parte din mine a ştiut. Şi cînd am văzut trandafirul, chipul lui mi-a apărut în minte. Tatăl meu.

– Ce ţi-a spus, Liv?

– Nimic important, doar că îmi fac treaba bine, că era bucuros că venise. Ciudat, nu, au trecut douăzeci de ani şi el mă felicita pentru munca mea. N-am nimic, spuse ea cînd Noah o luă pe după umeri. N-am nimic. Întotdeauna m-am întrebat cum o să fie dacă o să-l mai văd vreodată. N-a fost deloc cum mi-am închipuit. Nu arăta ca un monstru, Noah. Părea bolnav şi obosit. Cum se poate să fi făcut ce-a făcut, cum se poate să facă tot ce face acum şi să pară doar obosit?

– Mă-ndoiesc că el însuşi ştie răspunsul. Poate că e prins între atunci şi acum şi nu se poate opri.

Surprinse o mişcare, o pată de culoare şi întoarse privirea. În clipa aceea îl văzu pe Sam Tanner ieşind din pădure. Se ridică brusc, o apucă pe Olivia de braţ şi o trase lîngă el.

– Du-te la cabană şi caută-l pe tata. Rămîi acolo.

Îl văzu şi ea exact în clipa în care îi observă el. Se opri în partea îndepărtată a parcării. Se priviră cîteva clipe în linişte, aşa cum se priviseră odată peste o podea însîngerată. După aceea el se întoarse şi se pierdu repede printre copaci.

– Du-te şi caută-l pe tata, repetă Noah şi îi desfăcu repede cuţitul de la brîu. Spune-i ce s-a-ntîmplat aici. Pe urmă rămîi acolo, zise el şi se întoarse apucînd-o de umeri. Mă auzi, Liv? Rămîi înăuntru cu mama. Sun-o pe mătuşa ta acasă. Spune-i să stea acolo cu uşile încuiate.

– Poftim? Mătuşa Jamie?

– A sosit chiar înainte să vin eu încoace. Du-te!

Ea scuturâ din cap ca să se dezmeticească şi văzu îngrozită cum Noah îşi prinse cuţitul la brîu.

– Nu, n-o să te duci după el.

El îi aruncă o privire rece însă şi o întoarse în direcţia cabanei.

– Du-te înăuntru chiar în clipa asta.

– N-o să-l găseşti, strigă ea şi îl apucă de braţ exact cînd voia să plece. Nu ştii de ce e capabil.

– Nici el nu ştie de ce sînt eu capabil. La naiba, spuse el răsucindu-se furios. Dragostea nu e de-ajuns. Trebuie să ai încredere în mine. Du-te şi cheamă-ţi poliţistul şi hai să terminăm odată cu povestea asta.

Neavînd încotro, Olivia privi în urma lui cum dispăru printre copaci.

Noah nu putu decît să se bazeze pe simţuri. Ciuli urechile încercînd să surprindă orice foşnet. La stînga? La dreapta? Înainte. Cînd pătrunse mai mult în adîncul pădurii falsa lumină verde îl făcu să mijească ochii, aşteptînd să zărească vreo mişcare, legănarea uşoară a vreunei crengi, vibrarea unor liane.

El era mai tînăr, mai iute, dar pădurea putea să ascundă foarte bine şi prada şi vînătorul.

Se afundă şi mai mult respirînd încet pentru ca zgomotul să nu-i distragă atenţia. Mergînd aşa, călcînd în tăcere pe covorul de muşchi, auzi un tunet.

Venea furtuna.

– N-are nici un rost să fugi, Tanner, strigă el încleştînd mîna pe cuţitul Oliviei.

Nu stătu nici o clipă să se gîndească dacă ar fi fost în stare să-l folosească.

– S-a terminat deja. N-o să pui niciodată mîna pe ea. N-o s-o atingi niciodată.

Auzi ecoul propriei voci, urmat de ţipătul strident al unei păsări şi de vuietul vîntului printre crengi.

Instinctul îl purta în direcţia casei.

Ploaia începu să străpungă frunzişul des, căzînd pe pămîntul verde şi lacom.

– E fiica ta. La ce ţi-ar folosi? Ce rost are să-i faci rău acum?

– Nici un rost, spuse Sam apărînd de după trunchiul unui brad.

Pistolul din mîna lui tremurîndă sclipea argintiu.

– Niciodată n-a avut rost. Credeam că ştii.

Olivia dădu buzna pe uşile cabanei şi se uită înnebunită în toate părţile. Oaspeţii erau peste tot, în picioare, pe canapele, pe fotolii. Zumzetul conversaţiei îi vuia în urechi.

Nu ştia unde să-l caute pe Frank. În salon, în bibliotecă, în cameră, pe una din terase. Cabana avea o mulţime de locuri unde oaspeţii îşi puteau petrece timpul.

Noah era deja în pădure. Nu putea să piardă timpul.

Se întoarse şi se duse repede la recepţie.

– Mark, spuse ea trăgîndu-l spre uşa care duce spre camerele din spate. I-ai văzut pe bunicii mei?

– Acum vreo oră. Au venit cu cineva. Ce s-a întîmplat? Care-i problema?

– Ascultă-mă, zise ea în timp ce panica încercă să-i înfrîngă stăpînirea de sine. Ascultă-mă cu atenţie, este foarte important. Trebuie să-l găseşti pe Frank Brady. E un oaspete de-al nostru. Trebuie să-l găseşti cît poţi de repede. Spune-i... Mă asculţi?

– Da, spuse el şi mărul lui Adam i se mişcă. Sigur, Frank Brady.

– Găseşte-l repede şi spune-i că Sam Tanner s-a dus în pădure. În partea de est, cărarea Lowland. Ai înţeles?

– Partea de est, cărarea Lowland.

– Spune-i că Noah s-a dus după el. Aşa să-i spui. Pune pe cineva să sune la mine acasă. Mătuşa mea e acolo. Să nu iasă din casă. E foarte important să stea acolo şi să aştepte să iau eu legătura cu ea. Nimeni nu trebuie să intre în pădure. Fă un anunţ. Nimeni n-are voie să intre în pădure pînă cînd n-o să spun eu. Fă tot ce poţi să ţii oamenii în cabană. Orice e nevoie.

– Înăuntru? Bine, dar de ce...

– Fă-o! se răsti ea. În clipa asta, adăugă ea şi dîndu-l la o parte dădu fuga în biroul din spate.

Avea nevoie de ceva, orice. Un fel de armă. Ceva cu care să se apere. Îşi trecu mîinile pe suprafaţa biroului cuprinsă de panică, deschise sertarele.

Văzu foarfeca şi o luă repede. Oare era destin? se întrebă ea ţinînd-o în mîinile care-i tremurau.

O vîrî la curea şi o rupse la fugă.

Ploaia începu în clipa în care ea ajunse la liziera pădurii şi se pierdu printre copaci.

Mintea lui Noah era extrem de limpede, detaşată de pericolul fizic şi se concentră asupra bărbatului din faţa lui. O parte din el ştia că ar fi putut să moară acolo în întunericul acela verde, dar se hotărî să înfrunte ceea ce destinul începuse să-i ofere cu douăzeci de ani în urmă.

– N-are nici un rost, Sam? Totul, toţi anii pe care i-ai petrecut în puşcărie se rezumă la noi doi stînd aici în ploaie?

– Tu nu eşti doar un premiu. Nu mă aşteptam să mai stau de vorbă cu tine. Am nişte casete pentru tine. Pentru carte.

– Încă mai cauţi să fii vedetă? N-o să te ajute să fii. Crezi c-o să te las să pleci de-aici, să-i mai provoci chiar şi o clipă de durere? N-o s-o atingi niciodată.

– Am şi făcut-o, spuse Sam ridicînd mîna pe care o

avea liberă şi îşi frecă degetul mare de vîrfurile celorlalte degete. Am fost atît de aproape de ea. I-am simţit mirosul. Săpun doar. E atît de drăguţă. Are o faţă mai puternică decît a lui Julie. Nu la fel de frumoasă dar mai puternică. S-a uitat la mine. M-a privit şi nu m-a recunoscut. De ce ar fi făcut-o? murmură el. De ce m-ar recunoaşte? În ultimii douăzeci de ani am fost la fel de mort pentru ea ca mama ei.

– De aceea ai aranjat toată treaba asta? Ca să învii pentru ea? M-ai pus să scriu cartea ca să reînviu amintiri vechi. Să te readuc în mintea ei pentru ca atunci cînd ieşeai să nu-i dai pace.

– Am vrut să-şi amintească de mine. La naiba, sînt tatăl ei, voiam să-şi amintească de mine, spuse el ridicînd mîna din nou şi începînd să-şi maseze tîmpla cu vîrfurile degetelor căci durerea devenise puternică. Am tot dreptul. Am măcar acest drept.

– Ţi-ai pierdut drepturile asupra ei, spuse Noah apropiindu-se de el. Nu mai faci parte din ea.

– Poate că nu, dar ea face parte din mine. Am aşteptat aproape o treime din viaţă ca să-i spun asta.

– Şi s-o sperii pentru că ştie ce eşti, a văzut ce-ai fost. Era un copil inocent. Nu ţi-a ajuns că i-ai furat inocenţa? I-ai trimis cutia aia muzicală ca să-i aminteşti că n-ai terminat. Şi telefoanele, trandafirii albi.

– Trandafirii, spuse el şi pe buze îi apăru un zîmbet visător. Obişnuiam să-i pun un trandafir alb pe pernă. Mica mea prinţesă, spuse el apăsîndu-şi mîna de tîmplă iarăşi şi apoi, împingînd-o înapoi, strîmbînd şapca. Nu mai fac droguri ca pe vremuri. Cu cele pe care le ştiu eu nu simţeai nici o durere.

Clipi des şi-şi îngustă ochii brusc.

– Cutie muzicală? întrebă el gesticulînd cu pistolul o mişcare absentă dar care îl făcu pe Noah să se oprească. Ce cutie muzicală?

– Zîna Albastră. Cea pe care ai spart-o în seara cînd ți-ai bătut soția în camera Oliviei.

– Nu-mi amintesc. Eram drogat mort, spuse el dar aproape imediat ochii i se limpeziră. Zîna Albastră. Am azvîrlit-o de pe noptieră. Mi-aduc aminte. A început să plîngă şi i-am spus c-o să-i cumpăr alta. N-am făcut-o niciodată.

– I-ai trimis una acum cîteva zile.

– Nu. Uitasem. Ar fi trebuit să i-o cumpăr. N-ar fi trebuit s-o fac să plîngă. Era o fetiță atît de cuminte. Mă iubea.

În ciuda zidului rece de furie, mila începu să-şi facă apariția.

– Eşti bolnav şi obosit. Lasă arma jos şi lasă-mă să te duc înapoi.

– Pentru ce? Mai mulți doctori, mai multe medicamente. Sînt mort deja, Brady. Sînt mort de ani de zile. Am vrut doar s-o revăd. Numai o dată. Şi totodată am vrut să mă vadă şi ea. E tot ce mi-a mai rămas.

– Lasă pistolul jos.

Cu o expresie de nedumerire Sam se uită la pistolul pe care îl ținea în mînă. Apoi începu să rîdă.

– Crezi că asta-i pentru tine? E pentru mine. N-am avut curajul să-l folosesc. Toată viața am fost un nemernic lipsit de curaj. Şi ştii ceva, Brady, ştii la ce m-am gîndit cînd mi-am vîrît țeava în gură? Cînd am ținut degetul pe trăgaci şi n-am putut să trag?

Vocea îi deveni încrezătoare şi limpede.

– N-am omorît-o eu pe ulie. N-aş fi avut curaj.

– Hai să mergem să stăm de vorbă, spuse Noah înaintînd spre el şi, în clipa în care întinse mîna spre pistol, se auzi o mişcare bruscă în tufişuri.

Simți o durere ascuțită în umăr în momentul în care se întoarse şi auzi un țipăt care nu era al lui. Văzu chipul schimonosit al lui David Melbourne pe care forța atacului

îl împinse în Sam, făcînd ca amîndoi să se prăbuşească la pămînt.

Noah se rostogoli într-o parte simțind o durere cumplită în umărul rănit cînd prinse încheietura mîinii în care David ținea cuțitul. Făcu un efort teribil căci mîinile pline de sînge începură să alunece. Lama se înfipse în muşchiul înmuiat de ploaie. Ridicîndu-se, Noah îl împinse şi se repezi spre pistolul de pe jos. În clipa în care puse mîna pe el, David o rupse la fugă printre copaci.

– Nu m-am gîndit niciodată la el, zise Sam tîrîndu-se spre el cu o tăietură pe față, din care şiroia sîngele.

Ochii îi erau sticloşi din cauza durerii din interiorul capului.

– Ar fi trebuit să aştepte să mor în loc să încerce să mă omoare.

Strîmbîndu-se din cauza durerii, Noah îl apucă de cămaşă.

– Nu pe tine. Pe Olivia o vrea acum.

– Nu, spuse Sam şi teama îi umbri durerea din ochi. Nu, nu pe Livvy. Trebuie să-l găsim. Să-l oprim.

Nu era timp de discuții.

– Se afundă în pădure, dar s-ar putea să meargă în cerc şi să se îndrepte spre casă, spuse Noah şi ezită numai o clipă. Ține asta, zise el scoțînd cuțitul Oliviei de la brîu. Te caută cu toții deja. Dacă o să apară tata cu o armă...

– Frank e aici?

– Da. Melbourne n-o să ajungă prea departe. Du-te spre casă! O să fac tot ce pot să-i dau de urmă.

– Nu-l pot lăsa să-i facă vreun rău lui Livvy.

Noah verifică pistolul şi o rupse la fugă prin pădure.

Olivia ar fi vrut să fugă orbeşte printre copaci şi să-l strige pe Noah. Avu nevoie de tot controlul de care era în stare ca să meargă încet şi să se uite după urme.

Terenul ei, îşi aminti.

Dar trecuseră o mulţime de oameni prin partea aceea de pădure, lăsînd nenumărate urme. Pămîntul era ud din cauza ploii acum şi avea să le piardă şi pe acelea dacă nu se hotăra mai repede. Îşi aminti că el apăruse alergînd şi calculă distanţa dintre paşi.

Noah avea picioare lungi.

Şi tatăl ei la fel.

Se îndreptă spre sud, în întuneric.

Ploaia era vie, murmurînd cînd îşi făcea loc prin frunzişul de deasupra.

Ea se deplasă mai repede acum, încercînd să-şi învingă spaima. Fiecare umbră era o teroare, fiecare formă, o ameninţare. Ferigile ude i se înfăşurau în jurul picioarelor în timp ce ea se afunda în pădure şi mai departe de locul unde ar fi fost în siguranţă.

Pierdu poteca, o luă înapoi, îi venea să plîngă din cauza neputinţei. Panica începu să-i dea ghes. Se concentră asupra pămîntului uitîndu-se după urme. Şi îşi ţinu respiraţia de bucurie simţind ceva asemănător cu triumful cînd văzu urmele din nou.

Nervii îi erau extrem de încordaţi cînd mergea după urmele bărbatului pe care îl iubea. Şi ale celui care îi distrusese viaţa.

Cînd auzi ţipătul spaima îi străpunse inima asemeni unui cuţit. Uită de logică şi de precauţie şi o rupse la fugă.

Alunecă pe pămîntul ud. Buşteni păreau să-i apară în faţă din senin forţînd-o să sară şi să se împiedice. Ciupercile ude de ploaie îi ţîşneau de sub tălpile ghetelor. Căzu rupînd muşchiul cu podul palmelor şi simţi o durere îngrozitoare în genunchi.

Se ridică repede cu răsuflarea tăiată şi o rupse la fugă iarăşi printre lianele care îi agăţau mîinile şi picioarele. Dădu din mîini, rupîndu-le, eliberîndu-şi drumul.

Părul îi era ud şi apa îi picura în ochi. Clipi pentru a-şi limpezi privirea şi văzu sîngele.

Era absorbit de pămînt şi diluat de ploaie. Tremurînd, se lăsă în genunchi, atinse pata cu vîrful degetelor şi le retrase roşii şi ude.

– Nu din nou. Nu, nu din nou, spuse ea legănîndu-se, plîngînd în ploaie şi făcîndu-se ghem cînd spaima o lovi, strigîndu-i în cap, explodîndu-i în trup asemeni unei furtuni de gheaţă.

– Noah! strigă o dată şi ascultă ecoul.

Ridicîndu-se, îşi trecu degetele murdare de sînge peste faţă şi strigă din nou. Singurul ei gînd fiind să-l găsească, o rupse la fugă iarăşi.

El se rătăcise dar avea impresia că încă mai simţea mirosul prăzii. Arma îi era familiară în mînă acum, de parcă întotdeauna ar fi fost acolo. Nu se îndoia nici o clipă că n-ar fi fost în stare s-o folosească. Făcea parte din el acum Tot ce era primitiv în lumea în care se afla făcea parte din el acum.

Viaţa şi moartea şi dorinţa clară de a supravieţui.

Omul acela ascunsese timp de douăzeci de ani ceea ce era, ceea ce făcuse. Lăsase pe un altul să îmbătrînească în puşcărie în timp ce el făcuse pe soţul devotat al surorii victimei, pe unchiul indulgent al fiicei ei.

Crima, crima însîngerată, fusese închisă în el în timp ce el prosperase şi se dăduse drept ceea ce nu era. Şi cînd cheia începuse să se răsucească în uşa celulei lui Sam Tanner, îi stîrnise din nou pofta de crimă.

Spargerea casei, atacul asupra lui Mike. O încercare de a împiedica scrierea cărţii, se gîndi Noah mergînd cu paşi mari prin pădure. O tentativă de a înfrînge vinovăţia, teama de a nu fi demascat, care trebuia să fi încercat să răbufnească din el de sute de ori de-a lungul celor douăzeci de ani lungi.

Şi iarăşi se concentrase asupra lui Sam, iarăşi făcuse în aşa fel încît acuzaţiile să se îndrepte spre un om nevinovat.

Dar de data aceasta Olivia era cea vînată. Teama că îl văzuse în seara aceea şi că ar fi putut să-şi amintească vreun detaliu mărunt existase într-un ungher al minţii lui în tot acel timp. Un detaliu care s-ar fi putut potrivi cu povestea pe care voia s-o spună Sam.

Da, era logic, o logică rece care se potrivea unui om care putuse s-o ucidă pe sora soţiei lui şi apoi să trăiască liniştit alături de familia ei încă o generaţie.

Deodată liniştea fusese spulberată de posibilitatea apariţiei unei cărţi, a unei alte examinări atente a cazului, interviurile cu Olivia făcînd-o să vorbească despre seara pe care familia ei o îngropase împreună cu Julie.

Dar ea nu putea să vorbească, nu putea să gîndească, nu putea să-şi amintească dacă era prea speriată. Sau dacă era moartă.

În clipa aceea o auzi strigîndu-l.

Capitolul 34

Monstrul se întorsese. Mirosul pe care-l emana era de sînge. Zgomotul care-l însoţea era de groază.

Nu putea decît să fugă şi de data aceasta să fugă spre el.

Splendoarea pădurii care fusese odată refugiul ei, care fusese întotdeauna sanctuarul ei, se transformă

într-un coşmar. Înălţimea majestuoasă a copacilor nu mai era o dovadă a forţei naturii ci o cuşcă vie care putea s-o ţină închisă pe ea şi să-l ascundă pe el. Covorul de muşchi era ca o mlaştină care îi trăgea ghetele în jos. Dădea din mîini, sfîşiind ferigile, aluneca pe un buştean putred şi distrugea vietăţile care se hrăneau din el.

Umbre verzi apăreau în faţa ei, în spatele ei, lîngă ea, părînd să-i şoptească numele.

Livvy, iubirea mea, lasă-mă să-ţi spun o poveste.

Aerul îi ieşea din plămîni ca un suspin de durere. Sîngele care încă îi mai păta vîrfurile degetelor devenise rece ca gheaţa.

Ploaia răpăia pe acoperişul de frunze bătut de vînt şi se infiltra în pămînt pînă cînd toată lumea fu udă şi oarecum înfometată.

Ea uită ce era, pradă sau vînător, ştiind instinctiv că mişcarea însemna supravieţuire.

Aveau să se găsească, ori ea pe el ori el pe ea. Şi într-un fel totul avea să se termine. Ea nu avea să fie laşă. Şi dacă mai exista lumină pe lume avea să-l găsească în viaţă pe bărbatul pe care-l iubea.

Strînse în pumn sîngele care ştia că era al lui şi îl ţinu ca pe o speranţă.

Ceaţa i se înfăşura în jurul picioarelor dar era sfîşiată de paşii ei mari. Simţea bătăile inimii în coaste, în tîmple, în vîrfurile degetelor.

Auzi trosnetul de deasupra capului şi sări într-o parte exact în clipa în care o crăcă îngreunată de apă, de vînt şi de timp se prăbuşi la pămînt.

O mică moarte ce însemna o altă viaţă.

Îşi încleştă mîna pe singura armă pe care o avea şi ştia că ar fi fost în stare să ucidă ca să supravieţuiască.

Şi în lumina aceea verde, plină de umbre întunecate, îl văzu pe monstru aşa cum şi-l amintea în coşmaruri.

Plin de sînge şi privind-o.

O furie alcătuită din ură şi teamă ţîşni prin ea cu forţă.

– Unde-i Noah? Ce i-ai făcut?

El stătea în genunchi ţinîndu-se cu mîna de partea de unde-i curgea sînge. Durerea era atît de mare încît îi ajunsese pînă la oase, pînă în adîncul fiinţei.

– Livvy, şopti el rugător. Fugi!

– Toată viaţa am fugit de tine, zise ea apropiindu-se şi mai mult, împinsă de o nevoie care dormise-n ea încă din copilărie. Unde e Noah? Jur că te omor dacă ai mai omorît pe cineva iubit de mine.

– Nu eu. Nici atunci, nici acum, spuse el şi vederea i se înceţoşă.

Ea păru să se clatine în faţa lui, înaltă şi subţire, cu ochii mamei ei.

– E încă prin preajmă. Fugi, pentru Dumnezeu!

Auziră amîndoi în acelaşi timp zgomotul din tufişuri. Ea se întoarse cu inima plină de speranţă. Sam se împiedică la picioarele ei.

– Nu te apropia de ea, spuse el apoi şi printr-un efort de voinţă se ridică.

Încercă să o împingă pe Olivia în spatele lui, dar nu făcu decît să se sprijine de ea.

– Ar fi trebuit să mori în puşcărie, spuse David a cărui faţă era udă de ploaie şi sînge.

De pe cuţitul din mîna lui curgeau ambele.

– Nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat dacă ai fi murit.

– Unchiule David!

Şocul pe care-l simţi văzîndu-l cu ochii plini de nebunie, cu hainele pătate de sînge, o făcu să păşească spre el. Cu o forţă generată de disperare, Sam o trase înapoi şi o ţinu lîngă el.

– El a omorît-o. Ascultă-mă. El a omorît-o. A dorit-o şi n-a putut s-o aibă. Nu te apropia de el.

– Dă-te la o parte de lîngă el, Livvy! Vino la mine!

– Fugi! îi spuse Sam repede. Fugi ca în seara aia şi ascunde-te undeva! Caută-l pe Noah!

– Ştii că nu trebuie să-l asculţi, spuse David şi zîmbetul lui îi îngheţă sîngele în vene. Ai văzut ce i-a făcut în seara aia. N-a fost niciodată suficient de bun pentru ea. N-a fost niciodată potrivit. Eu am fost întotdeauna alături de tine, nu-i aşa, Livvy?

– Nu te-a vrut niciodată, spuse Sam cu o voce împleticită şi înceată în timp ce se chinuia să rămînă conştient. N-a iubit niciodată pe altcineva decît pe mine.

– Taci!

Parodia de zîmbet deveni rînjet. Faţa i se făcu roşie şi urîtă.

– Ar fi trebuit să fiu eu. Ar fi venit la mine dacă n-ai fi stat tu în cale.

– Oh, Doamne! Oh, Dumnezeule, spuse Olivia uitîndu-se la David şi încercînd să susţină greutatea tatălui ei. Tu. Tu ai fost.

– Ar fi trebuit să mă asculte pe mine! Am iubit-o. Întotdeauna am iubit-o. Era atît de frumoasă, atît de perfectă. Aş fi tratat-o ca pe un înger. El ce-a făcut pentru ea? A tras-o în jos, a făcut-o să sufere, s-a gîndit numai la el.

– Ai perfectă dreptate. Am tratat-o oribil, spuse Sam lăsîndu-se greu pe Olivia şi murmură: Fugi!

Dar ea clătină din cap doar şi rămase lîngă el, susţinîndu-l.

– N-am meritat-o.

– Eu i-aş fi oferit totul, spuse David plîngînd acum şi lăsînd mîna cu cuţitul să-i atîrne pe lîngă trup. N-ar fi fost niciodată nefericită cu mine. M-am mulţumit cu copia ei

şi i-am oferit lui Jamie tot ce i-aş fi oferit lui Julie. De ce să mă fi mulţumit cînd ea avea să divorţeze de tine în sfîrşit. Cînd şi-a dat seama ce eşti în realitate. Atunci trebuia să vină la mine. Trebuia.

– Ai fost acasă în seara aia, spuse Sam amorţit şi se îndreptă, îşi ţinu respiraţia şi se rugă să aibă forţa să se depărteze de fiica lui.

– Ştii de cît curaj am avut nevoie ca să mă duc la ea, să-i dăruiesc tot ce purtam în suflet? Mi-a dat drumul înăuntru şi mi-a zîmbit. Tăia articole din reviste şi bea un pahar de vin. Asculta muzica ei preferată, Ceaikovski. A zis că-i face plăcere să aibă companie.

– Avea încredere în tine.

– Mi-am golit sufletul în faţa ei. I-am spus c-o iubeam, că întotdeauna o iubisem. Că o doream. Că o părăseam pe Jamie şi puteam să fim împreună. Ea s-a uitat la mine ca şi cum aş fi fost nebun. M-a împins cînd am încercat s-o îmbrăţişez. Mi-a spus să plec şi să uit că spusesem asemenea lucruri. Să uităm, zise el parcă scuipînd.

– Îl iubea pe tatăl meu, murmură Olivia. Îl iubea pe tatăl meu.

– Greşea! Am încercat doar s-o conving că greşea, am vrut doar s-o fac să vadă. Dacă nu s-ar fi zbătut în braţele mele nu i-aş fi sfîşiat capotul. Pe urmă s-a-ntors şi a-nceput să strige la mine să ies din casa ei. A zis c-o să-i spună totul lui Jamie. A zis că eram un gunoi. Gunoi! Că n-o s-o mai văd niciodată, că n-o să-mi mai vorbească în veci. Nu... nu suportam să ascult ce spunea, erau nişte cuvinte atît de urîte. Mi-a întors spatele ca şi cum aş fi fost un nimic. Şi foarfeca era în mîna mea. În clipa următoare a fost în ea. Cred c-a ţipat, spuse el încet. Nu sînt sigur. Nu ştiu. Nu-mi amintesc decît sîngele.

Îşi ţintì privirea din nou asupra Oliviei.

– A fost o greşeală, de fapt. O clipă, o greşeală îngrozitoare. Dar nu puteam s-o mai repar, nu? Mai puteam să schimb ceva?

Trebuia să rămînă calmă, îşi porunci Olivia. Tatăl ei sîngera îngrozitor. Nu avea nici o îndoială că ar fi putut s-o rupă la fugă şi să-l piardă pe unchiul ei prin pădure. Dar cum putea să-şi lase tatăl? Cum ar fi putut să fugă şi să se ascundă iar?

Avea să rămînă acolo, să-l protejeze şi să se roage să vină cineva.

– M-ai ţinut în braţe cînd plîngeam după ea.

– Şi eu am plîns! strigă David furios că ea nu înţelegea.

Exact ca mama ei. Exact ca Julie.

– Dacă ar fi ascultat măcar, nu s-ar fi întîmplat aşa ceva. De ce ar fi trebuit să plătesc pentru asta? El e cel care a făcut-o să sufere, el e cel care a meritat să plătească. Trebuia să-mi protejez viaţa. Trebuia să plec de acolo. Era atîta sînge că-mi venea să borăsc.

– Cum ai ieşit de-acolo şi ai venit acasă? îl întrebă Olivia stînd cu urechile ciulite dar nu auzea decît ploaia căzînd pe frunze. Mătuşa Jamie ar fi văzut sîngele.

– M-am dezbrăcat şi am strîns hainele grămadă, după care m-am dus la piscină şi m-am spălat. Am spălat tot sîngele. În cabină erau întotdeauna haine de schimb, nimeni nu avea să observe. Puteam să scap de ale mele mai tîrziu, să le arunc într-o ladă de gunoi din oraş. M-am întors în casă pentru că mă gîndeam că fusese un vis. Dar nu era. Mi s-a părut că te aud sus. Mi s-a părut că te aud, dar nu eram sigur.

– Mă trezisem. Am auzit-o pe mama ţipînd.

– Da, am aflat mai tîrziu. Trebuia să ajung acasă ca nu cumva să se trezească Jamie şi să-şi dea seama că

fusesem plecat. Abia după ce ai fost adusă la noi am început să mă întreb dacă nu cumva mă văzuseşi. M-am întrebat dacă auziseşi. Timp de douăzeci de ani m-am tot întrebat. Am aşteptat.

– Nu, nu te-am văzut. N-am ştiut nimic.

– Şi lucrurile ar fi rămas aşa. Toată lumea a uitat totul, toată lumea a închis uşa, pînă la carte. Cum puteam să fiu sigur? Cum puteam să ştiu cu certitudine că nu-mi auziseşi vocea, că nu te uitaseşi pe fereastră, că nu-mi văzuseşi maşina? Mi-a distrus viaţa, nu-ţi dai seama? Aş fi făcut orice ca să repar ce făcusem în seara aia.

– L-ai lăsat pe tatăl meu să meargă la-nchisoare.

– Şi eu eram la închisoare, spuse David şi lacrimile îi şiroiau pe obraji. Şi eu plăteam. Ştiam c-o să fii ca ea. Ştiam că, dacă ar fi fost să alegi, l-ai fi ales pe el. Întotdeauna te-am iubit, Livvy. Ar fi trebuit să fii a noastră. A mea cu Julie. Dar acum s-a terminat. Trebuie să mă protejez. Trebuie să pun capăt.

Şi se repezi spre ea cu cuţitul în mînă.

Era ca în visul lui, întunericul, copacii, murmurul ploii şi al vîntului. Putea să alerge pînă cînd îi exploda inima în piept şi tot nu o găsea. Fiecare foşnet îl făcea să pornească într-o altă direcţie, fiecare ţipăt de pasăre era sunetul vocii ei.

Groaza că ar fi putut să ajungă prea tîrziu, că nu avea să se trezească niciodată din acel coşmar să o vadă ghemuită lîngă el îi dădu puteri noi.

Era undeva în acel vast labirint al pădurii. Undeva în apropiere.

Se opri rezemîndu-se de trunchiul unui brad pentru a-şi limpezi mintea. Aerul era atît de dens încît de fiecare dată cînd inhala avea impresia că înghiţea apă. Umărul parcă îi luase foc iar batista albă cu care fusese legată

rana se înroşise demult.

Rămase nemişcat o clipă şi ascultă. Oare era murmur de glasuri sau doar ploaia? Singura lui busolă acum era instinctul. Încrezîndu-se în el, o luă spre vest.

De data aceasta cînd ea ţipă, el fu aproape.

Sam o împinse la o parte cu puţinele forţe care îi mai rămăseseră şi se izbi de David. Cînd cuţitul se împlîntă în el încă o dată nu simţi nimic altceva decît disperare. Cînd se clătină şi căzu, Olivia sări în picioare şi încercă să-l prindă.

Totul se întîmplă repede, tatăl ei alunecîndu-i din mîini, zgomotul de paşi alergînd pe pămîntul saturat. Şi înţepătura cuţitului lipit de gîtul ei.

– Dă-i drumul, strigă Noah stînd cu picioarele depărtate şi ţinînd pistolul ca un poliţist.

Spaima era ca un rîu fierbinte în sîngele lui.

– O omor. Ştii foarte bine că pot s-o fac. Aruncă arma sau îi tai gîtul şi am terminat.

– Să-ţi pierzi scutul? N-aş crede.

„Oh, Doamne, Liv, oh, Doamne, nu te mişca." Se uită o clipă la chipul ei şi văzu şocul din ochii ei şi firicelul de sînge care i se prelingea pe gît.

– Dă-te la o parte de lîngă ea, dă-te la o parte.

– Aruncă arma! strigă David dîndu-i Oliviei capul pe spate cu latul lamei. E moartă dacă n-o faci imediat!

– Oricum o să mă omoare.

– Taci! Taci dracului! strigă el şi o crestă iarăşi.

Văzu cum îi tresăriră mîinile lui Noah şi cum începu să se lase în jos.

– N-o face! N-o răni!

– Lasă arma!

Ea auzi vuietul glasurilor lor în cap şi văzu hotărîre în ochii lui Noah.

– O să mă omoare indiferent ce faci tu. Pe urmă o să

te omoare şi pe tine. Nu-l lăsa să mai ia viaţa cuiva. Nu-l lăsa să cîştige.

Îşi încleştă mîna pe mînerul foarfecii, o trase cu o mişcare rapidă şi o împlîntă în pulpă lui.

El urlă de durere, ridicînd mîna în care ţinea cuţitul şi apoi lăsînd-o în jos. Ea se depărtă de el smulgînd foarfeca şi o ţinu ca pe o armă în clipa în care el se năpusti spre ea.

Auzi împuşcătura răsunînd puternic şi văzu pata roşie de sînge întinzîndu-se pe pieptul lui şi privirea şocată în momentul în care se prăbuşi.

Ea nu se clinti din loc. Şi nu avea să se întrebe niciodată dacă ar fi avut timp s-o facă. Vîrful ucigător al foarfecii pătrunse în tăcere în burta lui.

Greutatea lui o ţintui la pămînt. Înainte să apuce să se rostogolească la o parte, Noah o trase de picioare în braţele lui care începură să tremure.

– Eşti teafără. Eşti bine, spuse el iar şi iar, în timp ce îşi plimba mîinile tremurătoare pe trupul ei. Te-a tăiat, zise apoi atingîndu-i gîtul cu degetele. Oh, Doamne, Liv!

O strînse din nou la piept. Ea îşi simţi capul uşor, părînd să se învîrtească undeva dincolo de umeri.

– Am crezut că te-a omorît. Am văzut sîngele şi am crezut... Nu! strigă ea deodată şi se trase înapoi brusc. Tata!

Se desprinse din braţele lui şi se lăsă să cadă la pămînt lîngă tatăl ei.

– Oh, nu, nu, nu. Nu. Te rog! Îmi pare atît de rău. Îmi pare rău, tată.

Nu avea nimic altceva decît mîinile pentru a apăsa rana în încercarea de a-i stăvili sîngele.

– Nu plînge, Livvy, zise el întinzînd mîna pentru a-i atinge faţa. Aşa e cel mai bine pentru mine. Nu mai aveam prea mult timp, oricum. Trebuia să te revăd. Era ultimul lucru pe care trebuia să-l fac. Ai ochii mamei tale,

spuse el şi zîmbi stins. Întotdeauna i-ai avut. Am dezamăgit-o în atîtea privinţe!

– Te rog, nu! spuse ea lipindu-şi faţa de gîtul lui. Ajută-mă, Noah!

– Dacă aş fi fost aşa cum ar fi trebuit să fiu, aşa cum credea ea că aş fi putut fi, ea ar mai fi trăit încă.

– Nu vorbi acum. Trebuie să oprim sîngele. Or să ne găsească în curînd, zise ea şi încercă să se descurce cu fîşiile pe care i le dădea Noah. Ne caută şi o să te ducem la spital.

– Eşti fată deşteaptă, ştii mai bine, spuse el şi ochii i se împăienjeniră dar tot se uită la Noah. E deşteaptă, nu-i aşa, Brady?

– Aşa e, spuse el apăsînd altă bucată din cămaşa lui pe rana lui Sam. Aşa că ai face bine s-o asculţi!

– Prefer să mor erou, spuse el şi rîsul său scurt se transformă în tuse. A mai rămas destul în mine din cel care am fost odinioară ca să mă distrez puţin chiar. Nenorocitul ăla e mort?

– Ca Moise, zise Noah.

– Slavă Domnului, spuse el şi durerea îl mai lăsă. Livvy, zise apoi apucînd-o de mînă. Cînd te-am căutat în seara aia, după ce m-ai văzut, nu voiam să-ţi fac vreun rău.

– Ştiu asta. Ştiu. Nu mă părăsi tocmai acum cînd abia te-am regăsit.

– Îmi pare rău, Livvy. Am vrut doar să te mai uiţi o dată la mine şi să ştii cine sînt. Pînă la urmă te-am apărat. Poate că asta compensează toţi anii în care n-am făcut-o, spuse el şi vederea începu să i se întunece. Scrie cartea, Brady! Spune adevărul!

– Poţi să fii sigur.

– Ai grijă de fetiţa mea. Sărută-mă de adio, Livvy, iubirea mea!

Cu lacrimile inundîndu-i gîtlejul ea îşi lipi buzele de

obrazul lui. Şi îi simți mîna înmuindu-se într-a ei. Durerea ei fu acum un geamăt prelung şi scăzut. Noah stătu cu ea în timp ce ea îşi ținea tatăl în brațe şi plîngea.

Dormi pentru că Noah îi turnase un sedativ pe gît. Cînd se trezi amețită de calmante, durere şi şoc, era miezul zilei. Auzi ciripitul păsărilor, simți razele soarelui pe față şi deschizînd ochii îl văzu lîngă ea.

– N-ai dormit.

El îi ținea mîna deja. Se părea că nu putea să-i dea drumul.

– Am dormit puțin.

– Tot ce s-a-ntîmplat e în capul meu, dar am senzația că e înfăşurat în vată.

– Lasă-l aşa deocamdată.

El arăta atît de superb, îşi spuse ea. Atît de al ei, cu ochii lui obosiți şi nebărbierit.

– Mi-ai salvat viața.

– E o parte din datoria mea, spuse el aplecîndu-se să o sărute. Să nu mă mai pui s-o fac vreodată.

– Ne-am înțeles. Ce-ți mai face umărul?

– Ei bine, aş putea să spun că e bine, dar de ce să mint? Doare îngrozitor.

Ea se ridică în capul oaselor şi, trăgîndu-l de mîneca tricoului, îşi lipi buzele de bandaj.

– Mulțumesc. Ce-ar fi să încerci să mai dormi puțin?

– Nu. simt nevoia să ies, spuse ea privindu-l în ochi. Să mă plimb. Hai să ne plimbăm prin pădure, Noah!

După ce se îmbrăcă, ea îi întinse mîna.

– Ai mei?

– Dorm încă. Bunicii tăi au stat cu Jamie aproape pînă în zori.

Ea încuviință şi ieşi în linişte.

– Părinții tăi?

– Sînt în camera de oaspeți.

– Or să aibă nevoie de noi. Dar eu simt nevoia să mă plimb puțin prin pădure întîi.

Coborîră prin spate şi ieşiră prin bucătărie.

– Tatăl tău, începu ea. Cînd ne-au găsit, nu ştiu dacă se simțea mîndru de tine sau îngrozit, zise ea oftînd şi trăgînd din nou aer în piept. Cred că ambele.

– El m-a învățat cum să mînuiesc armele, să le respect. Ştiu că a sperat să nu fiu nevoit niciodată să folosesc vreuna.

– Nu ştiu cum să mă simt, Noah. Toți anii ăştia am crezut că tata era un criminal, cel mai oribil gen de criminal. L-am pierdut cînd aveam patru ani şi acum l-am regăsit. L-am regăsit într-un fel care schimbă totul. Şi nu pot să i-o spun niciodată.

– Ştia.

– Gîndul ăsta ajută, zise ea strîngîndu-i mîna cînd se plimbară printre copaci. N-am fugit. Nu l-am părăsit. De data asta n-am mai fugit şi nu m-am mai ascuns. Pot să îndur totul pentru că de data asta n-am fugit.

– Liv, i-ai dăruit exact ce şi-a dorit la sfîrşitul vieții. Te-ai uitat la el şi l-ai recunoscut. Mi-a spus că ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie.

Ea încuviință, îndurerată.

– Toată viața l-am iubit pe unchiul meu. L-am privit ca pe un tată, l-am admirat, am avut încredere în el. N-a fost ceea ce am crezut că era, la fel cum nici tata n-a fost ceea ce am crezut. Oh, Doamne! Doamne, Noah, cum o să suporte mătuşa Jamie toată povestea asta?

– Vă are pe voi toți. O să treacă peste tot.

– Sper să rămînă aici măcar o vreme. Să rămînă aici şi să se vindece.

– Cred că are nevoie să te audă spunînd asta.

Ea încuviință din nou şi se rezemă de el puțin.

– Ştii ce vor oamenii să audă, spuse ea oftînd. Mi-era teamă că n-o să mai pot veni aici şi să simt ce-am

simțit întotdeauna. Dar pot. E atît de frumos, atît de plin de viață. Aici nu sînt monștri.

– N-or să mai fie niciodată.

– Iubesc locul ăsta.

Îi oferise adăpost, îi dăruise viața. Acum avea de ales. Să rămînă cu vechiul sau să înceapă cu noul.

Îi dădu drumul mîinii și se întoarse în cerc.

– Dar mai e un loc, de-a lungul coastei. Împădurit, cu vedere spre Pacific, spuse ea oprindu-se și privindu-l serioasă. Acolo ar trebui să ne construim casa.

El o privi în timp ce un șuvoi de emoții răbufni în el, după care se transformă în bucurie.

– Cîte dormitoare?

– Cinci, cum am stabilit.

– Bine. Din piatră sau lemn?

– Ambele, spuse ea zîmbind și ochii îi străluciră cînd el încuviință și veni spre ea.

– Cînd?

– Imediat cum o să mă ceri în căsătorie, lucru pe care l-ai neglijat pînă acum.

– Știam eu c-am uitat ceva.

Ea rîse cînd o luă în brațe.

– Te-am așteptat mult timp, zise el atingîndu-și buzele de ale ei, după care o sărută din ce în ce mai profund. Nu mă mai face să aștept. Mărită-te cu mine!

– Da, spuse ea și îi luă fața în mîini. Între pădure și flori. Și curînd, adăugă apoi zîmbind și atingîndu-și buzele de obrajii lui. Te iubesc, Noah. Vreau să încep o viață alături de tine. Acum. Am așteptat amîndoi destul de mult.

SFÎRȘIT

EDITURA MIRON vă propune: cărțile existente în stoc
LA „CARTEA PRIN POȘTĂ"

1. VISUL REGĂSIT	Nora Roberts	14.950 lei
2. BEVERLY HILLS	Pat Booth	12.500 lei
3. DOAMNA JOCURILOR DE NOROC	Gail Douglas	11.900 lei
4. LACE 2	Shirley Conran	4.608 lei
5. IA-MĂ DE SOȚIE, STRĂINE	Kay Gregory	11.900 lei
6. ÎN MREJELE DRAGOSTEI	Diane Pershing	13.500 lei
7. NĂSCUTĂ ÎN RUȘINE	Nora Roberts	12.900 lei
8. INOCENȚĂ	Suzanne Forster	15.900 lei
9. URMA DE HIBISCUS	Robert Mendelsohn	8.500 lei
10. MALIBU	Pat Booth	10.500 lei
11. BUNĂTATEA FEMEILOR	J. G. Ballard	15.900 lei
12. ȘOSELE ȘI SĂLI DE DANS	Diana Atkinson	12.900 lei
13. MIAMI	Pat Booth	13.900 lei
14. CĂILE DRAGOSTEI	Jessica Mandy	13.500 lei
15. DORINȚE	Jude Deveraux	12.500 lei
16. PALM BEACH	Pat Booth	13.900 lei
17. DE FIECARE DATĂ	Michelle Spring	10.900 lei
18. ZÎMBETUL LUI	Tonya Wood	13.500 lei
19. NĂSCUTĂ ÎN FLĂCĂRI	Nora Roberts	12.900 lei
20. DUPĂ ZECE ANI	Sandra Brown	10.600 lei
21. INTRIGI	Nancy Kelly	14.900 lei
22. ZBORUL VULTURILOR	Jack Higgins	14.500 lei
23. ÎNCĂ O PRIMĂVARĂ	Joan Hohl	11.900 lei
24. VINOVATA	Lynda La Plante	16.500 lei
25. CA FIRUL DE PĂR NEGRU	Tami Hoag	17.500 lei
26. NU MAI FAC NICIODATĂ	Cynthia Harrod-Eagles	13.500 lei
27. LOVITURĂ DE MAESTRU	Elizabeth Gage	16.500 lei
28. CĂDEREA LUI ADAM	Sandra Brown	9.900 lei
29. ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey	2.750 lei
30. NU MAI PĂCĂTUI	Jilly Cooper	15.900 lei
31. MÎNAȚI DE AMBIȚIE	Susan Crosland	15.900 lei
32. ÎNTOARCEREA LA PEYTON PLACE	Grace Metalious	8.800 lei
33. DIMINEAȚA, LA PRÎNZ ȘI SEARA	Sidney Sheldon	5.500 lei
34. GEAMĂNA DE FOC	Jude Deveraux	11.900 lei
35. COPILUL NĂSCUT JOI	Sandra Brown	10.600 lei
36. CERC DE PRIETENI	Maeve Binchy	17.500 lei
37. BANII SAU IUBIREA	Sophie Weston	12.900 lei
38. PREFĂ-TE CĂ N-AI OBSERVAT	Mary Higgins Clark	13.900 lei
39. CEL MAI IMPORTANT LUCRU	Cynthia Victor	15.900 lei
40. ȚINTEȘTE INIMA	Cynthia Harrod-Eagles	12.950 lei
41. FRUMUSEȚE ÎNFLĂCĂRATĂ	Lisa G. Brown	16.950 lei
42. VOI FI O STEA	Joan Collins	16.900 lei
43. DACĂ SUFLETUL AR PUTEA VORBI	William Lashner	17.900 lei
44. FORȚE IREZISTIBILE	Marie Michael	10.500 lei
45. INVITAȚIA	Jude Deveraux	12.900 lei
46. NU MĂ UCIDE PÎNĂ MÎINE	Quintin Jardine	13.900 lei
47. PENTRU TOTDEAUNA ȘI ÎNCĂ O ZI	Julie Garwood	16.950 lei
48. BANI ȘI VISE	Maeve Binchy	15.900 eli